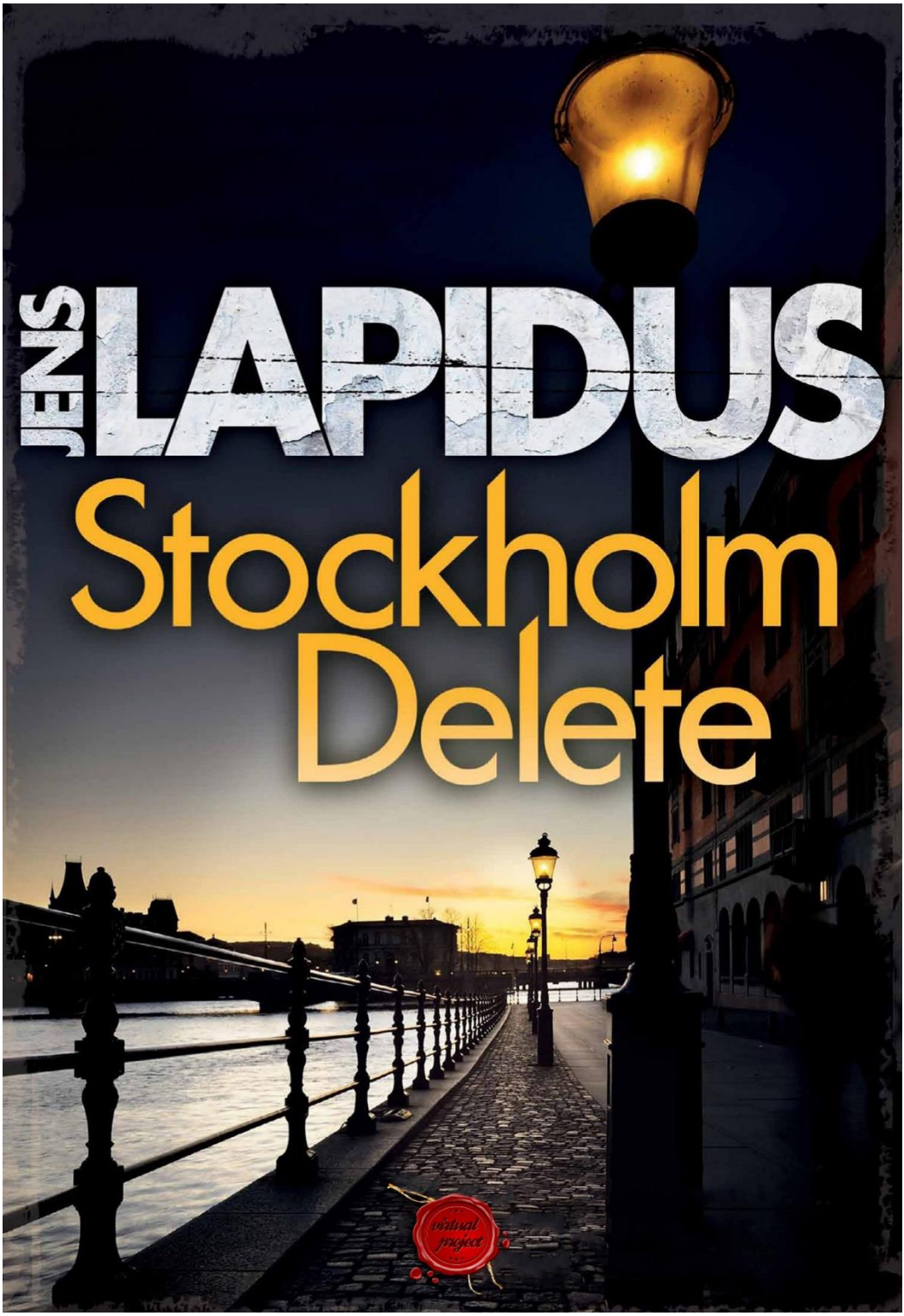
JENS
LAPIDUS
Stockholm
Delete
virtual
project

JENS LAPIDUS

STOCKHOLM DELETE

Original: *STHLM Delete* (2015)

Traducere din engleză de:
ALEXANDRA FUSOI

virtual-project.eu

3
TREI
2017

Värmdö

Lui Tony Catalhöyük nu-i plăcea slujba pe care-o avea. Adevăratul lui vis era să fie polițist. Însă picase de două ori la cursul de pregătire. Avea vederea și auzul perfecte și trecuse fără probleme testele fizice. N-avea nici vreo problemă de sănătate care să-l descalifice, iar notele erau destul de bune.

Lucrurile o luaseră însă razna la testele psihologice. Ziceau că nu se poate integra. Că testele arătau că e un „lup singuratic". Când i-a sunat pe cei care făceau recrutările, aceștia i-au spus papagalicește cam aceeași poveste. I-au tot repetat, iar și iar, cuvintele din raport.

•

Cerul începuse să se lumineze, dar pădurea din jur era încă întunecată. Conducea o idee peste limita legală de viteză, dar șefii încurajau asta în general, cel puțin în timpul turelor de noapte. Nu c-ar fi recunoscut vreodată oficial. „Nu putem s-o lălăim pe-acolo", spuneau ei. „Trebuie să fim la centrul de monitorizare sau cu clienții, unde putem să facem ceva util. Lumea apreciază când ajungem repede, chiar dacă suntem doar îngrijitori în uniformă".

Tony detesta chestia asta: îngrijitori în uniformă. El nu era îngrijitor. Era acolo ca să se bată cu băieții răi, exact ca ofițerul de poliție care avea de gând să devină într-o bună zi.

Alarma venise cu vreun sfert de oră mai devreme, dintr-o casă aflată în pădurea de pe insula Värmdö, la est de Stockholm. Fusese o pană de electricitate, dar curentul revenise după câteva minute.

Fără să încetinească, o luă la dreapta pe un drum mai îngust. Nu mai fusese pe-aici înainte, dar riscul să dea peste altă mașină era practic zero. Abia dacă erau case primprejur.

Nu mai avea decât vreo 400 de metri până la casă, când zări ceva în față, în spatele unui tufiș mare. Parcă era o mașină în șanțul din dreapta. Poate c-ar trebui să se oprească să vadă dacă s-a întâmplat ceva? Nu, alarma trebuie verificată într-un interval de 25 de minute. Oricum, așa prevedea garanția acordată clienților.

Pietrișul din curte scrâșni când parcă mașina.

Dincolo de casă era un garaj, dar nu vedea nicio mașină acolo.

Era liniște. Alarma nu mai suna. Tony presupuse că, probabil, a oprit-o proprietarul. Nici măcar nu era ceva neobișnuit. Era în toiul nopții și, de obicei, clienții lor se culcau la loc după ce opreau alarma falsă.

Dar cumva era prea liniște, prea multă nemișcare. De parcă totul își ținea răsuflarea. Își scoase telefonul mobil și-l sună din nou pe client. Nu răspunse nimeni.

Ușa din față era vopsită în galben și avea o ferestruică. În casă părea să fie întuneric. Tony ținu apăsat butonul soneriei și o auzi sunând încet.

Nu veni nimeni la ușă, așa că sună din nou. De data asta ținu butonul apăsat și mai mult.

Știa ce trebuie să facă într-o astfel de situație. PS: procedura standard. Inspecție vizuală a exteriorului, verificarea zonei. Notițe. Revenire la sediul central.

Orice unelte aruncate în iarba umedă, orice incintă electrificată avariată. Uși forțate, urme de noroi pe terasă, ferestre sparte.

După lucruri de genul ăsta trebuia să se uite.

Apoi ochii îi căzură pe una dintre cauzele tipice de alarmă falsă – o fereastră deschisă la parter. În mod normal, era vina clientului care uitase s-o închidă. De data asta însă alarma se declanșase din cauza unei pene de curent, nu pentru că deschisese cineva fereastra.

Tony se duse spre geam. Iarba era înaltă și-i umezea bocancii. Încăperea care se vedea înăuntru era întunecată.

Când se ridică pe vârfuri ca să se uite înăuntru, își dădu seama că în ambele ochiuri de geam fusese tăiată o deschizătură circulară. Era o tehnică de spargere clasică, deși avansată, și n-o mai văzuse decât de două ori până atunci.

Asta nu era o alarmă falsă. Cineva încercase să întrerupă curentul. Își simți pulsul luând-o la goană.

Se îndepărtă câțiva pași de casă, sună iar la centrul de monitorizare și le spuse ce găsise – că era categoric o spargere.

— În desfășurare sau încheiată?

— Nu știu. S-ar putea să mai fie cineva înăuntru, să șteargă urmele.

Tony își vârî la loc telefonul în husă și trecu pe după colțul casei, îndreptându-se către ușa din față.

Hotărî ca, dacă încă mai era în desfășurare ceva necurat, să-i pună capăt.

Privi din nou spre ușa din față. De data asta încerca mânerul și-și dădu seama că e descuiată.

Intră în casă.

Hainele și jachetele atârnate în cuierele din vestibulul îngust fluturară când deschise ușa. Casa mirosea a lemn uscat și a foc făcut în cămine.

Pipăi după lanternă.

În dreapta era o scară care ducea la etaj. Drept în față vedea bucătăria.

Tony își scoase bastonul telescopic și-l prinse strâns în mână. Oțel negru călit, cel mai lung model – aproape 70 de centimetri. La antrenamente le foloseau de multe ori ca să exerseze atacul și apărarea. N-avusese niciodată nevoie să-l folosească în timpul serviciului. Își zise că pentru fiecare lucru există un început.

Făcu un pas înainte. Auzi scrâșnet de sticlă spartă. Se lăsă în jos cu lanterna. Podeaua holului era acoperită cu cioburi minuscule de sticlă.

Bucătăria părea curată și ordonată. Văzu din nou fereastra larg deschisă, de data asta dinspre partea cu masa. Pe perete atârna un ceas mare și rotund. Arăta ora patru și un sfert.

Încăperea era deschisă, cu sufrageria în dreapta.

Nu era prea multă mobilă.

Un fotoliu. O măsuță de cafea.

Ceva pe podea, în spatele măsuței de cafea.

Se apropie.

Era un cadavru.

Simți cum îl cuprinde greața, ca un șoc prin tot trupul.

Capul. Nu mai avea față; cineva îi făcuse capul bucățele.

Tony vomită pe covor.

Privi în jos, spre podea.

Sânge peste tot.

Începu să strige și să țipe în telefon.

— Liniștește-te. Nu aud ce spui.

— E o nenorocită de crimă, o baie de sânge. Îți zic, nu mai respiră. Trimiteți poliția, o ambulanță, e cea mai nenorocită chestie pe care am văzut-o vreodată.

— Mai e cineva acolo?

Tony se uită împrejur. Nici măcar nu se gândise la asta.

— Nu văd pe nimeni. Să caut prin casă?

— Tu decizi. Ai văzut ceva neobișnuit afară?

— Nu, nu tocmai.

— Ai văzut ceva neobișnuit în drum spre casă?

Alergă iar pe terasă. Aproape uitase.

— Ce faci, Tony? Ce se-ntâmplă?

Înapoi pe drumul pe care venise cu mașina.

— Futu-i, era o mașină în șanț. Am văzut-o când am trecut pe lângă ea.

O luă la fugă.

— Sun la poliție, dar ține telefonul la tine. Urmează procedura standard.

Se simţea mai bine acum, la aer. Încercă să uite ce tocmai văzuse; n-aveau decât să se ocupe poliţiştii adevăraţi de chestia asta. În momentul ăsta se bucura că nu era unul dintre ei.

Un îngrijitor în uniformă.

•

În lumina palidă a dimineţii, automobilul albastru-închis aproape că părea să-şi sape drum în pământ, pe lângă tufiş. Când împinse frunzişul într-o parte, văzu că jumătatea din faţă a maşinii era complet boţită. Probabil că mersese peste 15 metri prin şanţ.

Tony văzu pământul răscolit în urma maşinii. În fundal, molizii erau încă scufundaţi în întuneric. Când trecuse pe-acolo mai devreme, tufişurile ascunseseră cât de tare era lovită maşina.

Înaintă, prinzând iar bastonul în mână.

De sub capotă părea să se ridice fum, sau poate că era doar praful care se învârtejea în lumina farurilor.

Noroiul îi clefăia sub picioare şi trebuia să rămână pe iarba rară ca să-şi menţină echilibrul.

Era un Volvo, un V60.

Încercă să vadă dacă e cineva înăuntru, dar era greu de distins ceva.

Se căţără de-a lungul maşinii şi o cercetă cu privirea dintr-o parte.

Atunci văzu. Era cineva prăbuşit în faţă, pe scaunul şoferului.

— Hei?

Persoana nu se mişcă.

Parbrizul fusese împins înăuntru, iar miile de fisuri din geam îl duseră cu gândul la o peliculă de gheaţă. Nu se spărsese.

Tony se aplecă şi deschise uşa şoferului. Airbagul fusese declanşat.

Şoferul părea un tinerel, probabil de vreo 20 şi ceva de ani, cu părul blond.

Airbagul pleoştit arăta ca o pungă albă de plastic întinsă peste volan.

Era inconştient, poate mort.

Tony împunse braţul bărbatului cu vârful bastonului.

Nicio reacţie.

PARTEA I

Mai

1.

Mânca rahat.

Nikola fusese obligat să înghită rahat foarte multă vreme.

Era aici de un an întreg.

Dar aproape se terminase. Mâine: ultima zi. Slavă Domnului. Aproape că era dispus să înceapă să meargă la biserică, împreună cu bunicul Bojan.

Avea 19 ani. Suedia era praf din punctul ăsta de vedere – puteau să te închidă undeva de genul ăsta, chiar dacă nu erai minor. Deşi asta era vina lui *majka*[1]. Linda, *veşnic sâcâitoarea de afurisita* de maică-sa. Amenințase că-l dă afară, că nu mai vrea să aibă de-a face cu el. Şi mai rău: îl folosise pe Teddy drept amenințare. Sincer, asta-l scosese din sărite pe Nikola – riscul ca Teddy să fie dezamăgit. Ținea la el mai mult decât la cel mai nou snus[2] din magazin, mai mult decât la toată iarba din lume, uneori chiar mai mult decât la gaşcă. Băieții cu care crescuse, fraţii lui.

Teddy: unchiul lui.

Teddy: idolul lui. O icoană. Un model. Ştia o singură persoană care se putea compara cu el. Isak.

Totuşi, asta nu fusese de-ajuns. Perioada de muncă în folosul comunității, tot rahatul ăsta, ajunsese să dureze prea mult. Amenzile prea mari. Jelania de la serviciile sociale prea sonoră. Linda voise să fie închis. *Voise* ca propriul ei fiu să ajungă într-un cămin fără droguri, fără distracție, cu totul lipsit de gagici.

Aşa că aici stătuse tot anul trecut. Institutul pentru delincvenți minori Spillersboda.

Plasarea în custodie va fi decisă dacă, prin abuzul de substanțe care produc dependență, activități infracționale sau orice alt comportament

---

[1] Mamă (în sârbă în orig.).

[2] Formă de tutun umed, care se consumă ţinut sub buza de sus. Foarte popular în Suedia, comercializarea sa este interzisă în restul Uniunii Europene.

distructiv din punct de vedere social, individul îşi pune pericol semnificativ viaţa sau dezvoltarea.

Ducă-se dracului: auzise deja paragraful ăsta de paişpe milioane de ori.

Tot nu dădea doi bani pe el.

O dată la câteva minute, îi trecea prin cap acelaşi gând. Ca discul stricat al unui DJ de muzică *house* bătrân şi obosit. Refrenul pe redare automată: nenorocita de mami, nenorocita de mami, nenorocita de mami.

— Am încercat să fac totul pentru tine, Nikola.

Asta spunea de obicei când ajungea el acasă în permisii.

— Poate că lucrurile ar fi stat altcumva dacă ar fi fost şi taică-tu prin preajmă.

— Dar l-am avut pe Teddy.

Linda clătina din cap.

— Aşa crezi? Unchiu-tău a fost închis opt din ultimii nouă ani. Asta ţi se pare ţie că înseamnă că a fost prin preajmă?

Nikola stătea în spatele clasei. Ca de obicei. Înghiţind r-a-h-a-l. Chiar încercau să-l ţină la respect.

Din când în când, în refren apăreau câteva cuvinte noi: nenorocita de Sandra, nenorocita de Sandra, curva nenorocită de Sandra…

Era aşa-numitul funcţionar pentru îndrumare profesională de aici. Vorbea despre solicitările de locuri de muncă. *Trebuie să fii în stare să te prezinţi cum trebuie, să scrii o declaraţie personală, să ştii să pupi în cur.* Nikola nu putea pricepe ideea vorbăriei ăsteia: alesese un program vocaţional doar ca să nu mai fie nevoit să piardă timpul discutând la nesfârşit rahaturi. Şi, în plus, n-avea în plan nicio slujbă cu program de funcţionar sau măcar vreo muncă manuală plătită cash. Existau căi mult mai rapide de a face nişte parale. Ştia din experienţă. Chestiile pe care le făcuseră pentru Yusuf le aduseseră beneficii imediate.

Mini-grup de conversaţie. Doar Nikola şi alţi cinci băieţi, o dată pe săptămână. În restul timpului, se aşteptau să se prezinte la punctul de lucru pentru practică pe care-l înfiinţaseră la Åkersberga: George Samuel Elservice. Nu era nimic în neregulă cu George, dar Nikola pur şi simplu n-avea chef.

Potrivit directorului de la Spillersboda şi potrivit maică-sii, îi prindea bine să facă ore de grup, pe lângă practică. „Sporeşte capacitatea de concentrare. Poate că n-o să creadă nimeni că eşti suedez get-beget, dar tot e bine să fii în stare să citeşti corect”. Şi o tot ţineau aşa, mai rău ca beţivii de pe băncile din Ronna. Sigur că ştia să citească. Pentru numele lui Dumnezeu, bunică-său era cel mai mare iubitor de cărţi din lume: geniul lecturii din Belgrad. Îl învăţase pe Nikola farmecul literaturii încă de când avea şase ani,

stătuse lângă patul lui şi se străduise să-i citească chestiile vechi şi bune. „Insula comorilor", „Douăzeci de mii de leghe sub mări", „Insula misterioasă".

Nikola voia să treacă neobservat, să rămână la suprafaţă plutind ca uleiul deasupra apei. Voia să fie o umbră, să-şi ducă viaţa aşa cum voia el. Nu să fie închis în clasă ca într-o cuşcă. Nu să fie controlat cu ajutorul unor abrevieri sau acronime tâmpite.

Oricum: aproape se terminase. Cele douăsprezece luni petrecute în cea mai cruntă plictiseală se vor încheia curând.

Viaţa o să aibă din nou oarece rost.

Viaţa o să fie din nou *Viaţă*. Începuseră deja să se întâmple diverse lucruri. Se ştia că era pe punctul să iasă. Yusuf luase legătura cu el ca să întrebe dacă vrea să le dea o mână de ajutor cu o chestie peste câteva zile.

Un fel de misiune de pază. Nu era doar o chestie minoră oarecare: era o negociere. Propriul lor tribunal. Un proces între două clanuri care se războiau în Södertälje.

Şi Isak urma să fie judecătorul. El avea să ia hotărârile – un sistem în locul celui care decisese să-l închidă aici pe Nicko.

Frate, Isak. Era un pas înainte.

Dar Nikola nu acceptase încă.

Poliţia din comitatul Stockholm
Interogatoriul lui Mats Emanuelsson, 10 decembrie 2010
Anchetator principal: Joakim Sundén
Locaţie: Arestul închisorii Kronoberg
Ora: 14:05-14:11

INTEROGATORIU
Transcrierea convorbirii din cursul interogatoriului

JS: Ca să ne înţelegem, o să înregistrez tot ce spunem aici astăzi.
M: în regulă.
JS: Suntem în sala de interogatoriu, Arestul Kronoberg, şi este 10 decembrie 2010. Împreună cu mine se află suspectul, Mats Emanuelsson, în vârstă de 44 de ani. Corect?
M: Da.
JS: Şi eşti de acord ca acest interogatoriu să se desfăşoare în continuare în lipsa unui avocat?
M: Ăă, ce înseamnă asta?
JS: Nu e ceva neobişnuit. O să scapi mult mai repede de aici dacă nu anunţăm tribunalul; acesta ar trebui să ia legătura cu un avocat, care trebuie apoi să aibă timp să vină încoace. Uite, să zicem aşa: dacă vrei avocat, nu pot să-ţi promit că o

să reuşim să terminăm cu interogatoriul ăsta azi sau mâine. Şi asta înseamnă c-o să te duci înapoi în celulă şi-o să aştepţi.
M: Dar… intru în panică dacă sunt închis. Am fost răpit odată, ştiai?
JS: Nu, nu ştiam. Ce s-a întâmplat?
M: M-au răpit şi m-au închis într-o ladă. S-a întâmplat acum cinci ani. Nu pot să fac faţă… Am fost la un psiholog pentru claustrofobia asta. Trebuie să ies de-aici cât mai repede.
JS: Păi, bine, atunci sugerez să începem fără avocat şi dacă simţi că vrei să ne oprim, îmi spui.
M: Mda, aşa să facem atunci. Trebuie să ies de-aici.
JS: în cazul ăsta, aş vrea să discutăm, pentru început, despre motivul pentru care ai fost arestat. Eşti bănuit de complicitate la infracţiuni legate de droguri, comise alaltăieri în Gamla stan. Se bănuieşte că, în acord şi parteneriat cu Sebastian Petrovici, sau Sebbe, cum se pare că ar fi acesta cunoscut, ai ajutat la predarea unei cantităţi necunoscute de narcotice. Înţelegi?
M: Infracţiune de trafic de droguri?
JS: Da, asta e reclamaţia.
M: Eşti sigur?
JS: Absolut sigur. N-ar trebui să fiu?
M: Mai e şi altceva?
JS: Nu pot să intru în detalii în momentul ăsta. Dar aş vrea să ştiu ce crezi tu.
M: N-am nimic de-a face cu asta.
JS: Deci negi orice infracţiune?
M: Da, bineînţeles.
JS: În acest caz, mai sunt câteva întrebări pe care aş vrea să ţi le pun.
M: În regulă.
JS: Ce anume făceai în Gamla stan?
M: Nu mare lucru, eram în trecere pe-acolo.
JS: îl cunoşti pe Sebastian Petrovici?
M: Nu comentez.
JS: Ştii cine e?
M: Nu comentez. E reţinut?
JS: Nu vrei să spui dacă-l cunoşti, dar vrei să ştii dacă e reţinut?
M: Da.
JS: Păi, cum e informaţie publică dacă e închis sau nu, pot să-ţi spun că n-a fost reţinut. E un om liber. Aş vrea să-ţi mai pun câteva întrebări.
M: Bine.
JS: Range Roverul cu număr de înmatriculare MGV 445 îţi aparţine?
M: Nu comentez.
JS: Ştii cu cine se întâlnea Sebbe în Gamla stan?
M: Nu comentez.
JS: Ştii ce făcea acolo?
M: Nu comentez.

JS: N-ai niciun comentariu despre nimic?
M: Nu, chiar n-am. Ți-am spus deja, n-are nicio legătură cu mine. Nu știu de ce sunt aici. Trebuie doar să ies. O să-mi crape capul…
JS: Ai fost implicat în incidentul de alaltăieri.
M: Nu știu nimic. Nu-i lumea mea, asta cu droguri…
JS: Nu, asta înțeleg. Sunt surprins, ca să fiu absolut sincer. Bine, putem să facem altfel. Stai aici, o să opresc înregistrarea și putem să luăm o scurtă pauză.

Interogatoriu încheiat, 14:11.

Notă 1

Transcrierea convorbirii

JS: Înregistrarea e oprită, așa că nu mai e un interogatoriu oficial. Consideră că e o simplă discuție. Doar între mine și tine.
M: Ce înseamnă asta?
JS: înseamnă că putem vorbi mai deschis. N-o să raportez nimănui, dacă nu vrei asta. Și o să fiu sincer, Mats, m-am documentat un pic în legătură cu tine. Ai doi copii, ai un serviciu obișnuit și e adevărat: ai fost răpit acum câțiva ani. Trebuie să fi fost îngrozitor. N-ar fi trebuit să fii închis într-un loc ca ăsta.
M: Atunci, nu poți să mă lași pur și simplu să plec? Sunt aici de aproape două zile. Încă mai am traume de dinainte. Am trecut prin prea multe rahaturi. Te rog, te implor. Mă simt foarte rău aici.
JS: Problema este că aici vorbim de o infracțiune de trafic de droguri. Am folosit măsuri de supraveghere sub acoperire împotriva anumitor persoane în această anchetă… nu a ta, a altora.
M: Ce înseamnă asta?
JS: Instalarea sub acoperire de echipamente de urmărire în încăperi, interceptarea convorbirilor, supraveghere. Avem dovezi solide. O să fii condamnat, pot să-ți spun cu certitudine. O să iei cel puțin zece ani. Și nu prea cred că închisoarea e locul potrivit pentru tine.
M: Dar… (hohot de plâns)… nu pot să rămân aici… durează deja de ani de zile.
JS: Întâi o să fii trimis câțiva ani la Kumla, care-i cea mai dură închisoare din țară, și sunt sigur că știi ce li se întâmplă acolo celor ca tine. Nu-i un loc distractiv pentru pămpălăi…
M: Dar… dar… (inaudibil)
JS: Știu. N-are cum să fie ușor. Stai o clipă, să aduc niște șervețele.
M: (inaudibil)
JS: Uite.
M: Mulțumesc… (fornăit)
JS: Uite, știu că e groaznic, dar eu prefer să vorbesc direct. Lucrurile stau așa: am o propunere pentru tine. E puțin neconvențională, dar, cum am zis, nu cred că ai ce căuta aici.
M: Te rog, spune-mi. Fac orice.

JS: E destul de simplu. Înțelegem că ai avut contacte ample cu anumite persoane care prezintă interes pentru noi – am văzut și am auzit, dacă înțelegi ce vreau să zic. Deci, vreau să știu totul despre ei. Vreau să știu ce lucrai. Și dacă poți să mă ajuți cu asta, atunci îți promit că lucrurile or să rămână așa cum sunt. Fără interogatorii, fără înregistrări, fără judecători sau avocați. Numele tău n-o să apară nicăieri. Și apoi pot să te ajut și eu.
M: O să mă lași să plec?
JS: Dacă mă ajuți cu asta, o să te las să pleci și n-o să mergem mai departe. O să facem o înțelegere, tu și cu mine, pricepi ce vreau să zic?
M: Nu știu…
JS: Gândește-te. Cântărește opțiunile. Opt, poate zece ani la Kumla, față de câteva ore de stat de vorbă cu mine.
M: S-ar putea să fie complicat… E periculos. Am trecut prin multe, crede-mă.
JS: Mda, așa bănuiam și eu. Dar tu nu ești interlop. Tu ești un om obișnuit. Și, dacă accepți ce-ți propun eu, trebuie să fie decizia ta. Nu te pot obliga. Dar pot să aranjez să primești garanțiile de care ai nevoie.
M: Și copiii mei?
JS: O să folosesc ce-mi spui doar ca bază pentru o viitoare anchetă. N-o să fie niciodată nevoie să depui mărturie sau să fii identificat în vreun fel. O să ai un nume conspirativ, „Marina", iar eu o să fiu singurul care știe de el. Secret total. Nu trebuie să-ți faci griji pentru tine sau pentru copii. Putem să facem o pauză acum, dacă vrei. O să ies, ca să ai răgaz de gândire.
M: Mda, în regulă.
JS: Bine. Doar să ții minte: cel puțin zece ani. Kumla. Sau câteva ore de discuții.

2

Stăteau la taclale în timp ce așteptau pe fotoliile și canapelele îmbrăcate în catifea. Emelie îi cunoștea dinainte pe unii dintre ei. Cu o parte dintre ei fusese colegă de școală, iar pe alții îi întâlnise la instructajul de la Baroul Suedez – unul dintre ei îi era chiar coleg de birou.

Dar dincolo de toate politeţurile se simțea tensiunea. Era normal: unul câte unul, erau chemați înăuntru, în fața examinatorilor. Li se ceruse să-și pună telefoanele în niște punguțe de plastic aflate pe o masă din capătul coridorului. N-aveau voie decât cu hârtie, un pix și dosarul cu regulile de etică și deciziile comisiei disciplinare.

Venise momentul: foarte curând, avea să fie chemată la examinare. Examenul oral, care va stabili dacă avea să devină avocată. Până în acest punct, totul fusese, mai mult sau mai puțin, un parcurs către acest obiectiv. Doisprezece ani de școală, urmați de un an în străinătate, la Paris – deși se

ocupase în cea mai mare parte a timpului cu petrecerile din zona Bastiliei, învăţase şi să vorbească fluent franceza – şi apoi trei ani şi jumătate ca student la drept, înainte să-şi ia licenţa. În cele din urmă, fusese consilier juridic la firma de avocatură Leijon vreme de alţi trei ani.

În tot acest timp urmase cursurile de etică şi reglementări profesionale organizate de Baroul suedez. Strânsese toate recomandările necesare. Nu semăna deloc cu candidatura pentru un post normal, unde n-ai decât să-ţi dai numele şi detaliile de contact ale celor doi şefi favoriţi. Nu, Baroul suedez voia numele şi adresele lor, plus un referat despre contextul în care-i întâlniseşi, numele tuturor avocaţilor cu care te-ai confruntat şi ale judecătorilor în faţa cărora ai ajuns vreodată.

Pentru Emelie, nu fusese ceva chiar aşa de amplu. În cea mai mare parte, dosarele în care fusese implicată erau coordonate de partenerii firmei. Cu toate acestea, tot era vorba de mai mult de 20 de persoane. Fiecare dintre ele fusese contactată de Barou şi toţi îşi dăduseră cu părerea dacă ea merită sau nu să fie primită în sălile lor sacre.

Şi acum, azi, examenul final. Dacă reuşea să treacă de asta, restul urma să fie o simplă formalitate. Urma să se poată considera în curând avocat.

— Emelie Jansson, se auzi strigând o voce de pe coridor.

Era rândul ei.

Examinatorul îi întinse o foaie A4 scrisă. Acum avea 20 de minute să se gândească la subiect, să-şi pregătească prezentarea şi să planifice contrainterogatoriul. Intră în altă încăpere, mobilată doar cu un birou de stejar şi un scaun. Pe perete era atârnată o gravură în aramă reprezentând cine ştie ce caz din vechime. Aruncă o privire la primul punct.

Întrebarea A

Discutaţi aspectele tehnice de natură etică şi profesională care reies din relatarea de mai jos.

Domnul Sheffield, om de afaceri britanic, a luat legătura cu firma de avocatură Vipps şi a solicitat ajutor pentru achiziţionarea unui complex imobiliar din Göteborg.

Domnul Sheffield îi spune avocatei Mia Martinsson că a mai lucrat cu firma de avocatură cu vreo zece ani în urmă. Atunci, fostul partener Sune Storm l-a ajutat într-o problemă complexă. Domnul Sheffield spune că „se simte un client veritabil al firmei şi, în consecinţă, se aşteaptă să primească asistenţă".

După câteva săptămâni de corespondenţă cu domnul Sheffield, Mia începe să aibă îndoieli referitoare la cine este, cu adevărat, acesta. Domnul Sheffield nu solicită credite bancare şi vrea să transfere întreaga sumă destinată achiziţiei,

220 de milioane de coroane, într-unul dintre conturile pentru clienți ale firmei. Totuși, transferul nu urmează să vină din contul din Marea Britanie al domnului Sheffield, ci de la o companie cu sediul în Insulele Virgine Britanice.

Emelie sublinie câteva cuvinte din întrebare și luă dosarul cu reglementările. Îl puse repede la loc. Înainte să înceapă să caute clauze, trebuia să se gândească bine. Să identifice problemele reale. Capcanele etice.

Firma și avocatul n-ar fi trebuit să facă vreun fel de verificare a clientului? Să facă o copie după documentele de identitate, să-l caute în baza de date referitoare la conflictele de interese a firmei? Domnul Sheffield chiar trebuia considerat clientul lor în continuare doar pentru că le fusese client cu zece ani în urmă? Și care erau regulile Autorității de Supraveghere Financiară în privința verificării și prevenirii spălării de bani?

Mâzgăli niște notițe.

În cele din urmă, auzi o bătaie în ușă: îi expirase timpul. Cele 20 de minute trecuseră mult mai repede decât crezuse ea. Tratase cât de bine putuse întrebările, patru situații similare celei despre avocata Martinsson și domnul Sheffield. Fiecare conținea probleme din domenii diferite. Întrebări despre comunitatea de afaceri, controlul martorilor și consiliul de conducere. Conflict de interese.

Examinatorul era un avocat de peste 60 de ani, un bărbat cu o mustață incredibil de bine îngrijită, iar expertul extern era o femeie, probabil cu zece ani mai tânără – deși încerca să arate de parcă ar fi avut 20. Ambii erau îmbrăcați protocolar: bărbatul, într-un costum bleumarin, iar femeia, într-o rochie grena.

— Deci, hai să începem cu avocata Mia Martinsson. Cum ar trebui să acționeze? întrebă examinatorul.

•

Asta se întâmplase cu trei săptămâni în urmă.

Azi, Emelie era la birou. Trebuia să lucreze, dar mintea îi era în altă parte. Puteau s-o contacteze din clipă-n clipă.

Sună telefonul.

— Bună, e mama.

— Bună.

— Ce faci?

— Credeam că e altcineva. Azi aflu.

— Ce afli? Ceva de la serviciu?

— într-un fel. Dacă am luat examenul și solicitarea mi-a fost aprobată. Dacă devin sau nu avocat.

— A, ce palpitant. Felicitări. Asta înseamnă și o mărire de salariu?

— Nici măcar n-am aflat încă, dar probabil că n-o să fie nicio mărire de salariu. Nu prea înseamnă mare lucru în firma asta. Calitatea de avocat are doar o valoare formală pentru oamenii care lucrează la cazurile penale – ai nevoie de ea ca să fii numit avocat al apărării. Dar pentru mine e mai mult ceva simbolic. Mă simt pe deplin formată, dacă are vreo noimă ce spun.

— Păi, tot palpitant e.

Emelie își dădea seama că e ceva în neregulă.

— Voi ce faceți?

— Ei, știi tu.

Maică-sa începu să vorbească mai rar.

— Abia l-am văzut pe taică-tu în ultimele trei zile.

— Ca înainte?

— Mda, ca înainte. Vine doar să se culce, în toiul nopții, dar ieri nici măcar n-a mai ajuns acasă. Poți să vii pe la noi în weekend?

— *La noi?*

— Da, la noi.

— Deci tata o să se întoarcă?

La celălalt capăt al liniei se lăsase tăcerea.

Așa arătase lumea lui Emelie toată copilăria ei. Chiolhanurile lui taică-su. Nu-și dăduse seama înainte să plece de-acasă la facultate și să înceapă să se gândească bine la toate. Dar știa cum putea fi taică-su. Cum putea să fie chiar *ea.*

Nu trebuia să se afle niciodată așa ceva la serviciu.

Emelie încheie convorbirea cu maică-sa. Se studie în oglinda rotundă care atârna la capătul bibliotecii. Părul ei blond-închis era pieptănat într-o parte, dat după urechi. Poate că n-avea destul fard azi – era posibil să nu se fi fardat deloc, dacă stătea să se gândească bine –, dar ochii ei cenușii tot enormi păreau. Chiar trebuia să se ducă la Jönköping în weekend. Să-l găsească pe taică-su. Să încerce să-l facă să înțeleagă, odată pentru totdeauna.

•

O oră mai târziu, ușa se deschise, iar Josephine intră împiedicându-se. Încă împărțeau același birou, în pofida faptului că Jossan era acum asociat principal și ar fi trebuit să primească de mult un birou al ei. Poate că era un semn rău pentru colega ei.

Dar lui Emelie îi plăcea să aibă biroul comun, chiar dacă Jossan putea să fie incredibil de egocentrică și să piardă de zece ori mai mult timp vorbind despre manichiurista ei de pe Sibyllegatan și despre reducerile de pe *Net-a-Porter* decât despre ceva cu adevărat important. Oricum, se împiedica

practic de fiecare dată de pragul uşii, exact cum făcea Kramer în *Seinfeld,* şi fie numai asta te făcea să râzi cel puţin o dată pe zi.

— Pippa, tună Josephine după ce închise uşa. Ţi se citeşte pe faţă: s-a întâmplat ceva bun. Ai gropiţe în obraji, deşi nu râzi. Au sunat?

Emelie dădu din cap. Cu cinci minute în urmă, o sunase în cele din urmă cineva s-o anunţe că a fost acceptată ca membră a Baroului suedez.

Acum avea titlul. Parcursul se încheiase.

— Felicitări, Pippa. Eşti avocat. Asta impune o celebrare cu un pahar de Bollinger la cină.

Josephine îi spunea întotdeauna Pippa. Dintr-un motiv oarecare, credea că Emelie semăna leit cu Pippa Middleton.

— Ştii ce spune întotdeauna autorul meu favorit. *Fericirea e ceva care se multiplică atunci când se împarte.*

— Ce dulcegărie! Cine-a zis aşa ceva?

— Nu-i dulcegărie. Vine de la cel mai profund om din lume: Paulo Coelho.

Jossan clipi. Apoi începu să vorbească despre toate cărţile lui pe care le citise şi cum îi schimbaseră acestea viaţa. O ajutaseră să se regăsească, să se poată bucura chiar şi în perioade dificile, devenise mult mai conştientă de eul ei spiritual şi renunţase cu uşurinţă la stilul ei de viaţă materialist.

Emelie arătă spre cele trei genţi care atârnau într-un cuier, pe peretele din spatele Josephinei: Céline, Chanel, Fendi.

— Şi cu astea ce-i?

Josephine îşi trecu mâna peste geanta Céline. Parcă o mângâia cu tandreţe.

— Asta nu se poate considera ceva materialist, zise ea. O femeie are nevoie de ceva în care să-şi ducă lucrurile.

La şapte şi jumătate, Emelie îşi aprinse o ţigară, în drum spre Riche. Jossan şi câteva dintre celelalte fete de la birou erau deja la restaurant, mâncând *moules frites*[3] şi aşteptând să sărbătorească împreună cu ea.

Se opri. Ezită. Poate că n-avea timp de aşa ceva. Muncise ca nebuna. Dezmembrarea companiei Husgrens AB – în care diviziile profitabile erau vândute unui conglomerat industrial chinezesc, iar cele neprofitabile erau preluate de unul dintre fondurile de investiţii ale EQT – însemnase zilnic sesiuni de lucru de câte 14 ore cu chinezii, timp de trei săptămâni la rând. Vânzarea Airborne Logistics către un gigant al industriei americane însemnase perioade de câte 18 ore în camera de *due diligence*[4]*,* fără pauze, chiar şi duminicile. Emelie îi coordona pe ceilalţi consilieri juridici. Aerul din

[3] Midii şi cartofi prăjiţi (în fr. în orig.).

[4] Investigaţie amănunţită a unei firme, din punct de vedere legal, financiar, comercial şi operaţional, în vederea realizării unei eventuale investiţii.

încăpere era întotdeauna așa de greu la plecare, că le dădea analgezice în fiecare seară oamenilor din echipa sa.

Îi sună telefonul. Număr necunoscut.

Răspunse, spunându-și prenumele.

— Bună seara, sunt inspectorul criminalist Johan Kullman. Sunteți avocata Emelie Jansson?

Avocata Emelie Jansson. Suna bine. Cu toate acestea, se-ntreba de ce o sună un inspector criminalist.

— Da. Despre ce e vorba?

— Vă sun din aripa de arest a închisorii Kronoberg. Avem un suspect care v-a solicitat ca avocat.

— Îmi cer scuze, ce ați spus? Un suspect m-a solicitat pe mine ca avocat?

— Răspuns: aha.

— La ora asta?

— E dreptul lui să solicite un avocat. Și, din câte am înțeles noi, v-a solicitat pe dumneavoastră. Asta înseamnă că e obligația noastră să verificăm dacă acceptați responsabilitatea.

— Dar nu lucrez la cazuri penale.

— Habar n-am. Tot ce știu e că suspectul v-a solicitat pe dumneavoastră.

— De ce anume e bănuit?

— Crimă. Credem că a ucis un bărbat în Värmdö azi-noapte.

— Și de ce mă vrea pe mine?

— Mă tem că la asta-i puțin mai delicat de răspuns. De fapt, e mai mult sau mai puțin inconștient. A fost implicat într-un accident rutier.

Emelie trase un ultim fum din țigară.

Ajunsese până la intrarea în restaurant.

Înăuntru, toată lumea părea să se distreze de minune.

3.

Stătea în mașină de la 5 dimineața. Îndesa snus sub buză și mesteca gumă cu xylitol. Așteptându-l pe Frederic McLoud.

Bărbatul pe care-l urmărea nu-și respectase azi programul obișnuit. Era trecut de 10 acum.

Teddy se întreba ce urma să se întâmple, ce o să aibă de făcut ca să-și încheie misiunea – adică să afle ceva important despre McLoud – fără să intre în vreo belea. Indiferent ce se întâmpla, se hotărâse: avea să ducă un alt fel de viață. N-avea să se întoarcă la pârnaie.

Împinse încă o priză de snus sub buză. Snus şi gumă de mestecat: noua lui combinaţie favorită. Altfel, tutunul avea gust prea puternic. Parcă avea nevoie să fie cumva echilibrat, atenuat.

Banérgatan nu era cel mai interesant loc din lume într-o dimineaţă obişnuită de mai. De la 5:00 până la 7:00 fusese pustiu, de parcă n-ar fi locuit nimeni în vechile apartamente somptuoase din partea asta a oraşului. Cu doar un an în urmă, mersese pe strada asta pentru altă misiune. Un început întunecat şi neplăcut pentru noua lui viaţă de om liber. Dar asta părea într-un fel ceva îndepărtat. Trecuse aproape un an şi jumătate de când fusese eliberat.

Primii care ieşiseră pe stradă erau stăpânii de câini. Bărbaţi mai în vârstă, cu pălării şi fulgarine verzi, aşteptându-şi răbdători teckelii să facă pipi pe cel mai apropiat stâlp. Femei mai tinere, cu pantofi de sport şi veste uşoare, aplecându-se grăbite să strângă rahatul câinelui în pungile lor de plastic, înainte să se îndrepte către Djurgården cu golden retrieverii lor.

Pe la opt fără un sfert, începuseră să apară bărbaţii în costume şi femeile îmbrăcate pentru serviciu. Se îndreptau grăbiţi spre maşinile lor de lux sau o luau pe jos spre oraş.

După un sfert de oră, au urmat elevii care se răspândeau pe trotuare, în afara celor care erau preluaţi de taxi direct din faţa uşii. Maşinile care-i aşteptau pe aceşti copii de şapte ani nu erau tocmai maşini Volvo cu amprentă de carbon zero de la Taxi Stockholm şi nici Toyota Prins cu certificat de mediu de la Kurir. Erau maşini diferite, de la companii diferite. Teddy nu le ştia numele, dar auzise de ele. Maşinile astea erau rezervate în avans, plătite cu card de credit şi comandate folosind o aplicaţie specială.

Familia locuia la ultimul etaj, într-un apartament mansardat renovat impecabil, cu o suprafaţă de aproape 300 de metri pătraţi. În ultimii ani, lucrurile se schimbaseră rapid pentru Fredric McLoud. Dar acum, poate, totul o lua din nou la vale. Totul depinzând de felul cum îşi făcea Teddy treaba.

Până la urmă, ieşise la 9:30. Fredric McLoud. Fără să poarte costumul şi cravata la care te-ai fi aşteptat din partea unui director milionar. În loc de asta, era îmbrăcat în ceva ce părea un pantalon de trening şi o bluză polo, cu un logo uriaş al unei mărci de iahting.

Teddy observase imediat: comportamentul lui Fredric era diferit azi. Rămăsese nemişcat câteva clipe, privind doar în jur, înainte să traverseze strada şi să pornească pe Riddargatan. Cam din sută în sută de metri se oprea, se întorcea şi se uita împrejur.

Teddy coborî din maşină după ce subiectul filajului trecu de el. Se duse la aparatul de parcat şi începu să se joace cu cardul de credit în timp ce McLoud îşi vedea de drum.

Plăteşte cu telefonul, EasyPark, citi pe dispozitiv. Data viitoare, o să-mi iau nenorocita aia de bicicletă, se gândi el.

După câteva clipe, Teddy porni încet după el. Imediat ce Fredric încetini, Teddy îşi scoase telefonul, se opri şi mimă că ar trimite un mesaj.

Asta era viaţa acum. Magnus Hassel, unul dintre partenerii de la Leijon pe care-l ştia de multă vreme, îi oferise o slujbă la firma de avocatură. Nu-l angajase direct – Hassel se gândise că ar fi cam prea mult – dar aveau un fel de companie pe care-o foloseau pentru aşa-zise joburi pentru colaboratori, Leijon Juridiktjänst AB. Înţelegerea era, de fapt, destul de generoasă. Plăteau pentru o maşină închiriată şi-l ajutaseră chiar să-şi facă un card Visa, în pofida faptului că verificările pentru credit pe care le făcuse banca trebuie să fi arătat că în ultimii 20 de ani veniturile lui declarate nu se apropiaseră de nivelul de subzistenţă.

Ce făcea el pentru companie consta în principal în aşa-numitele audituri personale.

Fredric McLoud era unul dintre cei doi fondatori ai serviciului de plăţi online Superia, care se dezvoltase enorm în ultimii câţiva ani. Compania era considerată drept foarte bănoasă, „şi încă în euro", după cum explicase Magnus Hassel.

Clientul firmei Leijon voia să cumpere 20 la sută din companie. Singura problemă? Se zicea că tânărul Fredric McLoud era un pic dependent de cocaină. Şi, potrivit aceloraşi zvonuri, nu era vorba doar de câte o petrecere ici şi colo. Trăgea pe nas zilnic; băiatul nu putea nici măcar să facă faţă unei întâlniri la prima oră fără să tragă întâi câteva liniuţe în baie.

Teddy îl urmărea deja de trei săptămâni şi nu observase nimic ciudat. Fie McLoud avea o rezervă imensă acasă, fie i se livra marfa pe altă cale, Teddy habar n-avea cum. A doua variantă era că obiceiul lui nu era nici pe departe aşa de grav cum zicea lumea. În definitiv, zvonurile erau simple zvonuri şi, de multe ori, erau răspândite deliberat ca să distrugă cariera cuiva.

Dar azi mirosise ceva. Spera doar să nu se ducă naibii totul.

Subiectul filajului merse mai departe, traversând Nybrogatan şi îndreptându-se spre Birger Jarlsgatan. Dacă McLoud ar fi fost un pic mai precaut, pentru Teddy ar fi fost delicat să-l urmărească azi. Dar, aşa cum stăteau lucrurile, gesturile şi mişcările lui erau toate exagerate, încetinea vizibil cu câteva secunde înainte să se oprească de tot, rămânea ţintuit locului şi se uita de jur-împrejur. Câtă vreme se mişca încet, Teddy n-avea să-l deranjeze pe McLoud.

La colţul dintre Nybrogattan şi Riddargatan se afla o cerşetoare. Basmaua viu colorată contrasta cu pielea ei închisă şi brăzdată de riduri. Pe jos, sub fusta ei neagră şi largă, câteva bucăţi de carton. Femeia murmura un cântec: un bocet din altă lume. Înainte să fie închis, în Stockholm nu erau aşa de mulţi cerşetori; era ceva nou. Privi ochii oamenilor care treceau. Se uitau în jos şi întorceau privirea. Se prefăceau că femeia nici nu era acolo.

Birourile firmei Leijon erau la doar câteva străzi mai încolo. Nu c-ar fi avut nevoie să treacă pe-acolo azi. N-avea un birou al lui la firmă, ceea ce-l bucura. Făcea investigaţiile mai mult sau mai puţin pe cont propriu şi, de multe ori, era suficient să-i dea raportul pe e-mail sau la telefon avocatului implicat. În plus, nu voia să dea peste Emelie Jansson.

Îşi făcuseră planuri să iasă la cină acum vreun an, la propunerea ei. Dar Emelie sunase să reprogrameze, iar el fusese nevoit să amâne următoarea lor întâlnire, după care anulase ea în ultimul moment. Planurile lor de ieşit la cină dispăruseră ca şamponul care se scurge la canal.

Cum era doar zece fără un sfert, terasele cafenelelor erau în majoritate pustii, dar pe stradă erau surprinzător de mulţi oameni. Lui Teddy nu putea să nu-i treacă prin cap că oamenii care câştigau cel mai mult – oamenii care lucrau în partea asta de oraş – păreau să privească viaţa cel mai relaxat. Pentru unii dintre ei, ziua de muncă nu începuse încă.

Mulţi dintre ei erau extrem de bine îmbrăcaţi; bărbaţii care treceau în grabă purtau costume strânse pe corp, cu pantaloni care păreau prea scurţi, deşi probabil că era ceva intenţionat. Femeile purtau pantofi cu tocuri înalte, aveau părul umflat şi bine coafat şi ceasuri Rolex din aur roşu.

Se gândi la sora lui, Linda, şi la nepotul lui, Nikola. Teddy trecuse pe la ea aseară, la cină. Avea părul strâns în coc; părea bronzată. Teddy se întrebă dacă începuse iar să se ducă la saloanele de bronzat.

— Nikola iese poimâine, zisese ea, şi nu ştiu ce-ar trebui să fac.

Teddy tăiase cartoful pe care tocmai îl terminase de curăţat şi pusese nişte unt peste el.

— E bărbat în toată firea acum. Nu e responsabilitatea ta. Dar o să fie în regulă.

— De unde ştii?

— Nu ştiu nimic. Dar trebuie să credem în el. Are nevoie de sprijinul nostru.

Linda îşi tăiase cu grijă carnea în cinci bucăţi egale. Mâinile ei nu mai păreau tinere.

— Te respectă, vrea să fie ca tine. Dar singurul lucru la care sper e că *n-o* să ajungă ca tine.

— Cum *eram* eu, vrei să zici?

Linda își coborâse privirea în farfurie.

— Nu știu ce vreau să zic, zisese ea.

Fredric McLoud se opri și intră într-un Espresso House.

Se opri și Teddy. Să se țină după el și să riște să-i trezească bănuielile? Fredric trebuie să-l fi băgat de seamă pe bărbatul uriaș care mersese în urma lui până aici. Până acum, nu fusese nimic ciudat în legătură cu asta, dar dacă Teddy apărea în aceeași cafenea n-avea cum să mai fie o coincidență.

Se luă totuși după el. Programul lui McLoud era dat peste cap azi. Trebuia să aibă o semnificație.

În plus, sincer, Fredric McLoud părea așa de dus, c-ar fi putut să aibă pe urme jumătate dintre polițiștii în uniformă din Stockholm și tot n-ar fi observat că mai e și altcineva pe stradă.

Teddy se duse la coada de la casă. Îl văzu pe Fredric așezându-se la o masă, față în față cu un tânăr cu o sticlă de coca-cola.

Sub masă se afla o sacoșă de plastic.

Fredric dădu mâna cu puștiul. Părea tânăr, era brunet și avea ochii negri. Îmbrăcat cu o canadiană și pantaloni de trening Adidas.

Pantaloni de trening: Teddy își aminti că purta și el la vârsta aia. Odată, Dejan ajunsese la tribunal pentru că atacase pe cineva într-o stație de metrou. O chestie de tot rahatul, dar Teddy și câțiva dintre ceilalți băieți se hotărâseră să se ducă și să vadă procesul. Ca să-l susțină pe Dejan, dar și ca să se distreze; n-aveau altceva mai bun de făcut în ziua aia. În timpul pauzei, avocatul lui Dejan venise la Teddy și-i spusese:

— Pleacă de-aici, nu vreau în public o grămadă de oameni care poartă pantaloni de-ăștia.

— Cum adică, pantaloni de-ăștia? întrebase Teddy.

— Știi, arătați toți la fel, iar judecătorul știe exact ce fel de oameni sunteți. Așa că pleacă de-aici. Prietenului tău nu-i e de niciun ajutor să fie asociat cu *pantalonii de trening.* Crede-mă.

Chestia ironică azi: Fredric McLoud semăna a golan la fel de tare ca și puștiul.

Teddy avea deja mobilul în mână, cu camera pornită. Se prefăcea că are treabă cu telefonul, dar de fapt se asigura doar că are vizibilitate spre masa unde stăteau Fredric și puștiul. Telefoanele astea noi erau aproape magice.

Să înregistreze totul: asta era una dintre regulile de aur care-i fusese trasată de Leijon. Treaba lui era să strângă dovezi. Să strângă dovezi fără să intre în vreo belea.

Nu dură decât câteva clipe. Fredric spuse ceva. Puștiul dădu din cap. Fredric luă sacoșa de sub masă, se ridică și plecă.

Teddy îl privi prin ferestrele mari dinspre stradă – era o privelişte nefirească, unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi de 37 de ani din Stockholm, cu o sacoşă veche şi ponosită de supermarket în mână. Dar înregistrase totul.

Teddy încă mai stătea la casă. Îi venise rândul. Nuci Macadamia, chiftele *raw,* sucuri verzi. În trecut, în perioada *pre-puşcărie,* produsele de patiserie conţineau întotdeauna făină şi zahăr.

— Ce să fie? îl întrebă fata din spatele tejghelei.

— Aveţi ceva chifle normale?

— Mda, avem cu maia.

— Sună prea sănătos.

Ochii fetei sclipiră.

Teddy se întoarse şi plecă.

Fredric „cel dependent de cocaină" McLoud era la vreo 10 metri în faţa lui, îndreptându-se din nou spre Riddargatan.

Teddy se-ntrebă ce anume era aşa de important pentru Magnus, încât să se ocupe de cazul ăsta, dar partenerul fusese explicit. Voia dovezi incontestabile, chiar dacă asta însemna că se dădeau de gol că-l urmăresc pe McLoud.

Era o zi luminoasă şi senină. Soarele strălucea în ferestre. Teddy simţea cum devine din ce în ce mai încordat. Se duse către o femeie între două vârste, care apăsa butoanele unui parcometru.

— Bună ziua, îmi cer scuze că vă deranjez. Puteţi să-mi faceţi un serviciu?

Femeia se întoarse. Acum îşi ţinea telefonul în mână. Părea agitată – poate că-ncerca să-şi dea seama ce aplicaţie îi trebuia ca să-şi rezolve problema –, dar răspunse încet:

— Sigur că da.

— Minunat, mulţumesc. Îl vedeţi pe bărbatul de-acolo? Teddy arătă spre Fredric.

— Da, de ce?

— Doar uitaţi-vă.

Îşi scoase din nou telefonul, dar de data aceasta porni înregistrarea audio. Leijon i-l dăduse, era un smartphone, iar el învăţase cum să-l folosească mult mai repede decât îşi imaginase. Totuşi, uneori îi venea să-l arunce în apă sau să-l azvârle de la balcon. Teddy refuzase să folosească funcţiile de calendar ale telefonului, dar cedase în faţa unor aplicaţii: în branşa asta, era un instrument fantastic.

Îl ajunse din urmă pe Fredric McLoud şi-l bătu pe umăr.

— Mă scuzaţi, dar cred că mi-aţi luat sacoşa.

Fredric strânse la piept punga de plastic.

— Cine eşti? Ce vrei să spui?

— Mda, mi-am pierdut sacoşa. Asta nu-i a mea, nu?

Fredric se uită ţintă la el. Îi zvâcni o sprânceană.

— Eşti nebun? Categoric nu-i a ta.

— Pot să arunc o privire înăuntru?

— În niciun caz.

Teddy se mişcă rapid. Îi prinse braţul lui Fredric şi întinse mâna liberă spre punga de plastic.

Fredric ridică vocea.

— Ce dracu' faci? Ia mâna de pe punga mea.

— Vreau doar să arunc o privire în ea. Nu-i nicio problemă, nu?

— Pe dracu' nu e. E *sacoşa mea.*

Teddy nu putea renunţa acum. Trebuia să trăiască în prezent – să acţioneze, nu să analizeze. FPS – fă-o, pur şi simplu, cum zicea mereu Dejan.

Înşfăcă din nou punga şi trase de celălalt braţ al lui Fredric, încercând să-l dezechilibreze. Se împleticiră.

Teddy era mai masiv şi mai musculos, dar nici McLoud nu era vreun slăbănog. Şi se lupta pentru cariera, pentru afacerea, pentru familia lui. Pentru viaţa lui.

Bâjbâiala lor continuă.

Teddy simţi dintr-odată o durere arzătoare în mâna cu care ţinea sacoşa. Se uită în jos. Fredric îl muşcase de degetul mare.

Nu. Nu, nu putea să ţipe. Nu putea să urle. Trebuia să se descurce. Îşi promisese.

Putea să-şi înfigă un deget în ochiul lui Fredric. Să-l pocnească drept în nas. Să-l prindă de mărul lui Adam şi să i-l smulgă pur şi simplu din loc. În schimb, îi împinse capul, îi apăsă mâna pe obraz şi încercă să-l stăpânească folosind *forţa.*

Până la urmă, Fredric dădu drumul degetului. Teddy văzu sânge pe dinţii bărbatului.

Acum trebuia să preia controlul. Să calmeze lucrurile. Stătea aproape de McLoud.

Femeia striga ceva în spate.

— Încetaţi. Am chemat poliţia.

Teddy gâfâia.

— Ai auzit ce-a spus. Sunt destul de sigur că nu vrei să vină poliţia şi să-şi bage nasul prin sacoşa aia a ta. Lasă-mă să arunc o privire.

Irişi dilataţi. Panică în ochii lui McLoud. Tipul înţelesese.

Prea târziu pentru Teddy. McLoud o luase la fugă.

Teddy crezuse că până acum ar fi trebuit să se termine totul. Se grăbi pe urmele lui.

Pe Riddargatan. La stânga, pe Artillerigatan.

La deal. McLoud avea picioare lungi. Iar Teddy ştia că se ducea de trei ori pe săptămână la antrenorul lui personal de la sala de gimnastică de lux de la Grand Hotel.

Teddy îşi simţea în schimb toată greutatea.

În sus, pe deal. Armé museum pe stânga. Un magazin cu electronice casnice pe dreapta.

Pe Storgatan. N-o să fie în stare să ajungă mult mai departe de-atât.

Oamenii se uitau la ei. Unii strigau.

Apoi, dintr-odată, Teddy îl pierdu din vedere.

Unde naiba dispăruse Fredric McLoud?

Văzu o maşină de poliţie ceva mai încolo, pe stradă.

Rahat, rahat, rahat. Nu putea să se termine aşa.

Încetini. Sediul Svenskt Näringslivs în stânga lui. Un magazin cu haine bărbăteşti în dreapta. Primul lucru pe care o să se concentreze poliţaii erau persoanele care aleargă. Încercă să-şi tragă sufletul. Să analizeze situaţia.

Unde se dusese Fredric McLoud? Trebuia să fie pe-aici, pe undeva, la doar câţiva metri distanţă. Nu putea să dispară pur şi simplu.

Maşina de poliţie era la doar vreo 30 de metri în urma lui Teddy. Se târa înainte.

Trebuia să facă ceva.

Cincisprezece metri.

Teddy se uită în stânga şi-n dreapta. Lumea îl văzuse alergând; puteau să-l arate poliţiştilor. N-avea de ales. Aşa încât, calm şi liniştit, luă o decizie: intră în magazinul de îmbrăcăminte.

Haine de tweed, pantaloni de catifea reiată, şepci de vânătoare. Magazinul nu transmite chiar o senzaţie primăvăratică. Înainta în interiorul magazinului – încă în întregime concentrat asupra celor ce se întâmplau în spatele lui.

Maşina de poliţie: spera că trecuse mai departe.

Şi atunci aproape că izbucni în râs. În faţa lui, lângă costume, stătea Fredric McLoud, cu spatele spre el. Încă îşi ţinea strâns sacoşa de plastic. Era clar că avusese aceeaşi idee ca Teddy.

Teddy îl bătu pe umăr şi-i zise:

— Cred că a trecut. Oricum, dacă stăm amândoi liniştiţi.

Chipul lui McLoud nu mai era cuprins de panică.

Părea aproape să izbucnească în lacrimi.

— Cine eşti? De ce faci asta?

— Mă tem că ăsta e un secret profesional, zise Teddy.

4.

Când se încheie ora de conversaţie de grup, Nikola ieşise deja din clasă. Ăsta era el, pe scurt. Întotdeauna primul care iese. Avea în minte o imagine de la toate orele din copilăria lui: holul gol, dulapurile acoperite cu graffiti, liniştea dinainte să năvălească afară şi restul clasei, în doar câteva secunde. Nikola: întotdeauna prea energic ca să-şi strângă liniştit lucrurile, să mai stea câteva minute la palavre cu prietenii. Totdeauna împins de la spate de o forţă invizibilă, disperat după o nanosecundă de coridor tăcut. O porţie de linişte.

Dar asta se terminase demult. Nu mai prea stătuse la şcoală în ultimii câţiva ani.

Linda şi directorul considerau că are un uşor ADHD. Nu că Nikola ar fi luat Ritalin[5] sau s-ar fi tratat de unul singur cu porcării, cum făceau alţii. Voiau doar să pună o etichetă pe energia care ardea sub crucea de aur de pe pieptul lui. Crucea de aur pe care-o primise de la Teddy, înainte ca acesta să intre la puşcărie să-şi ispăşească pedeapsa de opt ani.

Dar toată vorbăria asta se pierdea astăzi în fundal. Viaţa: *al naibii de duuuulce.* Azi era ziua. *Ultima* zi.

Chamon venea să-l ia şi să-l scoată din haznaua asta.

Încă un ultim răhăţel: înainte să plece, Nicko trebuia să stea la o ultimă şuetă cu directorul.

Cumva, Anders Sanchez Salazar reuşea să facă încăperea să arate *exact* la fel de fiecare dată când era nevoit Nikola să ajungă acolo.

Nu doar că ambele scaune pentru vizitatori erau împinse în acelaşi fel sub tăblia biroului sau că draperiile erau pe jumătate trase, aşa cum fuseseră şi ultima dată. Totul era o copie *exactă.* Hârtiile de pe birou, penarul de după monitorul calculatorului, fotografiile copiilor. Totul era în acelaşi loc. Până şi cana de cafea cu emblema echipei Hammarby pe ea era pe acelaşi colţ al biroului ca şi data trecută când fusese el aici.

Singurul lucru care se schimbase era culoarea jachetei lui Anders. Roşu-aprins azi. Data trecută, fusese grena.

— Deci, Nikola. Cum ţi se pare?

Nikola încercă să se abţină să zâmbească prea larg.

— Chiar bine, de fapt.

[5] Denumire comercială pentru clorhidratul de metilfenidat, indicat ca parte a unui program de tratament pentru tulburarea de hiperactivitate cu deficit de atenţie (ADHD).

— Știu că poate să fie un pic înfricoșător să pleci de la Spillersboda, când ai stat aici așa de multă vreme. Ce crezi?

Nicko fu nevoit să se străduie și mai tare să se abțină să râdă.

— Mda, zise el. Un pic.

— Dar sunt sigur că totul o să fie bine. O să stai cu mama ta, nu?

— Mda, a zis că mă primește, l-am promis că o să mă adun.

— S-au mai îndreptat lucrurile între voi?

— Da, categoric. E cea mai bună.

Anii de contacte cu cicălitorii de la serviciile sociale, cu diverși directori, cu funcționari de la asistența socială și cu polițiști – Nicko: expertul experților. Nu era greu să te prinzi ce voiau să audă. Chestia mai dificilă era să faci în așa fel încât să sune veridic. Singura parte adevărată era că el chiar credea că Linda era cea mai bună.

— Un sfat, Nikola, zise Anders. Stai departe de foștii tăi tovarăși. Sunt sigur că sunt băieți buni, nu asta-i problema, dar o să se lase cu necazuri. O grămadă de belele, cum spuneți voi.

•

Chamon își făcea de lucru cu rozariul. Trecuseră mai puțin de trei luni de când luase examenul de conducere, dar Audi-ul pe care-l conducea arăta mai nou de-atât. Jantele de 20 de inci erau lucioase, cum fusese și crucea lui Nicko când era nouă. Știa că A7-le era al unui văr de-al prietenului său, dar când vii într-un loc cum e Spillersboda, vrei să arăți că duci o *altfel* de viață.

— *Meksthina?*

Nikola rânji și împinse o priză de snus sub buză. Răspunse în aceeași limbă.

— *Abri,* hai să mergem, omule. Fă un Zlatan[6].

Pentru cei mai mulți dintre ei, era doar Nicko, dar frații îi spuneau uneori Omul cu Biblia, pentru că erau convinși că vorbește siriacă, așa cum o făceau oamenii pe vremuri. Erau totuși impresionați. Nikola era singurul care, fără să fie sirian sau asirian, vorbea limba lor. Dar era chiar așa de surprinzător? Crescuse împreună cu ei. Și, cum spunea mereu bunică-său, când ești la Roma…

— Ce înseamnă „fă un Zlatan"?

— *Hat-trick,* frate. Am câștigat trei jointuri de la un tip de-aici. Avea o datorie la mine. O să le fumăm când ajungem acasă.

— Ce amuzant, frate. Te bagi curând în chestia aia?

Nikola înțelese despre ce vorbea. Întrebarea lui Yusuf. *Chestia.*

[6] Referință la fotbalistul suedez Zlatan Ibrahimovici, care înseamnă și „fii șeful lor, domină-i pe toți". (N. red.).

Direct pentru Isak. O treabă pe bune.

Porniră spre porți.

Băieții din curte se dădură deoparte când trecură Nikola și Chamon.

— Și, te-ai ales cu ceva? Nici măcar nu te-am văzut ultima dată când ai ieșit.

— La dracu', da, am avut parte de mai mult rahat decât closetele din baia fetelor de la The Strip.

Chamon izbucni într-un hohot de râs.

— *Walla.*

Deschiseră porțile și păși afară. Soarele de primăvară era puternic azi. Frunzele copacilor de-afară erau de un verde-pal. Semănau puțin cu niște frunze de marijuana, doar că erau mai mari. Sandra zisese că erau castani.

— Rahat, probabil c-ar trebui să pun frunzele astea pe Instagram ca să sărbătoresc. Ultima dată când pun piciorul aici, și m-am zgâit de la fereastră la copacii ăștia un an de zile.

— *Ai* cont de Instagram? întrebă Chamon.

Înainte să apuce să răspundă, auziră o voce din spate.

— Nikola, poți să vii înapoi o clipă?

Se întoarseră. Era Sandra. Stătea lângă porți, cu un zâmbet larg pe chip. Ciudat: de fapt era Chiar drăguță.

— Pentru ce? întrebă Nikola.

— Trebuie să mai discut ceva cu tine. Ar fi minunat dacă ai avea timp.

— Am terminat aici, Anders a aprobat plecarea acum un sfert de oră. Eu răspund de mine acum.

— Știu, ai dreptate. Dar e important.

Nikola îi aruncă o privire lui Chamon.

— Frate, mare belea mai e.

— A fost mișto sau a fost javră?

— Azi?

— Nu, cât ai stat acolo.

— Chiar e în regulă. Vrea tot ce-i mai bine pentru tine, știi și tu cum sunt ăștia…

— M-am prins, atunci poți să-i arăți un pic de respect. Ești un om liber. Du-te și vezi ce vrea, după aia ne cărăm de-aici.

Sandra porni înaintea lui spre clădirea principală. Nikola veni după ea.

În clipa când intră, știu că e ceva în neregulă. Nu putea spune ce, însă îl cuprinsese o senzație intensă. O urmă, totuși, pe Sandra într-una dintre așa-zisele camere ale supraveghetorilor.

Înăuntru era mai liniştit şi mai curat decât în camerele celor închişi acolo. Un fel de poster informativ prins pe perete: *Confidenţialitate online pentru elevi. Înscrieţi-vă acum la Zilele Internetului!*

— Crezi că o să te mai duci la firma de practică? întrebă Sandra.

— Nu ştiu.

— Parcă lucrai ceva cu instalaţii electrice şi telecomunicaţii, nu?

— Mda.

— Şi aproape a venit vara. E bine, nu-i aşa?

— Da.

— Cum ţi se pare?

— Ce?

Ce dracu' era asta? Sandra încerca să stea la palavre de parcă ar fi fost prieteni în vreun fel – pentru numele lui Dumnezeu, el terminase cu locul ăsta. Se întoarse să plece.

Apoi înţelese. Se deschise o uşă şi intră Simon *bulangiul* Murray.

Sandra trebuie să fi ştiut. Simon Murray era poliţai. Detectivul în civil care se ţinuse mereu după Nikola şi băieţi. Care-i oprise când erau cu maşina şi care le făcuse vizite părinţilor. Care apărea mereu, ca un fel de spirit, în faţa casei lui Chamon, la club, la O'Learys. Făcea parte din Proiectul Hipogrif – forţa de intervenţie mixtă în suburbiile de sud, pentru sporirea siguranţei oraşului – cum îi ziceau ei rahatului ăluia.

Simon îi făcu semn cu mâna.

— Deci, ce mai face Nikola?

Sandra îi conduse într-o altă cameră. Pe masă erau câteva ceşti de cafea.

Simon închise uşa şi se aşeză. Nikola era tot în picioare. Putea să se întoarcă şi să plece oricând voia. Murray n-avea niciun drept să-l ţină închis sau să-l interogheze. N-avea nimic să-i spună gaborului.

Simon: păr blond tuns scurt. Bocanci negri. Pe mână, o brăţară de cauciuc pentru monitorizarea pulsului. Blugi *slim* şi un hanorac gri, cu logo *G-Star* pe el. Arăta aşa cum arătase dintotdeauna: poliţai din naştere. Trebuie că avea ceva în sânge, în ADN. Nikola nu pricepea cum putea omul ăsta să lucreze ca detectiv în civil, când era aşa de evident pentru toată lumea ce e el de fapt.

— Vreau doar să-ţi pun câteva întrebări, Nikola. E în regulă?

— Nu, nu e-n regulă. Tocmai am ieşit de-aici.

— Mi-a zis Sandra. Poate ar trebui să-ţi spun felicitări?

— N-ai decât să zici ce vrei.

— Nicko, nu-i nimic ciudat. Cel mult cinci minute. Poţi să mă asculţi?

— Toţi sunteţi nişte şerpi.

— Urăşti poliţia?

— N-am cunoscut niciodată un poliţai de treabă.

— Mă întristează să aud că spui aşa ceva. Nu vreau să-ţi fac niciun rău. Sincer.

— Taci din gură. Mă arestezi pentru ceva?

Nikola îşi aminti de computerele furate pe care-i ajutase să le mute înainte să fie trimis aici şi de tipul din camera de alături de la care ceruse zece miare acum câteva luni – tipul care era cât pe ce să facă pe el, aşa de speriat era – pentru că încercase să se dea mare. Apoi se gândi la chestia din pădure, când Chamon aproape că o luase razna. Atunci împuşcaseră pe cineva. Dar ce mama naibii – se întâmplase acum mai bine de un an. Nu putea să fie vorba despre asta.

— N-am venit să te salt, zise Simon. Am doar *o singură* întrebare.

Nikola era încă în picioare. Yusuf zicea că uneori e mai inteligent să asculţi ce au de spus poliţaii, ca să te prinzi ce ştiu.

— Mă întreb ce-i cu procesul ăsta despre care am auzit, zise Simon. Ţi-au cerut şi ţie să iei parte?

Îi luase foc capul. Stomacul îi ghiorăia. Cum dracu' ştia Simon Murray despre *chestie*? Era ceva intern. Prioritate zero. La nivelul lui Isak şi aşa mai departe.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti. E vreun proces la tribunal sau ce?

— Nu, eu cred că ştii. Încă mai eşti în legătură cu Yusuf şi Chamon. Problemele dintre Metim Tasdemir şi familia Bar-Sawme. Sunt sigur că-i cunoşti, nu?

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Nu ştii nimic despre asta?

— Tocmai ţi-am zis că n-am nici cea mai vagă idee. Care-i problema ta?

— Linişteşte-te, n-am venit să-ţi arunc nimic în spinare. Voiam doar să zic atât – şi n-ai decât să-i transmiţi şi lui Chamon, deşi pe el e mai greu să-l faci să asculte…

Simon se ridică de pe scaun: faţă în faţă cu Nikola. Avea ochii mici şi cenuşii.

— Locul vostru nu-i acolo. Sunteţi prea tineri. Toată treaba s-ar putea sfârşi foarte rău. Nu ştiu unde aveţi de gând s-o faceţi sau cine anume o să fie implicat, dar ţine-te deoparte, Nikola. Promite-mi. Te rog. Nu te duce.

Nikola apucă mânerul uşii, ca să plece. Nu voia să mai asculte aiurelile astea.

— Şi încă ceva, Nikola, zise Simon. Ia-o uşor diseară – bănuiesc că ai de gând să sărbătoreşti ieşirea. Nu face vreo tâmpenie. Nu vrei să ajungi iar să fii închis, nu-i aşa?

•

Tonalităţile guturale ale lui Kendrick Lamar, la volum maxim. Chamon era pe locul şoferului, cu mâinile bătând ritmul pe volan. Nikola se urcă pe locul pasagerului. Audi S ştanţat pe piele.

— Rahat, frate, a durat o veşnicie.

— Mama dracului.

— Toate bune, frate?

— Mda, nicio problemă.

Chamon rânji.

— Am planuri mari pentru tine diseară. Cea mai tare petrecere, frate; cel mai depravat chef de eliberare. Efecte speciale şi toate cele.

— Sună drăguţ.

— O să vezi, frate. Am organizat totul.

Autoritatea de poliţie din comitatul Stockholm
Interogatoriul informatorului „Marina", 11 decembrie 2010
Anchetator principal: Joakim Sundén
Locaţie: centrul Älvsjö

Notă 2 (prima parte)
Transcrierea convorbirii

JS: Te simţi mai bine?
M: Mda, mult mai bine. Mulţumesc că mi-ai dat drumul. Zilele alea au fost cele mai nasoale din viaţa mea. Au revenit aşa de multe amintiri.
JS: Te-a întrebat cineva unde-ai fost?
M: Nu.
JS: Nici chiar Sebbe?
M: N-am vorbit. Cred că s-a dat la fund.
JS: Am înţeles. Ei bine, eu ţi-am promis imunitate, iar tu ai promis să vorbeşti. Aşa că, înainte să începi, voiam doar să zic că am nevoie de toate detaliile, de toate părerile tale. Ca şi de impresiile şi ideile tale. E în regulă? **M**: Aşa cred. M-am gândit la ce să spun.
JS: Sună foarte bine. Ai putea să începi cu o prezentare generală a contextului şi apoi să treci la toate celelalte, în detaliu.
M: În regulă, oricum cam la aşa ceva mă gândeam şi eu. Deci, a fost aşa: totdeauna mi-au plăcut jocurile, iar în liceu am început să joc table cu câţiva prieteni. La început, jucam doar ca să ne distrăm, după ore, în cafenele, prostindu-ne cu piesele şi încercând să ne dăm seama cum se joacă de fapt. Eram cu toţii destul de interesaţi de matematică – în şcoală o luasem pe calea ştiinţei, teoria probabilităţilor şi ecuaţii diferenţiale şi altele de genul ăsta, aşa că m-am prins destul de repede. Apoi, după o vreme, au început să vină la cafenea o grămadă de iranieni, turci şi alţii din Orientul Mijlociu, tipi care erau mai mari ca

noi, să vadă cine erau puștii ăia suedezi, puștii care credeau că știu să joace jocul *lor. Shesh besh*[7], așa îi ziceau. Ștergeam pe jos cu ei de câte ori jucam.

JS: Când se întâmpla asta?

M: Pe la jumătatea anilor '80. Eram la școala Brännkyrka pe-atunci. După aceea, am terminat liceul, mi-am făcut stagiul militar la Berga și apoi am lucrat câțiva ani pentru tata. Avea o firmă mică de tipărituri. Am început facultatea la Universitatea din Stockholm când aveam 23 de ani și în același an am cunoscut-o pe Cecilia, soția mea. Era 1990. După trei ani, s-a născut primul nostru copil. Tocmai împlinisem 27 de ani, în anul când am terminat facultatea. Am ținut sub control toți anii ăia problema cu jocurile, dar mă mai vedeam din când în când cu băieții.

După aia am început să lucrez la KPMC, compania de audit. Cred că trebuie să fi fost prin 1995. Acolo am întâlnit alt tip care se ocupa de table – și de poker. M-a invitat la un club în St. Eriksplan, genul de loc unde puteai să joci cam toată ziua. Am început să mă duc pe-acolo câteodată, după ce se culcau copiii sau în weekenduri. Într-un fel, era un mediu cu adevărat dinamic și creativ. Sau ar fi fost, dacă n-ar fi fost dorința. Microbul, cum îi spunem noi. Adică majoritatea oamenilor de-acolo erau absolut înnebuniți de joc.

JS: Cecilia ce zicea despre club?

M: I-am spus că mă duc acolo din când în când, poate nu *de fiecare* dată când mă duceam, dar, de obicei, îi ziceam. Îl accepta pur și simplu ca pe un hobby ciudat de-al meu, dar n-a venit niciodată cu mine.

Am fost și în alte locuri: Carlos Poker în Sundbyberg sau Pot Raiser pe Folkungagatan. Scoteam destul de mult uneori, chiar dacă nu prea jucam foarte des pe bani. Odată m-am dus acasă cu mai mult de 10.000 de coroane. Îmi aduc aminte că am pus, pur și simplu, banii într-o grămăjoară frumoasă pe blatul de la bucătărie, ca să fie primul lucru pe care-l vede dimineață.

JS: Nu i s-a părut ciudat?

M: Poate prima dată, dar după aia i s-a părut că e destul de tare. În plus, aproape niciodată nu erau sume de genul ăsta. Așa că la-nceput nu era nicio problemă. Dar mai târziu, ei bine… mai târziu a fost altfel… dar o să ajung și la asta.

Oricum, la un moment dat, pe la începutul lui 2002, am jucat primul joc de poker online. A fost o revelație. Acum puteam să joc oricând voiam. Era pe vremea când abia începea să se dezvolte internetul cu bandă largă și am cumpărat un computer mai bun, așa că asta însemna că puteam să joc mai multe partide în același timp. De multe ori aveam patru sau cinci în desfășurare în același timp. Ca și pe computerul de la serviciu. Cecilia era bucuroasă că nu mă mai duceam așa de des la „spelunca de jocuri", așa îi zicea ea clubului, era gluma ei. Dar habar n-avea cât de mult jucam de la serviciu. Pokerul Online e diferit de cel pe care-l joci în viața reală. E mai agresiv și, de obicei, e mai rapid. Cel mai important, e mai puțin psihologic și mai mult matematic. Adică nu-ți vezi niciodată adversarii când joci online, așa că jocul e tot ce contează, nu figurile inexpresive tâmpe sau

[7] Joc turcesc foarte asemănător cu *backgammon*ul occidental.

încercările de a ghici intenţiile celorlalţi. Ăsta era un avantaj pentru mine. Am învăţat o grămadă despre joc, chestii pe care le puteam folosi când jucam partide reale la club.
Uneori numesc anii care au urmat epoca de aur. O mulţime de jucători, dar nu foarte mulţi buni. Se făcea foarte mult caz de poker. În cluburile din Stockholm, puteai să faci o grămadă de parale jucând Texas Hold'ern şi PLO – asta-i Pot Limit Omaha. Ca să-ţi dau doar un exemplu, la un moment dat, în 2004, am făcut 15.000 de euro *într-o singură noapte*. La nivelul la care jucam eu, trebuia să ai resurse corespunzătoare, pentru că, deşi aveam un oarecare credit la cluburi, uneori pierdeam mii de euro într-o singură săptămână, iar online nu obţii niciun fel de credit. Nu prindea bine nici la nervi, nici la portofel, nici în privinţa relaţiei cu cluburile. Aşa că am început să întreb împrejur. Aveam nevoie de un susţinător, de un sponsor. Până la urmă, am primit un pont despre cineva care ar fi putut fi de ajutor.
JS: Cine?
M: Sebbe.
JS: Din Gamla stan?
M: Mda. Sebbe s-a oferit să fie pariorul meu. Aşa se cheamă. Finanţatorul meu. Înţelegerea era că el îmi plătea toate mizele în competiţii şi jocuri cu cash şi mă finanţa, dându-mi credit de până la două milioane de coroane. În schimb, lua 60 la sută din câştiguri. Şi clubul mi-a ridicat creditul până la un milion, dar, de câte ori mai aveam nevoie, mă duceam pur şi simplu la omul lui Sebbe, Maxim, şi mai luam bani. Aveau deplină încredere în mine, că dădeam socoteală pentru tot.
JS: Ce-ai făcut cu banii pe care i-ai câştigat?
M: Am plătit un pic din ipotecă, chestii de-astea. Dar la începutul lui 2005 s-a dus naibii totul. Am început să joc chiar prost. Nu prea sunt sigur de ce – cred că din cauză că au început să apară tipi noi, oameni care învăţaseră să joace online şi care foloseau diverse programe.
Am început să mă duc la club aproape în fiecare seară ca să compensez pierderile sau, dacă nu, să rămân până târziu la serviciu şi să joc online de-acolo. Bineînţeles, Cecilia a început să pună întrebări. Şi aveam probleme să mă trezesc dimineaţa: rămâneam în pat până termina ea cu lăsatul copiilor la şcoală şi chestii de-astea. Îmi aduc aminte că într-o dimineaţă a venit şi s-a aşezat pe marginea patului, în timp ce copiii mâncau micul dejun. M-a zgâlţâit.
— Ce se-ntâmplă, Mats? Spune-mi.
Am bâiguit un răspuns. Dormisem doar câteva ore.
— Mats, trebuie să-mi răspunzi. Trebuie să ştiu ce faci toată noaptea.
M-am întors şi am încercat să mă trezesc.
— Ţi-am zis, e o nebunie la muncă, Iartă-mă, scumpo. O să încerc s-o las mai moale.
M-a mângâiat pe obraz. Şi, în creierul meu privat de somn şi tulbure, chiar mi-am promis să încerc să rezolv situaţia.

Aş fi fost în stare s-o şi fac, dacă m-aş fi oprit chiar atunci. Sigur, aveam de compensat pierderi, dar mă puteam descurca. În schimb, am început să joc pe datorie.

JS: Ce înseamnă asta?

M: Înseamnă că depăşisem limita de credit. Până la urmă, datoram aşa de mulţi bani altor jucători şi companiilor online, că nu mai aveam niciun fel de acoperire. Teoretic, eram falit.

Dar ştiam că Sebbe o să plece vreo câteva săptămâni în Macao, la începutul lui aprilie. Aşa că m-am dus la Maxim şi am luat un milion. Înţelegi?

JS: Nu, nu tocmai. Explică-mi.

M: Nu mai aveam credit la el. Dar i-am zis lui Maxim că vorbisem cu Sebbe şi era de acord să-l suplimenteze. Am luat banii într-o geantă şi m-am dus direct la club. Maxim avea încredere în mine. I-am tras-o lui Sebbe. Şi am pierdut tot milionul, bineînţeles.

Am fost un tâmpit. Şi de-acolo a început totul.

JS: în regulă, spune mai departe.

M: Cât de mult vrei să intru în detalii?

JS: Cât de bine îţi aduci aminte?

M: Am o memorie ca un registru. Pot să-ţi spun fiecare cuvânt.

JS: Sună grozav. Aş vrea să povesteşti cât de fidel şi de detaliat poţi. Spune-mi totul.

M: Bine, atunci. După două săptămâni, am primit un telefon de la Sebbe. Se întorsese şi voia să ne întâlnim, mi-a zis. Eram ocupat, strângeam masa, dar după cinci minute a sunat din nou şi a zis că mă aşteaptă în maşină, în faţa casei. Voia să cobor.

Era într-un Porsche 911. La început, am crezut c-o să stau pe locul pasagerului, dar când am ocolit maşina am văzut că acolo stătea deja Maxim. Îmi aduc aminte că Sebbe a coborât geamul şi a zis: „Urcă-te în spate, ai loc berechet dacă te înghesui un pic".

Am mers prin tunelurile de sub Södermalm. Am încercat să fac conversaţie, să întreb cum a fost în Macao, să-i spun câte ceva despre următorul turneu de poker şi aşa mai departe, dar niciunul dintre ei nu prea spunea mare lucru. Am ieşit prin Gullmarsplan şi apoi am mers spre Södra Hammarbyhamnen. Erau o mulţime de macarale, blocuri imense de ciment aşteptând să se transforme în fundaţiile noii părţi a oraşului pe care au construit-o acolo. Am oprit în spatele unor depozite de construcţii. Plafoniera s-a aprins automat când Sebbe a oprit motorul.

M-am uitat la el şi mi-am dat seama că o făcusem lată.

— Nemernicule, a şuierat el.

N-am ştiut ce să spun. Pe atunci duceam o viaţă cu totul normală, chiar dacă spărgeam mii, sute de mii pe site-uri de poker şi la club. Mă consideram o persoană care-şi poate păstra sângele rece, care se poate controla, o persoană care poate face faţă unor pierderi importante şi se poate întoarce acasă, la

familie, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar atunci a fost prima dată când mi-am dat seama că mersesem prea departe. Că eram ca o insectă micuţă, pe muchie de cuţit.
Sebbe m-a prins de gât şi mi-a tras faţa aproape de-a lui.
— Uită-te în ochii mei, nenorocit amărât ce eşti.
Şi atunci am zărit o străfulgerare metalică. Dintr-odată, o ţinea lipită de faţa mea: un cuţit. Am închis cât de strâns am putut un ochi şi-mi aduc aminte că nu puteam să mă gândesc decât la un singur lucru: că băiatul meu avea un turneu de fotbal în weekendul ăla. Că nu puteam să nu-l duc cu maşina la primul meci, sâmbătă dimineaţă.
— Cine naiba te crezi? m-a întrebat Sebbe.
Vârful rece al cuţitului era pe pleoapa mea. Mi se părea că-mi râcâie creierul.
— Ştiu, îmi pare rău, pot să explic… m-am bâlbâit eu.
— M-ai lucrat pe la spate, curviştină ce eşti. Ai crezut că Maxim şi cu mine nu stăm de vorbă?
În momentul ăla, simţeam durerea în ochi.
Sebbe s-a întors spre Maxim.
— O ducem direct la garaj după aia. Ai grijă s-o cureţi bine.
Îmi ardea ochiul, îmi vuia tot capul.
Apoi Sebbe s-a întors spre mine, cu faţa şi mai aproape. Puteam să-i simt mirosul – ţigări L&M şi aftershave.
— În regulă, o să-ţi mai dau o şansă. Sunt un om generos. Îmi aduci banii înapoi în două săptămâni, nu-mi pasă absolut deloc cum o faci. Îi câştigi, jefuieşti o bancă, îţi vinzi nevasta pe stradă. Vreau banii. Trei milioane.
— Dar… dar… e imposibil.
— Nu mă lua cu rahaturi de-astea. Două săptămâni, Mats.
(Inaudibil)
Adică, era aşa de-al naibii… (inaudibil) Nu ştiu dacă pot.
(inaudibil)

Nota continuă pe altă pagină.

5.

Discuţia cu inspectorul îi făcuse praf mai tare decât îşi imaginase şansele să doarmă bine peste noapte. Deşi, dacă era sinceră, nu era doar asta. Mai era şi *idiotul.*

Nu reuşise să se simtă bine cu fetele la Riche şi să-şi celebreze noua titulatură cu un pahar de şampanie şi ceva distracţie. În loc de asta, sorbise

de două ori din băutură, le mulţumise că erau aşa de inteligente şi le spusese că avea un caz super chinuitor şi că trebuie să se întoarcă la Leijon.

De fapt şi de drept, se aşezase la birou şi nu se gândise la nimic altceva decât la ce-i spusese poliţistul. La zece şi jumătate, plecase acasă.

Un tânăr, suspectat de crimă. Într-un fel de comă. O solicita *pe ea.* Nu lucrase niciodată în viaţa ei la vreun caz penal.

Îl întrebase pe poliţist dacă poate să-l sune ea. Kullman voia un răspuns până a doua zi dimineaţă, la ora opt.

— Suspectul nu are nevoie de asistenţă respiratorie, nu-i nimic de felul ăsta, şi a reuşit să vorbească vreo câteva minute ieri. A fost foarte clar, vrea să-l reprezentaţi dumneavoastră. Am discutat cu procurorul, Rölén, şi considerăm că trebuie să-i onorăm solicitarea, în pofida situaţiei lui. Asta e, sincer.

Voiau să-l interogheze pe suspect, iar asta însemna că trebuia să fie de faţă un avocat. Emelie trebuia să se hotărască.

Şi care era problema? Era o situaţie imposibilă. Erau zero şanse ca Leijon s-o lase să preia cazul. De ce nu spusese exact care e situaţia: „Nu sunt interesată să preiau apărarea”? Dar, dintr-un motiv oarecare, nu putea să şi-l scoată din minte.

•

Iar acum: noaptea fusese o frustrare care nu se mai sfârşea. Cearşafuri mototolite. Iritare din cauza luminii care se strecura prin storuri. Muşchi dureroşi după ora de antrenament de box de ieri.

Dar nu: n-avea în cap doar întrebarea inspectorului. Mai era şi o altă problemă înnebunitor de iritantă: vecinul. Idiotul.

Era trei dimineaţa şi nu era prima dată când o făcea. William avea 23 de ani, lucra ca agent de vânzări pe undeva şi părea să aibă o slăbiciune pentru Avicii şi Calvin Harris. La volum maxim. În toiul nopţii.

Sistemul lui audio bubuia în medie două nopţi pe săptămână, începând de acum şase luni, de când se mutase. N-avea nicio importanţă ce zi era. Noaptea sau dimineaţa devreme. Idiotul părea să nu-nţeleagă sub nicio formă că oamenii obişnuiţi trebuie să se trezească dimineaţa. Emelie se dusese deja şi-i bătuse la uşă de patru ori. Vorbise cu el şi în cursul zilei. Promisese să dea muzica mai încet.

Emelie încerca să adoarmă. Se gândea la anii de facultate. Acolo începuse să studieze dreptul: se gândea la o slujbă care să implice oameni. Dar, pe măsură ce treceau anii de şcoală, ideea se tocise treptat. Colegii ei păreau să fi trecut prin exact acelaşi proces – firmele de drept penal nu apăreau niciodată la zilele deschise ale facultăţii, iar lumea vorbea tot timpul că poţi să câştigi mult mai mult în dreptul comercial. Aspectul uman şi aspectele

practice ale apărării unei persoane pur şi simplu nu erau subiecte de discuţie. Şi, pe lângă asta, mai era şi percepţia că este dificil să obţii un post la vreuna dintre firmele de drept penal. Când au absolvit, în cele din urmă, lui Emelie şi majorităţii colegilor ei le era evident: toţi depuseseră cereri fie la tribunale, fie la marile firme de avocatură.

Se târî jos din pat. Trase pe ea o pereche de pantaloni de trening pe sub cămaşa de noapte şi ieşi pe coridor.

Muzica idiotului se auzea mai încet aici.

Apăsă pe sonerie.

Niciun răspuns.

Era 3:30 dimineaţa.

Apăsă din nou.

După o clipă, auzi zgomotul broaştei.

William deschise uşa: cu părul ciufulit, cu ochii roşii; evident beat sau drogat cu ceva. Mai vedea încă două persoane în spatele lui, uitându-se la un laptop. Probabil o listă de cântece de pe Spotify pline de şi mai mulţi başi, îşi zise ea.

William rânji la ea.

Sincer, ce i-d-i-o-t nenorocit. Nu mai putea continua aşa.

— Te-am rugat de mai multe ori, zise ea. Ştii că boxele tale sunt lipite chiar de peretele dormitorului meu. Poţi, te rog, să dai mai încet muzica?

El zâmbi în continuare.

— Nu mai fi aşa javră ordinară.

Destul. Emelie avea nevoie de somn, mai ales în noaptea asta.

Croşeul ei de dreapta îl nimeri în plină figură.

— Ce dracu'! strigă el.

Îi curgea sânge din nas.

— Dă-l mai încet. Sau mai vrei una?

Prietenii lui păreau să fi observat că s-a întâmplat ceva. Se ridicară, îl prinseră pe William şi-l traseră înăuntru. Emelie se duse înapoi în apartamentul ei. Încuie uşa.

•

La 6:30, o trezi la viaţă alarma de la telefon. Îl sună imediat pe Magnus Hassel.

Mai puţin de trei ore de somn. Nu putea suporta să se gândească la ce făcuse azi-noapte. Trecuse mult peste limita normală. Şi ce o surprinsese cel mai tare era, de fapt, că îndrăznise; că-şi pierduse complet controlul şi-l lovise. Poate c-ar trebui să treacă pe-acolo mai târziu, cu o sticlă de vin, şi să se umilească.

— Alo?

Magnus părea buimac.

— Bună, sunt Emelie Jansson. Îmi pare rău că te sun aşa de devreme, dar am primit o cerere de reprezentare foarte ciudată.

— Nu putem să discutăm la birou în câteva ore?

— Nu, au nevoie de un răspuns înainte de ora opt.

— Bine, şi nu l-au solicitat pe unul dintre parteneri?

— Nu, nu cred. E un caz penal. Un suspect de crimă. M-a solicitat pe mine ca avocat.

Emelie îşi auzea pe fir propria răsuflare sau poate că erau doar oftaturile lui Magnus. Stătea în picioare lângă pat, privind pe fereastră. Pe acoperişul de vizavi era o mierlă care se uita la ea.

— Păi, uite cum stă treaba, spuse Magnus. O firmă ca Leijon nu se poate implica într-un caz de genul ăsta. În primul rând, ne depăşeşte zona de competenţă şi, mai rău, poate crea ostilitate împotriva noastră. Ne poate afecta brandul. Îi poate face pe clienţi să ne asocieze cu pleava. Înţelegi, nu?

— M-am gândit şi eu, dar voiam să întreb totuşi. Nu ştiu, dintr-un motiv oarecare, pare un caz important de preluat. Chiar pare ieşit din comun.

Se auzi aproape ca un geamăt. Fie era obosit, fie voia să arate că era excedat de situaţie.

— Emelie, ce crezi tu că e neobişnuit sau important n-are nicio relevanţă aici. Lucrezi ca avocat pentru Leijon. Nu eşti vreun amărât de activist pentru drepturile omului.

•

Chiar dacă se afla în mijlocul complexului enorm al secţiei de poliţie de pe Bergsgatan, în Kungsholmen, uşa metalică era de fapt de-a dreptul modestă. Singurul lucru care arăta că dincolo de ea se întinde cel mai mare arest din Suedia era o plăcuţă albă pe zidul de piatră de la intrare: *Arestul Kronoberg.*

Emelie nici măcar nu se gândise vreodată că acolo ar exista vreun fel de închisoare. Chiar în mijlocul oraşului: o clădire plină de suspecţi de crimă, de tâlhărie, viol şi trafic de droguri.

După discuţia cu Magnus, rămăsese în picioare lângă pat, holbându-se la pasărea de pe acoperişul de vizavi. Dintr-un motiv oarecare, nu i se părea că are de ales, indiferent ce spusese el.

O cabină din sticlă antiglonţ. Patru uşi metalice, modelul cel mai solid. Mai mult de zece camere de supraveghere. Emelie stătea în încăperea micuţă, asemănătoare unei recepţii, cunoscută drept corpul central de gardă.

Bărbatul aflat de cealaltă parte avea ochii apropiaţi şi îi mijea la ea aşa de intens că la început crezuse că are vederea atât de slabă, că nu o vede, de fapt, prin geamul armat.

Apăsă pe un buton şi se auzi pârâind un difuzor.

— Şi dumneavoastră cine sunteţi?

— Am vorbit la interfon adineauri. Sunt avocat. Emelie Jansson. Am venit să mă întâlnesc cu un client.

— Aveţi un act de identitate?

Emelie îşi pescui permisul de conducere din geantă.

— Aţi fost desemnată?

— Nu, o să fiu înregistrată ca avocat personal.

— *Personal?*

— Da, detectivul inspector Johan Kullman trebuie să vă fi transmis un mesaj.

— Bine… mormăi gardianul, începând să bată la computerul din spatele geamului gros. Uite… avocat personal…

Emelie vedea imaginile alb-negru de la camerele de supraveghere pe unele dintre celelalte monitoare. Lifturi, intrări, cabine. În scurt timp, avea să stea faţă-n faţă cu un suspect de crimă.

Încăperile o duceau cu gândul la un spital, principala diferenţă fiind că mirosea altfel şi că toate uşile erau închise. Înmânase permisul de vizitator unui alt gardian şi după aceea trecuse prin alte trei uşi de aproape jumătate de tonă, care se deschideau bâzâind. Se gândea ce s-ar întâmpla cu toate aceste mecanisme electronice de închidere şi cu toţi cei captivi în spatele lor dacă ar izbucni vreodată un incendiu.

Secţia şase: aripa spitalului. Pe perete se afla un poster vechi cu informaţii despre CRIZA – Cicluri de reabilitare şi incluziune în zona socială. O femeie care, după ecusonul pe care-l purta, se numea Jeanette Nicorescu, veni s-o întâmpine la intrare. Emelie nu putea să-şi dea seama dacă era gardian, asistentă medicală sau medic.

Încăperea în care se afla bărbatul n-avea ferestre. Podeaua şi pereţii erau acoperiţi cu un material plastic, vopsit în verde-deschis şi alb. Era greu de închipuit că păruse vreodată veselă. În mijloc se afla un pat de spital, cu două scaune capitonate lângă el. Lampa era lipită de tavan. Emelie putea ghici de ce: nimeni n-ar fi fost capabil să se spânzure de ea sau să atace vreun gardian cu cablul. Sau pe avocat. Deşi azi gândul era uşor absurd – tânărul din pat nu prea era în stare să facă rău nimănui.

În afara unui semn roşu mare de pe frunte, Emelie nu zărea alte răni vizibile. Părea liniştit, cu ochii închişi, de parcă ar fi dormit. Avea mâna deasupra păturii, iar unul dintre degete era conectat, printr-un fir, la un aparat de lângă pat. Probabil că-i măsura ritmul cardiac. Un alt aparat părea să facă un EKG.

Emelie se aşeză pe unul dintre scaune.

— E cu totul căzut în comă? întrebă ea.

— Nu, nu complet. O măsurăm pe o scară – scara Glasgow – care merge de la 3 la 15. La 3, nu există reacţii verbale sau motorii; sub 8, înseamnă de multe ori că pacientul are nevoie de asistenţă respiratorie. La 14, pacienţii pot să meargă, să stea în picioare şi să vorbească, dar sunt tot extrem de confuzi. Credem că el e undeva între 11 şi 12.

— Atunci, asta sună destul de bine, nu?

— Da, dar numai în timp o să vedem dacă starea lui o să se îmbunătăţească.

— Pot să vorbesc cu el?

— Poate. Depinde cum se simte. A vorbit, dar era în mod evident confuz şi dezorientat. Are o leziune la cap, iar asta a provocat şi alte hemoragii craniene mai mici, însă doctorii nu cred că sunt aşa de grave ca să fie nevoie să fie operat acum. De aceea e aici, în secţia şase.

Când Jeanette Nicorescu ieşi şi închise uşa în urma ei, încăperea rămase tăcută. Din când în când, Emelie auzea zgomot de paşi pe coridor.

Nu se întâmplă nimic. Se gândi la tatăl ei. Apoi revăzu iar întâmplările nopţii: cum putuse să fie aşa de proastă, încât să-şi pocnească propriul vecin? Dacă ar fi reclamat-o la poliţie? Sau i-ar fi făcut probleme la comisia locativă? *Trebuia* să se liniştească, să se controleze. Poate că lucra prea mult, sau poate că avea doar nevoie de ajutor să se relaxeze. Ştia că încercase aşa ceva în trecut.

Fără să-şi dea seama, gândurile îi fugiră spre Teddy. Se întreba dacă ştie că tocmai a devenit avocat. Şi, dacă ştia – de ce nu luase legătura cu ea, ca s-o felicite? La urma urmelor, lucra din când în când pentru firmă.

Se aplecă în faţă peste pat.

— Bună, sunt Emelie Jansson. Avocatul tău.

Tânărul nu se mişcă.

— Mă auzi?

Îl privi. Era slăbuţ, iar părul blond părea nespălat. Avea buze subţiri, ce păreau schiţate cu creionul şi rigla. Kullman îi spusese că îl cheamă Benjamin.

De undeva, din tavan, se auzi un şuierat, poate vreo ţeavă de scurgere de la una dintre toaletele de la etajul de deasupra.

— Te rog, Benjamin. Dă-mi un semn dacă mă auzi.

Nu obţinu nicio reacţie.

Diagrama digitală de pe aparat era constantă şi stabilă.

Emelie se ridică să plece. Se întreba cum faci să aperi pe cineva cu care nu poţi nici măcar să comunici.

Apoi auzi o voce slabă venind din spate.

— Teddy.

Se-ntoarse. Ochii lui Benjamin erau tot închişi.

— Ce ai spus?

Glasul lui Benjamin era slab, dar Emelie îl înţelegea fără probleme.

— Fă-l pe Teddy să înţeleagă.

6.

O plimbare de dimineaţă. Gainomax[8] şi o cafea de la 7-Eleven. O discuţie de un sfert de oră la telefon cu Linda, despre Nikola; ieşise de la institutul pentru delincvenţi minori. Linda era deja îngrijorată de moarte, habar n-avea cum să se descurce cu el.

Teddy trecuse pe-acolo să-şi vadă nepotul şi să-l felicite că a ieşit. Nikola se încuiase în camera lui. Teddy bătuse la uşă.

— Nu mai poate un unchi să-şi îmbrăţişeze nepotul?

Dar Nikola nu făcuse decât să mormăie că e prea mahmur deocamdată.

Linda propusese să iasă mai bine la plimbare şi să-l lase pe Nikola să se odihnească. Merseseră pe Linavägen, pe malul apei, până la golfuleţ. Pubelele de gunoi dădeau pe dinafară de resturile de la petrecerile studenţeşti.

— Voiam să-mi cer scuze pentru ce-am spus ultima dată, Teddy. Că singurul lucru pe care-l vreau e să n-ajungă ca tine.

— E-n regulă, nu-ţi face probleme.

— Sunt îngrijorată pentru el, totuşi. N-aş fi în stare să fac faţă dacă ajunge iar acolo.

— Să sperăm că a învăţat ceva în anul ăsta.

— Nu ştiu. Nu poţi să vorbeşti tu cu el? Eşti singurul pe care-l ascultă.

Poate că avea dreptate. Dar, în acelaşi timp… mama şi fiul trebuiau să aibă o relaţie funcţională şi când nu era el prin preajmă, altfel n-avea să meargă niciodată. Totuşi: trebuia să-i ajute. Să-l viziteze pe Nikola, să stea o vreme cu el, poate chiar să-i găsească un apartament, o slujbă, însă nepotul lui avea de-acum 19 ani. El şi doar el putea să-şi hotărască viaţa.

Teddy făcu un duş. Când ieşi, văzu că a pierdut un apel. Sunase Emelie. Era prima dată după mai mult de un an când îi vedea numele pe telefon.

Ascultă mesajul. Vocea ei era limpede. „Sună-mă cât de repede poţi. E important".

Sigur c-o s-o sune. Doar că nu-şi putea imagina ce voia.

---

[8] Produse alimentare destinate îmbunătăţirii performanţelor fizice.

Ultima dată dăduse peste ea în liftul de la sediul Leijon. Emelie avea o geantă de laptop într-o mână şi încercase, iniţial, să nu-l bage în seamă – se uitase în altă parte, prefăcându-se că Teddy nici nu exista. Dar asta era destul de greu când o persoană aştepta într-un lift cu uşile deschise, iar cealaltă era chiar în faţa liftului.

— Bună, Emelie. A trecut ceva vreme.

Emelie coborâse din lift şi se răsucise, ca să evite să se atingă de el.

— Ce mai faci? întrebase ea, în timp ce Teddy se urca în lift.

— Bine. Tu? Munceşti din greu?

— Ca de obicei.

— Ia-o uşor, pari un pic cam palidă, zisese Teddy.

— *Avocatul transparent,* nu-i chiar neobişnuit pe-aici. Promit să nu te bântui pe coridoare.

Teddy apăsase un buton. Uşile se închiseseră între ei. Îi simţise mirosul în lift, iar parfumul ei îl ducea cu gândul la lămâi.

•

Ceruse 60.000 de coroane pentru cazul Fredric McLoud. După dări şi impozite, Leijon Juridiktjänst îi plătise ceva mai puţin de jumătate. Totuşi, era destul ca să trăiască vreo câteva luni; n-avea un stil de viaţă extravagant. Magnus Hassel se bucura de felul cum decursese „operaţiunea", cum îi spunea el.

Teddy îi dăduse raportul ieri.

Evidenţa dovezilor era cel mai important lucru. Teddy avea pe telefon o înregistrare video a momentului în care fusese înmânată punga. Femeia spusese că McLoud ducea punga. Şi, în cele din urmă, în magazinul de îmbrăcăminte, în timp ce se ascundeau amândoi, Teddy verificase conţinutul pungii şi transferase o parte din el în punga lui. Pentru analize.

— Bănuiesc că acum n-o să mai fie nicio înţelegere? Clientul tău n-o să prea mai vrea să cumpere compania lui McLoud?

Magnus răsese. Pasiunea lui pentru artă părea s-o fi luat-o razna în ultima vreme. Pe un raft din spatele lui, Teddy vedea ceva ce semăna cu un vagin verzui făcut din plastic şi marmură.

— Teddy, Teddy, Teddy, eşti novice în domeniul ăsta. Sigur c-o să fie o înţelegere. Şansele au crescut dramatic datorită muncii tale.

Teddy nu înţelegea. Tocmai strânsese suficient material ca să-l trimită pe CEO cel puţin doi ani în spatele aceloraşi gratii unde fusese închis şi el.

— Fredric McLoud e un CEO extraordinar de bun, zisese Magnus. Cu informaţiile pe care ni le-ai dat tu, singura diferenţă e că acum clientul nostru o să plătească 200 de milioane mai puţin pentru compania lui.

— Cum, un fel de şantaj?

— La Leijon, nu ne dezamăgim niciodată clientul. Ține minte asta, Teddy. Dacă sesizăm ocazia să facem o afacere mai bună, e responsabilitatea noastră să profităm de ea. Eu îi zic târguială. Așa se întâmplă în afaceri. Cu cât știi mai multe, cu-atât mai bine se învârte. Ia uite, tocmai am făcut o rimă.

•

— Am fost desemnată avocat personal al apărării pentru un tânăr acuzat de crimă, zise Emelie când o sună, în cele din urmă.

Vocea îi părea încordată.

— Nu credeam că lucrezi în domeniul ăla. E prin Magnus?

— Nu, și nu-i nici de la altcineva de la birou. Suspectul m-a solicitat, dar toată treaba chiar pare importantă.

— Și ai acceptat?

— A, da, nu ți-am zis? Dar apărător *personal.*

Teddy n-avusese niciodată un apărător personal. De obicei, singurii care aveau așa ceva erau cei plini de bani.

— Cine plătește?

— Nimeni. Am decis s-o fac *pro bono*. În Suedia sunt două variante. Apărător public sau personal.

— Știu, dar de ce…?

Și, deodată, înțelese.

— Leijon nu știe că ai luat cazul, nu-i așa? N-a fost anunțat public.

Pauză de respirație.

— Așa e, zise Emelie. Și nu poate afla nimeni, dacă nu se începe urmărirea. Apropo, numele suspectului e Benjamin Emanuelsson. Știi cine e?

Emanuelsson.

— Pot să te sun eu în câteva minute? întrebă el.

•

Harenpark. Sâmbătă. Teddy se dusese acolo acum patru luni, la comemorarea morții lui Mats Emanuelsson.

Copiii familiei Emanuelsson o luau întotdeauna pe-aici când se duceau la metrou. Zăpada se așternuse deja într-un strat gros și alb, printre leagăne și peste groapa cu nisip, însă pe aleea cu pietriș fusese presărat nisip.

Piscina pentru copii era plină de frunze înghețate. Teddy nu știa multe despre sinuciderea lui Mats, dar astăzi voia să stea aici și să aștepte. Să vadă dacă trecea cineva pe drumul ăsta.

Zăpada se învârtejea în aer. Aproape că părea să se rostogolească înainte, o ceață impenetrabilă ridicându-se din pământ, pe cale să-l înghită și pe el, și amintirile lui.

Teddy îl răpise pe Mats Emanuelsson. Fusese condamnat şi stătuse opt ani la închisoare din cauza asta. Şi apoi, la jumătatea pedepsei, Sara îi spusese că Mats s-a sinucis.

Sara. Încerca să nu se gândească la ea. Tot nu ştia de ce se terminase aşa cum se terminase, nu ştia decât că era ceva care n-avea noimă. Pur şi simplu, întrerupsese brusc orice legătură cu el.

Teddy avea o idee vagă despre ce avusese de suferit Mats în timpul răpirii; văzuse anumite lucruri şi, cel mai important, îl auzise pe Mats vorbind despre asta la proces. Teddy nu se mirase că fusese cu totul copleşit. Faptul că se sinucisese nu-l şocase, dar îl făcuse să simtă o strângere de inimă. Până când Loke Odensson, vechiul lui prieten de la pârnaie, un fel de geniu al computerelor în ultima vreme, îl sunase să-i spună că adevăratul motiv pentru care fusese angajat să-l răpească pe Mats Emanuelsson era că nişte pedofili voiau să-i închidă gura. Pentru că le era teamă că nişte informaţii la care ajunsese cumva Mats s-ar afla pe un hard-drive. Teddy o făcuse pentru bani, n-avusese nicio idee despre restul. Dar n-avea nicio importanţă. Nu acum. El, Teddy, îi ajutase pe răpitori. Aşteptase patru ore în zăpadă, în cele din urmă, apăruseră amândoi. Poate că se duceau să se vadă cu nişte prieteni. Îi privise mergând pe alee. Un tânăr şi o adolescentă. Trebuie să fi fost Benjamin şi Lillan. Copiii lui Mats. Teddy stătea la oarecare distanţă de ei. Nu le păsa că e şi el acolo. Probabil că nu-l recunoscuseră, nu se aşteptau să-l vadă tocmai acolo pe bărbatul care făcuse opt ani de închisoare pentru că-l răpise pe tatăl lor.

Îi ajunsese din urmă.

— Staţi.

Se întorseseră în acelaşi timp.

— Mă cheamă Teddy Maksumic. Nu vă speriaţi.

Ochii lui Lillan păreau cât pe ce să-i iasă din orbite şi se întinsese după telefonul mobil. Poate că voia să cheme poliţia. Benjamin făcuse un pas înainte, parcă voind s-o protejeze. Dar nu plecaseră.

— Voiam doar să spun că-mi pare rău pentru ce i-am făcut lui Mats. Dacaş putea să dau timpul înapoi, aş face orice să împiedic ce s-a întâmplat, zisese Teddy.

Încercase să vadă dacă-l ascultau, dacă înţelegeau ce spune.

— Nu ştiu ce voiau de la el şi nu i-am făcut rău. Asta au făcut ceilalţi. Nu car fi vreo scuză. L-am răpit pe tatăl vostru. Pentru asta, o să mă simt vinovat totdeauna.

Nu se gândise decât la ce voia să spună şi la nimic altceva. Nu se gândise ce o să facă după aceea. Stăteau nemişcaţi toţi trei, ca nişte copii timizi care aşteaptă să li se spună că pot pleca.

După vreun minut, Benjamin spusese:

— De ce ne-ai căutat?

— Pentru că am fost tras pe sfoară.

Teddy nu mai avusese nimic de spus după asta. Se înclinase uşor şi se întorsese să plece.

Iar acum, după patru luni: Benjamin, acuzat de crimă. Copilul avea 12 ani când îl răpise Teddy pe taică-su. Acum avea 21. Şi o solicitase pe Emelie ca avocat.

Toată treaba era aşa de ciudată, că aproape că nu putea fi adevărată. Dar Emelie n-ar fi inventat aşa ceva.

7.

Nikola era în pat. Nu ca atunci când mai fusese în permisii. Atunci: la Chamon sau la altul dintre băieţi acasă. Nu, de data asta era la maică-sa. Poate că acum chiar era acasă.

Zăcea în poziţie fetală, ghemuit sub pături.

Ar fi trebuit să fie în extaz. Fără uşi care se încuie la nouă seara. Fără percheziţii în cameră. Fără controale pentru băutură, iarbă sau poze porno. Fără Sandra, Anders sau oricare dintre ceilalţi idioţi care-l băteau la cap.

Şi totuşi, se simţea de-a dreptul îngrozitor. Vomitase de trei ori la rând. De-acum, nu mai avea decât fiere în stomac. Fiere şi o senzaţie neplăcută. Nu se simţise în stare nici măcar să deschidă uşa când trecuse Teddy pe-acolo să-l salute.

Nu era doar o viroză. Nici prea multe fumuri. Nu era nici mâncare stricată – oricât de tare şi-ar fi dorit el. Nu era nici măcar petrecerea de aseară – nu se îmbătase aşa de rău. Ştia ce era.

Era Nikola Maksumic – nepotul lui Najdan, zis şi Björne, zis şi Teddy. Era un om liber.

Dar era mort de frică.

Aseară, Chamon nu se încurcase. Ieşiseră cu toţii, Chamon, generos, îi invitase pe băieţi. Rezervase o masă la Yama's Bar, pe Saltsjögatan. Chamon, Yusuf, Bello şi încă patru băieţi.

Chamon: în formă bună. „Vă plătiţi mâncarea, dar băuturile sunt din partea mea. Fratele nostru e liber!" Nikola se întreba de unde avusese bani.

Sorbeau din ochi fetele, flirtau cu chelneriţa, vorbeau cu diverşi cunoscuţi care veneau la masă. Södertälje nu era chiar o metropolă – sincer, era doar o suburbie mare a Stockholmului –, iar ei erau băieţii lui Yusuf, tot grupul.

Dacă erai în gașca lui Yusuf, erai în gașca lui Isak. O atmosferă de respect în jurul mesei.

Au mâncat fripturi și au băut bere.

Chamon adusese dozele după ce terminaseră de mâncat.

Fluturase în aer o hârtie rulată de 500 de coroane și șuierase că are destul praf pentru toată lumea.

Comandase o sticlă de șampanie – strigase „Moët & Chandon mi se zice".

Chamon: nu-l interesa nimic în afară de distracție. Se urcase pe scaun. Țipase așa de tare că probabil că se auzea din stradă: *„Kas b'houbouk* pentru Omul cu Biblia! Bun venit în libertate".

Gândurile de aseară i se învârteau prin cap.

Nikola: un impostor, un aspirant la statutul de tip dur care-i prostește pe toți; un copil slab, fără coaie.

Ce dracu' era în neregulă cu el? De ce nu putea să fie și el ca toți ceilalți? Așa de siguri pe ei. Purtându-se așa de relaxat. Purtându-se nebunește. Cu capul sus, emanând autoritate.

Ar fi trebuit să fie cel mai fericit om din nordul Europei. În loc de asta: doar un ratat excesiv de anxios.

Nu înțelegea de ce nu-i trecea; avea aproape 20 de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Însă cumva știa că n-o să-i treacă. În ultimii ani, i se întâmplase același lucru de multe ori. Ieșea cu băieții. Făcea diverse treburi. Vorbea despre cum vrea să avanseze, să facă mai multe, să fie implicat în afacerile mari.

Dar în același timp era al naibii de înspăimântat.

Nu putea să spună nimănui. Cum se simțea. Că nu voia să ia parte la procesul lui Isak.

Că era un nenorocit slab care visa să dea înapoi.

Ceilalți trăgeau liniuțe la baie. Trăsese și Nikola una cu vreo jumătate de oră înainte, iar starea de euforie începea să dispară. Acum stătea în picioare lângă bar. Singur.

O fată se împinsese până lângă el și încercase să comande ceva de băut. Barmanul n-o băga în seamă.

— Stai că te ajut eu, zisese Nikola.

Se aplecase peste bar.

— *Hei,* omule. Fata asta vrea ceva de băut.

Barmanul lăsase capul într-o parte: îi aruncase o privire care spunea cine-dracu'-te-crezi-tu. Apoi ochii idiotului se căscaseră larg. Venise și luase comanda fetei ca un mieluțel drăguț. Nikola se întorsese: în spatele lui era Yusuf.

Pe fată o chema Paulina și n-avea decât 17 ani. Teoretic, n-avea voie în bar, dar în mod clar folosea actele unei prietene mai mari. Îi povestise cum ea și prietenele ei făcuseră un picnic de noapte la debarcaderul de pe Viksängsvägen și băuseră „cutii spațiale".

— Ce-i aia? întrebă Nikola.

— O cutiuță, răspunse Paulina, hlizindu-se.

— Ce-i o cutiuță? întrebă din nou Nikola.

— Nu știi ce-i o cutiuță?

— Nu.

— Vin la cutie, știi?

Râseseră amândoi. Paulina avea ochi căprui.

— E adevărat că vorbești siriacă? îl întrebă.

În Södertälje îl știau o mulțime de tineri de vârsta lui doar din acest motiv. Dăduse din cap, obișnuit cu întrebarea.

— Am crescut cu băieții ăștia.

— Impresionant. Eu nu pot să vorbesc nici măcar poloneză, și ai mei sunt amândoi de-acolo. E adevărat că bunicul tău îți citea clasicii ruși când erai mic?

Nikola dăduse din cap și de data asta, dar mai prudent. Se întreba de unde putea să știe ea așa ceva. Schimbase subiectul. Începuse să vorbească despre cei cu care venise ea.

Se uitase în jur. Chamon și ceilalți se învârteau acum în jurul lor ca niște hiene. Toți așteptând să-și prindă prada în gheare; merita un futai în seara asta. Spera că n-au auzit ultima întrebare a Paulinei.

Ar fi preferat să rămână acolo și să *stea de vorbă* cu ea toată seara.

Asta era cealaltă mare minciună a lui: nu era doar un nemernic speriat. Nici nu făcuse vreodată sex.

•

Patul i se părea incomod. Maică-sa ieșise cu Teddy.

Mâine era ziua cea mare. Urma să aibă loc procesul lui Isak. Nu știa exact unde sau când avea să se întâmple. Nici Chamon nu știa. Așa era întotdeauna – nimeni nu știa nimic până în ultimul moment. Dar în seara asta Nikola trebuia să clarifice ceva; măcar atât știa: făcea parte din meserie.

Chiar ar fi trebuit să lucreze la George Samuel azi, dar, sincer: halul în care se simțea trebuia să se pună ca boală. În plus, George Samuels Elservice era în Åkersberga și asta însemna un drum de-o oră. Cam cum credeau ei c-ar putea să lucreze în continuare acolo?

Se uită la una dintre fotografiile înrămate de pe bibliotecă. Linda, mai tânără, purtând șapca de student[9] și o rochie de vară albastru-deschis. Părea fericită, iar bunicul era în mod evident mândru. Nikola se născuse un an mai târziu. Odată, când avea 11 ani, Linda se scăpase și spusese că bunicul nu mai fusese la fel de fericit după aia.

— De ce? întrebase Nikola. Bunicul mă iubește, nu?

— Sigur că te iubește, mai mult decât orice pe lume. Dar voia să merg la facultate și credea că n-o să mai fac nimic în viață dacă am un copil așa devreme.

Nikola își aminti cum răspunsese:

— La 20 de ani nu ești tânără, mami. O să vezi când o să am eu 20 de ani. Poate c-o să fiu proprietar peste tot Södertälje până atunci.

Era un impostor chiar și în fața maică-sii.

La trei dimineața, Chamon se împleticise până la el. Localul se închidea. Fata, Paulina, plecase de mai mult de o oră.

— Era complet leșinată după tine, frate. De ce n-ai luat-o acasă?

— Nu știu.

— Nu-i mare lucru. Momentul să plecăm. Petrecerea continuă.

Nikola nu știa ce voia să zică. Singurele locuri din Södertälje care mai erau deschise după ora trei erau cluburile clandestine – dar acolo nu mergeai să petreci, mergeai doar să joci cărți sau zaruri.

— Ce vrei să spui? Mergem la tine sau…?

— Neah, pe dracu'. Am zis că am organizat niște efecte speciale pentru tine, nu? O întindem de-aici.

Aproape toți ceilalți plecaseră. Unii prea beți, alții prea drogați. Unii cu un pic de alai. Yusuf se dusese la Bårsta să joace cărți. Dar Bello aștepta afară.

Lumea ieșea din restaurant. Nikola nu voia decât să se ducă acasă. Era obosit, destul de amețit și nu știa ce voia să spună Chamon cu efectele speciale.

Bello dăduse câteva telefoane. După cinci minute, lângă ei trăsese un Ford Focus vechi și șifonat. Chamon deschisese ușa.

— Serviciul nostru personal de taxi.

Ieșiseră din Södertälje. Nikola nu-l mai văzuse niciodată pe șofer, dar Chamon părea să-l știe. În sus, pe autostradă. Zece minute. Apoi cotiseră la Norsborg. Rahat – de obicei, Nikola era șoferul. Dar nu și în seara asta.

— Ce facem?

Chamon rânjise.

— Ceva bun. Doar pentru tine.

---

[9] Șapcă purtată în mod tradițional de absolvenții de liceu în Suedia.

Aerul era rece.

Chamon îşi scosese telefonul: vorbise în engleză.

— Am ajuns. Care-i codul?

Nikola se uitase la băieţii lui: arătau de parcă tocmai câştigaseră lozul cel mare.

Liftul nu mergea, iar casa scărilor puţea a pişat. Râsul lui Chamon suna ca un moped prost reglat. Apăsară pe sonerie.

Femeia care deschisese uşa purta un fel de capot.

— Bine ai venit, zisese ea, îmbrăţişându-l pe Chamon. Casa: o garsonieră cu bucătărie. Pereţii erau golaşi, iar de tavan atârna un singur bec. Pe podea, un pat dublu. Cearşafurile erau mototolite. Tot locul mirosea a parfum şi a sculă masturbată.

Chamon îi dusese în bucătărie şi închisese uşa. Îi sclipeau ochii. În chiuvetă era un teanc de farfurii nespălate.

— În regulă, o să ne vină tuturor rândul, dar tu eşti primul, Nicko. Cât vrei tu. Am făcut o înţelegere bună cu Darina.

Deschisese uşa şi-l împinsese pe Nikola.

— Felicitări, frate, închiseseră uşa după el.

Femeia stătea pe marginea patului. Când se uitase mai de-aproape, îşi dăduse seama că nu era deloc mai mare decât el. Ruj rozaliu şi pantofi cu toc. Ochi întunecaţi şi păr vopsit blond, cu rădăcinile crescute de cel puţin cinci centimetri. Arăta ciudat: combinaţia de pantofi cu toc şi capot.

— Deci tu eşti Nikola? întrebase ea în engleză.

— Da.

— Ce-ţi place?

Îi ardea faţa. Stătea la vreun metru de curvă. I se părea că-i poate citi gândurile.

— E prima dată?

Nikola dăduse din cap.

— Stai jos.

Se aşezase de cealaltă parte a patului. Darina venise spre el. Simţise o mână pe umăr. Femeia începuse să-i maseze spatele.

Nikola voia să se ridice şi să plece, dar habar n-avea ce-ar trebui să spună. Fără să ştie de ce, se gândise la unchiul lui: imaginea unei camere de vizite într-o închisoare pe undeva. Nikola şi Linda, într-o vizită de două ore. Avea poate vreo 14 ani. Vocea lui Teddy: „Luaţi cu voi o bucăţică din mine de câte ori veniţi în vizită. Vă iubesc pentru asta”. Unchiul lui fusese închis opt ani. Nikola se întrebă cum se descurcase cu femeile.

După câteva minute, Darina îl prinsese mai ferm de umeri şi-l întorsese spre ea. Îşi scosese capotul. Lumina era slabă. Trupul îi părea cenuşiu. Avea sânii mici, aproape triunghiulari.

Se întinsese în pat în faţa lui şi-i dăduse un tub cu lubrifiant.

— O să te ajut, zisese ea.

Nikola luase tubul. Era în genunchi, pe pat. Îşi descheiase blugii. Închisese o clipă ochii.

Chiar atunci, uşa se deschisese brusc şi Chamon intrase în cameră.

— *Abri,* scuze că dau năvală, da avem o problemă.

Nikola îşi încheiase pantalonii.

Chamon:

— Trebuie să mergem. Yusuf are probleme în Bårsta. Un bulangiu tot zice că trişează. Trebuie să mergem să-l ajutăm.

Nikola se dăduse jos din pat.

I se părea că se clatină.

Poliţia din comitatul Stockholm
Interogatoriul informatorului „Marina", 11 decembrie 2010
Anchetator principal: Joakim Sundén
Locaţie: centrul Älvsjö

Notă 2 (partea a doua)
Transcrierea convorbirii (continuare)

JS: Ai spus că în 2005 ai avut probleme cu jocurile de noroc şi că Sebbe te-a ameninţat, că voia înapoi cele trei milioane de coroane în două săptămâni.
M: Asta e tot complet neoficial, da?
JS: Categoric. E doar pentru mine, ca să pot să merg mai departe. Sunt singurul care ştie despre tine, iar tu ai imunitate. Aş vrea să mergem mai departe şi să-mi povesteşti totul.
M: Bine, bine, o să încerc.
Habar n-aveam cum o să strâng banii pentru Sebbe. Chiar dacă aş fi avut una dintre cele mai bune săptămâni la club şi online, era practic imposibil. N-aş fi câştigat nici măcar o zecime din bani într-un timp aşa de scurt. Dar n-aveam de ales.
Aşa că am sunat la serviciu să spun că sunt bolnav şi am stat acasă să joc toată ziua – nu ştiu de ce, dar nu voiam să stau prea mult pe la club. Mi-era jenă de prietenii mei de-acolo. Şi, ca să nu-şi dea seama niciun cunoscut că stăteam aşa de mult pe site-urile alea, mi-am creat identităţi noi.
Zilele treceau. Speram că Sebbe o să se răzgândească, c-o să-mi lase mai mult timp, dar nu puteam nici măcar să dau de el.

Am jucat o mulțime de partide în viața mea, dar cele pe care le-am jucat în alea două săptămâni au fost cele mai nebunești. Mi-am asumat riscuri pe care nu mi le mai asumasem niciodată, la niveluri la care nici nu visasem, și doar în spații de Pot Urnit Omaha, în principal cu jucători chinezi și americani. Câștigurile nu erau totuși constante. Într-o zi am adus 60.000 de euro. A doua zi, am pierdut 30.000.

Uit repede partidele, dar e una pe care n-o s-o uit niciodată. Reușisem să strâng cam un milion de coroane și eram într-un spațiu online fără limită de câștig, pe un site care se cheamă Poker Kings.

Era o mână dată naibii și jucam cu mize prostesc de mari. Când a început mâna, aveam fiecare jetoane de câte 50.000 de euro. Am pus un *blind* mare, 1.000 de euro. Toată lumea a aruncat cărțile, mai puțin *blindul* mic, care a rezistat. Am verificat, o damă și un șapte, ambele de caro. Primele trei cărți de pe masă erau as, damă, patru – dintre care două erau de care. Celălalt jucător, Balrog666, a decis să nu parieze și atunci am ridicat miza ca un nebun – 10.000 de euro. Cumva, eram sigur că dama mea era destul de bună, pentru că Balrog666 ar fi ridicat miza în caz că avea de dinainte un as, dar dacă ar fi primit ceva, o pereche de patru, de pildă, știam că ar fi mers până la capăt – așa făcea tot timpul: el sau ea, nu știu ce era, supraestima valoarea mâinii pe care o avea. De-asta am ridicat miza așa – în cel mai rău caz, tot aș fi luat potul de 1.500 de euro. Dar nemernicul ăla a mizat tot, cu totul neașteptat. Putea foarte bine să aibă o mână bună, cum ar fi fost perechea de patru. Cum ziceam, mai jucasem de câteva ori cu Balrog666 și el sau ea era încrezut, normal, la început și apoi prudent spre final, dar mergea uneori nebunește la bluf – era imposibil de spus în momentul ăla, pentru că părea să mizeze cu toate jetoanele. M-am gândit: în regulă, hai s-o facem, n-am decât o șansă. Așa că am egalat miza, 40.000 de euro. Balrog666 avea doiași. O nebunie. Știi să joci poker?

JS: Foarte vag.

M: Șansele ca nemernicul ăla să aibă doiași erau mici, mai ales că nu plusase înainte de etalare. Dar m-a păcălit. Aveam probleme serioase. Era cât pe ce s-o iau razna. Nu știam ce să fac. Probabil c-aș fi pierdut mai mult decât reușisem să strâng în ultimele câteva zile. Mi-am ținut răsuflarea, am închis ochii.

Și apoi mi-a venit rândul. Era un caro. Înțelegi?

JS: Nu.

M: Cărțile pe care le-am primit în mână erau ambele caro. Când s-au pus cărțile cu fața în sus, au mai venit încă două carouri. Și apoi încă unul. Aveam culoare. Dacă lucrurile n-o luau razna la ultima carte, tot potul era al meu.

JS: Ce s-a întâmplat?

M: A fost un șase superb. Am luat banii. Un milion de coroane.

JS: Uau.

M: Mda, a fost fantastic. Aproape că am început să cred c-o să reușesc ce voia Sebbe.

Dar nu mai aveam prea mult timp şi nu puteam miza pe faptul c-o să fiu tot timpul aşa de norocos. Aşa că am început să recurg la alte metode. Întâi, am încercat să vând online maşina, un Renault. Au venit să se uite la ea câţiva cumpărători, dar li s-a părut că 100.000 de coroane e prea mult. Aşa că am lăsat la 90.000 şi după aia au venit alţii, care voiau s-o cumpere la 80.000. Mi-am vândut sistemul audio şi barca pe care o aveam la casa de la ţară. Am vândut chiar şi canapelele şi scaunele de-acolo. Nu mă puteam atinge de casă şi de proprietate, pentru că erau pe numele Ceciliei. Mi-am vândut acţiunile la Nordea. Am suplimentat ipoteca pe casă cu 300.000. Apoi mi-a mai împrumutat şi Blue Step[10] alte 200.000, cu dobândă de 9%. Au luat restul apartamentului ca garanţie.

Am luat împrumuturi obişnuite de la Konsument Kredit şi Collector. Am crezut că dacă o să completez formularele şi o să le trimit în aceeaşi zi, poate că n-o să ştie unul de decizia celuilalt şi or să fie dispuşi să-mi dea mai mult. Ba chiar m-am milogit de cei mai buni parteneri de joc, Bosse şi Boguslaw, să-mi împrumute nişte bani. Şi-au dat seama că era ceva serios, dar nu le-am spus niciodată despre ce era vorba.

Când mai aveam două zile, reuşisem să câştig aproape un milion şi jumătate şi adunasem mai mult de 850.000 vânzându-mi viaţa şi ipotecându-mi familia. Dar tot nu era chiar cât trebuia. Sebbe îşi voia cele trei milioane fără alte discuţii.

Şi atunci a început cursa mea de 48 de ore. Aveam de gând să intru în nişte spaţii online cu mize cu adevărat mari, să nu fac nicio pauză. I-am spus Ceciliei că am o treabă foarte importantă şi c-o să fie nevoie să rămân la birou în următoarele câteva zile. N-a prea înţeles genul ăsta de efort la serviciu. Ea lucra ca administrator la consiliul local.

— Dar ai fost bolnav, mi-a zis ea, punându-şi mâna pe fruntea mea. Ţi-a trecut febra?

Nu-mi plăcea s-o mint, dar, în acelaşi timp, nici nu-i prea puteam spune adevărul. I-am dat mâna deoparte.

— Tot nu mă simt grozav, dar sunt câteva chestii de care trebuie să mă ocup. Aproape că a venit vara şi o să termin cu asta, aşa că promit că anul ăsta n-o să mai amân vacanţa din cauza serviciului. Poate vrei să pleci la ţară de-acum?

Cecilia mi-a zâmbit strâmb, cu zâmbetul pe care-l avea în mod obişnuit când nu mă prea credea, dar voia să-mi arate că totuşi mă înţelege.

— Bine, a zis ea, dar promiţi? Patru săptămâni complet libere, cu noi, în vara asta?

Am sărutat-o pe frunte.

— Categoric, am spus, încercând să par calm.

Aveam deschise patru site-uri diferite, cu câte două jocuri pe fiecare. Până atunci, nu mai încercasem niciodată să joc aşa multe, dar n-aveam cum să mă descurc altfel. Aşa că m-am îndopat cu cafea, batoane şi băuturi energizante. Am dormit trei ore în miezul zilei şi două dimineaţă devreme, totul ca să prelungesc

[10] Bancă suedeză, specializată în împrumuturi pentru persoane fizice şi ipoteci.

la maximum timpul pe care-l aveam la dispoziţie cu jucătorii mari din State. Îmi puneam picături de ochi din oră în oră şi beam cantităţi enorme de apă. Puneam câte cinci linguriţe de zahăr în fiecare cană de cafea, pusesem sonatele lui Beethoven în sistemul audio şi potrivisem alarma la computer ca să-mi aducă aminte să mă ridic şi să mă dezmorţesc la fiecare oră. Ar fi fost o catastrofă dacă mi se punea un cârcel în braţ sau spate chiar atunci.
Nu mai jucasem niciodată mai bine sau cu atâta râvnă. Parcă se activaseră toată experienţa şi toate abilităţile matematice. Începusem să văd modele în chiar baza jocului. Puteam să văd în locul adversarilor mei structuri pe care nici măcar nu mă gândisem să le caut până atunci. Înţelegeam chiar esenţa jocului, inima lui. I-am depăşit cu mult pe toţi.
Dar timpul se ducea ca băuturile energizante pe care le dădeam pe gât. Mă opream să mă ridic din oră în oră. N-aveam timp. Sebbe urma să se întoarcă în seara aia.
Mai rămăseseră 40.000 de euro, cam 400.000 de coroane.
Atunci a apărut el, sau poate era o ea, într-unul dintre spaţii. Balrog666.
Mi-am dat seama că aia era şansa mea. Balrog666 voia să recupereze ce pierduse cu o săptămână în urmă. Avea să joace pe mize mari, iar asta era exact ce-mi trebuia mie.
A fost o nebunie. Am riscat amândoi ca nişte începători, dar am jucat tot timpul cu noua mea perspectivă asupra jocului. Sentimentul că sunt la un nivel mai înalt decât ceilalţi.
După două ore, reuşisem să mai adun cam 100.000. Era grozav, dar încă nu reuşisem.
Funcţionam pe bază de cafeină, zahăr şi hotărâre pură. Îmi lăcrimau ochii, îmi bubuia capul. Nu mă mai obosisem să fac pipi, deşi mă durea. Nu poţi subestima forţa adrenalinei când începe să pompeze într-un joc bun.
Am observat că Balrog666 devenea din ce în ce mai neglijent. Când mai aveam doar jumătate de oră, nu mai rămăseserăm decât noi doi.
Aveam ocazia să câştig restul de bani de care aveam nevoie. S-ar fi terminat totul. Puteam să închid computerul, să aştept telefonul lui Sebbe şi după aia să mă întind şi să dorm.
Am avut momentul meu. O şansă de care trebuia să profit, am mizat tot. Pur şi simplu vedeam, vedeam cum s-ar putea să-mi mai rămână câteva sute de mii după ce-l plăteam pe Sebbe. Cum aş fi fost în stare să achit datoriile către prieteni şi poate să recuperez şi mobila pentru casa de la ţară.
În loc de asta, am pierdut mai mult de 40.000 de euro. Am murit.
Sebbe a sunat după o oră.
— Ai banii mei?
— Categoric. Aproape. Practic, am trei milioane. Mai lasă-mă doar o zi, o să rezolv.
— Mats, ce anume nu pricepi? Vreau toţi banii şi îi vreau în seara asta. Acum.
Păcănitul de la celălalt capăt al firului s-a auzit ca o împuşcătură.

După zece minute, s-a auzit o bătaie în uşă.

Eram foarte uşurat că şi Cecilia, şi copiii erau plecaţi. M-am uitat prin vizor. El era – Sebbe. Lângă el, era Maxim.

— Şi atunci, cum o să rezolvăm asta? a fost tot ce-a zis când a intrat în hol.

Avea nişte ochi ca de rechin. Îmi aduc aminte că a început să-mi tremure necontrolat un picior. Dar apoi am tras adânc aer în piept.

De fapt, aveam o idee.

Era ora 10 seara, începutul noii mele vieţi – motivul pentru care stau aici cu tine, după mai mult de cinci ani.

Nota continuă pe altă pagină.

8.

Sala de antrenament. Ritmul. Întâi mâna stângă.

Lovitură directă. Totdeauna trage pumnul înapoi pe acelaşi traseu pe care l-ai împins în faţă. Impulsul loviturii, din şolduri. Forţa, din abdomen.

Bum, bum, bum.

Ca o cobră.

Stânga-dreapta-stânga. Ţine garda tot timpul sus. Răsuceşte totdeauna picioarele odată cu pumnul, rămâi stabil.

Concentrează-te asupra ţintei. Calculează amplitudinea mişcării. Nu băga în seamă chipurile hotărâte ale celorlalte fete. În jurul ei, toate dau pumni ca nişte maşinării.

Uită orice altceva.

Pur şi simplu nu ştia cât de bine se descurca azi.

Jossan tot vorbea de CrossFit şi HIT – antrenament de mare intensitate. Zicea că în fix 20 de minute poate să ardă calorii şi să-şi sporească forţa mai repede decât cu orice alt fel de exerciţii fizice pe care le încercase. Şi probabil că încercase toate felurile de yoga care se făceau în oraş, toate tipurile de cursuri în grup la SATS şi Balance, plus clubul de alergare al firmei, condus de Jacob Lapin, fost maratonist.

Dar în lumea lui Emelie nimic nu se compara nici pe departe cu *tae kwon do.*

Dreapta-stânga. Croşeu-upercut-împingere.

Pumnii loveau perniţele pe care le ţinea Leo. *Mata, mata, mata.* Le ţinea la înălţimea capului, mişcându-se pe podeaua albastră de cauciuc, iar Emelie îi

urma mişcările. Bărbia în piept. Ochii la perniţe. Respiră pe nas. Piciorul din spate se mişcă primul la fiecare pas. *Million Dolar Baby*[11].

Când Leo le ceru să se relaxeze şi să se întindă pe rogojini, îi tremurau braţele.

Norocul lui Emelie: negocierile pentru Husgrens cu chinezii fuseseră suspendate azi-dimineaţă.

— Puteţi să puneţi pixurile jos, spusese Magnus, dezamăgit. Nu mai putem factura ore de lucru de-acum încolo. Dacă se întâmplă ceva diseară, vă anunţ. Nu vă închideţi telefoanele.

Trebuia să se pregătească pentru audierea de la tribunal, care urma să aibă loc probabil mâine. Dar nu se putea concentra. De ce nu luase Teddy legătura cu ea?

La început, când îi pomenise Benjamin numele, nu înţelesese.

— Nu ştiu decât un singur Teddy. Te referi la Teddy Maksumic?

Benjamin dăduse o singură dată din cap.

Şi apoi se pierduse din nou.

* * *

— Toate bune?

Leo o bătu pe umăr când era pe punctul să se ducă la vestiar şi să facă un duş.

Emelie se antrena deja de doi ani la Centrul de arte marţiale din Östermalm. Era un simplu club la un parter, nimic extravagant, doar pereţi zugrăviţi în alb, obişnuita podea albastră şi sacii de nisip care atârnau de cârlige enorme de tavan. La recepţie, erau fotografii din epoca de aur a lui Leo, de pe vremea când câştigase medalii de aur la *tae kwon do* la campionatele naţionale suedeze şi luase bronzul la cele europene.

— Mda, cred că da. De ce?

— Chiar acum, la final, când veneai după mine, nu ştiu… parcă nu mai erai acolo. De parcă îţi dispăruse instinctul ucigaş.

Emelie îşi şterse cu dosul mâinii o picătură de transpiraţie de pe frunte. Spera că Leo n-are dreptate.

Ajunse ultima la duşuri. Majoritatea celorlalte fete plecau acasă îmbrăcate cu hainele de antrenament; stăteau pe-aproape. Era ora zece seara.

Apucă duşul şi îndreptă un jet de apă caldă spre picioare. Trebuia să le radă, dar n-avusese timp în ultimele săptămâni. Jossan ar fi râs dacă le-ar fi văzut, ar fi început să-i spună gorilă sau haină de blană sau aşa ceva. Nu c-ar fi avut vreo importanţă. Emelie n-avea în plan să-şi arate picioarele nimănui

[11] „O fată de milioane" (2004), film regizat de Clint Eastwood, care joacă şi rolul principal, alături de Hilary Swank şi Morgan Freeman.

în viitorul apropiat și, în plus, dacă era cineva care nu putea face față câtorva fire de păr, era problema lui.

Se șterse încet cu prosopul de față. Auzi dintr-odată sunetul înfundat al telefonului din geantă. Văzu numărul lui Teddy.

— Spune-mi despre ce e vorba, zise el abrupt.

— Îl cunoști pe Benjamin Emanuelsson?

— Poate.

Îi explică. Despre starea lui Benjamin, despre puținul pe care-l mai știa. Îi povesti ce-i zisese Benjamin. Singurul lucru pe care i-l spusese. „Fă-l pe Teddy să înțeleagă".

Tot ce avea legătură cu cazul ăsta era ciudat.

9.

Venise momentul să-și facă treaba. Stătuse în pat toată ziua.

Până ia urmă, sunase Yusuf.

— Mulțumesc pentru ieri, frate – ce bucluc nenorocit. A fost grozav că ați venit și le-ați zis nemernicilor ălora unde să se ducă. Ha-ha. Acuma trebuie să mergi să iei chestiile alea.

— Unde?

— La Gabbe.

Lui Nikola i se întoarse stomacul pe dos. Îl mai puseseră și înainte să se ducă la Gabbe și să ia câte ceva, dar atunci armele nu erau *pentru el.*

Nu știa cum îl mai cheamă pe Gabbe în afară de Gabbe, dar trebuie să fi fost o prescurtare de la Gabriel. Tipul stătea singur într-o casă înșiruită de pe Gårdsvägen, în Enhörna.

Iar la Gabbe nu te duceai decât noaptea.

Se uită în susul și în josul străzii. Era întuneric, dar în depărtare vedea luminile unui bar. Nu erau aprinse decât două felinare. Probabil că niște copii tâmpiți se prostiseră și aruncaseră în ele cu pietre sau cu altceva. În fața caselor erau gărdulețe joase de lemn și garduri vii, iar în spatele lor se afla un șir uriaș de grătare. Nikola putea să-i respecte pe oamenii care tocau banii pe mașini. Dar grătare – ce mai era și cu asta?

Aruncă o privire peste gardul din dreptul casei lui Gabbe: în loc de grătar, se vedeau o verandă de lemn și două scaune din imitație de ratan.

Înăuntrul casei părea întuneric. Apăsă pe sonerie.

— Ce *kelb*[12] nenorocit sună la ora asta? se auzi o voce dinăuntru.

Gabbe deschise uşa. Arăta exact ca ultima dată când fusese Nikola la el. Păr ciufulit, cu şuviţe cărunte; nebărbierit. Se freca la ochi. Purta pantaloni scurţi şi un halat descheiat, dar pieptul şi abdomenul erau aşa de păroase, că ziceai că are pe el o vestă de lână.

— Cin' eşti?

— Nu-ţi aduci aminte de mine? întrebă Nikola.

Gabbe rânji.

— Mda, acum, dacă zici. Omuleţul care vorbeşte limba noastră. Intră.

Sufrageria avea tavanul înalt, iar Gabbe aprinsese o singură lampă în hol, aşa că restul casei era întunecat. Pereţii erau acoperiţi cu sfinţi siriaci şi fondatori ai bisericii.

— Îmi face necazuri televizorul. Poţi să mă ajuţi să reglez canalele?

Nikola nu voia decât să ia ce-i trebuia şi să fugă.

— Mda, mai încolo.

Gabbe se opri.

— Am ajuns într-un moment al vieţii când nu mai am nevoie de altă tehnologie. Sunt mulţumit cu ce am. Dar după aia apar Yusuf şi ceilalţi şi-mi aduc o grămadă de echipament TV, telefoane, tabletele alea cu care navighezi pe net, chestii d-astea. Zi-le că nu vreau nimic din toate rahaturile astea.

— Dacă vrei să scapi de ele, le iau eu, zise Nikola zâmbind.

— Nu, nu să scap de ele. Le vând băieţilor la Vincent. Tot ce vreau e să am semnal bun pe canalul de sport şi ceva la care să ascult muzică, ştii tu, un pic de Walter Aziz şi Noman Hanna.

— Bine, dar unde-i marfa?

Gabbe nu se mişcă.

— Ştii, n-am nevoie să pot să înregistrez filme pe telefon sau să joc toate chestiile alea complicate pe el. Mi-e bine, ştii, e suficient. Înţelegi?

— Mda, mda, nu trebuie să-ţi iei telefon nou, să ştii. Poţi să-l păstrezi pe ăla vechi.

— Mmm… dar nepoţii îmi trimit aşa de-al naibii de multe poze tot timpul. Vreau să văd poze cu ei cât încă mai sunt drăguţi, dar ei fotografiază ce mănâncă, îşi pozează unghiile, hainele, cafeaua pe care-o beau.

Gabbe ţinea încuiată uşa unuia dintre dormitoare. O deschise cu o cheie pe care o pescuise din pământul aflat într-un ghiveci.

[12] Câine (în arabă în orig.). Folosit în general ca injurie.

Intrară. În mijlocul camerei se afla un pat. În afară de asta, nu mai era nimic. Gabbe se duse la dulap şi deschise uşa. Înăuntru se aflau şase cutii, aşezate una peste alta, în două stive ordonate.

Nikola îl ajută să le ridice şi să le pună pe podea. În spatele lor, se afla un fel de mâner. Nikola nu-l observase până când Gabbe nu începuse să tragă de el. În mod evident, dulapul avea un fund fals.

— Hai să-ţi arăt, micuţul meu prieten, zise Gabbe şi trase într-o parte uşa falsă.

Asta nu se întâmplase când mai fusese Nikola pe-aici, anul trecut. Atunci, i se înmânase doar o pungă cu ceva greu în ea.

Cel mai periculos lucru pe care-l văzuse. Dacă îl arestează acum: ar sta la pârnaie aşa de mulţi ani, că ar fi bătrân ca Gabbe când ar ieşi.

Pe peretele din spate al şifonierului atârnau diverse chestii. Vedea ce erau. Două pistoale Glock 17, trei AK-5, un Kalaşnikov, câteva pistoale Sig Sauer, o Mini Uzi. Pe podea, o cutie cu ceva ce era fie dinamită, fie un exploziv plastic. Dar cel mai nebunesc dintre toate: o chestie masivă, o fiară verzuie. Arăta ca o conductă de drenaj cu mânere.

— Ce dracu' e aia?

Gabbe rânji.

— Carl Gustaf… mândria şi bucuria armatei suedeze. Asta a folosit Isak când nenorociţii ăia de idioţi din Stockholm au încercat să preia controlul aici.

Nikola ştia despre ce vorbea Gabbe. Doi morţi, patru maşini aruncate în aer.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să vezi ce avem.

Nikola simţea cum îl cuprinde din nou greaţa. Avea nevoie de două pistoale, atâta tot.

10.

Mai fusese o dată acasă la Emelie, dar atunci era ziua în amiaza mare. În seara asta, apartamentul ei părea mai dezordonat. Pe scaunele din bucătărie erau atârnate haine. Recunoscu designul scaunelor, dar nu-şi putea aduce aminte numele, ceva cu „kryp". Nişte dresuri împrăştiate pe podea în hol; masa din bucătărie, acoperită cu ziare, reviste şi firimituri de pâine; şi cești de cafea nespălate, stând mândre pe blatul din bucătărie. Teddy era surprins: nu-şi imaginase că Emelie ar putea face faţă unei dezordini aşa de mari. Tot îi mai putea simţi clar parfumul, exact ca ultima dată când se

întâlniseră. Parfumul unei persoane: pentru Teddy, era mai distinctiv decât ADN-ul. Emelie arăta de parcă abia ieşise de la duş; părul părea să-i fie încă umed.

— Scuze pentru dezordine. Tocmai fac nişte lucrări, zise ea, împăturind câteva ziare.

— Da? Unde?

— Glumeam. A fost o nebunie la muncă în ultima vreme. De unde şi dezordinea.

Emelie stoarse o cârpă în chiuvetă şi şterse masa rotundă de bucătărie.

— Vrei să bei ceva?

— Ai whisky?

Fără să ştie de ce, se simţea agitat.

— Nu, dar am porto, coniac şi gin.

— Atunci o să beau un coniac.

Emelie trase un scaun, se urcă pe el ca să ajungă la dulapul de deasupra frigiderului şi luă o sticlă. Era desculţă, iar Teddy observă că n-avea unghiile făcute. Nu era un coniac deosebit de bun, iar ea părea să n-aibă paharele potrivite. Dar avea un gust echilibrat, iar Teddy simţi cum se relaxează.

•

Fusese ideea lui Emelie să vină la ea. Îşi dădu seama că, dacă era să se întâlnească şi să discute despre caz, n-o puteau face la Leijon. Totuşi, nu înţelegea. De ce să vrea fiul lui Mats Emanuelsson ceva de la el? Ce-ar fi trebuit să-nţeleagă?

— Poţi să vii la mine, să putem sta de vorbă? spusese ea.

— Nu păreai foarte dornică să stai de vorbă cu mine ultima dată când te-am văzut.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să zic în lift, la birou, acum câteva săptămâni.

— Nici tu nu erai. Dar lucrurile stau altfel acum. Suntem amândoi băgaţi în chestia asta.

Undeva, în adâncul sufletului său, ştia că Emelie are dreptate: erau băgaţi împreună – din cauza solicitării lui Benjamin. Avea o datorie de plătit familiei Emanuelsson. O conştiinţă încărcată pentru veşnicie.

Teddy se lăsă uşor pe spătarul rotunjit – scârţâi, de parcă stătea să se dezmembreze sub greutatea lui.

— De unde începem?

— Cred că poţi să-mi spui despre ce e vorba şi după aia poţi să mă ajuţi înainte de audierea de mâine, dacă ai timp?

Teddy se aplecă iar în faţă şi încercă să găsească vorbele potrivite.

— Nu sunt sigur că ştiu. Dar probabil că ştiu mai multe ca tine.

Şi aşa îi spuse despre răpirea petrecută cu nouă ani în urmă şi despre cum Sara, care era gardian şi pe care o cunoscuse la închisoare, începuse să sape după dosar. Mai târziu, Mats Emanuelsson se sinucisese. Teddy îi povesti cum îi ceruse prietenului său, Loke Odensson, să vadă exact ce s-a întâmplat şi cum acesta reuşise până la urmă să afle că Mats intrase cumva în posesia unui computer sau a unui hard-drive care conţinea informaţii pe care altcineva nu voia sub nicio formă să le vadă publice. Ceva legat de nişte bărbaţi care abuzau sexual fetiţe.

Emelie ascultă în tăcere cât timp vorbi el, dar Teddy nu-şi putea da seama dacă tot ceea ce spunea o surprindea sau o speria. Sau ambele. Era aproape unu noaptea, îşi zări reflexia în geamul de la bucătărie. Părul blond-închis îi creştea. Îl tunsese doar de două ori de când ieşise. Nas cârn, ochi mari – arătau chiar şi mai mari în geam, ca nişte pete întunecate în care i se pierdea imaginea. Dintele pe care-l scosese cât fusese la închisoare, înlocuit cu un implant pentru care ar fi trebuit să muncească patru luni la Leijon ca să-l plătească – dar al cărui cost fusese acoperit de asigurarea pe care i-o oferiseră pentru că lucra pentru firmă.

Teddy luă o gură de coniac.

— Nu ştiu exact ce vrea Benjamin, dar ştiu că regret porcăria pe care i-am făcut-o lui taică-su acum nouă ani. I-am spus şi lui. Şi acum e acuzat de crimă? Trebuie să fie o legătură cu ce i s-a întâmplat lui Mats, altfel nu mi-ar cere *mie* să înţeleg ceva.

Emelie clătină din cap.

— Ce fel de legătură?

— N-am nici cea mai vagă idee. Nu ştiu absolut nimic despre viaţa lui Mats până să se fi sinucis. Tot ce ştiu e răpirea.

Cinci minute mai târziu, erau amândoi aplecaţi peste puţinele documente pe care le primise Emelie. Solicitarea procurorului de emitere a unui ordin de arestare era foarte succintă. În momentul de faţă, Benjamin era reţinut, dar, ca să-l ţină mai mult de patru zile, tribunalul trebuia să decidă dacă poate sau nu să fie arestat.

Un formular completat.

SOLICITARE

Infracţiune şi motive pentru arest

- Prelungirea reţinerii lui Benjamin Emanuelsson este solicitată pe baza bănuielii de omor sau complicitate la omor, 15/16 august, Värmdö.
- Există riscul ca suspectul, fie prin înlăturarea dovezilor, fie prin alte mijloace, să obstrucţioneze ancheta.

- Pentru infracţiunea menţionată este prevăzută pedeapsa cu cel puţin doi ani de închisoare şi nu există motive evidente de a nu fi de acord cu reţinerea.
- Este deosebit de important ca acuzatul să fie reţinut pe perioada continuării anchetei.

Acuzatul a fost notificat de detectivul inspector Johan Kullman, conform Codului de Procedură 24:11.

Emelie nu primise şi raportul cu rezultatele anchetei pe care voia s-o prezinte procurorul în sprijinul solicitării.

— E complet ridicol. Cum să-mi apăr clientul, când nu mi se permite nici măcar să văd materialul?

— Bun venit în Suedia, îi răspunse Teddy calm. O să primeşti raportul de reţinere mâine, chiar înainte de audiere. Aşa se întâmplă întotdeauna.

— De ce vor să reţină pe cineva care e inconştient? Asta-i şi mai ciudat.

Asta, fu de acord Teddy, era neobişnuit. Nu mai auzise niciodată de aşa ceva. Dar ştia la ce se gândeau.

— A vorbit un pic, iar ei ştiu asta. Aşa că, din punctul de vedere al procurorului, poate lua legătura cu cineva şi poate încerca să influenţeze ancheta. Vorbim de o crimă.

Bâjbâiau în beznă – Emelie nu primise nici măcar informaţii despre ce dovezi ar putea exista împotriva lui Benjamin. Discutară despre posibilitatea să mai fie implicat şi altcineva şi ce ar însemna asta pentru el. Citiră comentariile juridice despre regula prezumţiei de nevinovăţie. Din cauza naturii grave a infracţiunii – cea mai redusă sentinţă era clar mai mare de doi ani de închisoare – Emelie era cea care trebuia să arate că nu există niciun motiv clar pentru menţinerea lui Benjamin în arest, şi nu invers.

Emelie se plânse de sarcina inversată a probei: procurorul susţinea ceva – ea trebuia să dovedească *opusul.* Dar Teddy nu făcu decât să clatine din cap.

— Cum ziceam, bun venit în Suedia. Dacă procurorul spune că l-ai răpit pe rege cu o navă spaţială, pe tine o să te reţină şi asta e. S-a terminat povestea.

Discutară şi de ce identitatea decedatului n-a fost dată publicităţii şi ce anume căutau criminaliştii la locul crimei din Värmdö.

— Singura ta şansă să-l scapi e principiul proporţionalităţii, zise Teddy.

— Adică toată povestea cu starea lui de inconştienţă?

— Exact. Nu prea e o măsură proporţională să reţii pe cineva care nu poate nici să urineze de unul singur.

Merseră mai departe: discutară dacă Emelie mai poate cere ceva materiale, despre ordinea audierilor, se întrebară dacă va fi permisă

prezența publicului. Cum ar trebui prezentat cazul. Cum ar trebui clarificată poziția lui Benjamin.

— De fapt, știi dacă o să recunoască sau nu? întrebă Teddy în timp ce umplea din nou paharele. Probabil că au încercat să-l interogheze.

— Mda, polițistul și cu mine am stat fiecare de câte o parte a patului, iar Kullman i-a pus niște întrebări. Benjamin n-a răspuns la niciuna. Nu cred că putea. Așa că, sincer, nu știu nici măcar dacă recunoaște sau neagă.

Stăteau aproape unul de altul, uitându-se la laptopul lui Emelie.

Teddy o ajuta să scrie un fel de scenariu. Cum ar trebui să se exprime. La ce întrebări avea nevoie să-i răspundă procurorul.

Cifrele luminoase ale cuptorului cu microunde arătau ora 3 dimineața.

Emelie închise laptopul și se ridică.

— Cred că sunt cât de pregătită se poate. Mulțumesc că m-ai ajutat. Tu chiar ai prins câte ceva în timpul ăăă… carierei tale în lumea tribunalelor.

Ieșiră în hol.

— E bine dacă e de vreun folos, zise Teddy în timp ce-și punea pantofii.

Emelie se uita la el cu o privire ciudată în ochi. De parcă ar fi fost cumva amuzant.

Teddy deschise ușa.

— Ce-i?

Emelie se rezemă de tocul ușii.

— Am o întrebare, zise ea.

Coridorul din fața apartamentului era întunecat. Lumina dinăuntru îi desena un halo în spatele capului.

— Nu vrei să rămâi, nu?

Poliția din comitatul Stockholm
Interogatoriul informatorului „Marina”, 11 decembrie 2010
Anchetator principal: Joakim Sundén
Locație: centrul Älvsjö

Notă 2 (partea a treia)
Transcrierea convorbirii (continuare)

M: Am mers prin oraș, în Porsche-ul lui Sebbe, așa cum făcuserăm și cu două săptămâni în urmă. Sebbe și Maxim discutau ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, absolut normal. Despre fotbal, în principal.

— Ce afurisit de erou, frate. Întâi, când a apărat de două ori după ocazia lui Andrei Șevcenko la sfârșitul prelungirilor, după aia penaltiurile. Ai văzut meciul?

Suporterii lui Liverpool nu se mai opreau din cântat *You'll Never Walk Alone*[13], deşi erau conduşi cu 3-0 la pauză.

— Pamela Anderson doarme oare pe spate, sau cum? Sigur că l-am văzut. Ştii, Jerzy Dudek nu s-a prins că a câştigat Liverpool, nici chiar după ce a apărat penaltiul. Am văzut un interviu cu gagiul după aia.

— Ştiu, ce jucător! Rege slav. A rezistat şut după şut, nu i-a păsat de nimic altceva, pur şi simplu le apăra. A făcut chestia aia cu picioarele ca nişte spaghete.

Dar nu era nicio îndoială – mi s-ar fi întâmplat ceva rău dacă n-aş fi venit cu ei. M-am gândit la Benjamin, băiatul meu. Făcea 11 ani în 2005. Nu voiam să pierd nici un singur drum dis-de-dimineaţă cu maşina prin comitat, ca să stau în picioare pe tuşă în ploaia îngheţată şi să-l încurajez când echipa lui mai pierdea încă un meci. M-am gândit şi la Lillan. Avea şase ani şi-i plăceau mai mult decât orice şiragurile de mărgele şi avioanele de hârtie. Putea să stea ore-n şir cu perlele ei, făcând modele din mărgele, în diverse combinaţii de culori. Dar dacă greşea o dată, putea să plângă şi zece minute şi să le arunce prin toată camera. Duceam dorul crizelor ăstora, al momentelor când stăteam în genunchi, strângând după ea.

Am văzut şi cănile de cafea ale Ceciliei, lăsate pe masa din bucătărie, şi fardurile ei din baie. Chiar în momentul ăla, mi-era al naibii de dor de căni şi de pămătufurile de pudră. Lui Sebbe şi lui Maxim nu părea să le pese că parcaseră Porsche-ul pe un loc pentru handicapaţi. Dar când am coborât din maşină am văzut că aveau un permis pe parbriz. Sebbe rânji.

— N-are rost să riscăm. Rezolvi chestia asta pentru noi, îţi iau şi ţie unul – poţi să primeşti un discount.

La KPMG lucram la departamentul de contabilitate, la etajul al şaptelea. Mă ocupam de conturile unor companii mici şi mijlocii. Consultanţii noştri pentru impozite şi cei financiari lucrau până târziu, uneori 24/7, dar ritmul era mai lent în departamentul meu, era mai puţină presiune. La ora 11 noaptea, singura persoană peste care riscai să dai în biroul în mod absurd necompartimentat era omul de serviciu.

Sebbe şi-a tras nasul şi a oftat. Se potrivea printre monitoare, computere şi scaune de birou la fel de bine ca un leu într-o piscină.

— Aici lucrezi?

— Da, în fiecare zi. Dar mi-am luat nişte zile libere şi am anunţat că sunt bolnav, ca să pot să-ţi adun banii.

— Ce tragedie. Ce dracu' e locul ăsta?

— E un birou obişnuit.

— Dar ce faceţi aici?

Maxim a căscat.

— Visează la viaţă şi se masturbează unii pe alţii pentru că n-o s-o trăiască niciodată.

---

[13] Cântec din musicalul *Carousel* (1945), adoptat de fanii mai multor echipe sportive; primii care l-au folosit pe stadion au fost suporterii echipei FC Liverpool, la începutul anilor '60.

I-am dus la biroul meu şi am încercat să ţin ochii pe uşile liftului din cealaltă parte a încăperii. Nu era cazul să vină nimeni acum. Ar fi fost prea multe întrebări.
— Aşa e? întrebă Sebbe. Vă masturbaţi unii pe alţii?
— Majoritatea sunt căsătoriţi şi au copii.
— Ţine-o tot aşa. Ştii ce vreau să zic. Vreţi şi voi ce avem noi.
Nu voiam să fac bancuri cu el. Voiam doar să plecăm de-acolo cât de repede se putea.
Sebbe a tăcut.
— Care dracu' e problema ta? Te-ai supărat sau ce?
— Nu, nu. Dar trebuie să mă concentrez ca să vă rezolv problema asta.
— Bine, dar tot poţi să răspunzi. Vrei şi tu ce am eu, nu? Aşa e? Vrei să trăieşti ca mine şi ca Maxim. Nu să stai toată ziua închis în cuşca asta nenorocită, discutând despre finala de la *Survivor,* maşinile voastre hibride de căcat şi cum se descurcă la şcoală copiii voştri plicticoşi. Vrei să trăieşti naibii, nu? Să ai parte de o grămadă de pizdă. Ca oamenii liberi.
Respira mai repezit, dar tot nu ştiam cum să răspund.
— Vă prefaceţi că sunteţi fericiţi, dar de fapt sunteţi doar nişte rataţi jalnici. Vă controlează alţii viaţa. Rahat, îmi pare rău pentru voi toţi.
Până la urmă, am zis:
— Dar eu sunt jucător. Asta seamănă puţin cu viaţa ta. Sebbe s-a întors spre mine. Avea ochii roşii, de parcă stătuse treaz cea mai mare parte a ultimelor zile.
Nu, m-am gândit. Nu mai sunt.
Dar el a zis:
— Ai al naibii de multă dreptate.
Planul meu era să împrumut bani de la câţiva clienţi cărora le ţineam contabilitatea şi pentru care eliberam facturi. Îi spuneam Pachetul Plus. Aveam acces la digipassurile bancare şi detaliile conturilor. Dar întâi, am printat… Apropo… e clar că-ţi spun toate astea de bunăvoie şi că n-or să existe niciun fel de repercusiuni juridice, da? Şi numele meu n-o să fie pomenit? Da?
JS: Da, asta e înţelegerea. Nu-mi las niciodată baltă informatorii.
M: Bine. În regulă, păi, am printat câteva facturi pe care le-am generat. Le-am prelucrat corespunzător şi apoi am transferat cam câte 100.000 de coroane de la fiecare dintre diferitele companii. Era simplu. Şi nimeni n-avea să pună întrebări până, *poate,* la bilanţurile de sfârşit de an, dar mai erau cel puţin şase luni până atunci. Aveam de gând să pun banii înapoi până atunci – o puteam face trimiţând facturi de retur de la furnizori inventaţi.
Sebbe se plimba în spatele meu. Maxim era lângă computer, privind tot ce făceam. Nu mă puteam gândi decât că n-am avut de ales.
Toată treaba a durat mai puţin de jumătate de oră. Când eram în lift, în drum spre ieşire, Sebbe zâmbea. Plombele nu păreau suedeze – erau complet din aur.
— Ar trebui să fii mândru de tine, prietene.

Săptămânile care au urmat au părut normale, dar am avut o grămadă de treabă la serviciu. Eram uşurat, totuşi. Mă întorsesem din iad. Reuşisem, îmi plătisem datoria. Nu mai trebuia să am de-a face din nou cu Sebbe sau cu acolitul lui. Nu mai trebuia decât să mai câştig nişte bani, ca să-mi pot plăti măcar datoriile către prieteni.
Într-o seară, am ieşit la masă cu Cecilia. Veniseră părinţii ei de la Umeå ca să-i vadă pe copii, aşa că aveam asigurat un babysitter. Mi-aduc aminte că ne-am dus la King of India, pe Pontonjärgatan.
Era aproape de casă, iar Ceciliei îi plăcea mâncarea indiană. N-aveam nimic împotriva restaurantului, dar aerul condiţionat mergea prost. Ultima dată când fusesem acolo, trebuise să-mi dau haina la curăţătorie ca să scot fumul de la tigăile lor de fontă. Asta era pe vremea când fumatul abia fusese interzis în restaurante şi bodegi, dar în locul ăla nu părea să aibă vreo importanţă.
— E aşa de bine să ieşim, până la urmă, a zis Cecilia când ne-am aşezat.
Chiar eram de acord cu ea.
A comandat un fel vegetarian al cărui nume nu mi-l aduc aminte, iar eu am luat pui *tikka masala.* Am vorbit despre copii, ca de obicei. Acum, că viaţa mi se părea mai bună, nu mai tânjeam la fel de tare după ei. Mai degrabă îmi doream să ies pe undeva cu Cecilia, să fac altceva timp de o săptămână – ştii tu, să ne plimbăm pur şi simplu, să mergem la muzee, indiferent ce.
M-am uitat pe fereastră, spre parcul de pe cealaltă parte a străzii. Primăvara, acum cinci ani. Nu ştiu dacă-ţi aduci aminte. A nins ca naiba în februarie, şi după aia vremea rea a durat o veşnicie. Dar apoi a venit soarele, bum, pur şi simplu, şi totul s-a făcut verde, şi încă foarte repede. Îmi aduc aminte că mă gândeam cât de bine se potrivea cu viaţa mea.
— Am primit un telefon de la bancă ieri, a zis Cecilia. Mi-au pus nişte întrebări.
— Despre ce?
— Ipotecă pe proprietate, economii, chestii de-astea.
Mi s-a făcut imediat rău. Panica a ieşit la suprafaţă. N-am zis decât:
— Trebuie să discutăm în seara asta?
Şi apoi a venit vara. Câteva săptămâni după ce începuse vacanţa, eram la plajă când mi-a sunat telefonul. Tocmai făcusem windsurfing şi tot echipamentul era întins pe nisip.
Am recunoscut numărul.
N-am răspuns.
A sunat din nou peste câteva ore, de data asta cu un număr ascuns. M-am dus în sus spre copaci şi am răspuns.
— Eu sunt, prietene.
— Ce *vrei?*
M-am uitat spre copii. Lillan stătea pe marginea plajei, jucându-se în nisip. E ceva magic în legătură cu combinaţia de apă şi nisip, nu-i piere niciodată farmecul.

Benjamin era cu un prieten şi se duseseră departe, pe dig. Plonjau în apă şi după aia înotau înapoi cu zâmbete pe faţă. Apoi se căţărau şi săreau din nou. În mod normal, mi-ar fi făcut plăcere să mă uit la ei.
— Am nevoie să mă ajuţi cu ceva, a zis Sebbe.
— Am făcut deja mai mult decât ar fi trebuit. Nu mai joc poker.
— Mă îndoiesc. Microbul revine întotdeauna, ştii ce se zice.
— N-avem niciun motiv să mai stăm de vorbă.
— Sigur că avem. Am nevoie de ajutorul tău. Tocmai ţi-am zis.
— La ce?
— Câte un pic din toate. Vreau să vii mâine la Clara's. Ştii unde e?
— Da, dar e toiul verii. Sunt în vacanţă, la ţară. Şi nu vreau să te văd. Poţi să mă-nţelegi, nu?
— Ei, haide, Mats. Ce eşti aşa de plicticos? Îţi face cineva probleme la casa de ia ţară sau ce se-ntâmplă? Lucram aşa de bine împreună, până ai încercat să mi-o tragi. Şi dacă ai de gând să fii aşa de enervant din cauza asta, aş putea să-i spun adorabilului tău angajator ce făceai când am fost acolo cu Maxim, acum câteva săptămâni. Asta-i una din regulile mele. Trebuie să-i ţii sub control pe oameni pe lumea asta. Şi, întâmplător, te strâng al naibii de tare de coaie.
Am privit iar spre Cecilia şi copii. Mai erau şi alte familii care-şi întinseseră pături pe iarbă şi pe nisip. M-am întrebat ce-ar crede despre mine dacă ar şti adevărul. Era doar începutul, Iisuse…
Clara's nu era chiar genul meu de local. Nu ieşeam foarte des la bere cu colegii sau cu prietenul meu cel mai bun, Viktor, dar, când ieşeam, alegeam baruri sportive. O'Learys, Ballbreaker… Stockholmul are o mulţime de locuri cu atmosferă britanică şi cu televizoare pe pereţi. Pur şi simplu, mi se pare că e mult mai uşor dacă stai de vorbă despre ce-i la televizor din când în când.
Şi Clara's avea ecrane la intrare, dar afişau prim-planuri cu diferite băuturi – cu picăturile de condens pe exteriorul paharului, frunze de mentă, cuburi de gheaţă şi paie.
Am străbătut localul. Cu toate luminile aprinse, podeaua neagră părea prăfuită. Scaunele roşii, care erau probabil o imitaţie de piele, păreau să se jupoaie. Singurul lucru impresionant era barul, care avea probabil vreo 12 metri lungime, cu rafturi luminoase de-a lungul pereţilor şi sticle de alcool iluminate din spate. Parcă era un fel de concurs de descoperit arome diferite de Votka Absolut: coacăze negre, piersică, mandarină, vanilie.
Sebbe a format câteva numere pe o tastatură aflată pe uşa neagră din spatele barului. Am intrat.
Era un birou, cu o masă imensă şi loc să stea două persoane de fiecare parte. Era acoperită cu hârtii, dosare, laptopuri, punguţe de plastic, perforatoare, pixuri şi calculatoare. Şi pahare goale de bere. Sticle de apă, brichete şi am văzut cel puţin două boxuri.
Pe pereţi se aflau peste tot fotografii şi diplome înrămate. Poze cu un bărbat şi o femeie în vacanţă, în diverse locuri. Poze cu un copil. Poze cu maşini mai mult

sau mai puţin luxoase. Diplomele erau şi mai variate: doi dan la karate, „Localul Anului”, nominalizat de stureplan.se, rating de credit AAA sau „Cel mai bun restaurant”, desemnat de *Danges Nyheter*.
Erau şi poze cu bărbatul din fotografiile de familie îmbrăţişând diferite celebrităţi: Joe Labero, Mikael Persbrandt, Prinţesa Madeleine, Madonna.
La birou era aşezată o tânără. Nu părea să aibă mai mult de 25 de ani şi avea părul lung, vopsit blond, ochi căprui-închis şi sâni nefiresc de mari.
Sebbe a sărutat-o pe obraz.
— Asta-i Michaela. O să te ajute cu orice ai nevoie.
Fata şi-a aprins o ţigară şi a suflat încet fumul pe nas.
— Ce anume vrei de la mine? l-am întrebat, întorcându-mă spre el.
Sebbe a mutat un teanc de hârtii de pe un fotoliu şi s-a aşezat.
— Nu ţi-ai adus telefonul, nu?
— Sigur că l-am adus.
— Aha, pentru că asta-i a doua regulă a mea: fără telefoane personale aici. Deloc.
— De ce nu?
— O să vezi destul de curând. Ăştia ascultă peste tot în ultima vreme.
Sebbe a întins mâna, iar eu i-am dat telefonul. A tras capacul din spate şi a scos bateria.
— E foarte simplu, Matte. Tu eşti un tip isteţ. Poate că nu mă placi acum, dar de fapt eu m-am purtat totdeauna destul de frumos cu tine. O să ne ajuţi să rezolvăm ceva.
— Să rezolvaţi?
— Exact.
— Ce înseamnă asta?
Discuţia a fost preluată de Michaela.
— N-ai niciun motiv să te îngrijorezi. O să mă ajuţi pe mine. Fac asta deja de câţiva ani, de când am terminat şcoala. Ne ocupăm de bani. Oricum, asta faci şi tu, nu?
— E prea mult, Sebbe, am spus. Ţi-am plătit până la ultima coroană ce-ţi datoram. Nu poţi să-mi ceri mai mult.
Sebbe şi-a aprins o ţigară. A tras adânc din ea.
— Ştii cum merge treaba, a spus el.
Fumul m-a făcut să lăcrimez.

11.

Clubul de pe Storgatan nu era deschis în mod normal la ora asta. Era abia patru după-amiază. Dar era o ocazie specială: îl foloseau pentru *chestia lor.*

Nikola şi Chamon, la uşă. Chamon, cu o listă de nume, iar Nikola cu un detector de metale în mână. Ambii, cu câte o armă ascunsă în haină. Lista:

destul de inutilă – veneau doar opt oameni în afară de Isak. Nikola şi Chamon ştiau exact cine erau. Dar Isak voia să fie totul făcut profesionist. Nikola şi Chamon trebuia să fie îmbrăcaţi elegant, cu cămaşă şi sacou. Să verifice lista ca la carte.

Metim Tasdemir ajunse primul, cu adjunctul lui, Christian Tasdemir, cunoscut şi ca Micul-Crille, deşi era cât un Range Rover. Afară aşteptau două dintre gorilele lui Metim. Intrară după câteva minute. Aşa voia Isak: cele două părţi să ajungă la interval de 15 minute una după cealaltă, astfel încât să se poată evita probleme în stradă.

— Puteţi să depărtaţi picioarele şi să întindeţi braţele? întrebă Nikola cât de limpede şi calm putea.

Probabil că se simţeau ca la pârnaie: le trecea detectorul peste braţe şi picioare, peste spate şi abdomen, peste umeri şi scule. Degradaţi, umiliţi. Dar, pe de altă parte, Metim şi băieţii lui erau probabil mai învăţaţi să fie percheziţionaţi înainte să intre pe undeva decât să fie lăsaţi să intre direct. Totuşi: părea riscant – tipii ăştia nu erau genul de oameni cu care să te pui.

Dar Isak le spusese dinainte. Ştiau exact care e situaţia.

Detectorul începu să ţiuie în dreptul unuia dintre buzunarele lui Metim. Nikola îl văzu pe Chamon îndreptându-se, văzu cum încremenesc gorilele lui Metim. Dar, pe de altă parte, Yusuf le spusese regulile lui Isak despre cum o să se întâmple lucrurile. „Veniţi la patru fix, fără obiecte metalice, nici măcar telefoane. Nu vreau nicio porcărie aici. Veniţi aşa cum sunteţi, ca nişte bărbaţi".

Isak nu făcea niciun compromis: de aceea merita respectul pe care-l câştigase.

Dar acum: detectorul ţiuia ca nebunul la buzunarul lui Metim. Avea la el ceva metalic. Putea fi orice. *What the fu...,* frate.

Metim se mişcă încet, dar nu scoase obiectul care declanşase detectorul. Zâmbi, dar avea privirea rătăcită.

Nikola îşi pipăi arma în tocul de sub haină. Şi el, şi Chamon îşi testaseră Glockurile în dimineaţa aceea. Îşi aducea aminte reculul, cum strânsese patul cu ambele mâini, cum Chamon îi spusese să-şi ţină degetul mare de la mâna stângă în spatele celui drept, ca să nu şi-l prindă.

Metim stătea nemişcat.

Respirând pe nas.

Micul-Crille se îndreptă spre Nikola.

Asta nu era normal.

Puneau ceva la cale.

Dar Nikola nu se vedea folosind pistolul împotriva cuiva. Ce s-ar fi întâmplat dacă Metim scotea arma la el?

Pipăi cu degetele metalul rece. Practic, i se încleştase mâna. Fruntea lui Chamon era acoperită de sudoare.

Nikola îşi aminti ce spusese Simon bulangiul Murray.

Chamon făcu un pas în spate şi-şi băgă mâna sub haină.

Privirea fixă.

Duhoarea transpiraţiei.

Tensiunea din încăpere: o mie de megawaţi.

Lui Nikola îi fulgerară imagini prin faţa ochilor: scene de Hollywood cu lupte cu pistoale şi schimburi de focuri *reale,* când Chamon îl împuşcase pe tipul ăla în pădure.

La dracu' – clipise. Trebuia să se abţină acum.

Metim rânji.

— Tre' să-ţi ţii bani undeva.

Scoase o clemă pentru bani argintie, cu cel puţin 2.500 de bancnote în ea.

Nikola expiră. Se relaxă.

— Las-o aici şi scoate-ţi monedele din buzunar, zise Chamon. Isak vrea detectorul tăcut ca un telefon stricat.

Metim rânji din nou.

— Asta-i mai rău ca o vizită în nenorocitul de buncăr de la Kumla.

— Mda, exact, e fix ca la pârnaie, aşa că acum vreau să-ţi dai jos pantalonii şi să te apleci.

Metim se smuci înapoi.

— Glumesc, frate.

Nikola încercă să se întoarcă. Cum putea Chamon să fie aşa de coios?

După 20 de minute, fiecare la locul lui.

Danny, cealaltă parte implicată în conflict, ajunsese împreună cu băieţii lui la ora stabilită.

Cele două mese de cărţi fuseseră împinse lângă unul dintre pereţi, iar scaunele de birou care stăteau în mod normal pe lângă ele fuseseră trase în faţă în formă de U. Nikola îşi aduse aminte de o discuţie de grup pe care o avusese la Spillersboda. Discuţia obligatorie despre cum-pot-să-mă-schimb. *„Uneori am reacţii exagerate, dar consider că mă controlez tot mai bine". „Am început să înţeleg ce e cu mine, am avut o perioadă destul de grea. Dar asta nu-mi dă dreptul să-i atac pe ceilalţi*". Băieţii aveau dintr-odată un aer cumva angelic. Vorbeau calm. Ştiau cu toţii să debiteze aiureli din alea.

Isak îi întâmpină pe toţi. Trecură rapid la treabă. Nikola nu putea urmări totul: o grămadă de discuţii despre oameni pe care nu-i ştia, înţelegeri de afaceri despre care n-avea habar. Dar, pe de altă parte, el nu era decât ajutorul ajutorului. În realitate: destul de incredibil că i se permisese să intre – avea mai puţin sânge sirian în el decât, să zicem, regele Suediei. Şi stătuse

pe tuşă mai mult de un an. Dar Yusuf era omul lui Isak, iar Yusuf avea încredere în Chamon, care avea încredere în Nikola. Crescuseră împreună. Prietenul unuia era prietenul celuilalt. Duşmanul unuia era duşmanul celuilalt. Erau soldaţi în aceeaşi armată.

Erau fraţi de sânge.

•

Procesul era important: trebuia să rezolve conflictul, cu litere mari. Acum două luni, unul dintre verii lui Metim mânca la Kebabpalatset. Tot acolo era şi vărul lui Danny. La coadă au fost oarece îmbrânceli şi înghionteli: unul dintre ei zisese toate porcăriile obişnuite despre mama celuilalt. După aia, unul dintre ei apucase o sticlă de Heineken şi o spărsese de fruntea celuilalt. Două zile mai târziu, cineva trecuse pe lângă curăţătoria chimică a unchiului lui Metim şi trăsese mai mult de 20 de focuri cu o armă automată. Câteva dintre gloanţe se înfipseseră în ventilatorul restaurantului de pe *cealaltă parte* a clădirii. Lumea zicea că a fost un miracol că n-a murit nimeni. Şi apoi, după încă o săptămână, un bărbat mascat intrase într-un restaurant unde mânca de prânz vărul lui Danny şi trăsese patru focuri. Fusese rănit în vintre, genunchi şi coapsă. Omul avea să-şi petreacă tot restul vieţii într-un scaun cu rotile.

Poliţia se ţinuse deoparte, neştiind ce să facă; se uitau de pe margine de secole întregi, indiferent ce se întâmpla – oraşul ăsta avea propriile lui reguli. Nu vorbeai cu gaborii, pentru că gaborii sunt scârboşi. Toţi făceau pe ei de frică pentru ca situaţia să nu se agraveze, să nu devină război în toată regula. Dacă pistoalele şi puştile AK-47 nu însemnau deja război.

Aşa că se adresaseră Bisericii. Aşa făceau uneori sirienii – Biserica Ortodoxă era influentă în Stockholm, iar preoţii puteau fi mediatori. Aveau putere. Dar situaţia era deja încinsă, iar familia lui Danny era asiriană; nu erau la fel de religioşi. Aşa că atunci când preotul a sugerat o reconciliere, Danny şi băieţii lui s-au ridicat, pur şi simplu, şi au plecat. Era o insultă la adresa comunităţii. Metim îi blestemase pe labagiii care-l sfidau pe Dumnezeu şi nu-l respectau nici măcar pe Iisus.

Zvonurile din oraş erau mai tulburătoare decât după triplul asasinat de acum câţiva ani. Lumea din cartier nu mai ieşea seara, mamele îşi luau aproape în fugă copiii de la grădiniţă, iar curăţătoria a fost nevoită să treacă la contraofensivă – nimeni nu voia să rişte să-şi vadă puloverele de caşmir sfâşiate de gloanţe de Kalaşnikov.

Tot rahatul ăsta trebuia să înceteze şi nu exista decât o singură cale, dacă voiau să evite o tragedie de proporţii – trebuia să meargă la Numărul Unu ca să rezolve problema, omul care conducea, în realitate, tot oraşul ăsta.

Asta făceau bărbaţii *adevăraţi.* Asta era judecata lor. Judecata lui Isak.

•

Glasul lui Metim era profund şi răguşit. Şi el avea autoritate, fără nicio îndoială. Dar ştia cum stă treaba. Avea de explicat nişte lucruri; vărul lui fusese cel care o făcuse *sharmuta*[14] pe mama celuilalt.

— A greşit. Am discutat cu el, serios, nicio grijă. Trebuia să rezolve asta prin mine. În schimb, s-a ales cu o comoţie, a stat în spital două săptămâni, are o cicatrice de cinci centimetri la ceafă şi nu poate nici să-şi lege singur pantofii, i s-a dus naibii tot simţul echilibrului.

Prin ferestrele înalte intrau raze de soare. Oamenii avuseseră zece minute la dispoziţie să-şi prezinte punctul de vedere. Cum stătea acolo şi-i asculta, Isak arăta ca o statuie de ceară.

Ăştia erau nişte tipi care n-ar fi ezitat nicio clipă să zdrobească ţeasta cuiva doar pentru că *sugera* lipsă de respect, dar acum erau aici, ca nişte câini ţinuţi în lesă. Cu Isak, totul era civilizat. El era singurul grangur adevărat din oraş.

Reluară toată povestea. Discutară despre pagube. Despre diferitele datorii. Metim voia să fie plătit. Şi Danny, la fel.

Chamon îi făcu lui Nikola cu ochiul şi şopti:

— Pariu că toţi vor să le plătească Cioc şi lor.

Cioc: bărbatul cu nasul aşa de coroiat, că arăta ca un cioc. Un adevărat jucător – vedetă a pokerului profesionist, jucător, specialist în pariuri. Tot timpul era la agenţiile de pariuri de pe Hornsgatan. Chestia era că în ultima vreme nu-i mai mergea deloc jocul, aşa că acum datora milioane în stânga şi-n dreapta. Nikola ştia cel puţin opt oameni care voiau să-şi recupereze banii de la el. Şi, din cauza asta probabil, era omul cel mai bine apărat din oraş – n-avea nimeni coaie să-l execute, pentru că, automat, altcineva s-ar fi înfuriat că şi-a pierdut banii, „În siguranţă cum e Cioc – nimeni nu-i mai ferit", asta spuneau de obicei Nikola şi băieţii despre oamenii care beneficiau de protecţie.

După o oră, terminaseră de vorbit. Ieşiră din încăpere toţi opt. Metim şi băieţii lui se duseră spre intrare, Danny şi ceilalţi, în bucătărie.

Isak rămăsese singur. Chamon şi Nikola încă stăteau rezemaţi de perete.

— Veniţi încoace, zise Isak.

Petele negre pe care le avea sub ochi arătau ca nişte vânătăi. Singurul semn de viaţă de pe chipul lui venea din reflectarea razelor strălucitoare de soare de pe podea.

— Băieţi, aţi ascultat şi înţeles totul?

Chamon deschise încet gura. Buzele îi păreau uscate.

---

[14] Curvă (în arabă în orig.).

— Am încercat, zise el în suedeză. Socotesc că a greşit.

— Cine?

— Cel care i-a spart capul cu o sticlă vărului lui Metin. A fost prea mult.

— Poate, dar le dădea asta dreptul – după părerea ta – aproape să-i măcelărească la curăţătorie pe taică-su, pe frate-su, mătuşă-sa, doi dintre copii şi trei clienţi?

— Nu, cred că nu, dar tipul i-ar fi putut crăpa capul cu sticla vărului lui Metin.

— Dar tu, Nikola? Tu eşti slav… tu ce zici?

Nikola sperase că Isak n-o să i se adreseze.

Încercă să-şi dreagă vocea, dar sună mai degrabă de parcă ar fi fost pe punctul să izbucnească într-o criză de tuse. Tot ce ieşi fu un gâlgâit.

— Cred…

Tuşi din nou.

— Amândoi au greşit. Poate că s-au anulat unul pe celălalt?

— Asta crezi tu?

Nikola ţinea mâinile la spate. Degetele îi zvâcneau de parcă ar fi fost un drogat cu mâinile pe o grămadă de prafuri de 1.000 de coroane.

— Aşa cred.

— Nu *crede,* Nikola. Trebuie să ai o părere. Şi să nu te dezici niciodată de ea.

Isak dădu din cap, dar nu mai spuse nimic altceva.

Îi chemă înapoi pe ceilalţi, iar ei se aşezară în linişte. Parcă toată lumea făcea eforturi deosebite să nu întrerupă ceva. Isak se uita ţintă în jos, spre podea. Ceasul lui masiv din aur sclipea: principalul subiect printre prietenii lui Nikola. Audemars Piguet, Royal Oak Offshore. Zvonurile? Ar costa peste două milioane. Purta un pulover Nike albastru-închis şi pantaloni Adidas, cu trei dungi în lateral. Cu cât mai comode erau hainele, cu atât mai dur era omul.

Ridică privirea.

— Am luat o hotărâre.

Nikola observă că Danny avea privirea aţintită în ochii lui Isak.

— Deja suntem cu sula în coaste în oraşul ăsta. Ştiţi despre ce vorbesc – proiectul ăsta al lor, Hipogrif – gaborii ne opresc maşinile de câteva ori pe săptămână doar ca să ne-o tragă, fac controale financiare suplimentare la toate firmele pe care le înfiinţăm, trimit portăreii şi autorităţile pentru migraţie după familiile noastre şi inspectori la restaurantele rudelor noastre. Ăsta-i planul lor: *go for the money.* Aşa l-au prins pe Al Capone, ştiţi doar. Fraude fiscale, delicte contabile, fraudă, aiureli cu informatori, o grămadă de rahaturi. Dacă nu pot să ne pună nimic în cârcă, încep să se

poarte ca nişte javre. Dar orice aş crede eu despre asta, n-avem nevoie de conflicte ca ăsta pe care l-aţi început. Nu vrem alt Malmö aici. V-aţi purtat ca nişte idioţi.

Isak îşi întoarse puţin scaunul către Metim.

— Vă spun asta amândurora, fin'că aşa e. Avem o regulă mai importantă decât lupta cu toţi gaborii din Suedia. Vărul tău ştie regula şi o ştia şi acum trei săptămâni. Toată lumea de-aici ştie cum ar trebui să se poarte.

Nikola simţi că parcă începe să-nţeleagă.

— Iar *tu* şi oamenii tăi ştiţi regula. N-am ajuns chiar aşa departe. Politicienii şi ziariştii n-au decât să vorbească ce vor ei, dar noi nu ne uităm niciodată principiile. Ştiţi asta. Datorită principiilor noastre am supravieţuit mii de ani. Noi suntem cei care au clădit civilizaţia, aşa cum o cunoaşte Europa. Şi nu-mi pasă nici cât negru sub unghie că ne spunem sirieni sau asirieni, armeni sau caldeeni. Când ceilalţi fugeau de colo-colo, dându-şi în cap unii altora cu bâte de lemn, noi inventam matematica. În vreme ce restul erau ocupaţi să violeze femei şi copii, noi dezvoltam astronomia. Şi, pentru că avem sistemele şi regulile noastre, încă mai suntem aici. Principiile astea sunt religia noastră.

Isak se întoarse, astfel că se adresa din nou ambelor părţi.

— Respectăm femeile şi copiii. Asta e legea de bază. Dacă spui ceva despre nevasta, fiica, sora sau mama cuiva, înseamnă că nu dai dovadă de respect. Ce înseamnă asta? În cazul ăsta, că n-a fost greşit să-l atace pe vărul tău, Metim. Era datoria lor, de fapt, pentru că spusese ce spusese despre mama altcuiva. Tot ce a urmat a fost din cauză că a sărit calul. Înţelegeţi?

Nikola înţelesese.

Isak continuă:

— Aşa că hotărârea mea e că vărul tău trebuie să plătească familiei lui Danny despăgubiri de 300.000.

Toată lumea rămăsese cu gura căscată. Petele însorite dispăruseră. Chipurile le păreau cenuşii.

În sinea lor, ştiau că Isak avea dreptate.

Pe de altă parte: mirosul uşor de sudoare pe care-l simţea Nikola. De la el venea. Spera că n-o să mai observe şi altcineva. Ultimele câteva ore: super-încordate. Dar Isak stabilise totul. O sentinţă.

Băieţii lui Danny nu mai aşteptau decât banii acum. Metim chemase doi mesageri să aducă cele trei sute de miare. Unul dintre ei ajunsese deja. Bătea la uşă, folosind codul. O bătaie normală, patru scurte.

Isak ţinea în mână geanta cu lovele. Era gata să i-o dea lui Danny.

Avea să se termine totul în câteva minute.

Altă bătaie la uşă.

Isak îi făcu semn lui Nikola, care se duse la uşă.

O bătaie normală, patru scurte – acelaşi cod pe care-l folosise şi primul mesager. Şi oamenii lui Danny, şi cei ai lui Metim folosiseră acelaşi semnal când ajunseseră.

Una normală, patru rapide. Nikola descuie uşa metalică grea.

Aceasta se deschise brusc.

Doi bărbaţi cu cagule se năpustiră înăuntru. Nikola n-avu timp să-i oprească – nu i-ar fi putut opri. Cagule, arme automate în mâini, nu putea să vadă ce tip.

Se aruncă la podea.

Isak strigă ceva dinăuntrul clubului.

Cei doi bărbaţi năvăliră înăuntru.

Armele începură să împroaşte. Nikola auzi pe cineva strigând.

Zgomotele îi răsunau în urechi. Privi în sus. Trebuia să facă ceva.

Întinse mâna după pistol şi-l scoase din toc.

Se ridică.

Rahat, tremura.

Totul în jur mirosea a praf de puşcă.

Întinse arma în faţă. Braţele încordate.

Înăuntru avea loc un soi de nenorocită de crimă în masă. Trebuia să-i ajute pe Chamon şi pe Isak. Trebuia să-i ajute pe ceilalţi.

Era al naibii de speriat.

Privi atent în încăperea principală.

Două bubuituri puternice. Una dintre gorilele lui Metim urlă. Îl împuşcaseră în coapsă – căzuse la podea gemând.

Tâlharii strigară să-şi pună toată lumea mâinile pe cap. Unul dintre ei îşi apăsă Kalaşnikovul în faţa lui Isak. Îi zise să-i dea lovelele.

Isak răspunse calm:

— Întâi şi-ntâi, nu-s pentru tine. Şi-n al doilea rând, mamele voastre sunt curve.

Puteai să tai cu lama cuţitului tăcerea din încăpere.

Nikola păşi înăuntru. Îndreptă Glockul spre omul care-l ameninţa pe Isak – spre spatele lui: o ţintă mare şi frumoasă. Îl prinsese şi pe celălalt cu garda jos – arma lui era îndreptată departe de Nikola.

Doar o uşoară strângere pe trăgaci. Un foc. Se pregătise cu Chamon în pădure, cu doar câteva ore înainte.

Era autoapărare, la naiba. Bărbaţii cu cagule împuşcaseră deja un bărbat în picior. Îl ameninţau pe Isak. Îi ameninţau pe toţi.

N-ar fi fost greşit să tragă. Era legal.

Era obligatoriu. Şi totuşi nu putea.

Dintr-un motiv bizar, se gândi la bunică-său, un tablou în mintea lui. O lumânare aprinsă pentru bunică-sa.

— Nicko, frate, spulberă-l, îi şoptea Chamon.

Nikola strânse încet trăgaciul.

Îl simţea ciudat.

— Trage odată, ce mama naibii.

Chamon, din nou.

Nikola făcu un pas spre individul cu cagulă. Cu arma încă ridicată.

Celălalt dădu să se întoarcă. Nikola:

— Mişcă-te un centimetru şi-l împuşc pe prietenul tău în ţeasta aia nenorocită.

Lipi Glockul de spinarea tâlharului, între omoplaţi.

— Aruncă arma.

Nu se întâmplă nimic.

Impas. Nikola simţea cum îl cuprinde greaţa. Trupul i se împotrivea.

Apăsă mai tare arma în spinarea bărbatului.

Apoi: un zăngănit. Tipul îşi aruncase Kalaşnikovul pe podea.

Nikola se întoarse imediat spre cel de-al doilea.

Dar era prea târziu.

Cei doi tâlhari se mişcară repede, pe lângă el.

Putea să tragă. Să-i doboare, pe rând. *Bam, bam.*

Lăsă arma în jos.

Bărbaţii se strecurară în stradă.

Nikola privi în jos. Unul dintre picioare era ud. Pişat.

PARTEA a II-a

Mai-iunie

12.

Casa scării din imobilul Ceciliei Emanuelsson avea un iz anume. Izul anilor ’50, poate. Sau poate era doar praful de vină. Balustrada de lemn şerpuia în sus. Dalele de pe pardoseală păreau să fie din granit. Jgheabul pentru gunoi era lipit cu bandă adezivă. Înainte să-l închidă pe Teddy, oamenii din oraşul ăsta încă le mai foloseau. Se întreba ce făceau acum locuitorii din Stockholm. El îşi ducea gunoiul într-un container, care, nu se ştie de ce, se afla întotdeauna în faţa uşii lui din Alby.

Cecilia Emanuelsson. Venise împreună cu Emelie, ca să-i facă o vizită. Emelie să-i vorbească despre ale ei, Teddy să discute despre ce voia Benjamin.

După ce se întâmplase ieri acasă la Emelie, nu se putea gândi decât că ea nu se purtase aşa cum se aştepta el – că undeva, în sinea ei, se ascundea altcineva decât femeia inflexibilă de carieră.

— Trebuie să mă duc acasă, răspunsese el la propunerea ei.

Lui Emelie îi zvâcnise un ochi.

— Mda… e târziu, şi mda… avem audierea pentru arest mâine, dar cred că ar fi drăguţ.

Teddy îşi mutase greutatea de pe un picior pe altul. Nu ştia ce să spună.

Emelie zâmbise.

— Nu, chiar trebuie să mă duc acasă, zisese el, în cele din urmă.

Apartamentul Ceciliei Emanuelsson se afla într-un imobil de pe Brännkyrkagatan, în Södermalm. Emelie sunase şi-i povestise pe scurt despre situaţia lui Benjamin, îi explicase că el se arătase interesat să fie implicat şi Najdan „Teddy” Maksumic. Totuşi, stabiliseră ca, atunci când Cecilia va deschide uşa, în prag să se afle doar Emelie. Părea varianta cea mai politicoasă, dar şi cea mai sigură. Teddy urma să aştepte în casa scării. O să-l poată vedea din uşă, dar n-o să fie prea aproape.

— Cel de colo, poate să intre şi el, zise Cecilia când deschise uşa.

Avea o ţinută frumoasă şi era foarte subţire. Mişcările, cumva sacadate, îi duceau cu gândul la un robot.

Emelie rămase cu pantofii în picioare, iar Teddy decise să facă la fel – afară era uscat.

— Îmi pare rău, ştiu că trebuie să fie foarte dificil pentru tine, zise Emelie şi îi luă mâna Ceciliei.

Preţ de câteva clipe, chipul Ceciliei rămase liniştit, apoi femeia începu să plângă. În tăcere, cu suspine înăbuşite. Îşi lăsă capul în jos.

— Nu înţeleg nimic, absolut nimic, fu tot ce zise.

Emelie îşi puse mâna pe braţul ei.

— Haide să ne aşezăm.

Intrară în bucătărie.

Spre deosebire de apartamentul lui Emelie, acesta era de o curăţenie aseptică. Blatul şi blenderul străluceau de parcă tocmai fuseseră lustruite. Masa de lemn părea proaspăt şlefuită; plantele de la geam erau aşezate la intervale egale. Lângă ele, mai multe broşuri, puse ordonat într-un teanc. În afară de asta, în bucătărie nu era nimic. Niciun ambalaj gol de mâncare, nicio firimitură de pâine, niciun fel de tacâmuri. Teddy nu putea distinge nici măcar un fir de praf în razele soarelui, care pătrundeau prin ferestre. Singurul lucru care dădea încăperii un pic de personalitate era o cruce mică şi neagră atârnată pe perete, deasupra mesei.

Se aşezară. După câteva minute, lacrimile Ceciliei se opriră, iar ea îşi trase nasul.

— Vreţi ceva de băut?

Emelie ceru o cafea. Teddy era prea încordat ca să vrea orice în momentul ăsta.

— Benjamin te-a solicitat explicit pe tine ca avocat? întrebă Cecilia.

— N-a spus decât câteva cuvinte şi cred că are doar o idee vagă cine e şi ce se întâmplă mai exact, răspunse Emelie. Dar da, m-a solicitat pe mine. Presupun că e din cauză că ştie că am lucrat cu Teddy.

Cecilia se întoarse şi îşi făcu de lucru cu filtrul de cafea. Teddy observă că purta papuci, cum erau cei pe care-i primeşti gratis la hotel.

— Şi aş vrea să adaug că am permisiunea procurorului Rölén să vin şi să vorbesc cu tine despre cum se simte Benjamin, dar despre nimic care are legătură cu ancheta în sine, urmă Emelie.

— Şi cum se simte?

Emelie repetă informaţiile pe care le primise de la personalul închisorii. Îi spuse că Benjamin îl solicitase în mod special pe Teddy.

— Ai vreo idee ce-ar vrea să spună cu asta?

— Nu, îmi pare rău.

Filtrul bolborosea în fundal, iar mirosul cafelei se răspândea în toată bucătăria. Cecilia turnă în două cești.

— Chiar ne-am străduit, să știți. Și după aia se întâmplă așa ceva.

Încă mai stătea lângă blat. Teddy nu-și dădea seama dacă voia să spună că ea și copiii s-au străduit s-o scoată la capăt după sinuciderea lui Mats, că ea și Mats au încercat din răsputeri să meargă mai departe după răpire sau că au avut de luptat în relația dintre ei doi.

— Ăăă… poți să-mi dai și niște lapte, te rog? întrebă Emelie, văzând-o pe Cecilia că nu dă niciun semn c-ar vrea să aducă la masă cănile.

Cecilia deschise frigiderul: înăuntru, mâncarea era așezată în șiruri perfect drepte.

— Spune-mi. De ce l-au arestat? Despre ce e vorba?

— Cum ți-am zis, nu pot să intru în detalii, ancheta e confidențială în momentul ăsta. Nu pot să-ți spun decât că l-au reținut pentru că e suspect de crimă.

Cecilia își duse mâinile la față. Teddy nu-și dădea seama dacă plânge din nou. N-auzea nimic.

Filtrul de cafea bolborosea în continuare.

— Băiatul meu nu-i criminal. Nu înțeleg. Cine e persoana care a murit?

— Din nefericire, nu știm.

— Și atunci ce dovezi are procurorul?

Emelie petrecu următoarele 15 minute încercând să-i explice Ceciliei procedura. Că Benjamin ar putea fi reținut o vreme. Vorbi despre restricțiile impuse, despre menținerea în izolare. Despre faptul că, având deja 21 de ani, ar putea risca o condamnare pe viață, dar că, pentru că a fost grav rănit în accidentul de mașină, credea c-o să scape de asta. Evită cu grijă să se refere la așa-zisele dovezi ale procuraturii sau pe ce s-or fi bazat bănuielile acesteia.

Teddy aruncă o privire la broșura de deasupra teancului de la fereastră. Vedea imaginea unui peisaj de munte. Culorile erau exagerate, probabil editate cu vreun program de computer. Peste fotografie, cuvintele: *Există un pelerinaj înainte și unul după /Biserica Suedeză.*

Cecilia stătea complet nemișcată acum. Teddy era curios la ce se gândea. Ce anume știa.

Emelie o-ntrebă dacă mai vrea să știe și altceva. Cecilia se ridică de pe scaun și duse cestile de cafea la mașina de spălat vase.

— Nu, nu chiar. Dar sună-mă imediat ce se întâmplă ceva important.

Se ridică și Emelie. Teddy își simțea gura uscată. Se întrebase cum ar putea să înceapă. Se gândea cum îl răpiseră, el și Dejan, pe Mats

Emanuelsson, cu nouă ani în urmă. Cât de greu îi era trupul, cum se zbătuse şi cum încercase să se opună.

— Teddy, zise Emelie, voiai să pui nişte întrebări?

Îşi drese vocea.

— Mda, Benjamin voia să mă ocup de toate astea.

Cecilia nu părea furioasă sau plină de reproşuri. Chipul îi era doar îndurerat şi zise:

— Dar are un avocat. Nu e de-ajuns?

— Poate, dar nu-i de-ajuns pentru mine. Benjamin vrea să ştie ceva, vrea ajutorul meu ca să-nţeleagă despre ce e vorba. Şi am de gând să-l ajut.

Cecilia se aşează la loc.

— Ce anume s-a întâmplat când te-au sunat să-ţi spună că l-au luat pe Mats, că a fost răpit? întrebă Teddy.

— Ce-are a face cu faptul că Benjamin e acuzat de crimă?

— Nu ştiu, dar tot aş vrea să aud.

— Bine, dar dacă e cineva care ar trebui să ştie ceva despre asta, tu eşti ăla.

— Poate că ştiu, dar acum te întreb pe tine.

— Bani, zise ea cu un oftat. Voiau bani în schimbul lui.

Teddy se întrebă dacă minte conştient sau dacă nu cumva Loke se înşelase. Poate că femeia chiar nu ştia nimic despre lucrurile pe care le descoperise Loke. Pe toată durata procesului lui Teddy, ea şi Mats insistaseră, în toate interogatoriile, că răpitorii voiau bani. Pentru oamenii obişnuiţi, nu era ceva uşor să ocolească adevărul cu atâta consecvenţă.

— Am aflat că n-a fost vorba despre bani, Cecilia. Şi cred că tu ştii ce voiam în realitate în schimbul lui Mats.

Femeia se întoarse spre geam şi păru să se uite ţintă la clădirile de peste drum. Auzeau păsările cântând afară. Pe stradă trecu un autobuz.

— Cecilia?

Se întoarse spre el.

— E frumos, cu păsările astea, nu-i aşa?

— Cecilia, ce ştii despre răpire?

Femeia îşi puse mâinile pe masă.

— Aşa e, cum spui tu. Voiaţi computerul lui Mats. Dar tot nu înţeleg ce legătură are cu situaţia lui Benjamin.

— De ce n-ai pomenit niciodată de computer în timpul procesului?

— Asta-i tot ce pot să spun: tot ce ştiu despre computer este că fostul meu soţ a plătit un preţ îngrozitor pentru el. El n-avea nicio legătură cu ce era pe laptop.

— De unde ştii?

— Știu și gata. Și nu mai am nimic de zis despre asta.

Cecilia se ridică, semn că voia să-i vadă plecați. Era clar că întrebările lui o făceau să se simtă prost. Dar Teddy trebuia să încerce să-nțeleagă. Măcar atât îi datora lui Benjamin.

— Când ați divorțat? întrebă el.

— La câțiva ani după răpire.

— De ce?

— Devenise prea greu să stăm împreună. De ce?

— Face parte tot din povestea asta.

— Din ce poveste?

— Din orice vrea Benjamin să înțeleg eu.

— Va trebui să-mi explici legătura.

— Nu știu care-i legătura. Încă. De ce ați divorțat?

— Dacă chiar vrei să știi… se schimbase, devenise alt om decât cel cu care mă căsătorisem. Și…

— Și…?

— Cred că avea o aventură.

— Știi cu cine?

— Nu, nu știu, n-am fost niciodată sigură. Dar aveam bănuielile mele.

— Nu ți-a spus niciodată? N-ai adus vorba?

— Nu era chiar ușor să discuți cu Mats. Dar nu-l acuz.

— Pentru ce?

— Era cine era, iar eu l-am iubit până nu l-am mai iubit. Am fost naivă foarte mult timp, dar acum ceva vreme cred că am început să-nțeleg despre ce era vorba.

— Ce vrei să spui?

— Păi, asta probabil că e ceva ce nu știi, dar Mats era dependent de jocuri de noroc. Auzi de multe ori vorbindu-se despre soții și copii ai alcoolicilor sau ai dependenților de droguri, că devin și ei dependenți. Dar eu eram dependentă *de un dependent* de jocuri de noroc, cineva care nu-și putea controla nevoia de joc. Și tot ce ducea la asta. Toată autoamăgirea.

Asta era ceva nou pentru Teddy. Sara nu pomenise niciodată așa ceva; și nici Loke.

— Ce fel de jocuri de noroc?

— Îi plăceau tot felul de jocuri, dar în special pokerul, cred. Totdeauna a fost așa.

— Juca pe bani?

Cecilia se întoarse din nou spre fereastră.

— Pe bani? O, da, foarte des. De la cărți au pornit toate. Mi-am dat seama că trebuie să aibă o viață dublă, dar acum e mort și, la un moment dat,

trebuie să-i ierți pe oameni. Și mai e ceva ce aș vrea să spun despre Mats: era ceva în relația lui cu copiii, era o oarecare duioșie, era cel mai bun tată la care aș fi putut spera.

Cecilia închise gura. Poate că terminase tot ce avea de spus.

Dar Teddy nu terminase; nu încă.

— Cum s-a sinucis?

Cecilia se duse la blatul de bucătărie și începu să lustruiască suprafața deja strălucitoare.

— A sărit de pe un feribot, unul dintre cele care merg spre Finlanda. A fost groaznic. Dar, de fapt, nu știu de ce. Atunci nu mai stăteam împreună. Tot ce știu e că, în unele perioade, nu se simțise bine. Era evident.

— în ce sens nu se simțise bine?

— Nu era foarte stabil, ceea ce e de înțeles, ținând cont de ce i-ai făcut. Devenise depresiv. A fost și internat în spital la un moment dat.

Cuvintele Ceciliei tăiau în carne vie – poate că Mats nu-și revenise niciodată după întâmplările la care luase parte și Teddy. Iar el aproape că regreta că a venit. Dar avea nevoie de ceva mai multe informații.

— Mai aveți, tu, Benjamin sau Lillan, ceva lucruri de-ale lui Mats? întrebă el.

Cecilia ieși și se întoarse după cinci minute, aducând o geantă.

— Benjamin ține astea de ani de zile în camera lui. Poliția nu le-a luat când a percheziționat casa.

Emelie se aplecă să se uite la lucrurile pe care Teddy le scotea cu grijă din geantă. Un ceas, câteva fotografii în format mic, o cheie, o foaie A5, două cravate, o pereche de butoni, un pachet de cărți.

Puseră obiectele pe masa de bucătărie. Cecilia se îndepărtă din nou, lăsându-i să se uite singuri.

În prima fotografie erau Cecilia, Mats, Benjamin și sora lui mai mică, Lillan. Probabil că fusese făcută cu ceva timp în urmă, mai mult de zece ani; Benjamin părea să aibă 11 sau 12 ani. Purtau toți costume de baie – Mats era bronzat. Zâmbea, dar avea un aer istovit.

— Zâmbește doar cu buzele, nu și cu ochii… nu ți se pare? întrebă Emelie încet.

— Nu știu, răspunse Teddy. Nu poți să-ți dai seama dintr-o poză cine e cu adevărat o persoană. Contactul direct e cel care contează.

Foaia A5 părea să fi fost smulsă dintr-un carnet. Caligrafia era înflorită și îngrijită. Teddy citi.

Nu mă acuzaţi pe mine pentru tot ce s-a întâmplat. Fiţi mai puternici decât am fost eu vreodată. N-are nicio legătură cu divorţul sau cu mama. Vă iubesc pe toţi.

Tata

Simple cuvinte de rămas-bun – Teddy încercă să-şi dea seama ce însemnau. Era destul de clar ce era.

— Asta? întrebă Emelie, luând o altă fotografie.

Ca şi cea de dinainte, şi asta înfăţişa familia şi probabil că fusese făcută şi mai de demult. Benjamin părea să aibă vreo şapte ani. Mats, Cecilia, Lillan într-un cărucior şi apoi Benjamin. Stăteau pe un bolovan acoperit cu muşchi, cu copaci în fundal. Mats ţinea în mână o lădiţă plină de ciuperci.

Teddy ridica poza. Cineva făcuse două găuri unde trebuie să fi fost odinioară ochii lui Mats.

Mai târziu, afară, rămaseră unul în faţa celuilalt în stradă. Teddy făcu un pas înainte.

Emelie făcu unul înapoi.

— Vrei să ne vedem diseară?

Emelie îşi scoase telefonul şi începu să se uite în el.

— Am o grămadă de treabă de făcut. Şi trebuie să mă duc la părinţi, în Jönköping.

— Cât de des te vezi cu ei?

— în mod normal, doar de Crăciun şi în timpul verii.

— E vreo aniversare sau ceva special?

Emelie păru că-şi strânge buzele.

— Nu, doar că simt că trebuie să-i văd.

— În regulă, dar trebuie să stăm de vorbă la un moment dat.

— Mda, trebuie să mergem la casa din Värmdö şi să aruncăm o privire şi acolo.

— Categoric.

— Ce-ai de gând să faci acum? întrebă Emelie.

— O să-l sun pe Tagg, amicul meu de la pârnaie. O să-l întreb despre Topstar.

— Ce-i asta?

— Pachetul de cărţi din geanta lui Benjamin. Te-ai uitat bine la el?

— Nu, nu prea. Mi s-a părut că biletul de adio şi găurile din poza aia erau mai interesante.

— Pe spatele cărţilor era un nume. E un pachet promoţional. Topstar – cred că trebuie să fie un club.

— Bine, dar poate că sunt ale lui Benjamin?

— Poate, dar toate celelalte lucruri din geantă păreau să aibă legătură cu Mats.

•

Staţia Zinkensdamm. Mai sus, pe deal, peste Schinnarviksberget, vedea cabanele pitoreşti rămase în picioare de acum mulţi ani. Se întreba cine locuieşte acolo, în căsuţele alea micuţe, aflate chiar în inima Stockholmului – instinctul îi spunea că nu cei bogaţi. Asta nu era partea lor de oraş; aici domnea o altă ierarhie, un alt sistem de clase.

Lângă el stătea un bărbat îmbrăcat cu blugi sfâşiaţi şi vindiac, vorbind tare la telefon.

Teddy îşi zise că va trebui să-l ajute pe Nikola să-şi găsească un loc unde să stea singur. Şi un serviciu. Ar trebui să se ducă la taică-su, Bojan. Trebuia să-l sune pe Tagg. Să vadă ce era cu jocurile de noroc ale lui Mats. Să afle cine fusese ucis în Värmdö. Şi, cel mai important, să-l sune pe Loke, să mai verifice tot ce-i spusese despre răpirea lui Mats.

Intrarea în staţia de metrou era cenuşie, cu ventilatoare imense pe tavan. Se răsuci. Bărbatul cu vindiac venea spre staţie în urma lui.

Teddy se opri la bariere, prefăcându-se că-şi caută cartela de metrou.

Nu ştia ce să creadă. Se opri şi bărbatul cu vindiac. Aproape cercetând în jur. De parcă aştepta ceva.

Teddy se duse la scara rulanta care cobora.

Se simţea privit în ceafă.

Pereţii erau murdari.

Treaptă după treaptă după treaptă – scara rulantă era înghiţită de pământ.

Se duse spre peron. Era lume peste tot. Dar bărbatul era tot acolo. La zece metri în urma lui.

Trenul opri la peron. Norsborg. Teddy nu se urcă.

Ce să vezi: nici tipul cu vindiac.

După trei minute, sosi următorul tren.

Se urcară în acelaşi vagon.

Teddy rămase în picioare. Se gândi: Ce dracu' se-ntâmplă aici?

13.

Zona din jurul casei părea aproape abandonată. Nu era ce se aşteptase Emelie să găsească. Crengile mărului se întinseseră, evident neîngrijite de

ani întregi, iar prin pietriș creștea deja așa de multă iarbă, încât curtea avea să devină o mare peluză până la sfârșitul verii, dacă nu făcea nimeni nimic în privința asta.

Casa în sine arăta totuși bine. Vopsită în roșu. O grămadă de tâmplărie complicată. În depărtare, vedea o apă.

Värmdö, Ängsvik: casa unde fusese găsit bărbatul mort.

Încercase să afle cine era proprietarul – era înregistrată pe numele unui cetățean spaniol, pe care-l chema Juan Arravena Huerta, dar nu reușise să găsească nicio informație despre el, nici pe Internet și nici chiar când vorbise cu autoritățile spaniole. Își promisese să cerceteze în continuare: să verifice actele. Să verifice cine deținuse casa înaintea spaniolului.

Parcară mașina pe pietriș și coborâră: Emelie, Teddy și Jan de la Redwood Security – fostul polițist, devenit acum consultant de securitate privat, care o mai ajutase și altă dată la anchete. Jan era îmbrăcat ca de obicei: cămașă albastră și haină, ambele prea șifonate pentru un funcționar, dar suficient de elegante ca să dea impresia adecvată. Brățara de monitorizare a pulsului dispăruse, înlocuită de un *smartwatch* care arăta ca o versiune miniaturală a unui telefon.

— Înseamnă că am mâinile mai libere. În plus, e și destul de șic, nu? Poți să schimbi cureaua. Și îmi monitorizează chiar și starea de sănătate.

— Șic?

Ei, haide, Emelie nu mai auzise cuvântul ăsta de când avea șapte ani.

În cea mai mare parte a timpului, Jan părea țâfnos. Avea buze subțiri și cute înguste și adânci de ambele părți ale gurii. Dar, de fapt, nu era genul ursuz. Lui Emelie îi plăcea mult.

Îl sunase imediat după audierea pentru reținere și-i zisese de-a dreptul:

— Am cam schimbat direcția, am luat un caz penal. Vrei să lucrezi ceva pentru mine?

Ce nu-i spusese ea era că habar n-avea cum o să-l plătească.

În câteva săptămâni, Suedia avea să cadă în coma ei estivală din fiecare an. Pe drum încoace, glumise cu Jan în mașină: vorbiseră despre noile tehnici ADN; Elias Ymer, speranța tenisului suedez; și ultima reclamă remarcabilă la Volvo. Dar nu și Teddy. El rămăsese tăcut.

Emelie se gândi la propunerea pe care i-o făcuse cu câteva zile în urmă. Nu-i venea să creadă că-i scăpase. Era așa de evident: Teddy nu era genul ei. Un fost super-gangster. Pușcăriaș. Ratat. Poate că fusese doar băutura de vină; nu făcea față prea bine când era obosită. Sau poate că fusese stresul, faptul că se arunca în ceva nefamiliar, prima ei audiere de reținere, chiar a doua zi. Se dusese naibii și asta. Era o novice, complet lipsită de experiență.

Vorbise separat cu clientul ei după ce se încheiase transmisia video. El dăduse din cap când îl întrebase dacă ştie ce tocmai se întâmplase, dar cât de mult înţelesese cu adevărat era cu totul altă poveste. Zăcea liniştit în pat, nemişcat.

Emelie se aşezase totuşi lângă pat.

— Ştii că n-am mai lucrat până acum la astfel de cazuri, nu? Şi că nu sunt avocat decât de câteva zile?

Benjamin nu scosese niciun cuvânt.

— Aşa că, sincer, nu sunt nici pe departe expertă în aşa ceva. Ar trebui să te apere cineva cu nişte ani de experienţă.

Ochii lui Benjamin rămăseseră închişi.

Ce făcea ea era riscant nu numai din cauza firmei. Benjamin Emanuelsson avea restricţii complete de comunicare. Ceea ce-nsemna că nu putea să aibă niciun contact cu lumea exterioară, iar asta se aplică şi în cazul lui Emelie. Nu putea să încalce, pur şi simplu, restricţiile. Dar Benjamin îi ceruse să-l facă pe Teddy să-nţeleagă. Se întreba ce însemna asta. Oare implicarea lui Teddy încălca restricţiile? Şi dacă Benjamin o manipula de fapt ca să elimine – sau să introducă – nişte informaţii care ar putea influenţa ancheta poliţiei?

Mai pe şleau: nu doar slujba ei de la Leijon era în pericol. Era toată nenorocita ei de carieră – titlul proaspăt obţinut, tot ce însemna el. Se întreba dacă o lua razna: de ce fusese de acord să preia cazul?

Merita?

Asta depindea de ce voia Benjamin Emanuelsson.

Depindea de cine era el. Despre ce era vorba în realitate. Cine era *omul mort.* Ce se întâmplase pe Värmdö.

Încercase din nou:

— Benjamin, mă auzi?

De data asta: un gest uşor din cap.

— Ai înţeles ce ţi-am spus adineauri, despre mine ca avocat? Tot mă mai vrei pe mine?

Din nou, Benjamin dădu din cap.

La intrare, încă mai era întinsă banda poliţiei. Pe uşă era lipit anunţul 27:15: *ACCESUL INTERZIS, în conformitate cu Codul de Procedură Judiciară, cap. 27, paragraful 15. Contravenienţii vor fi urmăriţi în justiţie.* Dar Emelie avea permisiunea procurorului Rölén să arunce o privire. Iar Jan – mentorul ei CSI, geniul la locul crimei, propriul ei superconsultant legist – poate că avea să descopere ceva ce scăpase din vedere poliţia.

Se gândi la raportul de reţinere pe care-l primise înainte de audiere. Poliţia găsise în pădure îmbrăcăminte stropită cu sânge. Îmbrăcăminte care i-ar fi putut aparţine lui Benjamin – şi care ar fi putut să aibă pe ea sângele

victimei. Nu suna deloc bine. Cu puţin noroc, analiza de la Centrul Naţional de Medicină Legală n-avea să dureze prea mult.

Benjamin era deja reţinut de aproape o săptămână, dar ea nu primise nicio informaţie nouă legată de caz. Aşa stăteau lucrurile cu procedurile penale în Suedia, sau cel puţin aşa i se spusese ei. Procurorul şi poliţia efectuau investigaţia iniţială, beneficiind de aşa-zisa confidenţialitate a anchetei preliminare. Până considerau că sunt pregătiţi să-şi prezinte concluziile, nici suspectului, nici apărătorului acestuia nu li se permitea să afle nimic. Majoritatea avocaţilor aşteptau pur şi simplu răbdători să termine adversarii lor, dar Emelie avea alte planuri. Avea să încerce să ajungă undeva pe cont propriu.

Jan se opri cu grijă sub banda lipită de poliţie. Purta mănuşi de cauciuc.

— Vă rog să nu atingeţi nimic.

Încercă mânerul uşii exterioare. Era descuiată.

Intrară în casă.

Totul mirosea a mucegai.

Un antreu mic, fără haine în cuiere. Poate că nu fusese niciuna de la bun început, dar, cel mai probabil, criminaliştii goliseră totul.

Merseră mai departe, pătrunzând în casă. Bucătăria era la parter. Părea destul de pustie. Jan deschise bufetele şi sertarele. Erau practic goale. Găsi nişte tacâmuri şi câteva farfurii în bufete. Cămara era goală. Şi frigiderul. Unul dintre ochiurile de geam fusese înlocuit cu un plastic.

— Probabil că poliţia a luat geamul şi, cu siguranţă, a golit frigiderul, zise Jan. Dar restul pare ciudat.

— De ce?

— Hai să mergem.

În sufragerie se aflau un fotoliu, o canapea şi o măsuţă de cafea, din lemn. Un televizor vechi pe o banchetă. O lampă pe podea şi un bec simplu care atârna din tavan. Dar nu erau covoare, nici tablouri pe pereţi, nu erau perdele şi nici alte lămpi.

Se opriră lângă masă.

Emelie arătă spre ea.

— Păi, ştim ceva sigur: victima era pe aici, pe undeva.

— Ştiţi cine era?

— Nu, procurorul n-a autorizat publicarea informaţiei, dar era un bărbat. Probabil că nu l-au identificat încă.

Jan se aplecă şi râcâi cu un tampon de vată nişte pete închise de pe podea.

— Cadavrul a fost pe aici pe undeva, zise el. A fost o grămadă de sânge pe scândurile astea, vă zic eu. Şi aici, la fel.

Arătă spre peretele din spatele lor. Apoi se ridică; scoase un aparat foto şi făcu nişte poze.

Treptele scârţâiau îngrijorător, mai ales când urcă Teddy.

La etaj, casa era şi mai pustie. Cele trei cămăruţe erau practic goale, având fiecare doar câte un pat şi o noptieră mică. Cearşafurile de pe paturi dispăruseră, dar jaluzelele erau încă trase. Şi din nou: nici tablouri, nici perdele, nici alte mobile.

— E *prea* gol aici, zise Jan.

— Ce vrei să spui? întrebă Teddy.

Era primul lucru pe care-l spusese de când coborâseră din maşină.

— Poliţia nu goleşte de obicei locul chiar aşa de tare. Nu iau mobila, tablourile şi vesela.

— Cred că pot să ghicesc ce înseamnă asta.

— Şi eu, zise Jan.

Emelie se uită la tapetul cu flori. Părea să fi fost acolo de când fusese construită casă, cu cel puţin 100 de ani în urmă.

— Locul ăsta nu pare să fi avut rolul unei case obişnuite, zise Teddy. Nu-i nici măcar un aspirator în debaraua de jos.

— Staţi, zise Jan.

Se aplecă. Erau din nou în antreul îngust. Emelie se trase în bucătărie ca să nu se atingă de Teddy.

De data asta, Jan nu mai scoase niciun tampon de bumbac. Luă în schimb o lanternă.

Se lăsară pe vine. Capetele lui Teddy şi Emelie se aflau la câţiva centimetri unul de altul. Cu mâna liberă, Jan scoase o lupă, ţinând cu cealaltă lanterna aprinsă.

Lângă baza peretelui, la vreo 20 de centimetri de podea, se vedeau patru pete mici întunecate.

— Ce credeţi că e? întrebă Jan.

— Murdărie? Sânge? Mâncare?

Jan îi ceru lui Emelie să ţină lanterna, în timp ce el luă un tampon steril şi râcâi una dintre pete. Apoi se ridică şi scoase ceva care arăta ca un flacon. Picură nişte lichid pe tamponul de bumbac.

— Tocmai am adăugat ceva care se cheamă verde leucomalachit… ia uitaţi-vă.

Vârful tamponului steril părea maroniu.

— Apoi adaug puţină apă oxigenată.

Jan picură cu o pipetă un alt lichid pe tampon.

— *Et voilà.*

Tamponul se făcuse brusc albastru.

— Petele alea de pe perete sunt de sânge. Şi reacţia asta chimică se produce numai cu sânge *omenesc.*

Emelie se aplecă şi cercetă din nou cele patru pete micuţe de sânge.

Jan arătă spre ele:

— Şi nici n-au vreo formă clasică. Vedeţi? Sunt mai mici în partea de sus, mai mari şi rotunjite în jos.

Se ridică.

— Are cineva vreo concluzie?

Teddy îşi drese vocea.

— Forma înseamnă că au ajuns pe perete venind de sus. Ceea ce înseamnă că s-a întâmplat ceva violent şi în antreu – nu doar în sufragerie. Cineva a rănit o persoană care *nu* era întinsă şi nu stătea jos. Cu alte cuvinte: cineva a fost rănit aici, în timp ce stătea în picioare. Dar nu e mult sânge, deci probabil că n-a fost fatal.

Poliţia din comitatul Stockholm
Interogatoriul informatorului „Marina", 15 decembrie 2010
Joakim Sundén
Locaţie: centrul Haninge

Notă 3 (prima parte)
Transcrierea convorbirii

JS: Cum te simţi azi?
M: De fapt, încă nu prea bine. Ştii, dacă treci prin ce-am trecut eu, te pot copleşi uneori amintirile vechi. În ultima vreme… Tot nu dorm bine…
JS: Ştiu, dar tot e bine că ai venit azi. Nu ştie nimeni că eşti aici, nu?
M: Dumnezeule, nu, categoric nu.
JS: Bun. Continuăm de unde am rămas?
M: Sigur, bine, îţi spuneam cum m-am întâlnit prima dată cu Michaela în biroul de la Clara's, nu?
JS: Aşa e.
M: În regulă, am început să-i ajut în 2005, spre sfârşitul verii. În principal seara. Cecilia şi copiii urmau să mai stea la ţară încă vreo câteva săptămâni, până să înceapă şcoala.
Michaela a făcut tot ce-a putut să mă înveţe, deşi ştiam deja de la serviciu cele mai multe lucruri. Am înfiinţat şi am înregistrat firme, am inventat descrieri de companii şi sedii. Am găsit adrese, am produs pe bandă rulantă parolele de unică folosinţă care se foloseau pe vremea aia, autentificări pentru digipass şi autorizaţii, am ţinut contabilitatea şi m-am ocupat de formalităţi. Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama că Sebbe nu era beneficiarul final şi că lucram de fapt pentru altcineva. După câteva săptămâni, Sebbe a hotărât să merg şi eu la o

întâlnire cu un director de bancă din Handelsbanken. Era prima dată când aş fi fost… paravan pentru ce făceam.
Dar în clipa când am văzut-o pe Michaela, m-am îngrijorat. În maşină ne aştepta Maxim. Nu poţi să mergi la o întâlnire cu un manager de bancă serios arătând aşa cum arăta ea – în blugi super strâmţi şi un tricou deschis care era aşa de decoltat, că sânii ei falşi păreau că stau să ţâşnească în orice clipă, plus nişte tocuri aşa de înalte că nici măcar ea – şi presupun că era obişnuită cu ele – nu putea să meargă ca lumea fără să se sprijine de ceva.
JS: Cine e, de fapt, Michaela?
M: Ăăă, nu vreau să discut despre asta chiar acum.
JS: Are o relaţie cu Sebbe?
M: Categoric nu. Nu se prea îngrămădesc femeile la unul ca Sebbe.
JS: Dar tu şi Michaela?
M: Ce legătură are asta?
JS: Sunt doar curios.
M: Ţi-am promis că o să fiu meticulos şi o să-ţi spun tot. Şi aşa o să fac.
JS: Deci nu-ţi plac femeile care arată aşa?
M: N-am zis asta. Dar totdeauna mi-am propus să-i fiu credincios soţiei mele de-atunci. Nu prea vreau să mai discut despre chestia asta cu Michaela. Asta-i situaţia. O să spun însă că în momentul în care am văzut-o în stradă în ziua aia, am zis: „Probabil că ar fi mai bine să-ţi găsim altă bluză sau vreun soi de eşarfă”. S-a uitat la mine de parcă i-aş fi sugerat să-şi facă schimbare de sex.
După un sfert de oră, eram în biroul managerului băncii. Michaela vorbise nervoasă la telefon, în iugoslavă sau ce-o fi fost, şi apoi dăduse fuga la un magazin de lux. Se întorsese după zece minute, purtând o bluză închisă la gât. În jurul gulerului avea nişte pietricele care străluceau ca nişte cristale. Ca să fiu sincer, nu eram convins că era mult mai bine decât ce avusese pe ea înainte.
Oricum, încăperea nu era chiar dichisită. De ghişeele aflate la câţiva metri ne despărţeau doar nişte pereţi de sticlă.
Managerul băncii s-a prezentat drept Stig Erhardsson. Părea agitat şi, când şi-a atârnat haina, am văzut că avea pete mari de transpiraţie la subraţ.
După câteva politeţuri, am preluat eu discuţia.
— Am venit din partea companiilor Power Work Pool şi Power Kitchen Pool, iar firma noastră e condusă de oameni care lucrează deja de zece ani pe piaţa de resurse umane. Scopul PWP, aşa cum ne spunem noi, este să asigure forţa de muncă pentru companiile de construcţii şi pentru şefii din industrie în tot sud-estul Suediei. PKP activează în industria de catering. Compania-mamă din Suedia se numeşte Power All Pool. Mai avem şi alte firme, dar vrem să vedem cum merg lucrurile cu dumneavoastră înainte să trecem şi la celelalte.
Stig îşi făcea de lucru cu pixul.
N-aveam nicio problemă să-l citesc – anii în care încercasem să interpretez expresia oamenilor la mesele de poker aveau anumite beneficii. Omul nu voia decât să scape de-acolo.

— Foarte bine, şi acum aţi vrea să folosiţi serviciile noastre, dacă înţeleg eu bine? a întrebat el repezit.
— Exact. Avem trei companii care au nevoie de conturi pentru tranzacţii, conturi de business şi conturi de salarii.
— În regulă, bine, putem rezolva imediat. O să vă prezint Gabriellei Hernandez. Poate să vă ajute cu toate actele şi o să fie persoana dumneavoastră de contact la bancă.
— Grozav. Mai e ceva ce aş vrea să discutăm. E destul de important pentru noi.
I-am explicat lui Stig Erhardsson că principalul proprietar şi o parte din activitate îşi aveau sediul în ţările baltice, i-am spus că ne ocupam de o oarecare restructurare internă şi aveam strategii pentru reducerea obligaţiilor fiscale.
Stig a dat din cap.
Mi-am zis aşa: Nici măcar nu întreabă cine e principalul acţionar, n-a cerut să vadă niciun registru de acţionari, n-a cerut nicio informaţie despre activitatea de până acum a firmei. Se mulţumeşte cu ce-i spun eu. Nici măcar copii după actele noastre de identitate n-a cerut. Înainte să încheiem întâlnirea, a deschis uşa şi a chemat-o pe Gabriella, noua noastră persoană de contact.
Mai târziu, în maşină, cu Maxim, Michaela a rânjit.
— I-ai văzut petele de transpiraţie de la subraţ?
— Da, era stresat.
— Are şi o maşină frumoasă, a râs Maxim.
— O maşină frumoasă? am întrebat eu.
— Trebuie să-i abordezi când au altceva pe cap, a zis Michaela. I-am tamponat acum o oră Mercedesul Benz CLS 350 AMG. Era în parcarea subterană de la centrul comercial. După aia i-am chemat pe poliţai. Probabil că au sunat să-i dea vestea proastă chiar înainte să discute cu noi.
— Ce dracu' spui acolo?
— Îţi plac maşinile? Era chiar frumoasă: vopsea metalizată, roţi de 18 inchi, finisaj interior cu lemn, 270 de cai-putere. A cumpărat-o alaltăieri. Aşa e, Maxim? Maxim bătea darabana la volan.
— *Vrlo fino*[15], a zis el.
Pe drumul înapoi către casa noastră de la ţară, a început – dacă scuzi limbajul – să plouă în draci şi am rămas blocat în trafic. Aveam de gând să ne întoarcem la Stockholm lunea următoare. Totul urma să revină la normal – cel puţin pentru Cecilia, Benjamin şi Lillan. Îmi aduc aminte că l-am sunat pe Viktor din maşină, pentru că voiam să-i povestesc despre beleaua în care mă băgasem. Abia se mutase la Skåne, dar poate că avea cum să mă ajute să găsesc o cale de ieşire. Ploaia lovea în maşină ca un foc de armă automată.
— Heeei, Matty, băiete.
Părea fericit…
— Se pare c-o duci bine.
— Aha, e oarece soare pe-aici. E altfel decât pe-acolo.

[15] Foarte drăguţ (în sârbă în orig.).

— Plouă cu bulbuci. Ce faci?
— Culeg afine. Vin nişte prieteni mai încolo.
Traficul începuse, în sfârşit, să se deblocheze. Ploaia nu se ostoise.
— Aha, ascultă, voiam să vorbesc ceva cu tine.
Am auzit o altă voce în fundal.
— Sigur, a zis el. Dar acum e Fia cu mine.
Aglomeraţia se rărea. Am apăsat pe accelerator şi am luat-o după maşina din faţă.
— Te sun mai încolo, am zis.
Viktor a părut uşurat. Puteam să-l văd dând din cap în direcţia nevesti-sii, făcându-i semn că discuţia nu mai durează mult. Habar n-avea încotro mă îndreptam în momentul ăla.
O fracţiune de secundă, mi-a trecut prin cap un gând teribil de sumbru.
În ploaie: trebuie să-mi desfac centura, să trag brusc de volan, să intru în zidul de piatră de pe marginea drumului.
În ploaie: cum suprafaţa alunecoasă mi-ar explica moartea.
În ploaie: cum ar şterge sângele unui personaj tragic.

Nota continuă pe altă pagină.

14.

Isak avea căştile pe urechi. Erau negre, cu un „b" roşu inscripţionat pe ele: *Beats by Dre.* Nikola voia şi el o pereche, dar erau prea scumpe pentru cineva care tocmai stătuse un an într-o instituţie pentru delincvenţi minori.

Numărul Unu mânca.

Numărul Unu mânca şi avea căştile pe urechi.

Singurul sunet pe care-l auzea: clefăitul şefului.

Nikola era încă în picioare. Nu ştia dacă se poate aşeza. Îl aştepta pe Isak să ridice privirea. Sau măcar să dea vreun semn că ar şti că Nikola se află în încăpere.

Isak: ţeastă rasă, burta strivită de marginea mesei, deşi împinsese scaunul în spate. Vulturul siriac tatuat pe antebraţ. Deşi nu era, de fapt, chiar un vultur. Chamon îi spusese: era o torţă, sau poate un soare, cu aripi. „Vulturul trebuie să fie roşu, pentru tot sângele care-a fost vărsat. Am fost persecutaţi secole de-a rândul". Glasul lui Chamon fusese serios. Vorbele prietenului său îi amintiseră lui Nikola cum se pornea bunică-său, când începea să vorbească despre războiul din ţara lui. Dar nu era războiul lui Nikola. Şi nu era nici ţara lui, indiferent ce spuneau democraţii suedezi.

* * *

Trecuseră câteva zile de la întâmplările din club: bărbaţii mascaţi care dăduseră buzna înăuntru şi luaseră banii, care-l împuşcaseră în picior pe omul lui Metim.

Yusuf îi ceruse lui Nikola să vină singur la Steakhouse Bar. Toată lumea ştia că Isak avea o masă în sala asta, la restaurantul ăsta. Că aici îşi lua masa. Că aici îşi ţinea întâlnirile.

Senzaţia din stomac: de rahat.

Atmosfera din încăpere: foarte, foarte de căcat.

De când se întâmplase, Nikola stătuse acasă, în pat. Nu îndrăznise să iasă. Nu îndrăznise nici măcar să sune pe cineva, temându-se de ce ar fi spus Yusuf sau Chamon. Înspăimântat de interceptările poliţiei.

Dar apoi sunase Isak. Când se întâmpla asta, veneai. Chiar dacă ar fi putut fi sfârşitul.

•

La Steakhouse Bar era întuneric pe dinăuntru. Pereţii şi podelele erau negre, acoperite cu chestii Tex-Mex[16] contrafăcute: cranii de bizon, cactuşi de plastic, nişte sombrero şi nişte chitare albe idioate care arătau mai mult ca nişte tobe cu coarde. De obicei, în weekend era mai multă lume.

În prima sală, cea de la stradă, erau opt mese cenuşiu-închis. Lângă ferestre erau şase separeuri, cu câte două canapele aşezate faţă în faţă. Şi peste toate: un bar purpuriu, model XXL.

Încăperea următoare era mai drăguţă. Şapte mese rotunde, cu feţe de masă albe. Scaune cu perne de piele grena şi podea de lemn care scârţâia în timp ce Nikola se îndrepta spre Isak.

Erau singuri. Yusuf îl întâmpinase pe Nikola la intrare, îi luase telefonul şi apoi îl împinsese înăuntru. Uşa se închisese.

Oare acum se terminase? Oare Isak o să-i spună câteva vorbe de rămas-bun alese cu grijă şi apoi o să-i ceară să urce în maşina lui Yusuf? Să conducă peste Podul Brooklyn prin ploaia torenţială. Să-l dea la peşti. Să petreacă două ore săpând în balastiera de la Tuvängen şi apoi să rămână în picioare pe marginea gropii, cu ochii închişi. Aşteptând să vină glonţul.

Idioţii ăia crezuseră probabil că or să fie cel puţin 300.000 bani gheaţă. Sincer, totuşi: trebuia să te cauţi la cap dacă îţi imaginai că 300.000 merită să-ţi asumi riscul ăsta. Poate că se gândiseră că or fi mai mult de-atât. Că Isak o să ceară o sumă mai mare. Probabil că-l urmăriseră pe unul dintre mesageri – sperând că avea toţi banii – şi apoi bătuseră pur şi simplu la uşă.

[16] Elemente cu caracteristici culturale mexicane şi originare din sud-vestul Statelor Unite.

Aşa că marea întrebare era: Cine le dăduse codul? Era vreun trădător printre ei?

O *bătaie normală. Patru scurte.*

Isak îşi scoase căştile şi împinse deoparte farfuria.

— Ai încercat antricotul de-aici, cotletul?

— Nu.

— Vino încoace.

Şeful tăie o bucată de carne. Era clar că voia ca Nikola să rămână în picioare.

— Ţi se zice Omul cu Biblia, da?

— Uneori.

— Îţi trebuie bişţari?

Nici măcar nu-l întrebase cum se simte.

— Nu, nu neapărat.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, ce vrei să spui?

— Ai fost plecat o vreme.

— Am fost la Spillersboda.

— Am auzit că băieţii au sărbătorit cu tine.

— Mda, a fost destul de drăguţ.

Isak se scărpină în ureche.

— Ce face Teddy… Björne?

Isak şi Teddy. Prieteni *waaaay back*[17]. Nikola nu credea că se văzuseră în ultimii zece ani, nici cât fusese Teddy la închisoare, nici după aia. Dar orişicât.

— E bine, şi-a găsit casă. Lucrează pentru o firmă de avocatură.

Era plăcut să vorbească despre Teddy, sau Björne, cum era evident că-i zicea Isak.

— N-are nicio noimă. Björne să lucreze ca un oarecare. Să plătească impozite. Să muncească din greu pentru altcineva. Vechiul meu prieten, omul care n-a dat niciodată înapoi, care avea totdeauna o armă ascunsă în toaletă, pentru orice eventualitate, care trişa totdeauna statul cu milioane… are serviciu?

— Mda, nu ştiu…

— Ai şi tu aceleaşi gene ca el?

Nikola auzea muzica din încăperea de-alături.

[17] De multă vreme (în engl. în orig.).

— Dacă n-ai fi nepotul lui Teddy, te-aş plesni, te-aş da afară în şuturi şi i-aş zice lui Yusuf să te ducă în pădure. Să pună mâna pe-o bâtă de baseball şi să-ţi facă genunchii chiseliţă. Înţelegi?

Isak bău ultima gură de cola din pahar.

— Ticălos mic şi prost ce eşti! Ai dat-o-n bară. Cum dracu' ai putut să-l laşi să fugă? De ce nu l-ai împuşcat pe nenorocitu' ăla? Avea arma chiar în mutra mea.

Gura lui Nikola: uscată, de parcă tocmai fumase o ţigară gigantică de iarbă în foaie de trabuc. Nu putea să scoată niciun sunet.

— Jur, le-aş fute muma-n ochi… continuă Isak.

Nikola se simţi uşurat: măcar şeful nu credea c-ar fi şi el implicat.

— … aşa că acum, răhăţel ce eşti tu, trebuie să rezolvi cu banii lui Danny. Pagubele. Nemernicii ăia au fugit cu geanta cu 150.000 în ea. Înţelegi?

Nikola nu putu decât să răspundă:

— Mda.

— Şi l-au împuşcat în picior pe omul lui Metin, la 20 de centimetri de sculă. Trebuie plătit şi pentru asta. Aşa că mai sunt încă 100.000. Asta înseamnă că trebuie să-mi aduci 250 de miare. Înţelegi?

Nikola răspunse mormăind ceva.

— Şi încă ceva, zise Isak. Trebuie să afli cine erau nemernicii ăia. Întâi am crezut că era Metim – dar după aia a fost împuşcat omul lui. După aia, m-am gândit că trebuie să fie Danny – dar el ar fi primit oricum banii. Aşa că acum n-am nicio idee. Fă ce vrei, cum vrei. Eu vreau doar numele. Ai priceput? După aia pot să uit că te-ai purtat ca o minunăţie fără coaie.

Afară, în stradă, i se învârtea capul mai rău decât după primul joint de om liber.

Era suficient de greu cu banii.

Dar să afle cine fusese atât de nebun, încât să-l atace pe Numărul Unu: cum ar fi putut avea Nikola vreo şansă? Era terminat. Totuşi, cumva, trebuia să-şi recâştige poziţia. Dacă sfârşea căpătând o reputaţie proastă, putea la fel de bine să plece din ţară.

Habar n-avea ce să facă.

— Nicko.

Cineva îl strigase pe nume. Cercetă strada. Piaţa era aproape pustie. Tribunalul din depărtare arăta de parcă s-ar fi legănat.

— Nicko, aici.

Era o fată, cu ochelari de soare, deşi soarele apusese.

— Nu mă mai ţii minte?

Şi apoi îşi dădu: Paulina. Fata care băuse vin cu prietenele ei în parc. Fata pe care o cunoscuse la petrecerea din prima lui seară în libertate. Care îl întrebase dacă bunică-su îi citea din clasici.

— Mda, hei. *Cześć*[18]!

— Ai învăţat poloneză? A fost rapid.

Nikola: cu mintea varză. Întâi, efortul de a sta în faţa lui Isak. Ultimatumul. Condiţiile. Şi acum, Paulina. Nu ştia cum să se descurce cu toată situaţia asta. Voia doar să se ducă acasă şi să se bage în pat.

Dar, în acelaşi timp: voia să rămână aici, să stea de vorbă cu ea.

— Sună ca limba sârbă, zise el.

— Vrei să mergem pe undeva? Am putea să ne ducem la Stanley's.

Pană de curent. Era pe punctul să facă scurtcircuit.

Voia. Nu putea.

Dorea. Nu reuşea.

Încercă să zâmbească.

— Altă dată. Cu altă ocazie ar fi grozav.

— În regulă, atunci o să-ţi cer numărul, ca să vorbim la un moment dat.

•

Acasă, mai târziu.

În cadă.

În bucătărie.

În pat.

Pulsul îi bubuie într-o venă de la tâmplă. 250 de miare. *Bum.* Să găsească doi ucigaşi plătiţi nebuni. *Bum.* 250 de miare. *Bum.* Doi ucigaşi plătiţi săriţi de pe fix. *Bum.*

Nu putea s-o lase pe Linda să-l vadă plângând.

Cum mama naibii o să rezolve asta?

Linda se întoarse la ora opt. Recunoscu zgomotele din hol, bufnitura genţii lăsate jos. Scârţâitul uşii de la şifonier când îşi agăţa haina subţire.

Îşi încuiase uşa – nu putea vorbi acum.

Trecură ore întregi.

Încercă să joace ceva pe telefon. Încercă să doarmă.

Nimic nu mergea.

Îl sună pe Chamon.

— Hei, frate.

— Hei.

— Care-i treaba?

— Nu mare lucru.

[18] Bună (în poloneză în orig.).

— N-am mai vorbit de ceva vreme.

— Nu.

— Suntem în regulă?

— Nu.

— De ce?

— Yusuf zicea că vrea Isak să discute cu tine. Că ar trebui să mă ţin deoparte.

— Am vorbit azi cu Isak.

Nikola auzea jocurile video în fundal. Chamon era probabil acasă. Ca de obicei, se juca.

— Deci aţi vorbit? Ce-a zis?

— A zis că am dat-o-n bară când i-am lăsat să plece şi fin'că nu l-am împuşcat pe ăla în spate. Dar încă mai sunt în cărţi. N-o să mă dea afară. N-o să-mi facă nimic rău. Mă rog, nu încă.

— Rahat, frate, asta-i grozav. Nicko, mă bucur.

O senzaţie plăcută. Căldură în suflet.

— Dar e o şmecherie. Trebuie să scot 250 de miare într-o lună.

— Ah, rahat.

— Stai, că nu-i tot. Trebuie să aflu şi cine erau idioţii care au luat banii.

— Şi cum ai putea să faci aşa ceva?

— Habar n-am. Dar trebuie s-o fac. O să-i găsesc şi am o idee.

Nikola minţea. Habar n-avea cum o s-o facă, dar ce altceva putea să spună?

— Ascultă, Nicko, nu eşti de unul singur, zise Chamon.

Linişte în fundal. Probabil că oprise jocul.

— O să te ajut. Tu eşti *aho al meu.*

Nikola simţi şi mai multă căldură.

Chamon: un prieten adevărat.

Un frate.

15.

Soarele strălucea, iar cerul era albastru. Absolut toţi locuitorii din Stockholm păreau că vor să stea pe terasele cafenelelor şi restaurantelor, înfăşuraţi în pături, deşi tot tremurând, şi să pretindă că a venit deja vara.

Teddy citise toată hotărârea judecătorească declarativă de deces de la Agenţia fiscală. Pe scurt: Mats fusese înregistrat de o cameră de supraveghere când sărea de pe puntea superioară de la pupa navei – nivelul

opt pe M/S *Viking Mariella,* unul dintre feriboturile mai mici ale companiei Viking Line. De la 12 metri deasupra apei, mare agitată, aproape furtună (un vânt de 75 de kilometri la oră), bilet de adio, căutări zadarnice cu bărci de salvare a doua zi. Un diagnostic precaut, coroborat cu declarația: Mats Emanuelsson a prezentat semne de depresie profundă. Restul documentelor reprezentau variațiuni pe aceeași temă. Funcționarii de la Fisc consideraseră de cuviință să ia o decizie imediată, bazată în principal pe condițiile meteo: *În lumina circumstanțelor, se va considera că Mats Emanuelsson este decedat.*

El, Emelie și Jan discutaseră în mașină cu o zi înainte, pe drumul de întoarcere din Värmdö.

Puteau să analizeze sângele pe care-l găsiseră? Asta era, în definitiv, *marea întrebare:* Cine era bărbatul mort?

— Cum ai putea să te aperi de acuzația de crimă, când nu știi nici măcar cine e persoana care a murit? întrebase Teddy.

Jan rânjise larg.

— De fapt, care dintre voi e avocatul? Totuși, e o întrebare foarte bună. O să analizez sângele. Să vedem dacă găsesc vreo corespondență.

— Mai putem face și altceva? întrebase Emelie.

Teddy se gândise: știa așa de puține.

— O să așteptăm și o să vedem, zisese el. Mai devreme sau mai târziu, o să apară raportul preliminar. Dar tot mai sunt o mulțime de lucruri pe care le putem face acum.

•

Teddy luă legătura cu Dejan și-l întrebă dacă are timp să se vadă. Vocea lui Dejan era de-a dreptul pițigăiată. Totdeauna făcea așa când era entuziasmat. Propuse imediat o bombă din Flemingsberg.

Se întâlniră câteva ore mai târziu. Se salutară unul pe celălalt: rotirea brațului, *handslap* – o strângere de mână puternică. Nu ca suedezii: o strângere de mână flască și o privire timidă în ochi. Teddy trecu direct la subiect:

— Uite, Dejan, știu că nu-ți place să vorbești despre zilele de demult, dar știi pentru ce am fost închis.

— Sigur, frate.

— N-am întrebat niciodată înainte, dar ce știi despre tipul pe care l-am înhățat?

— Nimic. Sincer. Nu mai multe ca tine.

— Ne-au spus că era plin de bani, c-o să primim și noi o parte din alea trei milioane. Au zis că de-asta stătea la hotel, ți-aduci aminte, când îl urmăream, că stătea la hotel?

— Rahat, Teddy, sigur că-mi aduc aminte. M-am gândit tot timpul cât ai fost închis. Şi înţeleg dacă eşti pornit, dar trebuie să uiţi de asta, frate. Ce-a fost, a fost.

— Dar ce ştiai despre el, poţi să-mi spui?

— Ţi-am zis, nu mare lucru.

— Ştiai că era jucător de cărţi?

— S-ar putea să fi pomenit Ivan ceva. Probabil de-asta avea grămezi de bani. Dar ştii, s-a dus naibii totul. Păcat că nu poţi să-l întrebi pe Ivan, dacă chiar vrei să ştii.

Teddy luă o înghiţitură zdravănă de bere. Ivan era cel care le spusese ce să facă. Era cel care le spusese să-l înhaţe pe Mats. Dar murise cu şase ani în urmă. Cancer pulmonar, se pare.

— Doar răscumpărarea o voia Ivan?

Dejan scoase ghemotocul de snus din gură şi-l lipi sub tejgheaua barului.

— Mda, Iisuse, ai auzit tu altceva? Adică, noi doi n-am făcut niciodată treabă pentru altceva în afară de bişţari.

După ce plecă, Teddy îl sună pe Loke.

Loke: hacker de primă mână, dar ajunseseră să se cunoască la închisoarea Hall. Loke făcea doi ani pentru distribuţie de fişiere – *information wants to be free*[19] şi alte rahaturi. Ciudat era că închiseseră un maniac pasionat de calculatoare de 27 de ani, cu braţe albicioase şi subţiri şi puţin sâsâit laolaltă cu distribuitori de droguri, oameni din diverse bande şi criminali cu acte-n regulă, dar asta era situaţia.

Oricum, lui Teddy îi plăcea băiatul. Loke îl făcuse „ratat băşit" pe unul dintre deţinuţii nou-veniţi – Ibbe Salah. Problema era că Salah – în afara faptului că era închis pentru vătămare gravă şi infracţiuni armate grave – era *Sergeant al Arms*[20] în banda Scorpions Sweden.

Pătrunseseră cu forţa în celula lui Loke şi-i ziseseră direct: „Dai 100 de miare şi uităm de asta". Dar Loke refuzase, crezând că poate să scape cu vorba bună, aşa cum aproape că reuşise să atragă de partea sa opinia publică suedeză în timpul procesului.

A doua zi, cineva i se căcase în mâncare.

După încă o zi: cineva îl călcase pe picior aşa de tare, că-i zdrobise degetele.

Până într-a treia zi, începuse să priceapă mesajul: cineva se strecurase în celula lui şi îi pusese un cui cu vârful în sus în saltea.

---

[19] Informaţia vrea să fie liberă (în engl. în orig.).

[20] Persoană numită pentru menţinerea ordinii într-o organizaţie legislativă, judiciară sau socială (în engl. în orig.).

Până la urmă, se adunaseră cu toţii în camera lui Teddy. Salah, Loke, Teddy şi doi dintre oamenii lui Salah. Teddy era veteran în aripa lui de închisoare. Toată lumea ştia că e un om de onoare. Până la urmă, a rezolvat în aşa fel, încât Loke a plătit 5.000 în contul membrilor Scorpionilor şi, astfel, problema a dispărut.

Teddy crezuse că Loke o să fie pornit şi supărat – dar adevărul era exact invers. Din ziua aia, Loke Odensson îi fusese loial fără greş.

— În regulă, dragule, strigă Loke în telefon când îşi dădu seama că e Teddy.

— Hei, frate, spuse Teddy. Trebuie să te întreb ceva. Ţii minte când l-ai verificat pentru mine pe Mats Emanuelsson?

— Da.

— M-am tot gândit. Poţi să-l mai verifici o dată? Chiar făcea parte dintr-o reţea scârboasă, cu toate chestiile alea?

Loke părea fericit, ca de obicei.

— O să văd ce reuşesc să aflu.

Teddy se duse iar la Cecilia. Întrebă dacă poate să arunce o privire în camera lui Benjamin. Întrebă dacă ştia ceva despre Topstar.

— Aş vrea să te pot ajuta, dar habar n-am. Mats avea o viaţă separată ca jucător, iar eu nu ştiam nimic despre ea.

Dar tot o întrebă. Numele prietenilor, şefilor, colegilor lui Mats. Cecilia răspunse cât de precis putea. Teddy îi ceru să revină asupra tuturor detaliilor pe care le ştia despre răpire.

Cecilia stătea în picioare lângă chiuvetă şi începuse să toarne cafea, exact ca data trecută când fusese acolo. Îi întoarse spatele. Demonstrativ.

— Nu vreau să mai vorbesc despre ce i s-a întâmplat lui Mats.

Înainte să plece, Teddy îi ceru să-l lase să arunce o privire la subsol.

— De ce?

— Ştii că încerc să dau o mână de ajutor. Am găsit nişte lucruri interesante în geanta aia a lui Benjamin. Aşa că mă gândeam că poate la subsol…

— În regulă, bine. Avem cel mai mare spaţiu la subsol din toată clădirea, iar copiii mei refuză să mă lase să-l golesc, aşa că n-o să poţi să dai vina pe nimeni altcineva. Sunt nostalgici.

Avea dreptate. Spaţiul lor era neaşteptat de mare pentru un apartament. Şi era o debandadă totală, tot felul de lucruri care umpleau boxa până la pereţii despărţitori din plasă. Teddy scotoci printre haine de iarnă, costume de karate, schiuri, saci cu pământ şi abajururi. Grămada incredibilă de lucruri pe care suedezii ăştia obişnuiţi le ţineau în spaţiile de depozitare era o nebunie – erau ca nişte veverițe: adunau lucruri fără niciun motiv real.

Găsi o cască veche care arăta de parcă ar fi fost din al Doilea Război Mondial, un costum de înot de neopren şi o colecţie de cuţite de vânătoare. Deschise câteva genţi cu echipament de fotbal, coşuri cu chestii de înot şi cutii cu jucării vechi. Într-una dintre ele, găsi un pistol cu aer comprimat.

O întrebă pe Cecilia despre cuţite, armă şi cască.

— Sunt lucrurile lui Benjamin, spuse ea repede. Colecţiona lucruri de-astea când avea vreo 14 ani.

Teddy încercă să distingă un tipar. Răpirea – prădătorul care voia computerul – jocul de cărţi – sinuciderea – bănuielile de acum la adresa lui Benjamin. Dar mintea îi era tot pustie, ca un cer fără nor. Îi mulţumi Ceciliei şi se îndreptă spre casă. În seara aceea, îl sună Loke.

— Scumpete, eu sunt.

— Ai găsit ceva?

— Nu tocmai, dar nu mai sunt la fel de sigur ca înainte.

— De ce?

— Adică nu-s sută la sută sigur că Mats însuşi făcea parte din reţea. Dar pe computerul lui erau fişiere legate de nişte indivizi scârboşi care le-o trag unor copii, asta-i sută la sută. Aşa că, sincer, probabil c-ar trebui să retrag o parte din ce ţi-am zis înainte. Nu pot să fiu sigur că aceeaşi reţea a fost şi în spatele răpirii.

— În regulă, mersi. Mai e vreo cale să afli mai multe despre ei?

— Aş avea nevoie de acces la computer sau de o copie a hardului.

— Bine, în regulă. Mi-au confirmat şi alţii că se pare că noi, dacă înţelegi ce vreau să zic, computerul îl voiam.

— Poate, dar tot cred că am mers puţin prea departe cu ce-am zis data trecută.

— În regulă. Încă ceva. Topstar: poţi să verifici dacă e vreun club cu numele ăsta în Stockholm? Sau dacă a fost vreunul?

Loke plescăi din buze.

— Drăguţă, asta-i chiar pe gustul meu şi sună mult mai puţin sinistru decât computerul ăla. O să pescuiesc după club. Să vedem ce reuşesc să găsesc.

16.

Riche: distins, stilat, locul potrivit să vezi lume. De generaţii întregi, *locul* din Stockholm unde să ieşi la prânz, iar seara: eternul bar *numero uno.*

— Arăţi ca un nenorocit de *mumintroll*[21], zise Jossan, îmbrăţişând-o pe Emelie când se întâlniră la Riche la prânz.

— Ce vrei să zici?

— Albă ca hârtia, albă ca laptele, cum vrei tu. E totul în regulă? Nu prea pare.

N-o mai văzuse pe Josephine de câteva zile. Emelie: din nou copleşită de muncă la serviciu. Începuse un nou dosar. Trebuia să pună cap la cap nişte acorduri privind calitatea serviciilor pentru un operator de telecomunicaţii.

Jossan: ocupată cu negocierile-maraton dintre Cross Port Dynamics Ltd. Şi nişte fonduri de capital de risc importante care voiau să obţină intrarea în companie. Plecase în Luxemburg încă de săptămâna trecută, luptându-se 18 ore pe zi pentru un client irascibil care era şi mai tânăr decât ea.

Emelie nu se simţise niciodată chiar aşa de confortabil la Riche, dar Jossan îl sărută pe obraz pe şeful de sală, îşi aşeză geanta Chloé pe umăr şi intră grăbită, de parcă ar fi fost restaurantul ei.

Paharele erau atârnate în cerc deasupra barului – garantau succesul într-un aşa-zis „bar de divorţuri". Anders Timell, proprietarul restaurantului, alerga de colo-colo cu părul în dezordine, pupând oamenii ca un nebun. Interiorul era destul de luminat, dar zgomotul şi zumzetul erau cele de la miezul nopţii.

Riche: Emelie identifica doar cele mai cunoscute feţe din elita financiară, dar cu siguranţă mai erau mulţi alţii. Manageri de fonduri private de investiţii, analişti, investitori în fonduri de risc. Şi apoi mai erau şi obişnuitele celebrităţi: Viggo Cavling, Sven Hagströmer, Tintin von Thulin, Jonny Johansson şi, bineînţeles, Magnus Uggle. Plus Douglas Kreuger. Acesta din urmă era unul dintre cei mai tineri parteneri pe care-i avusese vreodată Leijon. Emelie puse jos meniul.

— Ce mai faci? Cum a fost în Luxemburg?

— Vreau să zic că e imposibil să găseşti brânză *quark* acolo.

— Sigur, că ai nevoie de brânza ta *quark* şi sucul fără zahăr la micul dejun în fiecare zi?

— În fiecare zi. Nu sunt eu genul de femeie care face compromisuri. Evită toate felurile de calorii, ăsta-i şpilul. În plus, sala de sport a hotelului era foarte deprimantă, aşa că am inventat propriul meu exerciţiu Tabata[22]. Întâi

---

[21] Personajele principale într-o serie de cărţi şi benzi desenate ale scriitorului şi ilustratorului finlandez Tove Jansson, publicate între 1945 şi 1993. *Moomintroll* sunt o familie de personaje de basm de culoare albă, asemănătoare cu nişte hipopotami.

[22] Antrenament de mare intensitate, dezvoltat pe baza unui studiu publicat în 1996 de profesorul Izumi Tabata şi folosit iniţial pentru pregătirea patinatorilor de viteză. Studiul a folosit perioade de 20 de secunde de antrenament intens, urmate de 10 secunde de odihnă, ciclurile repetându-se timp de patru minute.

genuflexiuni combinate cu flotări, apoi flotări, apoi abdomene, apoi genuflexiuni, apoi…

— Planșa, apoi planșa laterală – pe ambele părți – apoi ridicări de genunchi cu rotație și, în cele din urmă, ridicări pe spate.

Josephine lăsă și ea meniul din mână.

— Mă cunoști, fetiță.

Zâmbi.

— Dar eu simt că nu te mai cunosc. Nu-mi spui niciodată când e ceva în neregulă. Pentru că, să știi, îmi dau seama, ceva nu e în regulă.

Despre Jossan puteai spune că nu e o grămadă de lucruri. Nu era nici intelectuală, nici interesată de mediu sau de reprezentarea sexelor în structurile de putere. Dar erau trei lucruri la care se pricepea mai mult decât orice persoană pe care-o cunoscuse vreodată Emelie: acordurile de transfer de bunuri, genții Hermès și oamenii.

Doar ca să fie sigură, Emelie își deconectase mobilul din rețeaua telefonică de la birou. Era o simplă măsură de precauție: dacă primea un apel despre Benjamin de la închisoare sau de la tribunal, nu voia să treacă prin centrala principală. Cineva de la Arestul Kronoberg o caută pe Emelie Jansson. Genul ăsta de apel ar fi stârnit surprindere. Și la tribunal dăduse adresa de acasă și adresa de e-mail personală – una pe care și-o făcuse gratis pe Gmail.

Singurul lucru de care nu se putea apăra era presa. După audierea de prelungire a arestului, fuseseră câteva articole despre crimă și în *Expressen,* și în *Aftonbladet.*

Bărbat inconștient reținut sub suspiciunea de crimă.

Victimă neidentificată asasinată cu brutalitate.

Ba chiar îi luaseră un interviu fostului ei profesor de drept penal, întrebându-l de ce e ținută în arest preventiv o persoană în stare de inconștiență. Din fericire, numele ei nu fusese pomenit nicăieri.

— Hei, *ground control to Major Tom*[23]*.* E cineva acasă?

Jossan puse tacâmurile pe farfurie. Abia se atinsese de mâncare.

— În afară de faptul că ai o groază de lucru și ceva nu e în regulă, ce mai faci?

Emelie n-avea răspunsuri la întrebările lui Jossan. I se învârtea capul.

Nu, nu se învârtea. Ardea.

Se ridicară de la masă. Nici măcar nu băgase de seamă că Jossan plătise nota.

Afară, la aer curat.

[23] Referire la cântecul Space Oddity al lui David Bowie, lansat în 1969 (în engl. în orig.).

— Hai să ieşim pe undeva altă dată, pentru că azi eşti cu mintea în altă parte, zise Jossan.

Emelie îşi dădu seama ce spusese Jossan abia după ce plecase. Chiar nu fusese o prietenă bună. Cu totul absentă. Singura vagă consolare era că Jossan putea în mod clar să glumească pe tema asta.

•

— Bun venit pasagerilor care călătoresc azi cu noi pe ruta spre Copenhaga. Mă cheamă Marcus şi sunt conductorul acestui segment de tren. Fumatul nu este permis nicăieri la bordul acestui tren şi aş vrea să vă reamintesc că este interzis şi consumul de alcool care nu a fost cumpărat în tren. Sper că vă veţi bucura de călătoria de azi cu SJ[24].

Fără ţigări, îşi zise Emelie. Nici chiar la baie. Deşi merg cu clasa I.

De fapt, voia doar să doarmă. Să profite de legănatul uşor al trenului ca să se destindă. În doar câteva ore, urma s-o vadă pe maică-sa. Poate şi pe taică-su.

Tatăl ei lucra ca funcţionar la Comisia suedeză pentru Agricultură, deşi Emelie nu înţelesese niciodată cu adevărat ce anume făcea acolo. Nu ştia decât că erau mult prea indulgenţi când era vorba să-i dea liber în zilele lui proaste. Totuşi, în copilăria ei, fusese în regulă în cea mai mare parte a timpului, mai puţin când avea perioadele lui dificile. Totdeauna o încurajase să înveţe bine, fără s-o preseze, şi-i susţinuse alegerile. Şi el, şi maică-sa fuseseră activi în mişcarea pentru izolarea Africii de Sud şi în alte grupuri idealiste, dar implicarea lor politică se diminuase de mult, iar acum păreau să fie interesaţi mai mult de diverse tipuri de împlinire personală. Ideile măreţe despre lumea înconjurătoare fuseseră reduse, pentru maică-sa, la principii de hrană sănătoasă, conştientizarea nemijlocită a momentului prezent şi decoraţiuni interioare. Pentru taică-su, se părea că nu mai rămăsese nimic în afară de câte un pic de tâmplărie şi proastele obiceiuri legate de vinul roşu.

Emelie se întreba cum or să fie următoarele zile.

Norrköping. Linköping. Mjölby.

Avea să ajungă în curând.

•

Procurorul Annika Rölén ceruse o prelungire. Cu alte cuvinte, voia să-l mai ţină pe Benjamin în arest încă vreo câteva săptămâni, cât continua ancheta poliţiei. Urma să facă analize ADN, să caute în continuare urme, să verifice amprente digitale, să-ncerce să găsească urme de praf de puşcă şi fibre de îmbrăcăminte. Probabil că aveau să facă şi o autopsie, să apeleze la

[24] Statens Järnvägar – compania feroviară de stat suedeză.

legişti ca să analizeze rezultatele şi să investigheze activităţile lui Benjamin în zilele dinaintea crimei. Să-i verifice telefonul, să controleze releele de telefonie la care se conectase, să-i controleze cardurile bancare.

Cel mai important era să afle cui aparţinea îmbrăcămintea din pădure şi al cui sânge era pe ea.

Detectivul-inspector Kullman încercase să-l mai interogheze o dată pe Benjamin – singurele cuvinte pe care reuşise să le scoată de la el fuseseră: „Nu înţeleg". În rest, zăcuse pur şi simplu, de parc-ar fi fost mort.

Dar Emelie îşi continuase propria anchetă paralelă.

Conform înregistrărilor de la Cartea Funciară, Dag şi Linnea Rosting îi vânduseră casa iluzoriului spaniol acum cinci ani. Emelie luase legătura cu ei şi vorbise întâi cu Linnea. Femeia era mai în vârstă, era evident după voce, şi-i dăduse telefonul soţului ei.

Nici Dag Rosting nu ştia mult mai multe.

— Am vândut casa de vară veche printr-un agent. Era a familiei noastre din 1894. Poţi să crezi aşa ceva? Dar pe copii nu-i interesa, deşi era chiar pe malul lacului. Ei nu voiau decât să se ducă la Gümüslük în fiecare vară.

— V-aţi întâlnit cu cumpărătorul?

— Nu, niciodată. Va trebui să discuţi cu agentul. Agenţia care se ocupase de tranzacţie se numea Fastighetspartner. Emelie încercase să ia legătura cu agentul, dar se pare că acesta plecase din agenţie. Îi transferaseră apelul şi obţinuse numărul lui de telefon, dar nu-l găsi. Lăsă un mesaj, spunându-i ce şi cum. „Mă numesc Emelie Jansson. Sunt avocat şi vă sun în legătură cu un subiect foarte delicat, referitor la o casă din apropiere de Ängsvik, pe Värmdö, pe care aţi vândut-o acum vreo cinci ani. Trebuie să aflu cine a cumpărat casa".

Spera s-o sune cât se poate de repede.

Mai verifică şi în alte părţi. Se duse la Ängsvik şi bătu la uşa celei mai apropiate case. O vilă vopsită în galben, la vreo 400 de metri distanţă, la intersecţia cu drumul principal. Îi deschise o femeie cu ţinută uşor dezordonată şi o pereche de ţânci care păreau să facă *ju-jitsu* brazilian în antreul din spatele ei.

Emelie se prezentă. Numele vecinei era Helena.

— Mă-ntrebam dacă ştiţi cine a stat în casa de-acolo.

Femeia ţipă la fiarele din spatele ei:

— Dacă nu vă potoliţi, nu mai pupaţi voi poveste la culcare.

Cei doi băieţei nu părură s-o audă. Femeia se întoarse spre Emelie.

— De fapt, nu ştiu. Nu prea vedem pe nimeni pe-acolo. Îi vedeam des pe doamna şi domnul Rosting. Erau foarte drăguţi.

— Dar acolo mai locuieşte cineva de când a plecat familia Rosting?

— Așa credem. Dar, știți, e destul de bine ascunsă de copaci, așa că nici când te plimbi pe drum nu prea vezi înăuntru. Liliecii și gardul viu de lemn-câinesc sunt destul de dese.

— Dar credeți c-ar fi cineva acolo în mod obișnuit, că stă cineva acolo?

Copiii din antreu păreau să comită violențe grave unul împotriva celuilalt. Emelie nu știa cum poate gândi cineva în hărmălaia de-acolo, dar probabil că era ceva normal în casa aceea.

— Probabil că nu, zise Helena după o clipă. Dar am văzut diverse mașini trecând în direcția aia. Și, când am fost astă-toamnă cu barca, am văzut niște oameni pe debarcaderul din josul casei. Bănuiesc că e doar o casă de vacanță pe care proprietarul n-o prea iubește.

— Cât de des ați văzut mașini pe-acolo?

— Sincer, nu chiar așa de des. Nu-mi aduc aminte să mai fi văzut pe cineva trecând de mai mult de trei-patru ori de când familia Rosting a vândut casa.

— Și numai vara?

— De fapt, nu, dacă stau să mă gândesc. Știu sigur că o dată a fost iarna.

— Știți ce fel de mașini ați văzut acolo, modelul, detalii de genul ăsta?

— Habar n-am, dar pot să-l întreb pe soțul meu când vine acasă. Se pricepe mai bine la chestii de-astea.

— Și oamenii de pe debarcader cum arătau?

Helena se întoarse spre copii.

— Vă rog, puteți să tăceți naibii puțin?

Țâncii se uitară la ea de parcă ar fi fost nebună, apoi se ridicară și o zbughiră. Totuși, funcționase: nu mai urlau.

— Am văzut doi bărbați, continuă Helena. Și acum, că întrebați… era ceva cu ei, deși eram foarte departe, am avut senzația că… erau foarte diferiți.

— Diferiți cum?

— Nu știu. Am avut doar senzația că suntem de pe planete diferite, dacă mă-nțelegeți.

— Nu chiar.

— Adică, din câte-mi aduc aminte, erau îmbrăcați altfel, părul, conformația… toate erau diferite. Toate. Stilul, știi, aveau un stil complet diferit. Asta vreau să zic.

Din nou, Emelie habar n-avea dacă a avansat măcar un centimetru. Totuși, confirmase teoria lui Jan. În casa aia nu locuia nimeni, cel puțin nu tot timpul. Dar cineva, poate chiar mai multe persoane, veneau în vizită din când în când. Oameni care arătau foarte diferit, indiferent ce-nsemna asta.

Emelie ceruse să vadă toate documentele pe care le mai avea Cecilia din perioada în care fusese căsătorită cu Mats. Voia să-ncerce să-l înțeleagă.

Actele, documentele – specialitatea ei. Cecilia nu mai avea prea multe. Emelie sunase la bănci, la Fisc, la alte autorităţi: cu procura de la Benjamin, putea obţine acces la tot felul de acte suplimentare.

Studiase notificări, declaraţii de impunere, contracte de credit şi rapoarte financiare. Familia Emanuelsson stătuse în Kungsholmen şi apoi cumpărase o casă în Älvsjö. Împrumutaseră bani, ca toată lumea. Verifică din nou înregistrările din Cartea Funciară, se uită la declaraţii de pensie şi istorice de asigurare. Nu găsi nimic ciudat, aşa că verifică din nou totul în amănunt. A doua oară, începu să observe diverse lucruri.

Cu vreun an înainte de răpire, Mats făcuse ipoteci noi pe proprietăţile familiei şi luase şi nişte împrumuturi personale uriaşe. Apoi, cu câţiva ani înainte să se sinucidă, începuse să câştige mai puţin; venitul declarat se redusese, practic, la zero. Sună s-o întrebe pe Cecilia.

— Habar n-am, zise ea, dar managerul băncii noastre mi-a spus despre toate chestiile astea cu împrumuturile mult mai târziu, când eram deja divorţaţi şi Mats le achitase. Iar slujba lui, adică eu credeam că lucra normă întreagă, dar ce ştiu eu? îmi dau seama acum câtă încredere am avut. Pokerul era a doua lui viaţă.

Emelie se gândi: să declari venituri practic zero şi, în acelaşi timp, să achiţi împrumuturi enorme. Cât de bun era Mats la poker?

17.

Teddy voia răspunsuri repede. Îl sună pe Nikola. După Spillersboda, se văzuseră cum se cuvine o singură dată.

Nikola şi un prieten. Teddy se mai întâlnise şi înainte cu băiatul. Chamon. Atunci, lucrurile o luaseră un pic razna, dar azi puştiul era calm. Se întâlniră la Espresso House de pe Hamngatan. Teddy îşi aminti de Fredric McLoud; se gândi că un loc ca ăsta îi adusese prăbuşirea.

Pe dinăuntru, locul arăta de parcă puseseră o bibliotecă în junglă, deşi-ţi sărea în ochi faptul că totul era artificial. Scânduri de lemn pe podea, o droaie de plante de plastic peste tot, cărţi false în biblioteci false. Totuşi, fotoliile de piele erau drăguţe. Teddy se gândi cum invadaseră locurile de felul ăsta tot Stockholmul. Pe de altă parte, existau cafenele şi înainte să fie închis, sigur că da, dar erau toate independente, unice. Acum abia dacă mai găseai câte una care să nu facă parte dintr-un lanţ. Parcă lumea nu se simţea în siguranţă să bea o cafea sau să mănânce o negresă dacă nu erau exact la

fel cu cele pe care le putea lua la trei străzi distanţă, de la următoarea cafenea din acelaşi lanţ.

Chamon şi Nikola vorbeau despre lucruri familiare. Sâcâiala Lindei. Vorbăria lui Bojan, care-i zicea să vină cu el la biserică.

— Nikola, trebuie să-nţelegi ce simte Linda, zise Teddy. Bine? Eşti bărbat în toată firea acum – poartă-te ca atare.

Era păcat că nepotul lui îl adusese şi pe Chamon – vorbea cu mult mai agresiv când era şi el de faţă. În plus: se întâmpla şi altceva cu Nikola; Teddy îi citea pe faţă. Dar pentru că venise şi prietenul lui, nu aduse vorba despre asta.

Chamon şi Nikola voiau să discute despre zilele de altă dată. Să asculte poveşti de pe-atunci. Când Teddy şi Dejan furaseră 500 de sticle de vin spumant de lux dintr-un centru de conferinţe din Vallentuna. Când Teddy îi dăduse afară pe Screwbacks din Södertälje, mai mult sau mai puţin de unul singur.

După o vreme, Teddy scoase pachetul de cărţi de joc pe care-l găsise sub patul lui Benjamin.

— Vreo idee? Topstar. Club de jocuri de noroc, cred. Cu cinci până la nouă ani în urmă. Ştiţi dacă mai există şi acum? Poate cu alt nume?

Se holbară la el.

— Vorbeşti serios? Aveam 11 ani atunci, zise Nikola. Pot să-l întreb pe Yusuf, totuşi, poate ştie el ceva. Se mai distrează câte un pic cu aşa ceva, cam în fiecare seară. A trebuit să-l salvăm zilele trecute – un neică nimeni a luat-o razna.

Ieşiră la aer.

Chamon şi Nikola se duceau spre oraş.

— O să se uite la un ceas, zise Nikola, făcând cu ochiul. Lux a-ntâia.

Teddy îşi aduse aminte. Maşina. Lanţul. Ceasul. Ce rost avea să ai casa ta şi să poţi să-ţi iei concediu medical, dacă n-aveai o maşină cum se cuvine? Şi un ceas dolofan la mână.

Îl îmbrăţişă pe Nikola. Nepotul lui mirosea ca de obicei. Străfulgerări de memorie: prima dată când avusese grijă de copil. Nikola trebuie să fi avut vreo trei ani. În pat: Nikola voia să se-ntindă şi Teddy lângă el până adormea. Aşa că se-ntinsese, se lungise lângă el, ca să nu cadă din pat. Îşi îndoise gâtul cât de mult putuse… răsufla încet, liniştit… temându-se că, altfel, Nikola i-ar lua aerul de care avea nevoie.

Se-ntoarse. Tipul cu vindiac era din nou acolo. Teddy era sigur – exact acelaşi individ care încercase să-l urmărească prin Zinkensdamm.

— Apropo, Nikola, am nevoie să mă ajuţi cu ceva, zise Teddy.

Îl văzu pe Nikola îndreptându-se. Şi pe Chamon. În sfârşit: o ocazie pentru ei să sară în ajutorul tipului care fusese cândva unul dintre cei mai apropiaţi de Isak.

— Am o coadă, un poliţai sau ce naiba o fi. Îl vezi pe tipul ăla?

•

Porniră spre Norrmalmstorg. Jocul se inversase: în mod normal, Teddy era cel care-i urmărea sau îi păzea pe alţii.

Trecură de Kungsträdgården. Cireşii din jurul fântânilor erau în plină floare. Era însă cel mai neîngrijit parc din Stockholm, ceea ce era o tâmpenie, pentru că putea fi cu adevărat cel mai impresionant din oraş. Nu se ştie de ce, persoana responsabilă decisese să-l umple temporar cu corturi pline de acadele şi bere în pahare de plastic. De parcă locuitorii din Stockholm fix de asta aveau nevoie, de încă un loc lipsit de originalitate unde să mănânce.

Bărbatul păstra distanţa: era bun, dar nu *chiar* aşa de bun. Puţin mai încolo, pe stânga, se afla Gallerian, clasicul centru comercial.

Teddy coti pe Regeringsgatan. Nikola şi Chamon se uitară la el.

— Ce vrei să faci?

— Doar să discut cu el, răspunse Teddy.

Garajul Parkaden era la numai câteva străzi distanţă. Când ajunseră acolo, se opri la uşile liftului. Se-ntoarse spre nepotul lui şi prietenul acestuia. Le dădu câteva instrucţiuni.

Apoi luă liftul în sus.

Auzea paşii bărbatului în casa scării. Tipul încerca probabil să-şi dea seama după zgomote la ce etaj coboară Teddy.

Uşile liftului scârţâiră. Toată parcarea era plină de maşini.

Se opri aproape de casa scărilor.

După şase secunde, domnul Vindiac deschise uşa – ce tâmpit.

Sări când îl văzu pe Teddy aşa de aproape de el, încât aveau feţele la doar vreo 30 de centimetri una de alta. Tipul avea gene lungi, părul tuns scurt şi nasul coroiat.

În garaj nu se mai afla nimeni. Teddy:

— Ce naiba vrei?

Ochii bărbatului erau larg deschişi. Materialul canadienei foşnea.

— Ăăă…

Şi apoi se-ntoarse pe loc. Deschise uşa şi o luă la fugă în jos pe scări.

Rahat, acum Teddy era tâmpitul.

Porni în goană după el.

Tipul era, în mod evident, în formă. Teddy cobora câte patru trepte odată şi tot nu-l ajungea din urmă. Deja rămăsese fără suflare. Îl văzu la câţiva metri în faţă, în casa scării. Pereţi de beton cenuşii.

Grăbi pasul. Tot nu era de-ajuns. Omul păstra distanţa. Lui Teddy îi era teamă c-o să cadă. C-o să se rostogolească pe trepte. C-o să-şi rupă gâtul.

Acum cobora câte cinci trepte odată.

Aveau să ajungă curând în stradă.

Apoi, Teddy schimbă tactica. Se opri. Gâfâind ca un alergător la suta de metri.

Auzi cum paşii tipului se pierdeau.

Poate că avea să meargă totuşi. Le dăduse instrucţiuni clare lui Nikola şi Chamon.

— Aşteptaţi jos. Dacă iese şi se-ntoarce la post, la birou sau de unde dracu' a venit, îl urmăriţi, bine?

— Am priceput.

— O să fie nevoie să-l urmăriţi pe rând. Ca să nu vă observe. Bine?

Zâmbetul lui Nikola se întinsese practic de la o ureche la alta. Era cât se poate de fericit.

Tipul cu vindiac trebuia să deschidă uşa de jos în fix şapte secunde.

18.

Ajunsese la Jönköping. Emelie şi maică-sa îşi mâncau cina în tăcere. Ciudat: maică-sa era de obicei plină de întrebări şi-i plăcea să vorbească. Şi Emelie făcea conversaţie în mod normal. Numai pentru a-şi face părinţii fericiţi.

Dar nu şi azi. Absenţa lui le aducea aminte de cum fusese înainte.

Maică-sa pregătise cod cu cartofi fierţi, hrean şi unt topit. Era delicios. Bucătăria arăta ca întotdeauna. Dacă la Stockholm lumea îşi renova bucătăria odată la trei ani, mama şi tatăl ei erau exact la polul opus: „N-are rost să schimbi proiectul câştigător", spunea de obicei taică-su, cu un chicotit. „Am făcut bucătăria asta cu mâinile mele".

Scânduri de lemn şi suprafeţe de lucru din oţel inoxidabil. Dale de ceramică în spatele sobei şi al chiuvetei. Bucătărie *anno* 1995. Emelie avea nouă ani pe-atunci.

Desert: fondant de ciocolată cu sos de zmeură. Maică-sa chiar făcuse eforturi. Emelie nu mai putea suporta:

— În regulă, destul, spune-mi ce se întâmplă.

Maică-sa lăsă lingura jos.

— Nu te-a prea interesat în ultima săptămână.

— Am fost supra-încărcată la serviciu. Ştii cum e acolo câteodată.

— Un telefon durează cinci minute. Puteai să suni când te duceai la baie. Sau nu vă lasă nici să faceți pipi?

— Oricum, eu nu fac. Durează prea mult.

Emelie spera că maică-sa o să râdă. În loc de asta, ea strânse farfuriile și începu să le așeze în mașina de spălat, cu chipul împietrit.

— O să mă duc să-l caut, zise Emelie, ridicându-se.

•

Jönköping noaptea.

Era spre sfârșitul lui mai. Cerul era încă luminat.

Merse cu bicicleta spre centru, pe Huskvarnavägen. Geamurile uriașe de la Kinnarps Arena arătau de parcă tocmai fuseseră lustruite. Își aminti de toate meciurile de hochei pe care le văzuse acolo împreună cu taică-su. Aveau abonamente pentru tot sezonul: în picioare, în cea mai ieftină zonă, în secțiunea albastră. Când era el bine dispus.

Bicicleta era a ei, o relicvă din vremea școlii. Zornăia și zăngănea, dar, după ce-i umflase roțile, mergea ca o bicicletă de curse.

Toboganul de apă din fața piscinei era pustiu. Într-o seară de primăvară din liceu: săriseră gardul și înotaseră în piscina exterioară. Beți. Extaziați. Entuziasmați de viitorul care-i aștepta. Deși Emelie știa chiar de pe-atunci că voia să plece.

Pe Strandgatan, lacul Vättern se întindea ca o pătură cenușie de-o parte a străzii. De cealaltă parte, apele lacului Munksion se legănau în briza serii. Era un mister: de ce lacul uriaș era nemișcat, în timp ce lacul mai mic clipocea?

Începu la The Bishop's Arms. Sute de beri diferite, interior cu tematică irlandeză, fețe de masă în carouri. Barul era pe jumătate pustiu. Totuși, trecu de la masă la masă, doar ca să se asigure. Nu era acolo.

Merse până la Juneporten și Murphy's. Lumea părea să se distreze. Văzu un fost coleg de clasă, dar se-ntoarse cu spatele la el. Tatăl ei nu era nici acolo.

Mai verifică niște locuri. Bombe, cârciumi, pizzerii cu licență pentru băuturi. Baruri sportive, restaurante thailandeze, localuri deschise la prânz care încă nu încinseseră. Majoritatea erau practic goale. Iar el nu era în niciunul dintre ele. Știa că uneori se ducea acasă pe la prieteni, dar nu știa unde stau aceștia.

În cele din urmă ajunse la O mie și una de nopți. Localul din interiorul pieței acoperite. Nu se gândise la el de la-nceput, presupusese că e închis. Intră. Interioare cafenii, măsuțe negre. Un bar care arăta parcă acoperit tot cu faianță.

Acolo era. Lângă peretele cel mai îndepărtat. Cu alţi doi bărbaţi, pe care nu-i recunoştea.

Deşi, într-un fel, îi cunoştea: hainele lor mototolite, obrajii nebărbieriţi, nasurile roşii borcănate. Păreau liniştiţi, nu violenţi, dar volumul discuţiei arăta cât de beţi erau.

Era ora 11. Taică-su fusese acasă doar sporadic în ultimele zece zile.

Înaintă încet.

Se concentră asupra mişcărilor pe care le făcea. Încercă să rămână calmă.

Cârciuma era pe jumătate plină. Muzică venind încet din boxe, medie de vârstă considerabil mai ridicată decât în locurile unde mergea ea de obicei când venea acasă.

Se opri la masa lor. Suporturile pentru băuturi făceau reclamă la berea Mariestads. Ţinea mâinile în buzunare. Era foarte calmă.

— Tată, zise ea cu voce limpede.

Nicio reacţie.

Din nou:

— Tată.

Unul dintre bărbaţi ridică privirea. Avea ochi roşii. Dinţi stricaţi. Îi făcu semn cu cotul tatălui ei.

Tatăl lui Emelie se lăsă pe spate şi-i întâlni privirea. O văzuse de multe ori până atunci: mustrările de conştiinţă, autocompătimirea, ruşinea. Ochii sticloşi. Şi încă ceva: furia. Că-l întrerupe cineva. Că nu-i puteau accepta, pur şi simplu, slăbiciunea.

— E vremea să vii acasă, zise Emelie.

Nu se putea gândi decât că nu vrea să ajungă niciodată ca el.

Ceilalţi doi bărbaţi începură să mormăie:

— Are dreptate, Lars.

Ştiau cine e, deşi nu se prezentase. Asemănarea dintre ei era izbitoare, aşa cum spunea adesea chiar taică-său, dar poate că-şi aduceau aminte de ea de când era mică.

Taică-său începu să caute ceva în buzunarele de la pantaloni. Tot nu-i spusese niciun cuvânt.

În cele din urmă, scoase un sul de bancnote, strâns cu o bandă elastică.

Nu era obişnuită să vadă bani ţinuţi aşa: era prea nesofisticat. De modă veche. Citise undeva că suedezii folosesc cardurile bancare mai mult decât orice altă naţie din lume.

Taică-său scoase câteva bancnote de 100 de coroane. Emelie îşi dădu seama că-şi păstra, probabil, banii aşa ca să ascundă de maică-sa cât de mult cheltuia în localuri ca ăsta. Se ridică.

— Bine, atunci. Taxi?

Îi întinse sulul de bancnote.

— Nu, am venit cu bicicleta. Dar o s-o împing. Putem să mergem pe jos.

Îi trecură prin cap două gânduri: Mama o să se bucure. Apoi: o să se certe.

Şi un al treilea: sulul de bancnote.

Mai obişnuit în trecut.

Mats Emanuelsson: jucător de cărţi, spusese Cecilia.

Poate că nu conturile şi rapoartele financiare erau locul unde trebuia să caute? Poate că Mats prefera să folosească mai degrabă bani gheaţă?

19.

De la: Loke Odensson

În regulă, drăguţă, am scormonit un pic. A fost un loc pe nume Topstar până în 2008. Adresă şi nume noi acum, se cheamă Star Gamers. Dar e acelaşi club. Se ocupă de el aceiaşi oameni. Vulpoi bătrâni, băgaţi în asta de peste 15 ani. Adresa: Döbelnsgatan 34. Trebuie să te înregistrezi ca să intri, te pot ajuta eu. Bem un mied curând?

Pupici / LO

Star Gamers. Logoul: opulenţă, sentimentul luxului. „A"-ul din cuvântul „Star" era înlocuit cu o pică. Marginile literelor: aurii. Şi dedesubt, cu text sclipitor, *Clubul unde orice este posibil*. În faţa clubului, un cerşetor fără un picior. Iar când Teddy coborî scările şi intră în club, avu senzaţia că era oricum, numai luxos nu. Mai fusese aici o dată, în ziua în care primise mesajul de la Loke – doar cât să-şi arate faţa, dar fără să atragă atenţia. În seara asta: a doua oară – trebuia să rămână vigilent.

Şi mai mult snus şi gumă de mestecat decât în mod obişnuit. Trebuia să rămână atent. Lucrurile erau probabil la apogeu chiar acum.

Star Gamers avea o singură sală mare, la subsol. Pereţii erau acoperiţi cu postere care făceau reclamă la diverse site-uri de jocuri şi cazinouri pe net, iar într-o parte a încăperii se afla un bar. Prin încăpere erau răspândite patru mese mari îmbrăcate în fetru verde, iar de-a lungul celuilalt perete erau şi câteva separeuri: probabil pentru băut bere sau pentru jocuri mai restrânse, unul la unul. Pe ici, pe colo, aveau şi câteva jocuri mecanice.

Nouăzeci la sută erau bărbaţi. Teddy îşi amintea atmosfera de data trecută. Suedezi înnebuniţi după pariuri, infractori de profesie, asiatici. Făceau pariuri la bar: angajaţii clubului acţionau ca agenţi de pariuri. Şansele să câştige AIK liga erau patru la cinci. Şi mesele erau pline: oameni concentraţi şi tăcuţi, cărţile cu faţa în jos pe masă înaintea lor – era genul de

loc unde ridicai doar un colţ al cărţii ca să verifici ce şi cum. Teddy îşi aduse aminte de partidele de la pârnaie.

Star Gamers făcea tot ce putea să păstreze lumea acolo, să-i facă pe clienţi să joace ore în şir şi cu mize mari. O mulţime dintre cei de-acolo păreau să poată obţine credit la bar. Aveau bere, cola, Red Bull, stimulente… cocaină pentru cei care chiar aveau nevoie să reziste. Teddy vedea oameni care ofereau periuţe de dinţi şi prosoape de faţă reci, de pus pe cap. Era şi o cameră unde puteai să dormi şi o alta cu două dintre fotoliile alea de masaj, pe care le tot vezi în aeroporturi. Prin încăpere se învârtea o femeie care-ţi făcea masaj la ceafă pentru 100 de coroane. Pentru o sumă de cinci ori mai mare, puteai să primeşti ceva în plus în camera din spate.

Teddy se gândi la Nikola. Îl urmărise împreună cu Chamon pe bărbatul cu vindiac. Exact cum spera Teddy, omul se grăbise să iasă din parcare, se oprise uitându-se în jur ca un smintit şi apoi o luase cu pas grăbit în josul străzii şi coborâse la metrou cu scara rulantă.

Se dăduse jos la Fridhemsplan: Nikola şi Chamon îl văzuseră intrând într-un imobil de pe Sankt Eriksgatan. Pentru Teddy era suficient – verificase adresa. La etajul al treilea: Swedish Premium Security, o companie de securitate privată, ceva asemănător cu Redwood, unde lucra Jan.

Încercase să afle cine lucra pentru companie, dar nu era chiar genul de informaţie pe care s-o trâmbiţeze firma. Aşa că-i ceruse iar ajutorul lui Loke: „O să aflu eu cumva. Promit, dulceaţă".

Altfel, nicio veste. Teddy îl sunase pe fostul şef al lui Mats; Niklas îl chema. Niklas îşi aducea aminte de Mats, dar n-avea multe de spus.

— E mare păcat, zise el. Mats a fost multă vreme bolnav. Nu se simţea bine, mai ales după tot ce se petrecuse.

•

Teddy stătea la bar. Ceruse să discute cu cel care conducea clubul. Le spusese vag despre ce era vorba.

După câteva ore de plictiseală, nu mai avea stare. În jurul lui, oamenii se uitau ţintă la cărţi.

Se gândi la Sara. Trecuse mai mult de un an de când stătuse, în întuneric, în faţa casei ei. Sara, cu un copilaş în braţe. Un bărbat în casă. Poate că era de înţeles că nu voia să stea de vorbă cu el.

Apoi, lângă el, la bar, apăru un tip durduliu, cu ochelari de soare.

— Hei, zise el.

Puse ceva în mâna lui Teddy. Avea degetele pline de bătături.

— Sună-mă.

Teddy desfăcu pumnul. În palmă: o bucăţică de hârtie cu un număr de telefon pe ea.

A doua zi se trezi la ora cinci. Oricum aşa se trezea. Se-nvârti prin zona veche din Solna. Străzile curate, niciun miros puternic. Regatul păsărilor şi al celor fără adăpost pentru scurt timp.

Sara îşi lăsă copilul la creşă devreme.

Băieţelul avea deja cam un an şi jumătate. Teddy se simţea ca un prădător: o aşteptase în maşină, în faţa casei ei. O urmărise cât mersese cu căruciorul, vreo 400 de metri până la creşă. Stătuse de cealaltă parte a străzii când ea deschisese porţile şi dispăruse în clădirea verde de lemn.

Pe de altă parte: în ultimul an trăise din urmărirea oamenilor – ar fi trebuit să se obişnuiască până acum. Şi era sigur că azi nu-l urmărise nimeni *pe el.* Schimbase vagoanele în metrou de câteva ori, se oprise, făcuse ocoluri complicate.

Trecerea anilor avusese bunăvoinţă cu înfăţişarea ei, îşi dădu el seama când Sara ieşi din nou în stradă. Chipul îi avea aceeaşi strălucire ca şi înainte, privirea avea aceeaşi intensitate. Stând în bucătăria ei, cu băiatul în braţe. Sau înainte de asta – în camera de vizite de la închisoare – trecuseră mai mult de patru ani de când o văzuse de aproape.

Sara fusese gardian; el ispăşea o pedeapsă lungă. Ea se îndrăgostise încet-încet de el; el fusese înnebunit după ea. Relaţia lor începuse şovăielnic, dar odată ce-şi dăduseră amândoi seama ce voiau, ea hotărâse să-şi prezinte preavizul, spunând că nu-şi poate face treaba cum se cuvine dacă avea o relaţie cu un deţinut. Teddy înţelesese logica deciziei, dar în acelaşi timp îl şi duruse.

Se văzuseră în continuare după aceea. Ea îl vizitase cu regularitate, vorbeau zilnic la telefon, îşi trimiteau scrisori lungi despre viaţă şi viitor.

Sara începuse să pună întrebări despre motivul pentru care fusese condamnat Teddy – începuse să se intereseze de răpire, dar apoi totul se năruise, iar ea întrerupsese orice legătură cu el.

Teddy încercase s-o sune când ieşise, după încă vreo câţiva ani, ba chiar şi vorbiseră – dar ea fusese categorică: nu se puteau întâlni. Niciodată.

Teddy se-ndreptă spre ea. Probabil singura femeie pe care o iubise vreodată.

— Bună, Sara.

Femeia purta jeanşi albaştri şi o haină de piele neagră. Îşi dădu seama că habar n-avea dacă mai lucra ca gardian.

— Teddy, *ce cauţi aici?*

Niciunul dintre ei nu făcu nicio mişcare. Fără îmbrăţişări. Fără strângeri de mână.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— M-ai urmărit?

— Nu, nu, adică da, te aşteptam aici.

Sara se dădu câţiva paşi în spate, spre gărduleţul care înconjura creşa.

— Trebuie doar să vorbesc cu tine, te rog, zise el.

Umerii Sarei se lăsară în jos, iar ea se relaxă.

— Mă bucur să te văd. Arăţi foarte bine.

— Mai bine decât în ultima vreme. Lucrez acum, am casa mea, totul merge înainte. Tu ce faci?

— Grozav. Sunt cercetător acum, la universitate.

— Tot criminalistică?

— Exact.

Zâmbi.

— Pare să ţi se potrivească.

Erau aşa de multe lucruri pe care voia să le spună. Dar venise aici cu un motiv.

— Uite, a apărut ceva şi nu cred c-o să vrei să vorbeşti despre asta, dar tot trebuie să te întreb.

Ea se uită în jur. Din clădirea din spatele ei începuseră să iasă femei şi copii.

— Ce?

— Băiatul lui Mats Emanuelsson e reţinut sub suspiciunea de crimă.

— Ce? Băiatul lui Mats? Băiatul tipului pe care l-ai răpit?

— Mda, şi mi-a cerut ajutorul.

— O, Iisuse, deci iar se-ntâmplă ceva?

— Mda, ceva care are legătură cu ce s-a întâmplat atunci, aşa m-am gândit şi eu. Doar că nu ştiu ce. Însă-mi aduc aminte că tu te-ai interesat de ceea ce s-a întâmplat cu adevărat când am făcut ce-am făcut, acum nouă ani. Nu trebuie să-mi spui nimic, dar ştiu că te-a oprit cineva. Ştiu că te-a făcut să renunţi să mai scotoceşti şi să rupi orice legătură cu mine.

Chipul Sarei arăta altfel acum: nu mai era ea însăşi, puternică şi matură. Teddy vedea acum altceva – şi încă limpede. Teamă. Putea citi teama în ochii ei.

— Înţeleg ce spui, zise ea. Dar trebuie să înţelegi şi că nu pot vorbi despre aşa ceva. Nu mai sunt de una singură. Am un băieţel. Am un partener.

— Ştiu. Nu vreau să te presez.

Sara se scărpină în cap şi-şi duse o mână la frunte.

— Poate, Teddy, poate. Nu ştiu…

— Depinde de tine…

— O să mă gândesc.

— Bine.

Îi dădu numărul lui de telefon.

Porniră de-a lungul gardului. În depărtare, se auzea zgomotul făcut de copiii de la creșă.

— Câți ani are băiatul tău? întrebă Teddy.

— Un an și șapte luni.

— Cum îl cheamă?

— Îl cheamă Edward.

— Frumos nume.

Liniște acum în jurul lor.

— Mulţumesc. Îi spun Teddy, zise ea.

Poliția din comitatul Stockholm
Interogatoriul informatorului „Marina", 15 decembrie 2010
Anchetator: Joakim Sundén
Locație: centrul Haninge

Notă 3 (partea a doua)
Transcrierea convorbirii (continuare)

M: Aveam din nou o viață practic normală. Copiii se-ntorseseră la școală și la creșă. Asta era în toamna lui 2005. Din nou agitația obișnuită de dimineață – strânsul echipamentelor de gimnastică și al costumelor de balet. Așa arăta viața mea pe-atunci. Știi ce vreau să zic. Ai copii?

JS: Nu, din nefericire, nu.

M: Aha, păi, asta e. Roata hamsterului. Viață de zi cu zi, știi tu, nebunia de la birou. Ieșeam destul de des pentru prânzuri prelungite, mă duceam cu bicicleta până la Clara's.

Țineam la birou dosarele cu evidența contabilă oficială pentru companii, dar dosarele speciale, și prin asta înțeleg contabilitatea reală, le țineam pe laptopuri pentru care aveai nevoie de o grămadă de parole doar ca să le deschizi.

Aveam grijă și de relația cu banca. Nu puteam risca să devină bănuitori în legătură cu fluxul de bani, depozitele mari de lichidități și retragerile masive sau cu faptul că firmele începuseră să închirieze iahturi de 25 de metri în Croația și la Marbella și Hummere în Stockholm. Sau că plăteau facturi pentru mese de peste 7.000 de euro la Zaranda în Palma.

Mutam bani în conturi din Estonia, apoi trimiteam aceiași bani la o casă de schimb valutar din Stockholm. Uneori, trimiteam bani la bănci din Luxemburg, Dubai, Hong Kong sau Channel Islands. Asta se-ntâmpla înainte ca băncile naționale din țările astea să fi renunțat să mai fie așa de secretoase. Totul mergea conform planului meu. Făceam facturi pentru firme și restaurante suedeze, urmăream împrumuturile ilegale și declarațiile legale. Am obținut

autorizații pentru smurfii[25] noștri, ca să poată administra conturi noi. Am scris minute de la întâlniri de comisii și comitete de conducere. Am înregistrat oficial adrese și parteneri. Maxim se asigura că avem întotdeauna datele personale ale unor oameni care păreau dispuși să ne împrumute numele lor. Și, după câteva săptămâni, numele meu nu mai era legat de nici măcar una dintre companiile noastre.

Am pus cap la cap documente pentru credite și leasing. Am negociat cu proprietarul unei supervile din Palma. Urma s-o închirieze una dintre companiile noastre. Totul mergea la fel de uns ca rulmenții în Merțanul lui Stig Erhardsson înainte să fie scos de pe inventar.

Dar mai făceam și altceva. Nu știu de ce, nu-mi ieșeau din minte cuvintele înțelepte pe care le spusese Sebbe cu câteva luni în urmă: „Pe lumea asta trebuie să-i ții sub control pe oameni".

Așa mă prinseseră pe mine. Controlul lor asupra mea era motivul pentru care mă aflam aici. Și ce-am făcut? Am început să strâng diverse lucruri pentru mine. Am cumpărat un laptop și am hotărât că asta o să fie asigurarea mea de viață. Am transferat, copiat și salvat pe el tot ce putea fi de valoare. Nume de clienți, conturi bancare, nume de companii. Oameni de afaceri care lucrau în zona gri, metode de realizare a tranzacțiilor, legături la conturile noastre criptate. Mi-am zis: niciodată nu poți avea prea mult control asupra situației.

JS: Unde e laptopul acum?

M: Era singura mea garanție, poți să-nțelegi asta, dar tot el m-a băgat în bucluculri și mai nasoale. Din nefericire.

JS: Vreau să-l văd.

M: Nu-l mai am. O să ajung și la ce s-a-ntâmplat cu el, promit.

La câteva luni după asta, Sebbe mi-a trimis un mesaj că vrea să ne întâlnim la Clara's. Dar nu ca să lucrăm. „Diseară ne distrăm", a zis.

I-am spus Ceciliei că s-ar putea să întârzii.

— La serviciu, ca de obicei?

— Nu, de fapt o să mă-ntâlnesc cu niște vechi prieteni de la poker.

S-a încruntat.

— A, nu mi-am dat seama că era ceva social.

S-a întors și a început să șteargă blatul de bucătărie.

— Benjamin merge la fotbal după școală. Poți să-i iei acum ghetele și șortul, și restul?

Am început să-i adun lucrurile.

[25] Smurfing sau structurare – divizarea sumelor mari de numerar în sume mai mici și depunerea acestora, de către mai multe persoane, în diverse conturi bancare. Este utilizat, în primul rând, pentru a ocoli prevederile legale privind raportarea tranzacțiilor în numerar care se evidențiază imediat când tranzacția depășește o anumită sumă. (Cf. „Manual de instruire privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului. Oficiul național de prevenire și combatere a spălării banilor".)

Şi apoi am auzit că-mi sună telefonul, care era pe blat. Cecilia l-a luat ca să mi-l dea. Dar şi-a tras mâna înapoi şi a început să apese pe butoane, încăperea parcă se răcise. S-a uitat fix la mine.
— Ce-i asta? a întrebat, ridicând telefonul.
Am văzut mesajul: „Ne vedem diseară, da? îmbrăţişări. Michaela".
JS: Ce-am zis… (sunet de râs)
M: Mmm… vreau să-ţi spun că n-a fost amuzant. Cecilia ţinea telefonul, uitându-se ţintă la mine. Mi-au trecut prin cap diverse variante. Poate trebuia să-i spun adevărul: să-i spun că eram într-un impas, trebuia să mă-ntâlnesc cu elita mafiei din Stockholm într-un club din Stureplan, că-i ajutam zilnic să spele bani – bani despre care nu puteam decât să bănuiesc de unde veneau. Dar Cecilia n-ar fi crezut în niciun caz – în plus, pur şi simplu nu puteam face asta. Trebuia să rezolv situaţia singur, fără s-o târăsc şi pe ea după mine.
Aşa c-am luat telefonul şi am zis:
— E crupierul de la club. S-ar putea să vină şi ea diseară. Şi-a sucit capul brusc.
— Credeam că sunteţi doar bărbaţi.
— Nu, nu suntem, am zis.
Speram să nu mai întrebe aşa ceva niciodată.
Eram la Clara's cam în fiecare zi, în birouri. Întotdeauna ziua sau seara, în cursul săptămânii. Dar acum era aproape 11 noaptea, într-o sâmbătă. Părea ciudat să mă-ntâlnesc cu Michaela. Ştiam că nu greşisem cu nimic în ceea ce o privea, şi totuşi… nu ne mai întâlniserăm niciodată într-un context de genul ăsta. În faţă era deja o coadă uriaşă. De fapt, semăna mai mult ca o mulţime furioasă. Oamenii ţipau şi se împingeau, iar gorilele se plimbau înainte şi înapoi cu căştile în urechi, refuzând să privească pe cineva în ochi. Pur şi simplu, nu era lumea mea. Nici măcar nu ştiam cum să intru. Apoi m-a bătut cineva pe umăr. M-am întors. Era Maxim. Mi-a făcut cu ochiul.
M-a împins prin mulţime ca un bodyguard care trece printr-un grup de paparazzi, un profet din Vechiul Testament despărţind apele Mării Roşii. L-am urmat înăuntru.
În colţ erau câţiva recepţioneri îmbrăcaţi în costume închise şi purtând mănuşi negre, care întâmpinau oaspeţii şi întorceau capetele încet dintr-o parte într-alta. I-au făcut un semn din cap lui Maxim. Fetele purtau genţi cu diverse modele de monograme şi mergeau cu paşi mari pe lângă bar, de parcă ar fi participat la o paradă de modă. Nu se uitau la nimeni altcineva. Trepte, coridoare înguste. Cordoane roşii. Alte gorile: Şi iar alte trepte. Credeam că ştiu să mă orientez pe-acolo, dar acum eram încurcat.
Candelabre de cristal. Frapiere de argint pline de şampanie. Oameni dansând pe scaune. Muzica în fundal: cineva cu o voce leneşă spunând la nesfârşit *drop it like it's hot.*
În cele din urmă: salonul VIP suprem. Pereţii erau îmbrăcaţi în catifea roşie, iar lămpile arătau ca nişte păianjeni uriaşi. Era un pic mai liniştit înăuntru – lumea mânca la unele dintre mese. Habar n-avusesem nici măcar că exista etajul ăla.

De la una dintre mese s-a ridicat un bărbat şi a venit spre noi. Era Sebbe. Purta o bluză polo neagră şi costum închis. Trebuie să recunosc că arăta de-a dreptul elegant în seara aia.
— Omul meu, a strigat acoperind zgomotul şi muzica de fundal.
M-am aşezat pe unul dintre scaunele neocupate. În afară de Sebbe, erau încă patru bărbaţi în jurul mesei.
— Unde-i Michaela? am întrebat.
Sebbe a rânjit.
— Astă-seară e doar pentru băieţi.
Sincer, nu-mi aduc aminte bine cine erau toţi oamenii ăia, dar era unul care avea un restaurant undeva în Södertälje, care se chema Steakhouse Bar, dacă-mi aduc bine aminte.
JS: Ce altceva mai ştii despre el?
M: Nu mare lucru. Avea părul brunet, era sirian, zicea el. Ceilalţi semănau mai mult cu Maxim. Tipi masivi, nasuri turtite, păr scurt.
Au trecut ore întregi. Am tăcut în cea mai mare parte a nopţii. Ba chiar m-am dus şi la masa de *blackjack,* la un moment dat. Nu era jocul meu favorit, dar tot era mai bun ca ruleta. Jucătorilor de poker le plac caii şi jocurile de cărţi, chestii unde îndemânarea şi cunoştinţele înseamnă ceva.
Ceilalţi vorbeau, ciocneau paharele şi se plimbau peste tot, pălăvrăgind între ei. Veneau femei, fete tinere şi se aşezau pe genunchii bărbaţilor; peste tot erau şampanie şi shoturi. Muzica se auzea mai tare.
La un moment dat, tipul din Södertälje s-a aplecat spre mine.
— Vrei una?
M-am uitat în jos. Avea o tabletă albă în mână.
— Pentru mahmureală? am întrebat.
A rânjit.
— Nu, şi mai bun. Mai uşor de ţinut când e aşa, mai puţine motive să se lipească de ea vreun ochi curios.
A zdrobit pilula în palmă, iar aceasta s-a transformat într-o pulbere fină. Apoi s-a ridicat şi a dispărut o vreme. Treptat, m-am îmbătat destul de tare. Clara's n-avea nimic în neregulă noaptea. Prietenii lui Sebbe erau amabili. M-au întrebat despre pasiunea pentru fotbal a băiatului meu şi cu ce se ocupa soţia mea. Am vorbit despre penaltiurile Italiei în finala cu Franţa. Ei au discutat despre caricaturile cu Mahomed[26] – îmi aduc aminte că erau un subiect destul de fierbinte la vremea aia. Grupul era împărţit. Tipul din Södertälje şi Sebbe credeau că e o tâmpenie şi o provocare să-l desenezi pe Mahomed aşa. Ceilalţi îi considerau pe musulmani nişte animale, care erau singurele vinovate.
La un moment dat, după miezul nopţii, am observat că atenţia tuturor, indiferent ce făceau, s-a îndreptat spre un bărbat care stătea în dreptul

[26] Caricaturi înfăţişându-l pe profetul Mahomed publicate în septembrie 2005 de cotidianul danez Jyllands-Posten. Setul de 12 caricaturi a stârnit nemulţumirea grupurilor musulmane şi a determinat ulterior un val de proteste violente în mai multe ţări musulmane.

scaunului gol de lângă mine. Era destul de scund, cu părul pieptănat într-o parte şi cu o cămaşă albă pe care nu şi-o băgase în jeanşii largi. Cel mai mare ceas de aur pe care-l văzusem vreodată. L-am recunoscut din pozele de pe peretele din birou.

JS: Cine era?

M: Nu ştii?

JS: Nu.

M: Şeful lor. Îi spuneau Kum.

JS: Aha.

M: Au înaintat, unul după altul. Kum a întins mâna. Avea un tatuaj mic cu o cruce între degetul mare şi arătător. Mai văzusem unul la fel şi înainte. Patru caractere chirilice, CCCC, câte unul în fiecare cadran al crucii. Dar nu mai văzusem niciodată bărbaţi în toată firea făcând ce s-a întâmplat mai apoi: i-au pupat cu toţii mâna.

Kum s-a aşezat lângă mine. M-a-ntrebat dacă-mi place locul. Dacă am mâncat, dacă a fost bun. Dacă personalul îşi face treaba. Dacă Sebbe avea grijă de mine. După aia, am început să vorbim despre altele. Ce nebunie era că un suedez a vândut cu mai mult de 18 miliarde de coroane o companie care se numea Skype. Ce dezgustătoare erau bombele de la metroul din Londra.

— Ce am învăţat din asta? a întrebat el.

— Habar n-am, am răspuns.

— Că trebuie să ne respectăm principiile. N-am mai mers cu metroul din 1991. Şi ce s-a întâmplat în Anglia nu face decât să arate c-a fost decizia corectă.

Nu puteam să-mi dau seama dacă glumea sau nu.

— Omul trebuie să călătorească doar cu maşina lui sau a unui şofer de încredere. Asta-i regula mea.

— Deci nu iei taxiul niciodată?

Kum ridică paharul spre mine, aproape ca şi când ar fi dorit să dea noroc.

Părea să bea apă.

— Nu, niciodată. Când mă duc undeva, vreau să ştiu cine e la volan. Înţelegi ce vreau să spun? a zis el. Apropo, trebuie s-o salut şi pe Michaela. Înţeleg că lucrurile merg bine – te place.

Apoi Sebbe s-a aplecat şi i-a spus ceva la ureche. Kum s-a ridicat în picioare, iar Sebbe l-a condus de-acolo.

20.

Emelie şi Teddy se aflau într-un taxi, îndreptându-se spre Östermalm. Adresa: super ostentativă. Narvavägen 4.

Bărbatul care-i dăduse cartea de vizită lui Teddy la Star Gamers fusese concis când îl sunase.

— Şi prietenul meu, şi eu am vrea să ne-ntâlnim cu tine. Am auzit că pui întrebări în stânga şi-n dreapta. Îl ştim pe Mats de la club. Vino acasă la prietenul meu. Putem să stăm de vorbă acolo.

— Ai reuşit să afli ceva? întrebă Emelie când se aşeză lângă el, pe bancheta din spate.

— Nu chiar.

Teddy vorbea încet, ca să nu-i audă şoferul.

— Dar m-am gândit la substratul poveştii ăsteia. Cred că putem fi destul de siguri că există cineva, poate chiar un grup de persoane, aflat în culisele răpirii lui Mats şi care avea ceva de-a face cu ce anume-o fi fost pe computerul ăla. Nu mai sunt sută la sută sigur că Mats însuşi era membru al vreunei reţele, dar există undeva *cineva* care nu vrea ca informaţiile de pe computerul ăla să se afle. De *asta* sunt sută la sută sigur. Şi, chiar dacă s-a-ntâmplat acum nouă ani, sunt convins că povestea lui Benjamin are o legătură cu asta, altfel nu m-ar fi implicat pe mine.

— Şi asta ce-nseamnă?

— Benjamin vrea să-nţeleg, aşa că mă gândesc că vrea să găsim legătura dintre ce i s-a-ntâmplat lui taică-său şi crima din Värmdö. Nu ştiu dacă are ceva de-a face cu reţeaua asta, sau cu tipii pentru care lucram eu, sau cu altcineva, dar trebuie să aflăm cu cine se vedea el. Pentru ce anume trăia el în anii de dinainte să moară. Cine era el. Trebuie să-l descifrăm ca să găsim legătura.

— Mda, la asta m-am gândit şi eu.

— Ţi-am zis că încă se-ntâmplă diverse lucruri? Am fost urmărit.

Teddy continuă cu glas scăzut. Îi povesti despre bărbatul de la Swedish Premium Security.

Emelie simţea că i-ar trebui ceva care să-i calmeze nervii.

Nu era un apartament, ci un *etaj* întreg. Calcul mental: cel puţin 330 de metri pătraţi, tavane la aproape patru metri înălţime.

În vestibul îi întâmpină o tânără. Părea să aibă câţiva ani mai mult ca Emelie. Extensii lungi de păr negru, pantaloni de mătase fără formă, un pulover bej de caşmir cu model tricotat şi balerini negri cu logo Chanel în vârf – ţinuta tipică pentru Stureplan.

— Ţi-au ajuns musafirii tăi micuţi, strigă ea spre interiorul apartamentului când Teddy făcu prezentările.

Apăru un bărbat. Probabil că era tatăl fetei. Purta ceva incredibil de ciudat: Emelie nu mai văzuse niciodată aşa ceva – părea o combinaţie între un halat şi un smoching, de culoare grena, cu o eşarfă cu model complicat la gât. Apoi îşi dădu seama ce era: o haină de casă.

Bărbatul dădu mâna cu ei şi se prezentă drept Bosse. Îi conduse înăuntru. Un excentric, clar.

Trecură printr-o cameră de biliard, o bibliotecă şi ceva care arăta ca un salon. Peste tot pe pereţi erau opere de artă cu iluminare specială, depăşind chiar şi colecţia din biroul lui Magnus Hassel, deşi tablourile astea erau mai vechi – era aproape sigură că una dintre pânzele uriaşe din antreu era un Miró, iar alta, un Rothko. Pereţii erau zugrăviţi în diverse nuanţe de verde-pal şi gri. Pe podea, covoare persane originale. Probabil că nu fusese niciodată într-o locuinţă mai luxoasă.

În sfârşit, o încăpere care se potrivea cu stilul hainei de casă.

— Vă rog, luaţi loc, zise Bosse. Asta e ce numesc eu camera bărbaţilor. Vreţi vreunul ţigări cubaneze?

Nici Emelie, nici Teddy nu erau dornici de aşa ceva. Emelie vedea o bibliotecă de stejar plină cu cărţi, plus două dulapuri în perete cu uşi de sticlă închisă la culoare. Presupuse că erau umidificatoare pentru trabucuri.

Teddy îl salută pe omul care ocupa deja unul dintre fotolii.

Acesta îi întinse mâna lui Emelie şi-i oferi o strângere de mână slabă şi distrată, prezentându-se drept Boguslaw.

— Dar puteţi să-mi spuneţi Boggan. Eu sunt cel care i-a cerut lui Teddy să sune, în caz că vă întrebaţi.

Teddy dădu din cap.

— Bine. Şi aş vrea să trec direct la subiect. Îl cunoşteaţi pe Mats Emanuelsson?

— Stai o clipă, zise Bosse. Nici măcar nu v-am oferit ceva de băut. Ce să fie? Whisky cu apă minerală? Sau poate s-o rog pe Ayleen să facă nişte cocteiluri? E un geniu când are un pai în mână, dacă ştiţi ce vreau să zic.

Emelie nu ştia dac-ar trebui să se ridice şi să plece, să nu dea atenţie celor spuse sau să râdă alături de ceilalţi. Vorbea despre propria lui fiică? Sau fata care-i condusese înăuntru era partenera lui? Oricum, între ei era o diferenţă de cel puţin 30 de ani. Se-ntreba ce fel de reacţie aştepta el.

— În regulă, uite cum stau lucrurile, zise Bosse după o clipă. Amândoi am fost prieteni cu Mats. Era un tip drăguţ, cu o minte grozavă când era vorba de teoria probabilităţilor şi un pic prea dependent de jocurile de noroc. Deşi probabil că toţi suntem aşa. De ce vă interesează?

Teddy se uită la Emelie. Era decizia ei – Emelie era cea îngrădită de confidenţialitate. Decise să renunţe la ea.

Explică pe scurt cine era şi apoi spuse:

— Băiatul lui Mats e reţinut şi bănuit de crimă. Aşa că, fără să intrăm în prea multe detalii, am vrea să ştim mai multe despre Mats.

Bosse sorbi din paharul înalt. Îşi făcuse un Bloody Mary şi vorbise cel puţin cinci minute despre cât de important era ca ingredientele să fie suficient de reci.

— O, Doamne, asta nu-i bine. L-am întâlnit o dată pe băiatul lui Mats pe stradă, trebuie să fie vreo zece ani de-atunci. Un copil drăguţ. Ce s-a întâmplat?

— Mă tem că nu pot spune mai mult de-atât. Dar am vrea să ştim cât de mult se poate despre tatăl lui.

Boggan începu să vorbească.

— Vreau să zic că Mats era un tip chiar mişto. Totdeauna calm. Făcea uneori jocuri de primă mână. A făcut într-o seară 15.000 de euro, dar a şi dat-o în bară mult. *Mult.* Jucam la Topstar, Exen şi la Sumpen, dar aşa făcea toată lumea. A venit odată cu noi la Vegas, căutând peştele cel mare. Adică, ştiţi voi, *peştele* – visul oricui, jucători dezlănţuiţi – idioţi cu prea multe lovele, care nu ştiu când să se oprească. A avut şi un sponsor câţiva ani. Apoi s-a-ntâmplat chestia aia nasoală. A fost răpit. Şi după aia n-a mai fost la fel.

— Un sponsor?

Emelie se aplecă în faţă pe canapea.

Boggan dădu pe gât băutura: un martini – tipii ăştia aveau un fel de eleganţă dubioasă. În mod evident, şi ei erau jucători. Clar trăiau într-o zonă financiară gri. Unşi cu toate alifiile. Dar având încă destulă energie şi umor.

— Exact, zise Boggan. Cei care nu deţinem grămezi de bani sau care n-am moştenit sume mari şi proprietăţi, cum e Bosse aici de faţă, avem uneori nevoie de aşa ceva. Ca să putem intra în jocurile mari, ştiţi voi. Dar Mats nu ne-a zis niciodată cine era finanţatorul lui.

Nici Bosse nu ştia.

— Nu-l vedeai niciodată pe tipul ăsta, nu venea niciodată la club – de parcă Mats nu voia să ştim cine era.

Se băgă în vorbă şi Boggan:

— Dar nu era doar un moş oarecare; odată, la câţiva ani după răpire… o încurcătura naibii, cu bătaie şi de toate. Atunci puteai să-ţi dai seama în ce se băgase…

Bosse voia să termine propoziţiile lui Boggan – ăştia doi îi aduceau aminte lui Emelie de nişte colege de clasă din liceu: semănau ca două picături de apă, Tweedledum şi Tweedledee[27]. Fuseseră dintotdeauna împreună. Le plăcea aceeaşi muzică, gândeau la fel: asta ar fi spus şi ei. Se îmbrăcau la fel, vorbeau la fel. Se purtau de parcă erau o *singură* persoană.

[27] Expresie folosită pentru două persoane între care există doar diferenţe minore.

— Aşa că de-asta voiam să vorbim cu voi, zise Boggan. Pentru că tipul părea că avea ceva de ascuns. Credem că Mats avea mai multe în comun cu el, nu doar juca pe banii lui.

— Cum ar fi?

— Nu prea ştim, dar, după răpire, Mats stătea din ce în ce mai mult cu el. Şi pe-atunci chiar o lăsase mai moale cu pokerul, aşa că nu mai putea fi vorba de finanţarea câtorva jocuri sau, oricum, nu doar de asta.

— Şi ce-mi aduc aminte de finanţatorul ăsta al lui e că avea tatuat un tigru pe braţ, semăna cu *tine,* completă Bosse şi arătă spre Teddy.

•

Emelie lucra 16 ore pe zi. Dormea ca naiba noaptea. O chinuia stresul. Pastilele de dormit pe care le dădea pe gât erau la fel de eficiente ca nişte jeleuri. În timpul zilei, vedea dublu de extenuare. Îi era teamă să nu facă greşeli. În postul ei, rigurozitatea era preţuită chiar mai mult decât iscusinţa juridică. Recunoştea avertismentele, dar în momentul ăsta nu-şi permitea să *n-o* ia pe scurtătură. Trebuia să facă ceva.

După întâlnirea cu Bosse, făcuse o plimbare scurtă prin oraş. Nu pentru cumpărături sau cafea. Avea nevoie de ceva care s-o ajute. Poate că n-avea voinţă, dar n-avea nici de ales.

Cabinetul doctorului era pe Norrlandsgatan. Mai fusese acolo de câteva ori. Acum vreun an, avusese amigdalită şi-i trebuise penicilină. Asigurarea pe care-o avea de la Leijon o îndrumase către un mare spital privat, dar era mai departe, iar ea avusese o senzaţie plăcută în locul acesta.

Etajul al treilea: Direkthälsa. Din câte ştia Emelie, aici nu lucra decât un singur doctor, iar ea pe doctorul Gunnarsson voia să-l vadă. După ce fusese la el ultima dată, dăduse o căutare după numele lui – ar fi trebuit să funcţioneze şi de data asta.

Nu trebui să aştepte mult. Era plăcut să scape de obişnuitele reviste pentru femei şi peştii cu ochi răutăcioşi din acvariul din sala de aşteptare.

Gunnarsson îi luă tensiunea şi făcu nişte însemnări pe computer. Emelie îi explică:

— Sunt stresată. Am foarte multe de făcut. Nu dorm, am umerii şi spatele foarte încordate. Intru în panică şi nu mă pot concentra.

Gunnarsson îi puse câteva întrebări. Dac-a mai avut şi înainte senzaţiile astea. Dacă erau mai intense în anumite situaţii. Emelie răspunse „da" la ambele întrebări.

— Cred c-ar trebui să începi să ai mai multă grijă de starea ta generală de sănătate, zise doctorul Gunnarsson. Să faci mai multă mişcare, să mănânci cum trebuie – fără fast-food. Trebuie să încerci vreo formă de relaxare, yoga, meditaţie, poate tehnici de conştientizare a prezentului.

Emelie n-avea timp de așa ceva. Zise ce știa că voia să audă medicul.

— Le-am încercat deja pe toate. N-ajută. Am nevoie de altceva. Sunt sută la sută sigură.

Împinse un plic peste masă. Gunnarsson avea degete îngrijite. Deschise plicul. Emelie pusese înăuntru 3.000 de coroane, în bancnote de câte 500.

Glasul medicului deveni dintr-odată complet inexpresiv.

— Am înțeles. Păi, să-ți scriem atunci o rețetă.

Stesolid[28], 5 mg.

Când Emelie se ridică să plece, îi spuse:

— Numai să fii atentă cu astea. Sub nicio formă să nu iei mai mult decât doza pe care am prescris-o. Stesolid poate să dea dependență, uneori provoacă somnolență, în cele mai grave cazuri, poate duce la depersonalizare.

— Ce-i asta?

Gunnarsson se lăsă în față peste birou.

— Păi, cum s-o descriu? O senzație de irealitate, de nesiguranță în legătură cu identitatea ta.

Lângă cabinet era o farmacie. Emelie se așeză la rând. Avea neapărată nevoie de ceva imediat, îi tremurau mâinile, avea gura uscată, vedea triplu.

Farmaciile, în ultima vreme – după valul de privatizări, pierdeau mai mult timp încercând să vândă creme hidratante și balsamuri de păr decât medicamente.

Îi veni rândul. Rețeta ar fi trebuit să fie deja înregistrată în sistem. Îi dădu farmacistului codul de identitate, iar el dispăru în spate ca să-i aducă ce avea nevoie.

— Bună.

Emelie se-ntoarse.

Nu. *Nu.*

Magnus Hassel.

Cu coada ochiului, îl văzu pe farmacist întorcându-se spre tejghea cu tabletele.

— Bună.

Nu știa ce să spună.

— îți cumperi pastă de dinți? întrebă ea în cele din urmă, fără nicio legătură.

— De ce, ți se pare că-mi miroase gura?

Magnus zâmbi.

[28] Denumire comercială pentru diazepam, utilizat îi pentru stări de anxietate.

Trebuia să iasă de-aici. Să fugă. S-o ia la goană. Dar ar fi părut şi mai ciudat. În plus, încă nu plătise.

— Nu, nu, doar că-n ultima vreme se pare că pentru aşa ceva vii la farmacie.

Emelie întinse ambele mâini, acoperind repede sticluţa. Spera că Magnus n-avusese timp să citească eticheta.

Farmacistul zâmbi.

— Plătiţi cu cardul?

Magnus era tot lângă ea. Emelie strânse sticluţa, sperând că farmacistul n-o să spună nimic despre ce-i dăduse adineauri. Dar cum să reuşească să-şi scoată portofelul din geantă cu o singură mână?

— Nu, doar ridic nişte tablete pentru alergii, zise Magnus. Aproape c-a venit sezonul polenului.

Emelie o făcu dintr-o mişcare: împinse geanta spre mâna stângă, dădu drumul sticluţei, înhăţă portofelul.

În două minute, era deja în stradă. Era prea mult de suportat.

Deschise imediat sticluţa şi înghiţi o pastilă. Spera că o să-şi facă efectul rapid.

21.

Pirate Bay, swefilmer.se, megadownloader.com.

Linda n-avea abonament la Netflix sau HBO ca orice părinte normal – n-avea nici măcar canalele pe cablu C More sau Viaplay.

N-o deranja, fie pentru că ducea lipsă de lovele, fie pentru că fusese el plecat de-acasă aşa de multă vreme.

Nikola detesta site-urile de piraterie: totul părea aşa de banal. Improvizat, sărăcăcios. Dar de-acolo îşi lua toate filmele acum. *The Avengers*[29], *The Hobbit*[30], *The Fast and the Furious*[31]: cât cuprindea.

Acasă: în patul lui, în faţa televizorului, lângă cuptorul cu microunde – în ultimele zile, trăise cu pizza la microunde. Se simţea aşa de apatic. N-avea chef nici măcar să se masturbeze.

Linda îl bătea tot timpul la cap.

---

[29] „Răzbunătorii" (2012), film în regia lui Joss Whedon, cu Scarlett Johansson, Robert Downey Jr., Chris Evans şi Gwyneth Paltrow (în engl. în orig.).

[30] „Hobbitul" (2012-2014) – serie de filme în regia lui Peter Jackson, cu Martin Freeman, Ian McKellen, Benedict Cumberbatch, Orlando Bloom (în engl. în orig.).

[31] „Furios şi iute" (2001), film în regia lui Rob Cohen, cu Paul Waler şi Vin Diesel (în engl. în orig.).

— Trebuie să-l suni iar pe George Samuel. S-a purtat frumos cu tine, te-a lăsat să pleci la timp când erai acolo. Sunt sigură c-o să te primească înapoi.

Dar era deja prea târziu. George sunase să-i spună că n-o să meargă:

— Îmi pare rău, frate, dar probabil c-ar fi mai bine să-ţi cauţi de lucru în altă parte.

— Atunci o să vorbesc eu cu el, poate că se răzgândeşte, zisese mama. Nu vrea să te piardă.

Nikola se răsuci pe canapea.

— Ştii ceva, mamă?

— Ce?

— De fapt, eşti al naibii de meseriaşă.

Ea ridică privirea, crezând probabil că face mişto de ea.

— Nu renunţi niciodată când e vorba de mine, nu-i aşa?

Linda îşi trecu o mână prin părul lui, aşa cum făcea când era mic.

— Un Maksumic nu renunţă niciodată, Nicko. Ştii asta, nu?

Două sute cincizeci de miare: pe asta trebuia el să pună mâna. Plus chestia cealaltă: să-i găsească pe indivizi.

Banii: misiune imposibilă. Se gândise să stea de vorbă cu Teddy – dar când se întâlniseră nu fusese momentul potrivit, atunci când le ceruse lui Nikola şi Chamon să-l urmărească pe tipul ăla.

Să-i găsească pe tâlhari: un rahat periculos – avuseseră coaie să-l atace pe Isak când era înconjurat de propriii oameni. Probabil că erau nebuni de legat. Suficient. Era de-ajuns.

Trebuia să se ocupe de situaţia asta.

Tâlharii: unul dintre ei îşi lăsase arma pe podea când îi înfipsese Nikola pistolul în spinare. Doar de la asta putea porni: un Kalaşnikov. Un AK-47 care, chiar în momentul acela, era ascuns la subsol, într-o ladă cu haine vechi de iarnă.

Doar faptul că se afla acolo: un risc prea mare ca să şi-l asume – infracţiune gravă la regimul armelor. Cel puţin zece luni dacă prindeau de veste poliţaii.

Ideea lui: să ducă arma la Gabbe, ca să se uite la ea. Tipul s-ar putea să fie în stare să-i spună de unde provenea.

Banii. Planificare în curs. El şi Chamon luaseră de la nişte prieteni două geci Everest închise la culoare, la fel cu pantalonii. Şi pantofii lor: negri ca noaptea.

Luaseră cagulele de la Mickes MC, de la marginea oraşului – motocicliştii le ziceau „glugi de motor”. Oricum: ideea era să-şi ascundă feţele de camerele de supraveghere.

Mai discutaseră ei despre ideea asta şi înainte. Ica Kvantum, Willys, Lidl, magazinele uriaşe de mâncare. Erau o mulţime. Peste tot prin zona Stockholmului. Din senin, suedezii deveneau americani. Făceau cumpărături doar în centrele comerciale enorme din afara oraşului. Garaje nebuneşti şi deprimante. Cărucioare de cumpărături, model supradimensionat. Copii care urlă şi rafturi de pâine care se întind pe câte jumătate de kilometru. Nikola se întreba ce făcea lumea înainte să apară magazinele astea. Poate că suedezul obişnuit îşi cultiva pe-atunci rahaturile proprii. Ca iarba acum. Orice bulangiu avea o seră miniaturală în debaraua de-acasă, cu tot cu lămpi cu ultraviolete, ventilatoare şi aditivi nutritivi la fiecare ghiveci.

Nikola venise prima dată cu ideea într-una dintre permisiile de la Spillersboda.

— Unul dintre magazinele alea uriaşe, am putea da o lovitură la unul din ele. Tre' să aibă o grămadă de lovele în seif după ce-nchid duminica.

Chamon rânjise.

— Ţine şi tu pasul cu vremurile, frate. Acum ăia au paznici la bani. Toţi banii gheaţă de la case sunt păziţi şi ridicaţi înainte de sfârşitul zilei. Dar ai dreptate, totuşi. Au bancnote, căcălău de bani. Doar că nu de la casele obişnuite.

Trebuia să se-ntâmple. Refuza să fie un paria, mazilit pe banca de rezerve – să joace în ligile inferioare. Voia să conteze.

Doar dacă n-ar fi fost atât de speriat.

Trebuia să se schimbe acum. *Big time*[32].

Se duse la Chamon. Stătea pe canapea, ca de obicei: *GTA V*[33] pe monitor, cutii de Red Bull peste tot, o grămadă uriaşă de iarbă pe o farfurie de pe masă. Prietenul lui îşi lăsase o bărbuţă – arăta ca o combinaţie între Jack Sparrow şi un cântăreţ de hard-rock: ca băieţii de la Slayer.

Nikola încercă să facă planul.

— Intrăm, luăm tot ce au şi după aia o-ntindem. Vreau să zic, cât de greu poate să fie?

Chamon îi explică: magazinele aveau bani de la celelalte standuri. Grătare şi cărbuni, îngrăşământ şi plante, cartofi şi căpşuni proaspete, rulouri cu scorţişoară şi pâine: tot ce vindeau la standurile de afară. Plus loteria, lozurile şi ziarele pe care le vindeau la o casă specială de la intrare.

Chamon opri jocul.

— E ceva ce nu trebuie să uităm, frate. Avem nevoie de cineva din interior, cineva care poate să ne spună unde să mergem, unde ţin banii.

---

[32] În stil mare (în engl. în orig.).

[33] Grand Theft Auto – joc de acţiune produs de Rockstar Games.

•

Cu câteva zile în urmă, Paulina îi trimisese un mesaj. Mintea lui Nikola era vraişte. Totuşi, era fericit.

Se-ntâlniseră într-o seară la O'Learys: acolo unde se văzuseră prima dată. Venise singură: era aşa de curajoasă – avea 17 ani şi urma să se vadă cu misteriosul slav care vorbea siriacă, Omul cu Biblia. Poate că nu era chiar aşa de misterios. Scos din joc un an de zile. Plus: cine fusese el înainte, mai precis?

Comandase o bere, iar ea îşi luase un pahar de şampanie şi vorbiseră de toate: şcoala ei. Perioada pe care el o petrecuse la Spillersboda. Şi nu în cele din urmă cărţile pe care le citiseră – un sentiment ciudat. Nu vorbise niciodată despre cărţi cu altcineva în afară de Teddy şi de bunică-său.

Paulina avea părul strâns: i se vedea toată faţa. Nasul drept, ochii plini de întrebări despre el. Ce dracu', ar trebui s-o ducă acum acasă şi să se urce direct pe ea. Apoi să-l sune pe unul dintre băieţi şi să-i spună. Ce *bunăciune.* Mă dorea, cum fac toate. Mi-am dat drumul pe faţa ei de patru ori.

Singura problemă: nu ştia ce să facă. Parcă-l legase cineva de podeaua din bar, cu mâna în buzunar.

Trebuia să se mute mai aproape de ea, să-i pună o mână pe coapsă, să-i spună în şoaptă cuvinte tandre. Să flirteze cu ea, să pară sigur pe el. *Mergem la tine sau la mine?*

Dar nu putea. Acelaşi lucru, la nesfârşit.

El: slab.

El: un idiot.

El: aşa de speriat.

Plecară fiecare pe drumul lui la 12 şi jumătate.

Nu erau ca toţi ceilalţi.

A doua zi, l-a sunat pe unul dintre băieţii cu care fusese la Spillersboda. Amintire vagă: tipul vorbise despre vărul lui, care lucra într-unul dintre magazinele alea uriaşe. Saman.

Bingo: Saman lucra de şapte ani într-un depozit al ICA Maxi din Botkyrka. Un om onorabil cu un *shurda*[34] nebun pe post de nepot. Dar, potrivit prietenului său, Saman trecea printr-un divorţ. Avea nevoie de lovele.

Nikola nu-i spuse despre ce e vorba, dar stabiliseră să se-ntâlnească la piscina din Slagsta, probabil aproape de ograda tipului. Nikola habar n-avea – tot ce ştia: trebuia cumva să reuşească.

Ieşi. Împrumutase maşina de la Linda.

---

[34] Aprox. flăcău, în argoul folosit în cartierele suedeze cu populaţie importantă de imigranţi (*Rinkebsysvenska*).

În stânga era plaja – o să fie plăcut în câteva săptămâni, când o să fie cald de-a binelea şi gagicile or să-nceapă să decoreze plaja ca nişte jalapeños pe pizza.

Vărul tipului îşi acoperise faţa cu o eşarfă. În plus: o pălărie trasă pe ochi şi ochelari de soare. Arăta aiurea, ca un guru al superjafurilor – ce dracu', nici măcar nu era sigur că omul care vine spre el e Saman.

Durere de stomac. Chiorăieli. Nikola îşi dorea să fi fost şi Chamon cu el.

Era poliţai? Vreun ciripitor jegos? N-avea senzaţia aia – dar ce ştia el despre asta?

Ridică o mână. Îl salută de la distanţă. Tipul mai înaintă vreo câţiva paşi.

Ajunseseră faţă în faţă acum. Flăcăul purta mănuşi de piele: ce dracu', frate, sărise calul cu totul.

Sau? Poate c-ar fi trebuit să-şi ascundă şi el faţa. Se-ntreba ce-i spusese, de fapt, flăcăului tipul de la Spillersboda.

— Bună, bună.

— Nu că n-aş avea încredere în tine, dar poate că am putea face o plimbare? zise Nikola.

Dacă era o acţiune acoperită a poliţiei, nu voia să rămână printre copaci. Dacă era pe bune, voia să pară experimentat.

— Mda, nicio problemă. Am zis că ăsta ar fi un loc bun, dar, dacă vrei, sigur.

Porniră de-a lungul plajei.

— Îmi place vărul tău, zise Nikola. Am făcut o grămadă de chestii împreună.

— Nu-mi spune de el, răspunse vărul. E oaia neagră a familiei.

Nikola trebuia să afle dacă ăsta era cu adevărat Saman.

— Ai fost să-l vezi cât era închis?

Făcură câţiva paşi pe nisip. I se afundau pantofii, nu era plăcut.

— La Spillersboda? Nu, n-am avut timp.

— Dar unde a fost înainte, la Häggvik?

— Häggvik? N-a fost niciodată acolo. Are un suflet bun. Dintr-o familie bună. Taică-său e imam, să ştii.

Pentru Nikola, era suficient – tipul ştia destul de multe. Era ce trebuie.

— Am o ofertă pe care nu poţi s-o refuzi, zise el.

— Ce?

— Zece la sută din cât luăm.

Poliţia din comitatul Stockholm

Interogatoriul informatorului „Marina", 17 decembrie 2010

Anchetator: Joakim Sundén

Locaţie: centrul Farsta

Notă 4 (prima parte)
Transcrierea convorbirii

JS: Ce vreme azi! Zăpadă, zăpadă, zăpadă.
M: Mmm…
JS: Ai apucat să-ţi faci cumpărăturile de Crăciun?
M: Nu, nu prea, nu.
JS: Am înţeles.
M: Nu-mi aduc aminte unde am rămas.
JS: N-are importanţă. Poţi să-ncepi de unde vrei. Cum ziceam, Mats, cel mai important lucru e să te simţi în largul tău. Sunt aici pentru tine. Să ascult ce ai de spus. Nu trebuie să-ţi faci griji.
M: Mulţumesc.
JS: Pot să te-ntreb ceva? Mă interesează situaţia cu Cecilia. Mesajul de la Michaela a fost singurul lucru despre care a pus întrebări? Adică, al doilea serviciu era în principal seara, nu?
M: Mda, punea întrebări despre o mulţime de lucruri, dar am început să fac tot mai mult din treaba suplimentară în cursul zilei. În 2005, la sfârşitul toamnei, am redus la 70 la sută norma la KPMG. Am dat vina pe stres. M-au trimis la medicul companiei şi nici măcar n-am minţit prea mult când i-am zis că nu dormeam şi sufeream de dureri de stomac din când în când. Era o gastrită uşoară, a decis medicul. Totdeauna am avut cam 81 de kilograme. Am avut mai mult sau mai puţin aceeaşi greutate toată viaţa mea de adult, dar în toamna aia am scăzut undeva în jur de 75.
Cecilia tot mai voia să ştie de ce lucram aşa de mult, dar am tot dat vina pe şefii mei şi pe clienţii imprevizibili, dar şi pe faptul că mergeam la club un pic mai mult. Partea asta era adevărată – jucam puţin. Şi cred că se gândea probabil şi că aveam o aventură. Dar, oricum, eram foarte îngrijorat pentru Cecilia. Întâi, pierdusem la cărţi tot ce aveam noi, apoi fusese nevoie să fac o grămadă de tâmpenii. Şi acum trebuia să mint practic despre tot ce făceam. Începusem să mă satur. Nu mai voiam să-mi arunce tot timpul aceleaşi priviri îngrijorate sau bănuitoare. Voiam să se uite la mine ca pe vremuri.
JS: Şi cum mergea treaba din punct de vedere financiar, dacă nu mai lucrai program normal la KPMG?
M: Ăăă… (inaudibil)… primeam nişte bani. În ultima luni din fiecare lună, aveam pe birou un plic cu 20.000 de coroane. Asta compensa în mare parte ceea ce pierdusem trecând la program redus, plus că erau… neimpozabili.
Dar aveam tot mai mult de făcut şi, la începutul lui 2006, i-am cerut şefului meu, Niklas, să-mi reducă şi mai mult programul, până la jumătate.
În ianuarie, i-am cumpărat Ceciliei bilete la *Mamma Mia,* la Londra. Era foarte pasionată de muzică, începuse chiar să cânte într-un cor, ceea ce cred că-i prindea bine – însemna că are o ocupaţie uneori seara.

Ne-am dus la Londra într-un weekend prelungit în februarie şi, când ne-am cazat la hotel, ne-au spus că ne-au schimbat rezervarea şi ne-au oferit un apartament. Priveliştea era incredibilă şi era un început minunat pentru weekend. N-am întrebat niciodată cine a aranjat să ajungem acolo, dar, când am venit acasă, Michaela era destul de curioasă dacă am avut jacuzzi şi terasă şi dacă vedeam de la fereastră Trafalgar Square.
Au început să-mi vină şi alte idei. Economia Suediei era în creştere, toată lumea uitase de prăbuşirea dot-com care avusese loc cu câţiva ani înainte, iar economia luase un avânt de parcă era un tren fără frâne.
Prietenul meu Bosse era cel care vorbea întotdeauna despre bursă. A adus vorba odată, când jucam.
— Sunt venituri cu adevărat mari pentru oricine vrea să-ncerce. E exact ca la Hold'em. Dacă ştii să numeri, poţi să-nvingi sistemul. Ştii, am cumpărat acţiuni la o firmuliţă care se cheamă SinterCast, cu 49 de coroane bucata. Produce aliaje pentru motoare de maşini. Am intrat cu 200 de miare. Apoi s-a aflat că le-a cumpărat Ford Motors tehnologia. După trei săptămâni, acţiunile valorau 100 bucata. Asta înseamnă 200.000 fără să mişc un deget, zisese Bosse.
Prietenul lui, Bogusław, s-a scobit în nas.
— Dar pentru tine e ca o băşină trasă-n vânt. Atâta ai spart la masa de joc luna trecută.
Bosse s-a uitat la cărţi înainte să le pună pe masă.
— Nu cred că pricepi. Tocmai asta-i ideea. Aici, lucrurile merg în sus şi în jos. La bursă, merg doar în sus, în orice caz pe termen lung.
Ascultam. Mă gândeam. Şi-ncercam să-nţeleg.
Am început să citesc ziarele financiare şi revistele de afaceri. M-am abonat la informări de la diverse companii de analiză şi brokeraj. Am vorbit cu Bosse la club şi cu Stig Erhardsson la bancă. Am citit mesajele din grupurile de discuţii online – toată lumea se entuziasma de succesele de la bursă, explicându-şi modul de gândire. Am început să fiu atent la estimările afacerilor, raporturile preţ/profit şi analizele tehnice. Mi-am făcut cont la un broker online ieftin, Nordnet, doar ca să studiez mişcările de pe piaţă. Am tras propriile concluzii. Nu era chiar aşa de uşor cum pretindea Bosse, dar existau nişte asemănări clare cu pokerul – matematică şi psihologie în modele previzibile. Puteai să obţii sume imense de bani dacă făceai totul cum trebuie. Simţeam cum revine microbul, răzbunător. Din nou.
Cam tot pe-atunci, Suedia a lansat A treia directivă privind spălarea banilor. Era o chestie de la UE, se ocupa de ea Financial Action Task Force, în principal pentru lupta împotriva terorismului şi chestii de-astea, dar a avut un impact enorm asupra jobului meu suplimentar. Dintr-odată, toţi clienţii puteau fi identificaţi prin documente, detalii sau informaţii venite din alte surse decât de la noi. În trecut, băncile aveau, pur şi simplu, o politică numită „cunoaşte-ţi clientul", dar, deodată, puteau să-l cunoască tot felul de firme şi consultanţi. Contabili, avocaţi şi, pe deasupra, casele de schimb valutar au început să solicite

întâlniri faţă în faţă, să vrea să afle ce fel de afaceri aveam, să obţină informaţii despre scopul relaţiei de afaceri, să-nţeleagă de ce trebuie făcute tranzacţiile cu bani gheaţă. Era o harababură nenorocită, complet exagerată – un pic dementă, de fapt. Nu prea eram noi Al-Qaida.
Cel mai rău era că ajungeau sub lupă până şi filialele bănoase, cum erau anticarii sau dealerii de maşini, curăţătoriile şi firmele de construcţii. Orice plăţi cash de mai mult de 15.000 de euro trebuiau verificate şi raportate.
Stăteam în fiecare noapte să calculez şi să mă gândesc. Probabilitatea unei restricţionări severe. Posibilităţile apariţiei unor constrângeri. Înlocuirea investiţiilor. Am decis că trebuia să ne punem ouăle în mai multe coşuri, ştii? Practic, asta-nsemna să luăm legătura şi cu alte bănci şi să-ncepem să punem bazele unor relaţii de încredere cu ele şi să găsim noi modalităţi să facem ce făceam noi. Aşa că am dat câteva telefoane, am avut nişte întâlniri pe la diverse birouri din tot oraşul. În final, companiile noastre aveau conturi la SEB, Handelsbanken, Nordea, Swedbank şi Danske Bank, dar şi la o grămadă de „bănci de plastic", cum le zic eu, Ikano, Resurs, mda, ştii tu ce vreau să zic.
În acelaşi timp, mă gândeam tot timpul şi la propriul meu aranjament. Dac-aş fi putut doar să-mprumut, pentru câteva săptămâni, nişte bani din fluxul nostru de numerar, aş fi putut câştiga suficient cât să-i bag undeva pe Sebbe şi pe ceilalţi, să-mi iau familia şi să mă mut definitiv în altă parte.
Dar, într-o bună zi, am primit un telefon de la un avocat.
— Vă sun de la firma de avocatură Leijon. Mă întrebam dac-aţi fi interesat să vă întâlniţi cu un client de-al meu.
— Nu mă ocup eu de conturile clienţilor. Ar fi mai bine să discutaţi cu directorul meu, Niklas, am spus eu.
— Nu, clientul meu vrea să aibă o întâlnire cu dumneavoastră, pur şi simplu. Vrea să vă vedeţi în legătură cu cealaltă activitate a dumneavoastră, dacă-nţelegeţi ce vreau să spun.
Birourile firmei de avocatură se aflau nu departe de Clara's. Nu mai fusesem niciodată acolo. Interioarele erau din materiale naturale: lemn de esenţă tare, granit şi gresie. Totul radia competenţă şi încredere.
Am urcat într-unul dintre birourile de pe colţ de la ultimul etaj. Priveliştea asupra Stockholmului era incredibilă.
De cealaltă parte a mesei, cu o ceaşcă de cafea în mână, avocatul stătea lângă un bărbat pe care nu-l cunoşteam pe-atunci, Peder.
Peder purta cravată şi o pereche de ochelari rotunzi. S-a ridicat drept în picioare, a întins mâna cu un zâmbet şi s-a prezentat doar cu prenumele. Avea dinţii nefiresc de albi. Era probabil de vârsta mea, poate cu câţiva ani mai mare.
— Mats, mă bucur de cunoştinţă. Vreau de ceva vreme să discut cu tine, a spus. Apropo, îl cunoşti pe avocatul meu?
Celălalt bărbat părea stânjenit de felul familiar de a se comporta al lui Peder.
— Acum, că v-aţi cunoscut, cred c-o să vă las în pace, a zis avocatul şi s-a ridicat.

Odată ce s-a închis uşa în urma lui, Peder şi-a împletit degetele. Pe degetul mic, avea un inel de aur cu sigiliu.

— Reprezint un număr de persoane care au nevoie de ajutorul tău.

Nu ştiam de ce eram eu cel care stătea aici, şi nu Sebbe. Era peste nivelul meu. Făcusem multe în ultimele şase luni, dar nu luasem niciodată legătura cu oamenii care chiar se foloseau de serviciile noastre.

— Avem bani în anumite locuri şi trebuie să-i mutăm în altă parte. De fapt, e destul de simplu. Dar statul suedez, UE şi ţara aia uriaşă din vest condusă de evrei ne fac viaţa grea. Aşa cum sunt sigur că ştii.

Am înghiţit în sec, m-am gândit că, dac-o poate face Sebbe, pot şi eu. Am vorbit cât de calm am putut.

— Doar spune-mi ce-ţi trebuie şi o să aranjăm.

Peder s-a lăsat pe spate în scaun. Mă ducea cu gândul la Sean Penn în *Carlito.*

— Excelent.

Nota continuă pe o pagină separată.

22.

Dejan ajunsese să fie înnebunit după câini, în sensul propriu al cuvântului. Îşi cumpărase cu patru luni în urmă un *bull-terrier* şi hotărâse să-i spună Mauler[35], după regele artelor marţiale suedeze.

— Potaia îmi mănâncă într-o zi mai mult timp decât toată treaba pe care o fac într-o săptămână, zise el.

— Nu te-ai gândit niciodată să-l duci la un hotel pentru căţei? întrebă Teddy. Sigur primesc bani, ceea ce e bine pentru tine. Poate chiar îl adoptă. Pare un pic cam palid. Sigur îi dai carnea care trebuie, ce zici?

Era cel mai alb câine pe care-l văzuse vreodată Teddy. Până şi interiorul urechilor era alb. Dar se pare că era interzis să glumeşti despre Mauler – faţa lui Dejan îşi pierdea orice expresie. Teddy mai văzuse asta şi înainte şi-şi ceru imediat scuze.

Se-ntâlniseră tot în Flemingsberg, de data asta în pădurea din spatele gării. Teddy sunase şi spusese că e urgent.

Dejan: vechiul lui prieten de dinaintea celor opt ani de pârnaie. Scutierul lui, prietenul lui bun – camaradul lui în atâtea belele, că le pierduse şirul. Cel mai important: Dejan – omul care-l ajutase să-l răpească pe Mats

[35] Alexander L. Gustafsson (n. 1987) – cunoscut luptător suedez de arte marţiale mixte, supranumit „Mauler" (Boxerul).

Emanuelsson, dar al cărui nume Teddy nu-l pomenise niciodată în timpul procesului.

Pe atunci: Teddy în arest preventiv, cu restricţii totale, timp de şapte luni, interogat de poliţie de opt ori şi de multe alte ori la tribunal. Îi oferiseră o reducere a pedepsei, în pofida faptului că aşa ceva era interzis în Suedia – plus programul de protecţie a martorilor, „echivalentul unei rente până se pune pe picioare", ziseseră ei, şi un ajutor pentru studii. Îl ameninţaseră că-i implică şi familia, că-l iau cu forţa pe Nikola, c-o zdrobesc pe sora lui, Linda. Dacă nu le spune cine a mai fost implicat. Dacă nu-i dă în vileag pe tovarăşii lui. Să-i dea în gât pe Dejan şi pe Ivan. Kum.

Dar Teddy îşi ţinuse gura. Nu spusese o vorbă. Îşi încasase anii de puşcărie fără să se plângă.

Dejan ar fi trebuit să fie cel care să-i plătească o rentă pentru tot restul vieţii lui. Sau Kum.

Îl lăsă pe Dejan să vorbească. Mauler era pui când îl luase – curs de dresaj, plus unul pentru reacţie la comenzi şi mers în lesă. Şi unul pentru ceva ce se numea „dresaj cu *clicker",* în urma căruia câinele învăţa să execute comenzi când stăpânul folosea un dispozitiv metalic care scotea un anumit sunet.

— Uite, aproape că poate să facă o întoarcere completă de cap, zise Dejan, apăsând clickerul ca un nebun.

Mauler se uită la el şi răsuci capul.

— Asta-i tot? întrebă Teddy.

Pe lângă ei trecu în viteză un tren.

— O să reuşească, Teddy, o să reuşească. Mişcarea capului la stânga e primul pas.

Dejan se aplecă şi scărpina câinele după ureche.

— Nu-i aşa, drăgălaşule? Da.

Lui Teddy nu-i venea să-şi creadă urechilor. Singurul lucru faţă de care mai arătase Dejan vreodată atâta afecţiune fusese propria sculă.

Vedea în depărtare clădirea imensă a bibliotecii liceului Södertorn, iar în dreapta proiectele rezidenţiale colorate. Flemingsberg. Aici se îngrămădeau studenţii la stomatologie, economiştii şi cercetătorii în domeniul identităţii de gen. Avocaţi, procurori şi judecători, imediat în spatele gării. Cam până aici ajungeau: nu puneau niciodată piciorul dincolo de calea ferată de navetă.

Acum trebuia să treacă la subiect.

— Dejan, îţi aduci aminte că te-am întrebat acum câteva săptămâni ce anume ştii despre Mats?

— Mda, dar n-are rost să continuăm pe tema asta. Las-o baltă.

— Nu, n-o să las nimic baltă. Mi-ai spus că juca.

— Mda.

— Dar n-ai zis şi că avea un finanţator, unul dintre noi?

— Ce vrei să zici?

— Dejan – Teddy ridică vocea – mă cunoşti. Ştii bine ce am făcut pentru tine. Opt ani. Tu n-ai făcut niciunul. Aşa că încetează cu minciunile.

Zâmbetul prietenului său se stinse. Teddy îi aşteptă reacţia: se putea termina în multe feluri.

Dejan îşi vârî mâinile în buzunare şi se-ncruntă.

Teddy ridică bărbia. Nu se lăsa niciodată.

Dejan:

— În regulă, Teddy, pentru tot ce-ai făcut. Nu ştiu mai multe decât ţi-am zis deja, dar e adevărat. Sebastian Petrovici, ţi-l aduci aminte?

— Mda, puţin, pierdea vremea la Clara's, nu?

— Exact. El era finanţatorul lui Mats. Şi cred că făceau şi afaceri împreună.

— Deci *chiar* l-am răpit pentru bani?

— M-ai întrebat şi data trecută şi jur, pentru mine, n-a fost vorba decât de bani. Dar Ivan e mort şi Dumnezeu ştie ce plan avea el cu nenorocita aia de răpire.

— Dar Sebbe Petrovici… ştii pe unde e acum?

— Nu l-am mai văzut pe individ de trei, poate patru ani. Cred c-a plecat, s-a mutat pe undeva, prin străinătate.

•

Leijon acceptase o prelungire a contractului de închiriere a maşinii.

Acum se-ndrepta, împreună cu Emelie, spre Solna, ca să se vadă cu Sara. Făcu toate ocolurile posibile, pentru că voia să scape de Swedish Premium Security. Îi dăduse lui Emelie o explicaţie vagă despre cine era Sara, lăsând deoparte doar anumite părţi.

— Ai program scurt? întrebă el.

Emelie păru să nu audă ce spusese el, privind doar pe geamul maşinii. Afară, în direcţia pereţilor enormi de sticlă cenuşie ai noului spital Karolinska. Parcă se coborâse din ceruri un nou oraş şi aterizase pe marginea autostrăzii E4.

— Lucrezi program scurt acum? încercă el din nou.

— Disponibilitatea e tot ce contează în munca asta. Dacă vrea clientul să aibă un acord finalizat până luni, duminică noaptea trebuie să lucrez la greu.

Un gând negru: Teddy urma s-o vadă în scurt timp pe Sara. Nu mai fusese de ani de zile cu o femeie. Ultima dată se întâmplase la închisoare, într-un pat de scânduri îmbrăcate în vinil, şi fusese cu ea.

— Cum era tatăl tău? întrebă Emelie când virară spre Solna.

— De ce vrei să ştii?

— Mă întrebam doar, ştii, cum era. În copilăria ta.

— Grea întrebare. Poţi să faci cunoştinţă cu el cândva. Stă în Hägersten.

— Era familist, o ajuta pe mama ta? Sau era mereu plecat?

— Când eram mic, lucra la Scania în Södertälje, asambla camioane şi alte chestii de-astea. Mama lucra tot acolo, dar la departamentul financiar. Din câte îmi aduc aminte, se ajutau mult unul pe altul. Dar după aia…

Vorbea mult mai încet ca de obicei.

— Apoi ea a murit, iar tata a deschis un restaurant de prânz în Solna şi după aia abia dacă mai dădea pe-acasă. Ai fi zis că puteam petrece mai mult timp cu el, dar nu, aveau grijă alţii de noi.

— Cine?

— Sora mea, Linda, de exemplu. Ea a avut grijă de mine şi de fratele meu mai mult decât a făcut-o vreodată tata.

— Dar e doar cu un an şi jumătate mai mare ca tine, nu?

— Mda, dar când eram mai mici, parcă avea de două ori vârsta mea. De fapt, tot aşa pare şi acum.

Emelie râse.

— Ştii, Teddy, am impresia că vârsta ta e foarte schimbătoare. Într-un sens bun, vreau să zic.

Teddy se întrebă ce voia să spună.

În cele din urmă, ajunseră. Solna. Tottvägen 28. Casa Sarei.

Tencuială roşie. La parter erau aprinse luminile, iar Teddy vedea plantele în ghivecele de la ferestre. Se lăsa înserarea. Strada era liniştită: dispăruseră toate skateboardurile copiilor şi scuterele adolescenţilor. Peisajul idilic cu vile se topea în asfinţit pe ziua de azi.

Teddy se gândi: pretutindeni, oamenii nopţii.

Parcă maşina puţin mai departe de casă, pentru că nu voia să blocheze nicio intrare sau să împiedice traficul.

Emelie avea geanta pe braţ: probabil că ţinea laptopul în ea, pentru că-l avea întotdeauna la îndemână.

— Când a sunat, ţi-a zis ce vrea să-ţi spună? întrebă ea în timp ce închideau uşile maşinii.

— Nu, a spus doar că e dispusă să discute despre ce a descoperit şi ce a făcut-o să se oprească.

— Cea făcut-o să se oprească?

— Asta cred că voia să spună: ce a făcut-o să nu se intereseze mai departe de cele întâmplate.

Tocurile lui Emelie ţăcăneau pe pavaj.

Bătură la uşa Sarei, iar ea răspunse după o clipă.

— Bună, zise ea, aruncându-i o privire lui Emelie, care se oprise în uşă.

— Poţi să ai încredere în Emelie. E avocatul lui Benjamin Emanuelsson.

În spatele lor, se apropia o maşină.

Ceva-l făcu pe Teddy să se-ntoarcă.

Unul dintre geamurile maşinii era lăsat. Un sentiment neplăcut – mergea prea încet.

Zări un bărbat îmbrăcat cu haine închise la culoare; era aplecat în afara maşinii şi ridicase braţul. Un obiect. Ceva lung. În mână.

Teddy văzuse destul.

— Are o armă, strigă el şi se aruncă la pământ, trăgând-o şi pe Emelie după el.

Încercă s-o prindă pe Sara şi s-o trântească şi pe ea.

Auziră împuşcăturile. Una, două, trei, patru.

Văzu ochii măriţi ai Sarei.

Maşina prinse viteză. Cauciucurile scârţâiră.

Nu se putea aşa ceva.

Sara zăcea pe preşul de la uşă.

Teddy înnebunise. *Ei,* oricine or fi fost, săriseră calul. Era pe punctul să explodeze.

Nu, nu putea s-o facă: se aruncă peste Sara.

Avea bluza întunecată peste abdomen.

Emelie ţipa în fundal.

Sara se uită fix la el. Încercă să spună ceva, dar nu reuşi decât să tuşească.

— Adu maşina, îi strigă Teddy lui Emelie.

Puse un prosop peste rană, fără să apese prea tare pe stomacul Sarei. Emelie conducea. O transportase pe Sara cât de atent fusese în stare – părea să fi fost lovită de un singur glonţ, dar el auzise mai multe împuşcături. Dacă glonţul i-a atins coloana, ar fi fost un dezastru dacă ar fi mişcat-o cum nu trebuie.

După un minut. Mergeau pe Solnavägen, spre spitalul Karolinska. Emelie claxona maşină după maşină. Îi zgâlţâia zdravăn pe bancheta din spate. Sara era în braţele lui. Ochii: fixaţi asupra lui Teddy.

Avea respiraţia mai rapidă acum.

— O să fie în regulă, o să fie în regulă, repeta el, ca un fel de mantra.

Prosopul era îmbibat de sânge. Trebuia să oprească hemoragia cumva. Dacă glonţul i-a atins aorta, nu mai avea mult de trăit.

Sara îl prinse de cot.

— Teddy… zise ea.

Tuşi şi scuipă sânge. Îl strânse mai tare.

O vedea transpirând.

— Teddy… zise ea din nou… singur acasă.

Şi atunci înţelese – Emelie sunase deja la 112 să spună că mergeau spre spital, dar nu putea să mai sune încă o dată în timp ce gonea pe străzi.

Teddy pipăi în buzunar după telefon. Ochii nu i se desprinseră de Sara. Răsuflarea îi suna sacadat acum. Ştia ce înseamnă asta: pierduse prea mult sânge.

Până la urmă, îl găsi: formă 112. Îi spuse operatorului ce se-ntâmpla.

— O persoană a fost împuşcată şi o ducem la spital. Dar băieţelul ei a rămas singur acasă: Tottvägen 28 în Solna. Edward.

Sara mormăi ceva la el în braţe. Nu auzi ce. Avea faţa palidă, pielea îşi pierduse orice urmă de culoare.

Îşi răsucea capul dintr-o parte într-alta, delirând.

Fuck. Îşi dădea seama. Se ducea. Răsuflarea, paloarea pielii, sudoarea rece: intra în şoc, şi după aia… *fuck* – nu se putea gândi acum la asta. Apăsă prosopul mai tare.

— Sara, uită-te la mine. Nu te da bătută. Rămâi cu mine. O să fie în regulă.

Emelie conducea mai repede ca un hoţ de maşini. Probabil că aproape ajunseseră.

— Te rog, Sara. Ascultă, ţii minte când ne-am întâlnit prima dată şi mi-ai spus c-ai început cursurile de criminalistică? Îţi aduci aminte ce-am întrebat eu?

Sara avea ochii încă deschişi.

Teddy continuă.

— Îţi aduci aminte? Am întrebat dacă au şi vreun curs despre mine.

Nicio reacţie.

— Ai râs.

Sara intrase în hiperventilaţie.

Era pe altă lume.

23.

Gabbe păru să se bucure că-l vede pe Nikola şi-i făcu semn să intre. O adâncitură în canapea: Nikola se scufundă în ea.

Omul purta aceleaşi haine ca şi data trecută. Diverşi sfinţi şi părinţi ai bisericii siriace îi cercetau de pe pereţi.

Pe măsuţa de cafea, o farfurie cu ceapă şi o roşie tăiată felii.

— Ia să mănânci ceva, zise Gabbe.

Nikola nu putu să nu se gândească la bunică-său. Lui Gabbe nu părea să i se potrivească deloc rolul de dealer de arme.

— Unde ți-e telefonul? întrebă el.

— Acasă, răspunse Nikola.

Știa partitura.

— Cum ai ajuns până aici?

— M-a adus Chamon.

— Și de unde știi că n-ați avut un polițai pe urme?

— Am coborât la 400 de metri de-aici. Jur, nu mă urmărește nimeni.

— Nu sunteți întregi la capetele voastre nenorocite.

— De ce?

— Să-ncepeți iar un război.

— N-am fost noi de data asta.

— Și după aia să încerci să dai de mine la telefon. Trebuie să fii mult mai atent, *habibi*[36]*.*

Bătrânul: clar de 50 de ori mai bun la școala vieții decât arăta.

Nikola își puse o mănușă de iarnă pe care o găsise acasă – nu voia să lase amprente. Apoi o scoase din geantă.

— Uite AK-ul pe care l-au lăsat în urmă.

Și Gabbe purta mănuși. Luă arma.

Pe mâner avea bandă adezivă neagră.

— Ăsta nu-i un AK-47.

— Ăă, și atunci ce e?

— Un Rk 62. Pușcă de asalt, așa i se spune. E versiunea de Kalașnikov a finlandezilor, cam același lucru, dar a lor. *Rynnäkkökivääri,* așa i se zice.

— Știi finlandeză?

— Nu, dar e o armă bună. Îmi place. Prietenii noștri au tras cu ochiul la ea când au dezvoltat Galilul.

— Care prieteni?

— Israelienii. Sunt din Liban, știi? Sunt creștin.

— În regulă, și ce știi despre arma asta?

Gabbe: nu numai că știa totul despre arme – era și regele pălăvrăgelii.

— Știu câte ceva. Am avut un aranjament acum vreo șase luni, tot felul de lucruri, dar s-a dus naibii. Voiau prea mulți bani. Două dintre armele pe care urma să le cumpăr erau ca asta, tot cu numerele șterse, ambele din 1995. Anul trecut, finlandezii au făcut puștile Rk 62 cu pat rabatabil. Au pierdut timpul cu forma, au făcut un model de test cu selectorul pe stânga, ca să-l poți manevra cu degetul mare. Deșteaptă mișcare, de fapt, dar armata

[36] Dragule (în arabă în orig.).

finlandeză a început să se plângă. Așa că vreau să zic, aceste prototivuri… prototicuri…

— Prototipuri?

— Exact. N-au făcut decât 20 de prototipuri. Cineva a săltat anul trecut cinci din ele dintr-un depozit de arme de lângă Åbo. Asta de-aici și cele pe care trebuia să le cumpăr eu sunt toate tipul acela.

— Ah, rahat, deci trei din cinci?

— Da.

Nikola luă iar arma.

— Cine încerca să le vândă?

— Abrohom. Îl știi?

— Abrohom Michel? Vărul lui Metim Tasdemir?

— Exact.

— Deci Metim e în spatele poveștii?

— Nu știi asta, și nici eu nu știu.

I se învârtea capul. Metim Tasdemir. Lider de clan. Cap de familie. Gangster de carieră. Metim: îl lasă pe unul dintre propriii lui oameni să fie împușcat în picior. Metim: întâi a-ncercat să-l facă pe Isak să decidă asupra despăgubirilor. Apoi a înhățat aceiași bani chiar de sub nasul lor.

Ce escroc.

Și totuși: Metim Tasdemir – un adevărat profet al violenței, influent în sânul mafiei. Un tip care în mod clar nici măcar nu-l respecta pe Numărul Unu.

Nikola nu știa ce să facă. Tipii ăștia erau cu multe clase peste el. Numai la gândul ăsta făcea pe el: că Metim ar fi aflat că-l bănuiește.

Se ridică să plece.

— Apropo, poți să mă ajuți să mă descurc cu Internetul ăsta al meu? întrebă Gabbe. E inutil.

Nikola ezită. Apoi se răzgândi.

— Sigur, dar poți să-mi dai ceva în schimb? Văd că ai câte ceva.

Gabbe: poate că nu știa nimic despre instalarea canalelor TV digitale – dar era un afurisit de geniu când venea vorba de arme.

24.

La birou, venise momentul discuțiilor anuale despre dezvoltare. Angajații ar fi trebuit să fie ținuți permanent la curent cu modul în care au fost

evaluaţi, unde se situau în ierarhie – chiar dacă, oficial, totul se referea la dezvoltarea profesională şi personală.

Emelie nu-şi dorea deloc să fie acolo în momentul ăsta, fusese în concediu medical de la atacul din Solna, dar n-avea de ales. Nu şi dacă voia să-şi păstreze serviciul.

Aceiaşi doi parteneri ca şi anul trecut. Leijon nu strica tradiţia.

Anders Henriksson era un ultratocilar de 49 de ani, care se căsătorise a doua oară cu o secretară de 27 de ani; se comporta de parcă avea 30 de ani, dar credea că Tiësto[37] e o maşină electrică din California. În plus, era unul dintre cei mai buni experţi în Fuziuni şi Achiziţii din Suedia. În ultima ediţie din Legal 500[38], era înscris drept *Leading Individual*[39], iar descrierea lui suna aşa: *„a brilliant analyst – creative and authoritative"*[40]. Emelie era sigură că era strălucit, cel puţin strict din punctul de vedere al IQ-ului, dar în ceea ce priveşte aşa-numitul EQ[41], probabil că ar fi trebuit să fie considerat incredibil de solicitant.

Magnus Hassel nu mai avea nevoie de nicio altă prezentare. Dacă lucrai în filială, ştiai cine e. Descrierea lui nu mai fusese actualizată de ani de zile. Scria de mult că era *„the clearest shining M&A star în Sweden"*[42] şi *„incredibly impressive"*[43].

Emelie fusese interogată de poliţie după cele petrecute în Solna. Chiar şi ei se miraseră: „Ce treabă ai *tu* cu asta?". Habar n-avea ce putea şi ce nu putea să spună.

Sara îşi pierduse cunoştinţa cu câteva minute înainte să ajungă la spital – pentru o secundă sau două, Emelie crezuse că s-a terminat. Teddy ţipa de pe bancheta din spate: „Nu, nu, nu".

Dar ieri o sunase să-i spună că Sara a scăpat. Se pare că operaţia durase ceva mai mult de patru ore. O salvaseră faptul că Tottvägen era aproape de spitalul Karolinska, faptul că Teddy decisese s-o ducă ei în loc să aştepte Salvarea şi faptul că-i oprise sângerarea.

•

— Deci, Emelie, cum ţi se pare ţie că merge? o întrebă Anders cu vocea lui piţigăiată şi forţată.

---

[37] Tijs Muchiel Verwest (n. 1969), cunoscut drept Tiesto – DJ şi producător de muzică olandez.
[38] Catalog anual independent al firmelor de avocatură din întreaga lume.
[39] Personalitate de vârf (în engl. în orig.).
[40] Un analist strălucit – creativ şi competent (în engl. în orig.).
[41] Indice de inteligenţă emoţională.
[42] Cel mai strălucitor star din Suedia în domeniul Fuziunilor şi Achiziţiilor (în engl. în orig.).
[43] Incredibil de impresionant (în engl. în orig.).

Jossan susținea că, ultima dată când lucrase cu el, avocatul părții adverse întrebase dacă poate să danseze *moonwalk* în pauză, așa de tare îi semăna la voce cu Michael Jackson.

Emelie era pierdută în gânduri. Trebuia să-și facă ordine în viață. Nu mai avusese niciun iubit după Felix, cu care ieșise câteva luni anul trecut. Nu se vedea niciodată cu verișoara ei, deși stătea și ea tot în Stockholm. Vorbea din când în când cu părinții la telefon, dar acum două săptămâni, când se dusese la Jönköping, se văzuse cu ei prima dată după multă vreme. Vorbea cu fetele la antrenamente, dar, de câte ori propuneau să se vadă la prânz sau să iasă la băut, ea n-avea timp.

Între liceu și facultate, stătuse un an să studieze la Paris, dar apoi își limitase aria de interes: terminase cele nouă trimestre de cursuri juridice în doar șapte. Direct la țintă. Concentrată asupra obiectivului. Serviciul era viața ei. O avea pe Jossan și încă vreo câteva consiliere juridice de-acolo. Avea un viitor. Cel mai important: aici însemna ceva, era în elementul ei.

Stăteau, exact ca și cu un an în urmă, în biroul lui Anders, și nu într-una dintre sălile de ședință. Avea câteva fotolii într-un colț. Pe podea, un covor țesut cu fir maroniu-roșcat strălucitor.

— M-am dezvoltat, m-am concentrat pe înțelegerea clientului și nu doar pe partea de business a dosarelor. Am titlul de avocat, pot să merg mai departe, răspunse ea.

— Ne-am uitat prin cazurile tale din ultimul an, zise Magnus. Pe toată perioada de 12 luni, arată totul bine. Dar…

Emelie credea că știe încotro se îndrepta.

— În ultima lună ai lucrat mai puțin de 47 de ore facturabile. Tocmai ai avut câteva zile de concediu medical, dar nu pari foarte bolnavă.

Emelie încercă să rămână cât de neclintită putea, să nu se dea de gol cu ceva. Simțea transpirația adunându-i-se pe spate. Magnus putea să-ntrebe curând de întâlnirea lor de la farmacie, curios ce ridicase ea atunci.

— Ce s-a întâmplat, Emelie? Ce-i cu reducerea asta de activitate din partea ta? De ce ți-ai luat concediu medical?

Emelie le zâmbi. Pe dinăuntru, tremura. Stesolid.

— Am avut ghinion luna asta: am fost răcită, amigdalită, gripă, gastroenterită, cum vreți să-i spuneți. N-am putut să lucrez cum trebuie.

— Dar azi pari cât se poate de teafără, dacă mă întrebi pe mine. Dacă te simți rău, dacă ai febră sau ți-e greață sau așa ceva, trebuie să te duci la doctorul companiei. Avem asigurări de sănătate excepționale pentru tine și ceilalți asociați. La Leijon avem grijă de angajații noștri.

— Știu, o să mă gândesc. Vreau numai să mă descurc cât mai bine.

Habar n-avea ce să spună. Nu ştia decât că ei nu trebuiau să afle la ce lucra ea în realitate şi cum se simţea de fapt.

Mai vorbiră o vreme. Comparară orele ei facturabile cu cifrele medii, discutară despre noile responsabilităţi, vorbiră despre noile grupuri de lucru ale companiei. În tot acest timp aşteptase întrebarea despre ce cumpărase de la farmacie.

Nu scria în niciunul dintre materialele companiei, nici pe pagina lor web, nici în vreuna dintre broşurile pe care le înmânau studenţilor flămânzi din anii terminali – dar principiul de nestrămutat era *up or out*[44]. Pe scurt, dacă nu continuai să câştigi tot mai mult, dacă nu li se părea că te mişti destul de frumos, *on track*[45], era de aşteptat din partea ta să-ţi cauţi alt serviciu. Urma să fie ceva subtil, dar, în cele din urmă, începeau să-ţi apară în inbox anunţuri cu „se caută avocat de business", fără alte comentarii.

Avansezi sau pleci. Principiul era suficient de simplu. Dacă nu erai făcut să te descurci la cele mai înalte nivele, trebuia să pleci.

Maică-sa era revoltată de sistem încă de când începuse Emelie să lucreze acolo.

— Dar, scumpo, nu pot să dea afară oamenii aşa, pur şi simplu. În ţara asta avem o siguranţă a locului de muncă. Din fericire, partidele de dreapta n-au reuşit niciodată s-o abolească de tot.

— Dar nu te concediază. Doar se aşteaptă să le înmânezi tu preavizul.

— Deci te provoacă să pleci, cu alte cuvinte?

— Cine vrea să stea undeva unde nu-şi găseşte locul?

Emelie se smulse din gânduri şi ridică privirea. Magnus tocmai încheiase un monolog despre valoarea percepută de client.

— Deci, Emelie, cred că, într-un fel, am cam terminat aici, zise el. Dar gândeşte-te la ce ţi-am zis, că avem grijă de voi, de angajaţii noştri. Sunteţi importanţi pentru noi.

•

Azi era ziua când expira termenul pentru formularea acuzaţiilor împotriva lui Benjamin, deşi era deja clar că procurorul va mai solicita o prelungire de două săptămâni. Considera că ancheta era departe de a fi încheiată – şi, chiar şi cu cele două săptămâni în plus, timpul ar fi tot la limită.

Când Emelie se-ntoarse de la discuţia despre dezvoltare, Jossan lucra la computerul ei. În sfârşit, se întorsese acasă din Luxemburg.

— Te simţi mai bine, Pippa?

---

[44] Avansezi sau pleci (în engl. în orig.).

[45] Conform planului (în engl. în orig.).

— Nu ştiu, răspunse Emelie.

Oricum, supravieţuise neaşteptat de bine întrebărilor lui Magnus.

Josephine îi spuse că, după Luxemburg, dormise 20 de ore. Băuse două căni de ceai Pukka, făcuse patru mişcări din salutul soarelui şi se dusese direct în pat, fără să-şi pornească măcar telefonul.

— N-au decât să se împace cu asta. Contractul era încheiat, aşa că mi-am luat o zi liberă.

De data asta, era chiar iritată.

— Ieri am fost chemaţi în sala partenerilor, toţi care lucraserăm la proiectul ăsta. A zis: „Aţi fost nepreţuiţi. Aţi dat dovadă de adevăratul spirit Leijon. Aţi făcut treabă bună. Serios". Şi după aia ne-a dat fiecăreia câte o sticlă de Sancerre Gitton, ca mulţumire. „Un mic bonus", aşa a zis idiotul. Aşa c-am verificat online preţul, nu costă nici 200 de coroane sticla. Şi ştiu că Jonas Bergqvist a primit o cină la Oaxen când a terminat proiectul Bubble. Destul de zgârcit, dacă mă-ntrebi pe mine. Vrei să bem împreună vinul diseară?

Emelie se gândi. În afara câtorva drumuri până la birou, ca să rezolve probleme urgente, în ultima vreme îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului acasă, cu gânduri groaznice trecându-i prin cap.

•

Jossan stătea pe Norr Mälarstrand: un apartament ostentativ, cu două dormitoare, cu marmură de Carrara în baie şi cuptoare Gaggenau în bucătărie. Chiar aşa: cuptoare, la *plural* – „Îţi trebuie şi un cuptor cu aburi", susţinea Josephine. Totul părea nou-nouţ. „Standard internaţional", spusese agentul imobiliar – Jossan îi pusese să evalueze apartamentul, nu c-ar fi avut de gând să se mute.

Vorbiră despre cravatele colorate ale lui Magnus Hassel şi despre colecţia lui de artă. Discutară despre cât de stresate se simţeau – Emelie era cât pe ce să-i spună despre dosarul lui Benjamin. Presiunea de la Leijon. Presiunea de a apăra un suspect de crimă. Împuşcăturile de acasă de la Sara. Îşi irosea energia – era sfâşiată în două. Avea nevoie de pilulele ei.

— Am fost la doctor şi mi-a dat ceva pentru stres, zise ea.

Jossan vru să afle mai multe, dar Emelie îi ocoli întrebările – n-avea niciun rost să-i spună că, tehnic, porcăriile pe care le lua erau narcotice. Nu putea să vorbească despre asta, nici chiar cu Josephine, unul dintre puţinii oameni pe care-i putea considera prieteni.

După sticla de Sancerre şi o alta de Chablis, Jossan îi spuse ce se-ntâmplase cu doi ani în urmă.

— Înainte să ajungem în acelaşi birou, adică. Eram în mijlocul unei tranzacţii uriaşe care a durat trei luni. N-avusesem nici măcar *un singur*

weekend liber, lucrasem până după miezul nopţii în fiecare zi. Partenerul tocmai zisese: „La firmele britanice, au hoarde de est-europeni şi indieni flămânzi care sunt dispuşi să dea tot ce au mai bun. Trebuie să concurăm cu asta, nu?" Când s-a terminat, rezervasem un weekend prelungit la Roma cu mama. Simţeam că am nevoie să mă relaxez un pic. În loc de asta, am fost aruncată chiar a doua zi în proiectul *Two Star,* a trebuit să renunţ la excursie. Era o nebunie, de-a dreptul nebunie. Am lucrat zi şi noapte timp de două săptămâni. Adică, pe bune *zi şi noapte.* Cred c-am dormit mai puţin de 40 de ore în total în perioada aia. Nu ştiam ce să fac, am sunat-o pe mama şi am plâns, şi am tot plâns. Până la urmă, un amic mi-a dat să încerc ceva, într-o punguţă de plastic. Cu totul *Breaking Bad.*

— Nu pricep.

— Amfetamine, Emelie. M-au scăpat de panică, mi-au dat un impuls. Dar după patru zile, le foloseam dimineaţă, după-masa şi seara, iar *gândul* că aş putea continua fără ele mă făcea să intru în panică. A fost o nebunie.

Emelie nu ştia ce să zică. Amfetamine. Jobul ăsta era un risc pentru sănătate mai mare decât îşi putea închipui maică-sa. Dar lucrurile stăteau altfel cu ea, nu? Ea controla situaţia. N-avea de gând să piardă controlul.

În bucătăria lui Jossan, totul arăta foarte bine. Poate că era lumina. Abajurul era incredibil de jos, la vreo 60 de centimetri deasupra mesei, iar spoturile de sub dulapurile suspendate luminau slab. Blenderul de alamă lucea. Covorul de pe podea părea moale. Jossan însăşi părea frumoasă într-un fel la care Emelie nu se gândise serios până acum. Poate că era doar din cauza vinului şi a discuţiei. A faptului că vorbeau cu adevărat.

Totuşi, trebuia să schimbe subiectul.

— Sunt câteva lucruri pe care chiar aş vrea să le discut cu tine. Chestii de serviciu, într-un fel, dar nu chiar. E în regulă?

— Sigur.

Emelie îşi înşfăcă geanta din hol. Deşertă pe masa din bucătăria lui Jossan documentele despre Mats Emanuelsson şi celelalte obiecte pe care le găsiseră în geanta lui Benjamin.

— Nu pricep, zise ea. Fac un audit asupra finanţelor private ale cuiva şi nu reuşesc să le pun cap la cap.

O oră mai târziu, trecuseră prin toate. Fluturaşi de salariu vechi, declaraţii bancare şi liste de carduri.

— Poţi să fii sigură de un singur lucru – acest Mats Emanuelsson n-avea cum să susţină o familie întreagă din venitul lui, nici de la serviciu, nici din capital, zise Jossan. Cel puţin nu dacă nevastă-sa lucra ca administrator la consiliul local. E imposibil.

Avea dreptate – după ce verificaseră împreună situaţia financiară a lui Mats, era clar, aşa cum şi bănuise Emelie.

— Şi cheia aia, zise Jossan. Sunt destul de sigură că e de la o casetă de valori. Trebuie să fie una de modă destul de veche, dacă are o cheie de-asta, dar mai dai uneori peste aşa ceva. Ai mai avut de-a face cu aşa ceva în vreun alt dosar?

Arătă spre cheia din geantă.

25.

Pădurea de lângă Bårsta. Molizi şi pini deşi. Pământul: o umbră neîntreruptă. Viaţă în beznă.

În faţa lui Teddy: o groapă.

Groapa *lui.*

În trecut, venise de multe ori aici. Împrumutase cazmaua şi hârleţul de la Tagg.

Vechea lui ascunzătoare: nu-şi închipuise c-o să se mai întoarcă la ea. Îşi jurase c-o să lase în urmă lucrurile tăinuite aici, amintiri ruginite ale unei vieţi trecute.

Hârleţ şi cazma. Sudoare pe frunte. Mănuşi de protecţie şi noroi pe bocanci. Avea spinarea fleaşcă. Rădăcini, pietroaie, pământ. O să ajungă curând destul de adânc. În groapa cu armele *lui.*

Era cu totul înnebunit de furie.

Îl prostiseră să-l răpească pe Mats Emanuelsson acum nouă ani, probabil îl făcuseră şi pe Ivan să creadă că e vorba numai despre bani. El era singurul care făcuse închisoare pentru asta. Apoi, acum patru ani, Mats plecase şi se sinucisese. Tot *ei* făcuseră ceva ca să se întâmple şi asta. Şi acum Benjamin era reţinut sub suspiciunea de crimă – cumva, era tot ceva legat de povestea asta. Teddy era sigur. *Ei* îl urmăreau şi se ţineau după el. *Ei* încercaseră să-l ciuruiască şi, în schimb, aproape că o uciseseră pe Sara.

Săriseră mult calul. Cel mai important: *el* îl ajutase pe răpitor, fără să-şi dea măcar seama. Avea de plătit o datorie. Deja aşteptase prea mult.

Gândurile i se îndreptară către Sara. Prima dată când venise la închisoare, împreună cu cealaltă colegă, Emma. Când îi spusese să nu-i mai ceară Emmei lucruri pe care n-avea voie să le facă, Teddy o ascultase. Şi chiar atunci, în momentul ăla în care o asculta pe Sara. Atunci începuse să se schimbe ceva în el. Momentele lor în camera comună, timpul petrecut pe coridoare când

nu mai era nimeni în jur, orele din camera de vizite. Scrisorile, telefoanele. Toate, cu ea.

Se gândi că renunţase la ea ca femeie, exact cum renunţase şi ea la el. Dar ştia că n-a renunţat la ea ca persoană.

O călătorie din adâncuri înspre suprafaţă. Cu Sara, se schimbase totul.

Şi acum: Teddy o lua de la capăt. Se ştia cum e, o simţea. Era vechiul lui sine şi nu putea face nimic în legătură cu asta.

Făcuse băşici de la săpat, deşi purta mănuşi. Sârma pe care o înfăşurase cu ani în urmă în jurul unuia dintre copaci era încă acolo. Şi scrijelitura pe care o făcuse în scoarţă era la locul ei, deşi nu era foarte clară. Împinse cazmaua cât de adânc putu în pământ.

Acolo: ceva dur – valiza Samsonite în care ascunsese totul. Propriul lui cufăr cu comori.

•

Doar câteva duşti rămase în sticla de whisky.

Două prize de snus sub buză. Fără gumă. Nu-i păsa deloc: azi voia doar să simtă gustul tutunului.

Era acasă. Apartamentul lui duhnea. Un kebab pe jumătate mâncat. Cutii de pizza şi doze de cola. Băgase în şifonier pistolul şi puşca Remington cu ţeava retezată: faptul că stătuseră îngropate aproape un deceniu nu părea să le fi afectat.

Trecuseră cinci zile. Nu îndrăznise să ia legătura cu Sara – pentru binele ei, mai mult decât orice altceva. Supravieţuise atacului din maşină, dar era vina lui că se-ntâmplase. El era cel pe care-l urmăreau. Spera că Sara spusese poliţiei ce se-ntâmplase. El, cel puţin, o făcuse, în scurtul interogatoriu pe care i-l luaseră în spital.

Apartamentul lui Teddy era aşa de mic, încât dacă stătea la masă putea vedea toţi pereţii şi toate colţurile. Vedea cămara mică, din care din nefericire lipsea o maşină de spălat vase, uşa şi lanţul de siguranţă pe care-l punea cu grijă de fiecare dată când se-ntorcea acasă.

Într-un fel, apartamentul îi aducea aminte de celula de la Österåker. Podeaua de plastic avea aceeaşi nuanţă de bej. Pereţii erau îmbrăcaţi cu acelaşi tapet alb-murdar cu model în relief. Salteaua de pe pat avea aceeaşi textură de burete. Priveliştea din bucătărie era la fel de deprimantă: o altă clădire la trei metri mai încolo. Nu voia să recunoască, dar i se păruse liniştitor. Deşi acum nu mai era aşa de sigur.

Oricum, sigur că uneori bea, dar cu una dintre regulile de aur – control. Situaţia o putea lua razna lesne, era posibil să aibă cineva nevoie de o admonestare. Când sunau Ivan sau unul dintre ceilalţi, trebuia să fii pregătit. Nu fusese niciodată o problemă să lenevească sau să doarmă la trei după-

masa. Dar trebuia să fii în stare să te scoli, şi încă repede. Marca lui fusese întotdeauna T-E-A-M-A. Şi controlul era cheia ei.

Dar azi nu-i păsa de nicio culoare. Nu dădea doi bani pe numele lui. Teddy n-avea nicio marcă.

Teddy: cu sentimentul tot mai puternic că voia să ucidă pe cineva.

Avea o idee. Primul pas era Swedish Premium Security. Era momentul pentru un război total. Nu ştia dacă ei erau în spatele atacului de-acasă de la Sara – n-avea importanţă. De-acum, n-o să se mai ţină după el niciun nenorocit de spion amator.

Loke îl ajutase să obţină o listă cu cei care lucrau pentru companie. Restul fusese simplu: reuşise să găsească online fotografii ale majorităţii angajaţilor. Teddy îl recunoscuse pe cel care-l urmărise prin oraş. Îl chema Anthony Ewing.

Ridică sticlele de la punctul de livrare din supermarket. Propofol-Lipuro[46]. Loke: cunoştinţe impresionante despre aşa-numitele farmacii online – nu era nevoie să pierzi vremea la doctor sau să ridici reţetele. Produsele veneau ambalate în folie de plastic cu bule şi cutii de carton. Timbrul arăta că veneau din Spania, dar semnele de pe ambalaj păreau chinezeşti.

După asta, se-ndreptă direct spre suburbia Hässelby.

Pe-acolo era foarte liniştit. De-a dreptul idilic. Până azi.

Aşteptă în maşină în faţa intrării de la locuinţa tipului. Casa arăta ca din anii ’80, ca toate celelalte de pe stradă. Acoperiş plat. Ferestre mari. O trambulină uriaşă care ocupa cea mai mare parte din peluză. În plus: aceleaşi maşini, aceleaşi valori, toate aparţinând clasei mijlocii.

Teddy îşi acoperise cu bandă adezivă literele şi numerele de pe plăcuţele de înmatriculare.

În jur de ora patru, veniră doi adolescenţi cu skateboarduri şi intrară în casă.

Pe la şase, ajunse şi o femeie, cu sacoşe de cumpărături în mâini.

Teddy începuse să se trezească. Dar focul dinăuntru era la fel: ardea al naibii şi se întindea spre exterior.

La şapte, veni şi Anthony cu Audi-ul lui A4.

Maşina lui Teddy era parcată în faţa uşilor garajului. Anthony opri motorul şi aşteptă să se mute Teddy.

Dar el nu atinse volanul. În schimb, îşi trase cagula pe faţă şi coborî din maşină. Deschise brusc uşa Audi-ului. Scoase acul umplut cu Propofol-

[46] Anestezic general, cu administrare intravenoasă.

Lipuro. Îl înfipse în gâtul bărbatului. Nemernicul purta acelaşi vindiac ca ultima dată când îl urmărise.

Teddy făcuse şi înainte chestii de-astea.

Anthony ţipă. Încercă să coboare din maşină. Teddy îl ţinu pe loc.

După cinci secunde, dormea ca un prunc.

Teddy îl scoase târâş din maşina lui şi-l îndesă în portbagajul maşinii sale. O şterse.

Poate că văzuse vreunul dintre copii sau poate nevastă-sa. Poate vreun vecin – doi. Dar ce puteau face? Doar n-aveau niciun număr de înmatriculare de la care să pornească.

O oră mai târziu. Teddy îl plesni pe Anthony pe obraz. Îl ciupi de braţ.

Oprise în pădure, tot la Bårsta. Îl mutase pe Anthony pe bancheta din spate. Cu braţele legate la spate cu cablu, iar picioarele, cu bandă izolatoare.

— Ce dracu'… reuşi să-i scape cu un accent uşor englezesc, înainte ca Teddy să-i vâre sub nas vechiul lui Zastava.

— Taci din gură şi ascultă.

Îi apăsă arma pe vârful nasului. Era moale, de parcă ar fi fost făcută din spumă.

— Vreau numai să ştiu un singur lucru, după aia poţi să pleci.

Genele lui Anthony tremurară; erau lungi.

— Pentru cine lucrezi?

— Ce vrei să spui…?

— Răspunde-mi.

Teddy îi apăsă şi mai tare arma în nas.

— Te rog, nu face nimic…

— Pentru cine lucrezi? Cine te plăteşte să mă urmăreşti? Anthony privea cruciş, cu pupilele fixate pe ţeava armei.

— Nu ştiu.

— Şi care-i treaba ta?

— Te rog…

Teddy apăsă şi mai tare.

— Bine, a trebuit să efectuăm o urmărire personală secretă. Strângere de informaţii. A trebuit să documentăm activităţi, contacte, ore, locuri.

Gura lui Anthony abia se deschidea când scuipa cuvintele. Probabil că nu voia să-şi mişte faţa prea mult.

— De ce? Ce-ncercaţi să aflaţi?

— Habar n-am. Pe cuvânt. Noi doar îi transmitem informaţia şefului nostru, care o trimite clientului.

Teddy trase siguranţa.

— O să te-ntreb pentru ultima dată. Pentru cine lucrezi?

— Jur, jur, habar n-am, hohoti el. Şeful meu mi-a retrimis un e-mail cu detaliile misiunii. Nu ne-ntâlnim niciodată cu clienţii faţă în faţă. Vedem doar e-mailurile.

— Ce adresă?

— Stai. Poţi să te uiţi, dacă mă laşi să-mi iau telefonul.

Teddy tăie legăturile de cablu. Stătea ca pe ghimpi acum. Ţinea pistolul tot în nasul individului, în timp ce acesta bâjbâia după telefon. Căută prin inbox. Ridică telefonul, ca să-l vadă Teddy. Un e-mail. Mesajul spunea în mare cam ce descrisese Anthony adineauri. Şi se încheia cu iniţialele KS. Adresa de e-mail părea o aiureală: 459294@countermail.com.

Rahat – Ewing nu minţea. Teddy trebuia să-l pună pe Loke să verifice şi asta.

Parcă era într-o bulă. Indiferent încotro se-ntorcea, dădea de acelaşi perete lunecos. Trebuia s-o spargă, să iasă de-acolo.

Se gândi: Mats avea un susţinător cu care făcea afaceri. Sebbe Petrovici. Sebbe făcea parte din aceeaşi echipă cu care era încurcat şi Teddy pe vremuri.

Asta măcar indica o direcţie clară.

Una care-l ducea la pasul al doilea: Kum.

26.

Sediul Handelsbanken din Kungsholmen. După un schimb de replici cu casiera, aceasta deschise uşa şi o conduse jos pe Emelie. Pe pereţi, reclame la serviciile băncii. *Câştigă mai mult cu banii tăi – fă-ţi un cont bonus chiar acum.* Ce glumă: ratele dobânzilor în Suedia erau negative în momentul ăsta. Poate că nu era chiar aşa de ciudat că oamenii îşi ţineau banii la saltea.

Bancnote, monede. Nu toată lumea folosea carduri de credit şi servicii de online banking. Şi mai ales nu acum câţiva ani, când începuseră problemele lui Mats.

Cheia era subţire şi dreptunghiulară, iar pe o bucată de hârtie pe care o găsise în geanta lui Benjamin se aflau două cuvinte şi nişte numere. Kungsholmen, 3234. Când le găsiseră, nici Teddy, nici Emelie nu înţeleseseră ce-nsemnau. Dar, după ce Jossan pomenise de cheie, totul începuse să capete logică.

— Nu mai sunt multe persoane care să folosească acum casete de valori, zise casiera. În 2012 am introdus o interdicţie de păstrare a banilor în ele. În

plus, aproape toate tranzacţiile cu obligaţiuni sunt înregistrate electronic în zilele noastre. Uneori mă-ntreb pentru ce le mai vrea lumea.

Şi Emelie se întreba.

Casiera îi arătă lui Emelie cum să iasă din seif când termină şi apoi închise după ea uşa de fier forjat. Emelie rămase singură. Se duse la caseta 3234 şi băgă cheia în încuietoare. Se potrivea. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva şi avea senzaţia că e într-un film vechi din anii '80. Scoase caseta – avea cam 30 de centimetri lungime şi era grea –, o duse în cabină şi trase draperia. Puse cutia pe masă.

În afara unui plic care avea tipărite jos cuvintele „Forum Exchange" era goală. În plic era ceva. Îl deschise.

O bucată de hârtie, tot de la Forum Exchange. Pe ea, citi: MTCNFE 30230403 şi: *Cere totul într-o pungă de plastic albastră.*

Când ieşi, îi sună telefonul. Era agentul imobiliar care lucrase pentru Fastighetspartner la vremea când fusese vândută casa din Värmdö.

— Am primit mesajul dumneavoastră. Voiaţi să ştiţi mai multe despre casa din Ängsvik?

Emelie explică din nou totul. Îşi aducea aminte cine semnase actele când familia Rosting a vândut casa?

Agentul îşi drese vocea.

— De fapt, îmi aduc aminte câte ceva, ceea ce nu mi se-ntâmplă în mod normal. Dar asta a fost puţin neobişnuit. Cumpărătorul era spaniol, Juan Arravena Huerta, dar vorbea perfect suedeza. Şi nici nu arăta a spaniol.

— Nu? Cum arăta?

— Era uriaş, acoperit cu tatuaje. Îmi aduc aminte că avea un tigru pe unul dintre braţe.

Poliţia din comitatul Stockholm
Interogatoriul informatorului „Marina", 17 decembrie 2010
Anchetator: Joakim Sundén
Locaţie: centrul Farsta

Notă 4 (partea a doua)
Transcrierea convorbirii (continuare)

M: Prin primăvara lui 2006, Maxim şi băieţii lui au început să muncească pe bune. Michaela şi cu mine am început să-i zicem Omul Smurf, aproape că-l făcea să pară simpatic.
JS: Omul Smurf?
M: Mda, ştii, era mâna dreaptă a lui Sebbe şi avea sarcina să ne găsească smurfi – tipii care făceau toate tranzacţiile individuale. Trebuia să se asigure că se purtau

cum trebuie. Dar presupun că nu se purta prea drăguţ şi din punctul lor de vedere.
Cea mai mare parte a timpului lucram pentru indivizii lui Peder, aşa le spuneam, dar încă făceam diverse şi pentru clienţii mai vechi. Chiar nu ştiam multe despre Peder, întotdeauna suna de pe un număr ascuns, iar când îmi trimitea e-mailuri – ceea ce se-ntâmpla rareori – veneau de fiecare dată de pe altă adresă anonimă. Nu l-am mai văzut niciodată la sediul firmei ăleia de avocatură, dar ne-ntâlneam, poate o dată pe săptămână, în diverse locuri din oraş şi-mi dădea documentele şi numerele de cont necesare, plus alte date de contact pentru diferite companii de management din Bahamas şi firme de avocatură cu sediul în Liechtenstein. Într-o după-amiază, eram la muncă – la serviciul meu normal – şi a venit Niklas.
— Mats, a zis el, mă sâcâie ceva. Putem să stăm puţin de vorbă mâine, după prânz?
— Sigur, care-i problema?
— Câteva facturi care nu se leagă. Trebuie să-mi spui ce-ai făcut cu ele.
Inima a început să-mi bată nebuneşte: banii pe care-i luasem de la clienţi ca să-i plătesc lui Sebbe. Aşteptasem să se-ntâmple, dar încercasem să uit că avea să vină momentul.
În acel timp, eram la turaţie maximă cu altele. Şi aveam în cap o idee, o idee care ar fi putut să mă scape definitiv, pe mine şi pe copiii mei, de porcăria aia. Se baza pe două lucruri esenţiale.
Primul erau aşa-numitele opţiuni de cumpărare. Pare complicat, dar, de fapt, e destul de simplu – un instrument financiar derivat. Plăteşti o primă pentru acest drept – deşi nu există nicio obligaţie – ca să cumperi o acţiune de bază la un anumit preţ, la un anumit moment din viitor. Toată treaba avea la bază modele matematice pe care le ştiam bine, Black-Scholes şi alte chestii de-astea. Bosse făcuse o avere cu acţiunile lui la SinterCast. Dar, cu o opţiune de cumpărare, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Dacă, în loc să cumpere acţiunile singur, i-ar fi plătit unui terţ 30.000 de coroane pentru opţiunea de cumpărare pentru 40.000 de acţiuni la preţul de 50 de coroane/acţiune, iar apoi preţul ar fi crescut la 100, aşa cum se şi-ntâmplase, ar fi făcut două milioane în loc de 200.000. Şi singurul risc ar fi fost prima pe cele 30.000. Matematica era limpede: să câştigi o sumă anormal de mare cu o miză iniţială mai mică şi în timp mai scurt. Iar lucrul bun era că tranzacţiile cu genul ăsta de opţiune practic explodaseră în Suedia în ultimii câţiva ani. Se potrivea perfect.
Al doilea lucru era informaţia. Aveam nevoie de informaţie. Pentru că-mi dădusem seama de ceva: tranzacţiile cu certificate de obligaţiuni nu semănau deloc cu masa de poker, unde puteai să mergi la bluf şi să joci o mână care nu valora, de fapt, nimic. Nu puteai duce de nas piaţa sau, cel puţin, nu şi dacă nu puteai controla răspândirea informaţiei. Dar informaţia era echivalentul unui mare bluf – dacă ştiai lucruri pe care nu le mai ştia nimeni altcineva puteai să te mişti înaintea celorlalţi jucători de pe piaţă. Un fel de formă inversă a psihologiei pokerului. Aş fi ştiut ce lipsea înainte să mă implic cu totul.

Pentru fiecare mare achiziţie, ai nevoie de o armată de consultanţi. Corporaţii care să sfătuiască fondul de investiţii, bancheri care să finanţeze achiziţia, propriii consultanţi financiari ai companiei care primeşte oferta. Ca să nu mai zic de toate firmele de avocatură, audit şi relaţii cu investitorii implicate. Cu alte cuvinte, pentru fiecare afacere mare sunt implicaţi o droaie de consultanţi, iar ei au cunoştinţă de ce urmează să se-ntâmple înainte să se-ntâmple cu adevărat. Ideea mea se baza pe faptul c-ar fi fost imposibil ca *toată lumea* să-şi ţină gura. Am început să ascult cu atenţie.

Dar asta nu rezolva problema întrebărilor şefului meu. N-am terminat încă de povestit despre asta. Facturile pe care le măsluisem.

Viaţa mea era ca o bombă. Totul putea să sară în aer în orice clipă.

Stăteam acasă, la masa din bucătărie. De data asta, nu lucram. Lillan adormise, iar Benjamin era în camera lui, citind sau jucându-se la calculator sau ceva de genul ăsta. Am stins lămpile, am aprins câteva lumânări şi am scos nişte brie, brânză de capră şi biscuiţi. Cecilia era surprinsă, dar bucuroasă, i se vedea pe faţă.

— Am intrat în nişte belele, am spus, încercând să par liniştit.

Ridurile fine din jurul ochilor o făceau să pară calmă. De fapt, probabil că era destul de fericită în momentul ăla. Excursia la Londra fusese minunată. Situaţia noastră financiară începea să revină încet-încet la normal, datorită banilor pe care-i primeam de la Sebbe. Ar urma să încasez şi potul cu opţiunile de cumpărare, mă gândeam – fără limite. În plus, Cecilia devenise activă la biserică. Nu mai cânta doar în cor, se ducea la seminare şi alte chestii de-astea. Mama ei fusese întotdeauna religioasă. Presupun că de aici i se trăgea – şi i se părea că asta o linişteşte.

— Am o întâlnire cu Niklas mâine la serviciu. E îngrijorat de ceva.

— Ce-ar putea să fie?

Ştiam c-o să întrebe, dar tot n-aveam un răspuns bun.

— Nu sunt sigur, dar cred că trebuie să fie vorba despre o greşeală pe care am făcut-o acum câţiva ani.

Inelul de logodnă strălucea vag, ca un vis care se destramă.

— Ce înseamnă asta? E grav?

— Presupun c-o să aflu mâine.

— Dar trebuie să ştii mai multe, nu? Câteodată pari să te afunzi cu totul în munca ta, Mats. Nici măcar nu mai sunt trează când vii acasă noaptea. Chiar e numai serviciul?

Nu era un subiect bun de conversaţie, mai ales de când văzuse mesajul de la Michaela, dar tot m-am simţit puţin uşurat că nu mă-ntreba mai multe despre discuţia cu Niklas.

— E munca, pe cuvânt, i-am zis. Dar nu doar la KPMG. Mai fac şi alte chestii.

— Stai, ce fel de chestii?

— Am o idee proprie de afaceri.

— În regulă, sună bine şi nu vreau să te acuz de nimic, dar când o să mai avem şi noi doi timp să stăm de vorbă?
— Nu ne-a fost bine la Londra?
— A fost minunat, dar vreau să zic aici, acasă, discuţii de zi cu zi. Trebuie să putem să stăm de vorbă.
— Nu ştiu ce să zic, Cecilia. Cred că stăm de vorbă.
— Mda, dar numai despre cine-i duce pe copii la şcoală, chestii de-astea, nu discuţii *adevărate.* Nu aşa cum vorbim la Sankt Göransvåningen.
— Te referi la seminare?
— Se cheamă convorbiri existenţiale. Reflectăm la tot felul de lucruri. Ar trebui să vii şi tu odată. Cred că ţi-ar prinde bine.
— Hmm.
— Şi mai cred că ţi-ar prinde bine să-ţi iei şi tu odată o vacanţă adevărată. Poţi?
Ar fi trebuit să iau o decizie în momentul ăla. S-o ascult pe Cecilia. Să mă opresc pentru o vreme. O vacanţă de câteva săptămâni ar fi fost, probabil, de-ajuns. Departe de KPMG. De Sebbe, Maxim şi Michaela. Poate c-aş fi putut chiar să mă duc cu nevastă-mea la una dintre convorbirile alea existenţiale. Dar n-am făcut-o. Am ales o altă cale. Iisuse…
JS: Regreţi?
M: Lucrurile ar fi putut sta altfel. Ar fi fost mai bine pentru toată lumea. În primul rând, pentru familia mea. Dar e ceva în mine. Nu ştiu ce e, dar mă împinge înainte, chiar dacă de obicei ajung undeva unde nu-mi doresc.
JS: Am înţeles. Zi mai departe.
M: Ne-ntâlneam o dată pe săptămână. Sebbe îmi spunea ce să fac în restul timpului, sau uneori îi spuneam eu, folosind e-mailuri criptate. Totdeauna voia să ne vedem când era la sală. Stătea pe banchetă şi ridica greutăţi la Gym-Max, ştii, sala aia de pe Regeringsgatan, e deschisă tot timpul, şi el răsufla din greu. „Asta înseamnă mişcare. Ridici greutăţi doar cu braţele, nu alte porcării de poponari", zicea el. Purta tot timpul ochelari de soare, chiar şi înăuntru.
Aveau ecrane TV atârnate pe pereţi, Eurosport 24/7, iar din difuzoare se revărsa muzică euro-tehno. Postere antice cu Arnold Schwarzenegger pozând şi Ove Rytter încordându-şi muşchii la Campionatele Internaţionale de Culturism. Uneori părea că toţi cei de-acolo erau doar variaţiuni ale lui Sebbe.
Maxim stătea în spatele lui, gata să prindă bara dacă Sebbe nu se descurca.
Tatuajele lui Sebbe se mişcau în ritm cu greutăţile, pe muşchii încordaţi.
— L-am făcut pe primul în Olanda, când aveam 16 ani. Rahat, frate, îmi place Amsterdamul, a zis el.
Pe frunte îi lucea sudoarea.
— După aia, l-am făcut pe al doilea în Goa, când aveam 18 ani.
A arătat un tatuaj lung care urca peste biceps. Venele îi şerpuiau ca nişte viermi peste muşchii încordaţi.
— Trei şi patru sunt de la Christiana din Copenhaga. Au acolo un salon de tatuaje drăguţ.

Numitorul comun pentru toate locurile unde fusese era evident.
— Te-ai gândit vreodată ce scârbos or să arate când o să ai pielea îmbătrânită şi ridată? l-am întrebat eu rânjind. Sebbe s-a ridicat repede.
— Vino încoace, a zis.
Maxim şi-a trosnit degetele.
Sebbe mi-a prins încheietura.
M-am aplecat spre faţa lui transpirată.
— Lucrezi pentru mine, eu te plătesc, a şuierat el. Dar trebuie să fie ceva limpede: să nu te pui niciodată cu mine. Niciodată.
Aşa era Sebbe. Reacţiona imediat.
JS: Cunosc genul. Dar tot nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu şeful tău.
M: Aşa e. Ne-am întâlnit în biroul lui Niklas. De fapt, era singurul de-acolo care avea un birou separat. Mie-mi plăcuse totdeauna şi cred că şi el mă plăcea pe mine, deşi nu mai lucram cu normă întreagă. Dar tot aveam o senzaţie foarte neplăcută în stomac când m-am aşezat. Trebuie să fi fost vorba de facturile *alea,* n-avea ce altceva să fie.
Niklas mă aştepta cu mâinile încleştate. Compania făcuse un audit intern, printre altele şi pe un eşantion aleatoriu din companiile cu care lucram eu. Atunci observaseră plăţile acelea. Verificaseră la trei dintre companiile care păreau să fi emis facturile, dar acestea nu ştiau nimic despre ele. Eu făcusem tranzacţiile, a explicat Niklas. Dar cel mai ciudat lucru era că toate facturile aveau acelaşi număr de cont, al unui cont de care nu reuşeau să dea.
Ştiam că trebuie să fie vorba despre facturile alea. Probabil că arătam ca un idiot în ziua aia, încercând să ascund cât de agitat eram.
Niklas m-a întrebat din nou dacă pot explica, dacă-mi aduc aminte ceva. Am scuturat doar din cap şi am zis că habar n-am. Aveam mintea golită.
Trebuie să fie o greşeală. Pur şi simplu, nu-mi aduceam aminte.
M-a privit direct în ochi.
— Am nevoie de mai mult de-atât, Mats, a zis. Trebuie să-ţi aduci aminte ceva.
Am avut iar sentimentul ăla: de parcă eram o insectă, stând în echilibru pe marginea iadului, pe muchia unui infern. De parcă eram doar un simplu obiect lipsit de însemnătate pe punctul de a fi zdrobit sub greutatea realităţii.
Reuşisem să evit aşa de multe întrebări în lunile de dinaintea acelui moment, găsisem atâtea explicaţii despre motivul pentru care dispăream aşa de mult la prânz, spusesem atâtea poveşti despre cum mă simţeam şi de ce-mi redusesem programul de lucru. Lumea le acceptase pe cele mai multe dintre ele – colegii au înţeles, ziceau ei; şi clienţii nu observaseră, pentru că făceam în continuare ce aveam de făcut.
— Dacă nu-mi dai răspunsuri directe, n-am de ales şi trebuie să trimit toate astea la afaceri interne şi poate chiar la poliţie. Ştii asta, nu? a zis Niklas.
Castelul din cărţi de joc pe care îl ridicasem era pe punctul să se prăbuşească. Bomba pe care stăteam era pe punctul să explodeze. Aveam nevoie, mai mult ca oricând, de investiţiile mele colaterale.

JS: Ai fi putut să-i spui totul, nu? Dacă era un şef bun, poate c-ar fi putut să te ajute să scapi?
M: Mda, poate că ai dreptate. Era un şef bun. Dar nu am făcut asta. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap. Eram îngrozit. Folosisem acelaşi număr de cont pentru multe alte tranzacţii după aceea.
În seara aia, nici măcar nu m-am dus acasă, la Cecilia. Am dormit la birou la Clara's – sau mai degrabă ar trebui să spun că am „dormit"; am răsfoit documente, am verificat conturile noastre secrete, am încercat să-mi dau seama ce legături ar putea fi între contul ăla şi mine. Şi, cum am spus, nu i-am cerut ajutorul lui Niklas. I l-am cerut în schimb celuilalt şef al meu, Sebbe. I-am spus ce s-a întâmplat.
JS: Dificilă situaţie.
M: Pot să-ţi spun ceva, Joakim? Chiar îmi face bine că pot să vorbesc despre toate astea.
JS: Mă bucur să aud asta. Deci cum s-a rezolvat cu Niklas?
M: Sebbe s-a ocupat în felul lui. El şi Maxim au făcut o vizită la trei dintre clienţii pe numele cărora fuseseră emise facturile. Le-au spus în termeni simpli că, dacă nu explică facturile alea ca rezultat al unor erori interne, le sparg rotulele, le dau foc la case, le vâră o ţeavă în cur, pun un şobolan în ea şi după aia îi înfundă capul acolo.

Nota continuă pe altă pagină.

27.

Lidingö. Nu era ca Solna sau Hässelby: case de vacanţă pentru clasa de mijloc şi Forduri şi Citroënuri confortabile. Aici, erai câteva trepte mai sus pe scara socială. Nu chiar ca Djursholm şi nici ca Östermalm – dar pe-aproape. Lidingö: unul dintre refugiile favorite ale clasei privilegiate. Un loc unde se puteau destinde netulburaţi, puteau socializa cu egalii lor, se puteau întâlni între patru ochi. Un loc unde puteau evita să intre în legătură cu altcineva în afara unor variaţiuni ale lor înşişi.

Piese clare ale puzzle-ului. Sebbe, care făcuse afaceri cu Mats. Sebbe, care fusese unul dintre oamenii lui Kum, exact ca Teddy.

Prea multe indicau în aceeaşi direcţie. Spre Kum.

Nu exista decât o singură direcţie: nicio alta n-ar fi adus nimic util.

Era ora 10:00. Teddy miza pe faptul că o să se întoarcă acasă la un moment dat în seara aia.

Emilijan Mazer-Pavić, zis şi Tata Em, zis şi Mazern. Pentru cunoscători: doar Kum[47]. În Stockholm mai fuseseră şi alţii care-şi ziceau aşa. Jokso, Radovan, dar şi alţii. Mazern nu era singurul – dar era unicul pe care Teddy îl considerase naşul *lui.*

Pe vremuri: mitul. Stockholmul nu mai era ca înainte, în anii '90 şi începutul anilor 2000, când toată lumea ştia cine controlează lucrurile. Şi totuşi, nu erau mulţi care să fie respectaţi, ca el, în toate zonele. Mitul lui Kum: omul care petrecuse 20 de ani evitând la mustaţă încercările neobosite ale poliţiei de a-l trimite la închisoare. Omul despre care se spunea c-a câştigat din tutun, cocaină, băutură şi spălare de bani mai mult decât câştigase până la el oricine din Stockholm. Omul căruia nu-i puteai găsi pe Google nici măcar o fotografie.

Mazern: albanezii încercaseră să-l belească; Hells Angels încercaseră să-l doboare; mafia concurentă din Muntenegru trimisese două echipe de ucigaşi să-l ciuruiască pe el şi să-i tragă o mamă de bătaie neveste-sii. Se zicea că trupurile ucigaşilor profesionişti se aflau în fundaţia spitalului Karolinska, dar că sculele le erau pe fundul unui lac. Kum: mai multe vieţi decât zece pisici la un loc.

Istoria: *Srpska dobrovoljačka garda*[48]*.* La vremea aia, Teddy avea 12 ani. Discuţiile, taică-său în faţa radioului în fiecare zi: primăvară, 1992 – Bijeljina şi Zvornik. Lunetiştii care deschideau calea pentru artilerie. Care-şi schimbaseră însemnele Armatei populare iugoslave cu cele ale Gărzii voluntarilor sârbi. Emilijan Mazer-Pavić: unul dintre soldaţii de elită din gruparea Tigrilor lui Arkan. Teddy nici nu-l întâlnise de prea multe ori pe-atunci, în viaţa lui din trecut. El şi Dejan făceau mai mult treburi pentru Ivan şi ceilalţi şefi de sub Kum.

Ieri, aşteptase în faţa casei lui Anthony Ewing. Azi, era aici. Până acum, şase ore. În maşină, pe stradă, în faţa vilei lui Kum.

Teddy urina într-o sticlă de plastic cu gura foarte largă. Ca atunci când lucra pentru Leijon.

La viaţa lui, avusese parte de multă aşteptare. Aşteptase să se deschidă uşa celulei, la 7:30 în fiecare dimineaţă, aşteptase în camera de vizită în timp ce Sara, Linda sau unul dintre puţinii prieteni care veneau să-l vadă treceau de controlul de securitate. Aşteptase să intre în atelier, unde făceau căsuţe pentru păsări, scăunele cu trei picioare şi bănci pentru parcuri. Aşteptase fereastra de două ore când era deschisă, în fiecare săptămână, biblioteca. Când avusese nevoie să facă duş. Când voise să-şi cumpere ciocolată de la

[47] Naş (în sârbă în orig.).

[48] Garda voluntarilor sârbi, grupare paramilitară cunoscută şi drept „Tigrii lui Arkan", condusă de Željko Ražnatović; a luptat în războaiele din Croaţia (1991-1993) şi Bosnia-Herţegovina (1992-1995).

chioşc. Când îşi dorise să discute cu sora lui, cu tatăl lui. Aşteptări de ore, de zile întregi. Tot ce voise să facă fusese controlat de altcineva. Tot ce era important era limitat de timpul şi puterea altora.

Era sătul de aşteptat.

În seara aceea, la opt şi jumătate, în faţa porţilor trase un BMW X5, clasa M. Se aprinse un reflector. Porţile se deschiseră, iar maşina trecu de ele.

Cinci minute mai târziu, începură să se aprindă luminile prin toată casa.

Teddy se dădu jos din maşină şi vorbi cât putu de clar în interfonul de la intrare.

După o vreme, porţile se deschiseră şi pentru el.

Aleea cu pietriş scrâşnea, de parcă ar fi mâncat nuci cu gura închisă. Zgomotul îi răsuna în cap.

Apăsă butonul soneriei. Uşa se deschise. Naşul însuşi. Teddy era surprins că a îndrăznit aşa ceva.

Mazern arăta exact la fel ca acum nouă ani. Semnele de acnee, părul cărunt, pieptănat neglijent într-o parte. Aceiaşi ochi mici şi întunecaţi, pătrunzători ca nişte cuie.

Purta o cămaşă descheiată la gât, o haină bleu de in şi mocasini subţiri de piele întoarsă: o costumaţie de-a dreptul vărătică. Senzaţie de Riviera. Senzaţie de Båstad. O cină fără griji pe un iaht pe undeva. Sau o seară înmiresmată în Serbia.

Teddy făcu un efort. Îi sărută mâna lui Kum – se purta aşa cum era de aşteptat să se poarte. Văzu iniţialele pe manşetă: EMP. Auzi sângele cum îi bubuie în urechi.

Intrară în sufragerie.

— Şliboviţă sau whisky? întrebă Kum.

— Şliboviţă, zise Teddy. Cu gheaţă. Mulţumesc.

Kum se aşeză într-un fotoliu – sângeriu, cu braţe aurii. Pocni din degete. Teddy îşi dădu brusc seama că-n spatele lor se mai afla un bărbat, lângă barul aflat într-unul dintre colţurile încăperii.

Prin fereastra panoramică: golful Värtan. Mai aproape: grădina iluminată. Decoraţiunile dinăuntru: un talmeş-balmeş total. Mobilă de modă veche: stil clasic sau cum i s-o zice. Picioare de masă aurii împodobite, perne cu model leopard pe fotolii, rame aurii uriaşe în jurul tablourilor. Încăperea arăta aiurea.

Gorila din spatele barului le aduse băuturile.

— Ia loc, te rog, zise Kum. A trecut ceva vreme, Teddy, abia te recunosc. Arăţi ca taică-tău, doar că fără nasul roşu.

Teddy se aşeză pe canapeaua de vizavi de Kum. Abia se abţinea: îi venea să se arunce asupra bărbatului. Să-l atace pe nemernicul din faţa lui. Să-l

arunce prin fereastra imensă. Îşi dorea să-şi fi adus pistolul cu el. Dar, în acelaşi timp, asta ar fi însemnat sinucidere curată.

— Dejan îmi spune că eşti bine, continuă Kum. Că ţi-ai găsit un apartament şi o slujbă bună. În branşa avocăţească, a zis, dar eu i-am spus: nu se poate. Aşa e, Teddy? Nu lucrezi ca avocat?

Teddy trase adânc aer pe nas.

— Mda, fac câte un pic de treabă pentru o firmă de avocatură din când în când.

— Totul a luat-o razna. BMW face maşini nepoluante şi Teddy Maksumic e avocat. Cum vine asta?

— Nu sunt avocat, dar jobul e în regulă. Câştig o pâine, ştii tu.

— Un job nu trebuie să fie doar în regulă. Trebuie să fie fantastic.

— Sunt încântat. Acum.

— Poate că te-ar interesa să lucrezi iar pentru mine? De-asta ai venit?

— Nu. Voiam să te întreb ceva. Despre cu totul altceva.

— în regulă. De ce n-ai sunat? Dejan are numărul meu.

— Voiam să te privesc în ochi.

— Aha, şi ce speri să vezi?

Din nou, Teddy voia să se arunce peste el. Să-i spargă nasul nemerniculuí. Să-i zdrobească ţeasta de podea. Să-l pocnească în rinichi. Dar spuse:

— Vreau să-ţi văd ochii, sufletul, dacă ai aşa ceva.

Kum scoase aerul din plămâni.

— Bine, bine, ia-o uşurel. Hai să fim civilizaţi. Ce vrei să ştii?

— E vorba despre Mats Emanuelsson.

Mazern se ridică. Se duse la băruleţ şi-şi umplu paharul. Cu spatele spre Teddy, privea pe fereastră. Afară, lacul se întindea întunecat. Suedia se întindea şi ea întunecată, deşi era o noapte luminoasă de vară.

— Aşa bănuiam şi eu. Ai încasat-o bine acolo.

— Vreau să ştiu ce-a fost cu răpirea. Pentru că n-a fost vorba doar de bani – voiau şi un computer, poate un hard-drive.

— S-ar putea să ai dreptate, prietene, şi, cum am mai zis, îmi pare rău pentru felul cum a mers treaba. Dar Ivan s-a ocupat de toate alea. Eu n-am fost implicat în felul ăsta. Iar acum el e mort, ştii asta. A fumat prea multe ţigări fără filtru – n-a reuşit niciodată să scape de patrie. Cancerul de plămâni e un infern. Dar nu cred că ştia nici el multe despre detalii.

— Dar ordinul de la tine a venit.

— Habar n-am. Am ajutat o mulţime de oameni atunci.

— Sebbe Petrovici? Ce-avea el de-a face cu Mats?

— Destul, Teddy; tu mă ştii cum eram acum nouă ani, dar s-au întâmplat multe de-atunci. Ce-a fost, a fost, cum se zice, *Šveđani*[49], sunt un om paşnic acum. Stau aici, pe Lidingö, ştii, am familie, copii. Acum mă concentrez asupra proprietăţilor. Stau cu vecinii, antrenez echipa de fotbal de juniori, de-astea. Dacă trece trenul peste o cucoană pe linia Lidingö, e marea ştire a săptămânii pe-aici.

Kum se întoarse spre el.

— Te-ai gândit vreodată la asta, Teddy? Unde am crescut noi, n-aveam nicio linie Lidingö, niciun tramvai pitoresc care să ne ducă de colo-colo, printre case luxoase. Ăsta-i singurul gen de loc unde ai parte de aşa ceva, Lidingö, Saltsjöbaden, Djursholm, ştii exact despre ce vorbesc. Ai propria ta linie de tramvai uşor – eşti o persoană specială. La sud de Stockholm sau la vest de Bromma nu există aşa ceva. E adevărat, au linie ferată acum, dar nu-i un tramvai micuţ şi drăguţ, n-or să aibă niciodată aşa ceva. Un tramvai local e un semn că un loc e sau nu ce trebuie. E foarte simplu. Aşa că ascultă-mă, Teddy, pentru că se pare că nu pricepi. Totul e mai bine aici, suntem mai calmi, ne petrecem timpul cu oameni liniştiţi; aici toată lumea respectă valorile suedeze. Pricepi acum? Ne e bine aici. Nu mai sunt acelaşi om care eram. Nu sunt ca tine.

Kum sorbi din băutură. Acum era aproape de Teddy. Scund – mai scund decât îşi amintea Teddy. Dar Mazern tot mai părea să-l domine ca un fel de turn ameninţător. Teddy se gândi la ce spusese.

— Ce fel de maşină mai conduci acum, în afară de X5? întrebă.

— De ce vrei să ştii?

— Eşti bărbat, nu? Îţi plac maşinile?

— Bineînţeles.

— Şi atunci, nu mai ai şi alte maşini? Acolo, afară, trebuie să mai ai cel puţin două.

— Mda, bineînţeles, nevastă-mea are un Golf. Şi apoi, îmi ţin odoarele în altă parte. Poţi să vii odată pentru o raită. Am un Porsche 911 vechi, din 82, un Rolls-Royce Phantom, apoi am un 'rari.

— Ce model?

— Ferrari California. De anul trecut. E favoritul meu. Când întorci cheia… trebuie să auzi sunetul. Parcă vrea să te înghită.

— Asta trebuie să însemne că mergi cu maşina, atunci? Nu iei tramvaiul?

— Sigur că nu. Cine crezi că sunt eu?

— Ştiu exact cine eşti, replică Teddy.

[49] Suedez (în sârbă în orig.).

Kum mai făcu un pas către el. Când se apropie, Teddy observă că gorila din spatele barului se clintise şi ea.

— Nu vrei să crezi în schimbare, Teddy. Eşti exact ca statul suedez. Încă mă mai vânează, dar eu sunt acum alt om. Doar pentru că n-am plătit impozite ani de zile, aşa cum au făcut toţi. Acum vor să le plătesc milioane. Nu-i un mod de viaţă respectabil, dar n-am avut de ales. Asta-i motivul pentru care maşinile nu sunt pe numele meu. Toate porcăriile pe care le face în continuare statul; altcineva trebuie să fie paravan pentru afaceri, casa e pe numele soţiei, ştii şi tu cum e. Statul e ca un terrier. Odată ce muşcă, i se înţepeneşte falca. Să nu fii ca ei, Teddy. Eliberează-ţi mintea.

Teddy se ridică Acum vedea semnele vârstei pe chipul lui Mazern – firele cenuşii în barba nerasă. Ridurile de pe obraji. Cutele de pe frunte. Fusese la conducere, ordonase răpirea lui Mats. Iar Sebbe Petrovici făcea cumva legătura între toate.

Teddy se apropie. Nu dădu înapoi. Cinci centimetri de Kum.

— Nu-mi place să mă repet…

Pauză de efect.

— Dar o să te zdrobesc dacă nu-mi spui exact ce s-a întâmplat cu Mats Emanuelsson. O să regreţi dacă nu vorbeşti cu mine acum. Vreau să ştiu exact cine v-a cerut, ţie şi lui Ivan, să comandaţi răpirea şi care a fost scopul nenorocitei ăsteia de poveşti.

Simţea izul de şliboviţă în răsuflarea lui Kum.

— Dacă aş mai fi încă cu cel de pe vremuri, Teddy, nu doar că te-aş omorî. Ţi-aş lua fiecare membru al familiei şi l-aş zdrobi ca pe nişte insecte.

28.

Emelie şi Teddy erau la masă la Wienercaféet. Luau micul dejun. Aveau o întâlnire de lucru. Trecuseră aproape două săptămâni de la atac, iar atmosfera era încordată. Era prima dată când se întâlneau de-atunci. Detalii de alamă, interior în lemn, tejghele de sticlă, hiaturi de masă din marmură. Stil de bistro franţuzesc înmulţit cu 1.000, ca multe alte locuri din Stockholm în acest moment. Asta era ciudat în legătură cu oraşul: toţi voiau să fie individualizaţi şi unici, dar urmau cu toţi exact aceleaşi tendinţe. Nu că ar fi avut vreo importanţă: cafelele espresso şi sandvişurile erau fantastice, iar în spate era un salon unde puteau să stea de vorbă în relativă linişte.

Teddy fu concis. Nu considera c-a făcut vreun progres. Fundături, indiferent în ce parte se întorcea.

Emelie povesti ce găsise în caseta de valori. Şi conversaţia cu agentul imobiliar care semnase contractul pentru casa din Värmdö.

Îi spuse lui Teddy despre combinaţia de cifre şi litere pe care o găsise pe biletul de la bancă: MTCNFE 30230403. Făcuse o mică investigaţie şi descoperise că însemna *Money Transfer Control Number Forum Exchange.* Cu alte cuvinte, era numărul folosit când erau retraşi bani dintr-un cont la Forum Exchange, un lanţ de schimb valutar. Un aşa-numit număr de control.

Se dusese la o filială de pe Götgatan. Îi arătase tinerei din spatele geamului gros de sticlă armată numărul de control.

— Da, e corect, zisese ea veselă. Puteţi retrage un transfer de cash folosind codul acesta. Dar trebuie să-mi arătaţi actele de identitate sau paşaportul.

Emelie îi dăduse carnetul de şofer.

Casiera avea părul castaniu lung şi unghii incredibil de lungi.

— Îmi pare rău, spusese ea. Nu vă pot lăsa să efectuaţi retragerea. Mă tem că trebuie să fie altcineva.

Atunci, lui Emelie îi venise o idee.

— Puteţi să mi-i daţi într-o pungă albastră de plastic? întrebase ea.

Casiera se uitase la Emelie de parcă-i ceruse ceva nepotrivit.

— Nu v-am spus adineauri că nu pot face nimic cu actele dumneavoastră?

Emelie era pe punctul de a pleca, dar îi veni altă idee. În spatele casierei, în spaţiul îngust din spatele geamului, erau câteva grămezi de plicuri şi foi cu antet. Se uitase la plicul şi biletul pe care le găsise. Acelaşi logo, aceeaşi firmă: Forum Exchange. Dar păreau în acelaşi timp şi uşor diferite.

— Pot să vă întreb altceva?

— Bineînţeles.

Emelie ridicase plicul.

— Acesta a fost trimis de la dumneavoastră?

Femeia se uitase de parcă-i venea să scoată o lupă să examineze plicul – oricum, nu era nimic în neregulă cu dorinţa ei de a ajuta.

— Da şi nu, zisese ea. Aşa arată plicurile şi hârtia când vin de la sediul nostru central de pe Vasagatan.

Oamenii de afaceri începuseră să plece din cafenea, lăsând loc doamnelor septuagenare, cu părul făcut permanent şi îmbrăcate cu pulovere cafenii tricotate.

Emelie şi Teddy încercau să-nţeleagă care era legătura. În mod clar, era ceva de mare interes pentru ei: bărbatul care cumpărase casa de pe Värmdö în numele spaniolului fusese probabil Sebbe Petrovici, acelaşi bărbat care făcuse afaceri cu Mats şi care era finanţatorul său la poker.

Doamnele în vârstă din jurul lor îl cercetau pe Teddy. Era ciudat, aparţinea unei alte lumi. Nu era genul de om cu care să faci o plimbare prin oraş, genul pe care să-l prezinţi prietenilor sau potenţialilor clienţi. Şi femeia aia, săraca, Sara – ce sentimente avea pentru ea?

Azi era altfel. Avea ochii întunecaţi, o ţineau la distanţă.

— Tot ce ştiu e că n-ajungem nicăieri, dar Mazern ştie mai mult decât spune, zise el. Sebbe era unul dintre oamenii lui.

— Şi atunci ce vrei să faci?

— N-am de gând să mă las până nu pricepe că trebuie să vorbească. Să mă ajute. Mizeria asta o să sară-n aer, dar ce contează? Jur, o să cedeze. N-o să fie în stare să facă faţă situaţiei când o să mă pornesc.

— Teddy, suntem împreună în povestea asta. Ce o să faci?

Teddy îşi scoase portofelul şi puse o bancnotă de 100 de coroane pe masă înainte să se ridice.

— Pur şi simplu nu pricepi.

Emelie trebuia să se-ntoarcă la birou. Negocierile pentru acordul privind calitatea serviciilor se terminaseră, dar apoi ajunsese să fie implicată într-un dosar de verificare a antecedentelor. Era vorba în principal de contracte cu furnizori şi clienţi, acorduri de angajare, programe de opţiuni de cumpărare de acţiuni şi autorizaţii de mediu şi de construcţie. În realitate, era un mic audit – majoritatea proiectelor ca acesta implicau considerabil mai multe materiale – dar îi dăduseră proiectul să-l rezolve singură. Firma vândută era o companie de colectare a deşeurilor, astfel încât cel mai important capital erau acordurile pe care le avea cu autorităţile orăşeneşti şi districtuale. Cumpărătorul făcuse o ofertă preliminară de 20 de milioane de euro.

Totuşi, Emelie nu plecă de la cafenea după ce ieşi Teddy. Îşi scoase laptopul. Avea nevoie să-şi adune gândurile. Să-ncerce să rezume ce ştiau şi ce nu.

În primul rând: încă nu ştiau cine era bărbatul mort. Încercase să citească cât mai mult pe tema asta şi părea neobişnuit că procurorul ţinea secretă identitatea victimei. Rareori exista vreun motiv real pentru aşa ceva – doar victima nu risca să fie supusă vreunor presiuni externe. Însă uneori, pur şi simplu, nu puteau stabili cine era victima. Poate că asta se-ntâmpla şi acum: oricine o fi fost bărbatul, fusese împuşcat în faţă şi, dacă nu se afla în baza de date cu amprente sau în registrul ADN, procuratura nu se putea baza decât pe amprentele dentare. Problema în cazul ăsta era că şi dinţii erau probabil deterioraţi, aşa c-ar fi putut fi dificil.

În al doilea rând, nu era vorba doar că fusese cineva împuşcat în cap în sufragerie. Se mai întâmplase ceva şi în antreu – şi acolo erau pete de sânge şi proveneau de la cineva care stătuse în picioare. Chiar şi într-o situaţie

ideală, poliția ar fi găsit sângele așa cum îl găsiseră și ei – dar nu putea să fie sigură. Doar timpul avea să arate dacă poliția ținuse sau nu cont de asta în anchetă.

În al treilea rând, casa din Värmdö nu părea locuită permanent, ci dădea mai degrabă impresia că nu se știe cine voia doar să-și petreacă, din când în când, timpul acolo, în intimitate. Asta era ciudat – existau un sistem de alarmă, mobile și ceva decorațiuni, dar nu arăta ca o casă locuită.

Și, în ultimul rând: spera că Teddy o să reușească să-și păstreze rațiunea. Ce văzuse azi o înspăimântase: era un alt om. Cineva foarte aproape să cedeze. Poate că așa fusese acum nouă ani, înainte să intre la pușcărie. Poate că era starea sa normală.

Forum Exchange de pe Vasagatan era mai mare decât cel unde fusese mai devreme. Încercă aceeași procedură la casă. Le dădu numărul de control și ceru totul într-o pungă albastră de plastic.

De data asta, casiera reacționă diferit.

— Sigur, fu tot ce zise, chiar fără să-i ceară actul de identitate.

Douăzeci de secunde mai târziu, îi întinse o pungă de bani cam cât un portofel de groasă. Emelie o deschise și se uită atent înăuntru. Bancnote: păreau câteva mii de euro și coroane suedeze.

În spatele ei se făcuse coadă. Casiera voia să treacă la următorul client.

— Îmi cer scuze, dar trebuie să-ntreb, este posibil să văd de unde provin banii? întrebă ea.

— Păi, adică, sunt de aici, așa, ca de obicei.

— Cum adică așa, ca de obicei?

— De câte ori cereți punga albastră de plastic, Stig Erhardsson este cel care o pregătește. Nu?

Emelie rămăsese fără grai. Îi mulțumi casierei. În drum spre ieșire, dădu o căutare pe Google după Stig Erhardsson. Avea un rezultat chiar înainte să iasă în stradă.

Stig Erhardsson: nu oricine.

Stig Erhardsson era un mare știab.

Numără banii din pungă. Mai mult de 100.000 de coroane.

29.

În mașină. Östermalm. Nemișcat.

Teddy aștepta. Din nou.

Trei zile până la *midsommar*[50]*.* Oamenii se agitau, mişcându-se ca nişte păsărele dezorientate.

În exact acelaşi loc ca şi data trecută. Banérgatan: Teddy îşi aducea aminte cum îl urmărise pe Fredric McLoud. Cum rânjise Magnus Hassel şi spusese c-o să folosească dovezile de abuz de droguri ca să scadă preţul cu două sute de milioane. Emelie îi spusese că înţelegerea nu fusese încă finalizată. De aceea voia să-l găsească azi pe McLoud.

O amintire, dinaintea puşcăriei. El, taică-su, Linda şi micuţul Nikola, în vizită la Darko, în Malmö.

Nikola nu avea mai mult de patru ani. Teddy trebuie că avea vreo 19-20 de ani – pe punctul să intre în afacerile importante. Totuşi, venise cu ei; Darko fusese întotdeauna foarte tare.

Îl duseseră pe Nikola la plajă, nu-şi mai aducea aminte la care dintre ele. Nisipul se întindea în depărtare, zone largi cu iarbă, câteva debarcadere, un camping înspre parcare, minigolf şi ceva ce se numea centru de agrement. Toate porcăriile alea tipice pentru suedezul de rând. Oameni absolut peste tot – fusese o vară caldă în anul ăla.

Darko: fiul cel bun. Îşi adusese aminte să aducă o pătură şi o cutie cu tot felul de chestii: coca-cola, biscuiţi Maryland, cârnăciori pentru tata. Bojan nici măcar nu se uitase la cola sau la biscuiţi – proprietar de restaurant ce era el. Frate-su adusese chiar şi scaune pliante şi căni din care să bea. Teddy nu se mai simţise aşa de suedez din timpul liceului. Nikola o luase la fugă direct spre malul apei. În pofida senzaţiei de funcţionar cu program fix, Teddy se simţise bine. Îi creştea inima când îl vedea pe Nikola ţipând de bucurie, în timp ce alerga în apă. Se bălăciseră mai mult de-o oră.

Teddy se-ntorsese la ceilalţi. Linda era pe pătură, tăind un pepene. Darko şi tata vorbeau despre bombardamentele NATO din Serbia.

Viaţa era paşnică.

Atunci Linda ridicase privirea.

— Unde-i Nikola? întrebase ea.

Nu-l vedeau lângă apă. Se duseră să se uite. Nu era nici în apă.

— Era aici când ai urcat, nu?

Fusese, Teddy era sigur. Unde s-ar fi putut duce?

Se plimbaseră de colo-colo. Se uitaseră peste tot. Copii în costume de baie. Sute de copii de patru ani, cu aceeaşi culoare a părului, constituţie şi înălţime ca şi Nikola: dintr-odată, părea să fie cea mai comună înfăţişare din Suedia. Dar niciunul dintre ei nu era Nikola.

---

[50] *Midsommar* – una dintre cele mai importante sărbători în Suedia, în weekendul cuprins între 20 şi 26 iunie; iniţial, era serbat în ziua de Sf. Ion şi marca solstiţiul de vară.

Rahat, rahat, rahat. Teddy intrase în apa verde. Încercase să se uite în depărtare. Să se uite după mâini care flutură, după picioare care se agită. După copii care-şi pierd răsuflarea.

Copiii săreau de pe debarcader, lăsându-i pe părinţi să-i arunce în sus, împroşcând apa cu colacii şi aripioarele gonflabile. Dar nu şi Nikola.

Linda începuse să plângă. Bojan începuse să ţipe la Teddy.

Darko tăcea, plimbându-se în sus şi-n jos. Încercând să zărească ceva.

Teddy era cât pe ce să se piardă cu firea – omul care în mod normal îşi păstra calmul. Îi venea să strige la toţi blestemaţii de pe plajă să tacă din gură şi să nu se mai mişte un minut, ca să-şi poată găsi nepotul.

Minutele treceau.

Bojan:

— Dă o fugă la centrul de agrement şi vezi dacă ne pot ajuta.

Teddy o luase la goană. Acolo aveau un sistem de amplificare şi-i pusese să dea un anunţ.

— Căutăm un băiat de patru ani, care se numeşte Nikola, cu slip roşu; îl caută mama lui.

Minutele treceau. Teddy o vedea în depărtare pe Linda, stând pe iarbă, cu o mulţime adunată în jurul ei. Îşi ţinea mâinile pe faţă. Plângând în hohote.

Nu putea să se fi-ntâmplat nimic rău. N-avea cum să i se fi-ntâmplat nimic rău lui Nikola.

Lui Teddy îi era greaţă. Mergea în cerc, de jur-împrejur, de jur-împrejur, de jur-împrejur. Nu ştia ce să facă.

Venise cineva la el.

— Cred că v-am găsit băiatul.

Era pe unul dintre debarcadere, cu un băţ în mână. Nicko; părea aşa de liniştit.

Linda alergase spre el plângând.

— Şşş, mamă, spusese el. Trebuie să taci. Pescuiesc.

•

Teddy discutase cu Tagg despre cum mai mergeau treburile în ultima vreme. Se-ntâlniseră în Axelsberg cu câteva zile în urmă. El Bocado: o bere mare costa doar 22 de coroane. Tagg stătea pe-aproape şi toată lumea îl saluta de parcă ar fi făcut parte din personal. Arăta ca întotdeauna: corp de halterofil, cu ţinută de hamal, părul pieptănat cu cărare şi barbă ţepoasă.

— Şi Mazern ce mai face în ultima vreme?

— Rahat, T, habar n-am. Întreabă-l pe Dejan.

— Nu pot să vorbesc cu el despre chestii de-astea, nu ştie pe ce picior să danseze. Şi nu vrea niciodată să discute despre Kum.

— Aha, m-am prins. Totuşi, sincer, nu ştiu. Acum cinci, şase ani, se ocupa de cocaină, cai, curve, practic orice. Dar acum… îmi pare rău. În plus, eu n-am avut de-a face niciodată cu de-astea, eu mă bag doar pentru acţiune, pentru lovituri. Eu, unul, sunt nobil.

— Nu eşti nobil, zise Teddy, deşi ştia ce voia să spună Tagg.

— Ştii şi tu cum e. N-am avut niciodată de-a face cu mizeriile. Eu sunt omul jafurilor, sunt onorabil. Ştii pentru ce am fost închis.

Teddy ştia şi el prea bine. Se aflaseră pe acelaşi culoar ani de zile. Tâlhărie în formă agravată la un tezaur de lângă Eskilstuna. Tagg şi alţi câţiva planificaseră totul până în cele mai mici detalii. Ba chiar testaseră mai multe trasee cu maşina cu care voiau să fugă. Prada: mai mult de 18 milioane în bani gheaţă, o sumă uriaşă pentru patru băieţi de cartier. Erau profesionişti, stătuseră cu capul la fund în primele câteva săptămâni, rămăseseră acasă, se uitaseră la toate sezoanele din *The Sopranos* şi *Entourage.* Nu ieşiseră în oraş, se abţinuseră de la şampanie, nu dansaseră pe mese în cluburile din Stureplan şi nu aruncaseră pe femei 30 de miare pe noapte. Dar şi aşa se dusese naibii totul. Unul dintre băieţi fusese oprit la un control de rutină, se comportase superagitat şi, dintr-un motiv oarecare, poliţia rutieră decisese să se uite în geanta lungă pe care-o vârâse în maşină: era plină de pistoale de plastic. Restul se ştia. Pistoalele de plastic corespundeau cu pistoalele surprinse de camerele de securitate în timpul jafului şi găsiseră şi ADN-ul lui Tagg pe ele. Poliţaii începuseră să-l preseze: făcuseră descinderi la domiciliu, găsiseră un computer, reuşiseră să recupereze nişte fişiere şterse, identificaseră o legătură cu un proprietar din Eskilstuna, luaseră legătura cu el şi-i arătaseră fotografii ale lui Tagg. „L-aţi văzut pe omul acesta?". Sigur, proprietarul îl cunoştea, Tagg închiriase un apartament în imobilul lui, chiar peste drum de tezaur.

— Totuşi, poate că ştie unii dintre băieţii tăi? întrebase Teddy.

Tagg luase o gură de bere.

— Poate. Pot să-ţi dau nişte nume. N-ai decât să-i întrebi tu.

Dintr-odată, se lumină la faţă.

— Apropo, am auzit de la Loke că ai comandat nişte chestii de la farmacia lui.

— Mda… dar nu pot să vorbesc despre asta.

— Sincer, frate, ar trebui să încerci pilulele lui afrodiziace. Sunt cele mai tari. Fata mea e încântată când le înghit.

Aşadar, în ultimele câteva zile, Teddy discutase cu prietenii lui Tagg. Ali Cuţitarul, Calle Nebunul, Omul cu melci şi ceilalţi. Unii ştiau câte un pic şi-i spuseseră. „Nu mai e ca atunci când erai şi tu în joc, frate", ziceau ei. Îşi aduceau aminte de numele lui – aveau încredere în el. I-au spus că slavii

suedezi erau practic exterminaţi acum. Preluaseră alţii: sirienii, kurzii, tigrii, Taxi Aslan şi camionagiii lui. *Summa summarum:* Mazern se orientase spre activităţi mai dubioase. Juca în ligile mari acum – iar băieţii lui Tagg n-aveau informaţii de-acolo.

Loke îi promisese lui Teddy să încerce să intre în e-mailurile de la Swedish Premium Security şi să se ocupe de adresa de contermail.com. Cu două zile în urmă, îl sunase:

— Îmi pare rău, frate, au o securitate al naibii de tare la firma aia, mai rău ca la mine. Nu pot să intru. Îmi pare rău.

— Şi adresa de la care au primit misiunea?

— Countermail e cel mai solid sistem criptat de e-mail din lume. Să-ncerci să-l spargi e tot aşa de imposibil ca şi să-ncerci să-l asasinezi pe Kim Jong-un cu un pistol cu apă.

Teddy detesta fundăturile.

Probabil că nu Kum se aflase în spatele răpirii. Altcineva era interesat de computer – dar, oricum, Mazern ştia perfect cine o comandase. Ştia, dar refuza să vorbească. Asta era miza războiului lor. Să-l facă să vorbească, să-l îndrume pe Teddy mai departe. N-avea cum altfel să meargă mai departe în momentul ăsta: răpitorii înşişi erau prea adânc ascunşi în umbră. Cecilia şi Swedish Premium Security îi puteau oferi câte ceva, dar şi astea păreau mai degrabă nişte fundături.

Teddy începea să-şi dea seama şi de altceva: va trebui să plătească un preţ pentru războiul lui. S-ar putea să fie nevoit să plece din Suedia. Sau cel puţin va trebui să-i scoată de-acolo pe Bojan şi pe Linda.

Şi atunci îi veni ideea: cineva care l-ar putea ajuta. Cineva cu o grămadă de biştari.

•

Azi dura mult. Puştiul nu ieşise toată dimineaţa.

Teddy încerca să asculte un audiobook, cu volumul scăzut: *Egenmäktigt förfarande*[51], de Lena Andersson.

Maşina lui n-avea CD player, ceea ce-l enerva, dar tipul de la biroul de închirieri îi aruncase o privire ciudată când întrebase.

— Pe ce planetă aţi trăit în ultimii ani? CD playerele sunt, cum ar veni, din Epoca Bronzului. Cu maşina asta, puteţi să ascultaţi direct de pe telefon.

Teddy ştia exact pe ce planetă fusese în ultimii opt ani, dar n-avea nicio dorinţă să-i explice asta unui angajat de 22 de ani de la biroul de închirieri de maşini, care nu i-ar fi dat în veci maşina dacă n-ar fi acoperit Leijon factura.

[51] „Indiferenţă voită”.

La ora 1, apăru şi el, în cele din urmă. Fredric McLoud.

Mai bine îmbrăcat de data asta: pantaloni de bumbac purpurii, cămaşă albă şi o haină de in albastru-închis. Din buzunarul de la piept îi flutura o batistuţă roşie. Se-ndreptă spre Djurgårdsbron. După ce-l urmărise săptămâni în şir, Teddy îi ştia prea bine rutina. Asta era o direcţie neobişnuită pentru McLoud.

Teddy îl urmă. Trecu pe lângă câteva maşini Porsche Panama şi mame cu cărucioare, care mergeau în pas vioi spre insula Djurgården, cu încălţările lor Nike şi colanţii de compresie.

După un sfert de oră, înţelese. Liljevalchs, galeria de artă – Teddy nu mai fusese acolo niciodată. McLoud sărută pe obraz o femeie şi apoi intrară împreună.

Din nou, azi fusese uşor de urmărit: poate credea că n-are nimic de pierdut. Sau poate că McLoud avea de data asta treburi cinstite – îşi petrecea timpul cu o prietenă.

Teddy urcă treptele. *Liljevalchs Konsthall,* citi el. Scris auriu pe un perete zugrăvit în roşu. Clădirea era imensă: de modă veche, dar nu foarte veche. Piatră în culori diferite, stâlpii cu aer de coloane. Deasupra intrării era un banner. *Chiar acum: Market Air Fair – principalul târg de artă contemporană din Scandinavia.*

Era cu mult în afara zonei obişnuite a lui Teddy. Dar urmăritul lui era înăuntru. Subiectul lui.

Plăti la casă şi intră.

Tavane înalte, lumina revărsându-se dinspre ferestre, săli uriaşe. Oameni albi, tăcuţi, rătăceau primprejur: privind cu atenţie operele de artă, uitându-se la picturi, salivând la sculpturi. Teddy îi studie pe toţi: nu era o încăpere cu suedezi tipici, în niciun caz – erau cei mai buni dintre cei buni. Era *societatea:* văzu Rolexuri la încheietura mâinii, mocasini în picioarele bărbaţilor, chipurile nefiresc de netede şi bine machiate ale femeilor.

Şi chestiile de pe pereţi: zări o listă cu obiectele de vânzare. O sută cincizeci de miare pentru o pânză micuţă, complet albă, cu excepţia a doua dâre negre. Trei sute de miare pentru fotografia neclară a unui horn.

Nu sunt singurul care o ia razna, se gândi Teddy – toată lumea se ţicnise.

În următoarea sală, Fredric McLoud discuta cu prietena lui.

Părea să fie răcit: îşi trăgea nasul ca un puşti de doi ani în februarie. Sau ca un dependent de cocaină care nu poate renunţa, nici măcar acum, după ce fusese prins în fapt.

Femeia care era cu el părea să cunoască pe toată lumea. Sărutări pe obraz, râsete artificiale, îmbrăţişări. Sărutări pe obraz, râsete artificiale, îmbrăţişări. Nu se abătea de la tipar.

Pantalonii pe care-i purta păreau să fie un soi de colanți de dans, iar bluza avea un imprimeu bizar pe ea: un buldog care-și dezgolea colții. Nu prea părea genul lui Fredric. Poate că era vreun soi de dealer de artă. După câteva minute, era cufundată într-o discuție cu cineva de la galerie.

Teddy ezită. Dacă se ducea, risca să piardă definitiv slujba la Leijon. Cu toate astea, trebuia s-o facă. N-avea altă cale.

Se apropie de Fredric prin spate. Îi șopti la ureche:

— Tot eu.

McLoud se-ntoarse și scăpă catalogul pe care-l ținea strâns în mână, iar acesta lovi podeaua cu o bufnitură. Femeia cu tricoul cu buldog aruncă o privire spre ei. Teddy zâmbi.

Fredric McLoud avea expresia cuiva care suferă de o durere de dinți îngrozitoare și o migrenă puternică.

— Ce dracu' vrei? șopti el.

Teddy răspunse pe un ton normal, de conversație.

— Am o propunere.

30.

Ajun de *midsommar.* Cam cea mai luminoasă noapte a anului. Din punctul ăsta de vedere, Suedia era frumoasă: anotimpurile chiar însemnau ceva.

Nikola se-ntâlnise cu Chamon în fața casei. Cineva scrijelise pe zid, în arabă, *Jos cu turcii.*

Toată lumea petrecea azi. Nu conta dacă erai vreun super-suedez, nepotul unui sârb sau dacă veneai din Irak și erai în țară doar de zece ani – *midsommar* era încântător. Un ritual hedonist: tradiția ultrasuedeză care plăcea tuturor. Nu că dansau toți în jurul prăjinilor împodobite cu flori, îngânând cântecele idioate, *vulpea fuge pe gheață* – nimeni nu știa cu adevărat ce-nsemna asta. Nu că mâncau toți pește afumat – deși bunicului Bojan îi plăcea – și beau rachiu rece din păhărele mici – lui Bojan îi plăcea și asta. Și nu că făceau toți coronițe de flori și nici că se îmbătau și conduceau băuți. Dar toată lumea făcea câte ceva. Și toată lumea trebuia să cumpere de mâncare.

Diseară, seiful de la ICA Maxi avea să dea pe dinafară de biștari. O zi-record. Cea mai mare pradă din istoria recentă. Nu prea putea să dea greș.

— Hei, frate, zise Chamon, trăgându-și gluga pe cap. Erau îmbrăcați amândoi la fel. Țineau căștile sub braț.

— Ești gata?

Nikola dădu din cap.

— La naiba, da.

În loc să meargă cu trenul, luară autobuzul. Astfel puteau să evite camerele video de pe peroane. Chamon îi spuse o poveste scârboasă.

— Îl mai ţii minte pe Ashur? L-au închis pentru rahatul ăla cu şantaj. Tipii ăia de la depozit, ştii? Oricum, taică-său a murit cât era el închis la Hall. Aşa că a cerut să se ducă la înmormântare şi ei au început să se poarte ca nişte bulangii îngrozitori. A trebuit să-l pună pe avocat să scrie o tonă de plângeri la ăia de la închisoare, dar până la urmă au fost de acord. Aşa că ăştia trei gardieni îl duc la biserică. Era al naibii de supărat că murise taică-său, dar se bucura că poate să-i aducă un ultim omagiu. Şi ştii ce s-a întâmplat când au ajuns?

— Habar n-am. Am fost departe de lume un an de zile.

— Au zis: „Nu te lăsăm să cobori din dubă decât cu cătuşe la mâini şi la picioare". Ashur le-a zis că nu intră cu cătuşe în biserică, de faţă cu toată lumea de la înmormântare. Dar ei nu s-au lăsat. Poliţaii ăia, ştii, ce dracu' credeau c-o să facă Ashur? Să fugă din biserică?

— Ce s-a întâmplat?

A refuzat să coboare. Au trebuit să-l ducă înapoi la pârnaie. Nu-i mişto, să trebuiască să te înjoseşti aşa de faţă cu mama, bunicul, cu fraţii şi surorile.

— Iisuse, ce cretini.

— Exact. Şi ştii ce s-a întâmplat după aia?

— Nu.

— S-au ales cu un *shurda* scos din minţi. Acum, băiatul urăşte din toată inima ţara asta.

Parcară motocicleta de 125 cc şi ATV-ul în spatele unei grădiniţe de lângă magazin.

Proaspăt furate: ieri le luaseră. Nikola desfăcuse contactul cu o şurubelniţă mare care avea un fel de manşon în capăt. O lovise cu un ciocan şi apoi luase o cheie şi răsucise. Scosese bucăţelele de plastic din contact şi urmărise firele până la micul cub de plastic. Încă un pic de muncă şi apoi nu mai trebuia decât să pornească alimentarea. Tăiaseră siguranţa de la roată cu un cleşte pentru buloane.

Parcaseră şi un scuter în spatele magazinului, în caz că aveau vreo problemă cu celelalte vehicule.

Acum erau sus, printre copacii de deasupra parcării, uitându-se în jos la supermarketul imens. Şapte, opt maşini: încă parcate jos. Poate că erau lăsate acolo peste noapte.

Chamon avea o staţie de poliţie în rucsac şi mănuşi subţiri de grădinărit antiaderente.

Clădirea din faţa lor: o piesă enormă de Lego, aşezată între autostradă şi blocurile înalte de oţel şi sticlă. Intrarea mare, cu uşile rotative automate, era închisă. Aproape toate luminile erau stinse. Dar clădirea tot părea să scânteieze cumva: înăuntru îi aştepta un cufăr cu aur sclipitor.

Miezul nopţii. Singurul moment când se-ntuneca uşor în perioada asta a anului. Începură să-mpingă motocicletele spre clădire. Nikola simţea cum i se accelerează pulsul. Poate. O şansă dintr-un milion. Marea lui evadare. Şansa lui la glorie. Singura lui cale de scăpare.

Fuseseră în recunoaştere trei zile la rând. Se plimbaseră de jur-împrejur, numărând căile de ieşire. Nu era decât un singur drum de acces în parcare, dar mai erau platformele de încărcare din spate, plus o alee spre ceva ce era, probabil, intrarea pentru personal. Pe lângă parcare, era o alee pentru biciclete, care se înfunda mai departe, în susul dealului. Cel mai isteţ era să nu folosească o maşină. Riscul era prea mare să le blocheze cineva ieşirea. Motocicleta de 125 cc şi ATV-ul însemnau că se puteau mişca mai uşor şi erau mai flexibili. Puteau acoperi o suprafaţă mai mare.

Intraseră şi ieşiseră din magazin. Se plimbaseră cu un cărucior, cumpăraseră câteva pungi de chipsuri şi suc călduţ. Navigaseră. Încercaseră să-şi dea seama pe ce uşă ar trebui să intre, care era cel mai rapid traseu prin interiorul magazinului. Întotdeauna cu ochelari de soare şi cu glugile pe cap. Încercaseră să arunce o privire la tavan, să localizeze camerele de supraveghere şi alarmele. După aceea, arseseră hainele cu care fuseseră îmbrăcaţi.

Nikola îşi trase vizorul pe ochi şi porni motorul. Motocicleta era o frumuseţe, de cros.

Conduseră ultimii două sute de metri până în spatele clădirii. Era posibil să existe camere şi nu voiau să le apară chipurile pe înregistrare. Rucsacul îi foşnea. Îndesase în el uneltele, o sacoşă de Ikea şi alte chestii de care aveau nevoie.

Uşa metalică nu era foarte rezistentă, asta ştiau deja. Mai puţin de două minute cu o rangă şi era larg deschisă.

Alarma era imediat în stânga lor: introduseră codul pe care-l aveau de la Saman. Ţiuitul îi aducea aminte de automatul de cafea de la Spillersboda.

Făcură câţiva paşi în spate. Se urcară pe motociclete şi urcară iar dealul.

Staţia de poliţie în poala lui Chamon. Numărară minutele. Ascultară să prindă vreun semn c-ar fi fost alertaţi agenţii de securitate şi ar urma să vină la magazinul din faţa lor. Frecvenţele radio ale poliţiei erau blocate în ultima vreme – nu le puteau asculta. Nikola avea un binoclu la gât. Din când în când, îl ridica şi se uita în jos la drumul principal. Vreun vehicul al agenţilor la

intrare? Poate că au declanşat o alarmă silenţioasă, vreo sirenă pe care n-o putea auzi nimeni.

— Mergem? întrebă Chamon după ce trecuseră, fără niciun incident, 45 de minute.

Durere de stomac: Nikola avu imediat un sentiment neplăcut legat de ea.

— Rahat, nu ştiu…

— Nu-i nicio alarmă. Ar fi ajuns deja de-un secol.

— Mda, totuşi…

Chamon se ridică.

— Stai, zise Nikola.

Se urcă pe motocicletă. Porni motorul şi conduse până la tunelul pe sub Hågelbyvägen.

Chamon se întreba probabil ce dracu' făcea – dar Nikola trebuia s-o facă.

Îşi scoase telefonul. Era închis – îl deschise. Îl sună pe Teddy. Stătea la vreo 600 de metri distanţă, dar Nikola n-apucase încă să treacă pe la el.

Răspunse după o vreme, dar nu părea obosit.

— Hei, Teddy, eu sunt.

— Hei, toate bune?

— Mda. Ascultă, pot să trec pe la tine acum? S-ar putea să-l aduc şi pe Chamon.

— Sigur, mda. Dar, ascultă…

— Ce?

— Încă nu sunt acasă, am avut o zi grea.

— A, rahat. Atunci, altă dată?

— Nu, nu, vino puţin mai încolo. Oricând vrei. Doar sună la uşă şi după aia bate.

Chamon ridică bărbia când se-ntoarse Nikola.

— Ce-a fost asta?

— Trebuia să dau un telefon.

— Telefoanele ar trebui să fie închise, frate.

— Ştiu, dar mi-am adus aminte că unchiul meu stă pe-aproape. L-am întrebat dacă putem să trecem pe la el. Doar aşa, ca să ştii.

Poliţia din comitatul Stockholm
Interogatoriul informatorului „Marina", 17 decembrie 2010
Anchetator: Joakim Sundén
Locaţie: centrul Farsta

Nota 4 (partea a treia)
Transcrierea convorbirii (continuare)

M: La sfârşitul primăverii lui 2006, Peder m-a invitat la un eveniment. A zis: „O mulţime de oameni sunt interesaţi de ce faci tu, Mats" şi mi-a oferit o idee vagă despre ce avea să se petreacă.
Pentru început, am avut ocazia să văd Suedia de sus. Sörmland văzut din aer. Domenii de vânătoare, copaci verde-deschis, lacuri sclipitoare. Mda, am mers cu elicopterul. Fusese ideea lui Peder, el zisese c-ar trebui să ne facem o intrare „îndrăzneaţă". „Băieţilor o să le placă". Habar n-aveam cine erau ceilalţi oaspeţi, dar probabil că asta şi era ideea. În fine, elicopterul a aterizat pe o peluză mare, lângă un hambar. Am coborât. Nu ştiam cum se numea locul ăla sau unde eram exact, dar casa era imensă, stilul secolului al XVIII-lea. Nu era un castel. Avea mai degrabă un aer de proprietate la ţară. Lemn galben, ţigle roşii, trei coşuri.
Ne-au întâmpinat trei bărbaţi, care ne-au condus spre casă prin curentul făcut de palele elicei. Închiriasem un smoching. Peder îmi sugerase că aşa ar fi cel mai bine. Elicopterul a decolat din nou şi-mi aduc aminte cum m-am gândit că taxiul spre casă urma să coste mult când aveam să plec. Pentru o clipă, am regretat şi că m-am dus. Nu mă prea pricepeam la socializare. Dar era ceva cu Peder. În comparaţie cu Sebbe, Maxim şi ceilalţi cu care lucrasem în ultima vreme, părea singurul om normal.
Iar seara a fost plăcută de la bun început. Am băut ceva într-unul dintre saloanele mari. Cred că mai erau încă vreo 20 de persoane. Toţi bărbaţi, dar nici măcar asta nu mi s-a părut ciudat. Peder m-a prezentat câtorva dintre ei. A râs şi mi-a zis *Mr. Money Man.* Apoi am explicat totul. Peder mă asigurase că toţi ceilalţi erau „conştienţi de complexitatea situaţiei", cum zisese el. Cu alte cuvinte, că pot să am încredere în ei.
Cred că am vorbit vreo jumătate de oră. Am explicat lucrurile într-un fel care să nu pară deloc suspect. Mai mult în zona gri-deschis. Am vorbit despre diferenţele dintre diversele paradisuri fiscale, despre cum afecta Directiva a treia privind spălarea de bani reglementările din Suedia. Nu le-am dat niciun fel de indicii concrete – asta ar fi însemnat să le ofer gratis ideile de afaceri ale lui Sebbe, ale Michaelei şi ale mele –, dar cred că am sugerat suficient cât să-nţeleagă toată lumea premisa de bază: că există o soluţie pentru orice.
După aceea, am luat o cină cu trei feluri de mâncare. Pe pereţi se afla o combinaţie de portrete de secol al XIX-lea şi fotografie modernă. Dar tot timpul cât am stat acolo, am avut planurile mele proprii. Ştiam cine sunt cam jumătate dintre oamenii din încăpere. Unii se prezentaseră; pe alţii doar îi recunoscusem. Erau din familiile industriei suedeze, investitori în fonduri de risc… unii erau parteneri în diverse firme de avocatură. Am ascultat, am încercat să trag cu urechea, să orientez discuţia. Erau toţi pe jumătate beţi, cu garda jos.
Bărbatul de lângă mine era cel mai promiţător.
— Categoric se-ntâmplă ceva, sunt deplin convins, a spus el. Omul meu de la Goldman Sachs spune că Investor a apelat la ei pentru consiliere. Şi prietenul meu de la Bain and Company s-a ocupat de un dosar pe care l-au prezentat la

EQT[52]. *Apoi,* avocatul meu mi-a pomenit întâmplător că lucrează la nişte acorduri înaintea unor verificări de antecedente la compania respectivă. Şi aici vorbim despre Gambro[53]. Sută la sută. E supracapitalizată şi are lichidităţi de 6,5 miliarde. Doar că habar n-am când. O să-ncerce s-o cumpere ca pe-o curvuliţă thailandeză.

După cină, atmosfera generală era bună. Într-una dintre camere era un fel de spectacol, dar cea mai mare parte din timp am stat de vorbă cu Peder, aşa că n-am văzut ce se-ntâmpla acolo.

— Acum, că eşti aici, vreau să verifici ceva, mi-a spus. Am primit o mulţime de întrebări de la administraţia financiară din Marea Britanie şi vor să le răspund săptămâna asta. E în legătură cu companiile din Channel Islands.

Aveam tot timpul din lume. Oamenii ăştia erau o adevărată comoară.

Peder m-a condus într-o încăpere lăturalnică – arăta ca o cameră de lucru, cu un birou imens cu o călimară veche şi acoperit de hârtii. Un cap de mistreţ împăiat pe perete. Draperiile grele de catifea verde erau trase.

Întrebau despre plăţile din Estonia, ziceau că facturile nu se închideau.

— Poţi să le compari, să vezi dacă le poţi face cumva să aibă vreo noimă? Chiar am nevoie să mă ajuţi cât mai repede.

Peder s-a aşezat la birou şi a scos un laptop; nici nu-mi dădusem seama că-l avea cu el. Mă uitam peste umărul lui. A introdus o parolă ca să-l deblocheze. Ciudat lucru, nu-mi puteam lua ochii de la tastatură. Totdeauna am fost bun la numere. Pur şi simplu, mi le aduc aminte mai bine decât majoritatea oamenilor.

Mi-a arătat nişte tabele în Excel.

— E în regulă dacă te las cu astea o vreme? m-a întrebat. Şi aşa am început să verific documentele. Depozite şi retrageri. Aşa-numitele *walking accounts*[54] – lanţuri de transferuri între diferite conturi. Totul, ca să fie mai dificil pentru autorităţi, dacă încep să-şi bage nasul. Dar privirea mi-a fost atrasă de altceva. Pe birou, mai era încă un laptop. Am lucrat în continuare la tranzacţiile şi fluxurile de numerar ale lui Peder, dar nu mă puteam concentra ca lumea. Ceva nu-mi dădea pace. Am scos din geantă laptopul meu, cel pe care adunam informaţii. Fiindcă pentru asta-l foloseam, aveam cabluri de tot felul la mine. Întâi, l-am conectat la computerul lui Peder. În mai puţin de zece minute, am reuşit să copiez pe hardul meu jumătate din hardul lui.

Apoi m-am întins după celălalt computer. L-am deschis. Am încercat acelaşi nume şi parolă pe care văzusem că le-a introdus Peder în celălalt laptop. Mergeam, pur şi simplu, pe ghicite. Şi acum, privind în urmă, ştiu că era cel mai târnpit risc pe care mi-l asumasem vreodată. Pentru că a funcţionat.

---

[52] Grup suedez de investiţii de capital, format din 20 de fonduri, cu investiţii în ţările nordice, ţările de limbă germană, China şi America de Nord.

[53] Companie de tehnologie medicală, specializată în producţia de echipamente de dializă. A fost preluată în 2013 de Baxter International.

[54] Conturi ambulante (în engl. în orig.).

La început, n-am putut să văd decât o grămadă de fişiere cu denumiri fără nicio noimă. Dar m-am uitat puţin mai atent şi am găsit şi alte directoare, unele cu nume mai suspecte. XXXDream. XXXBelow13. Şi, dintr-un motiv oarecare, am avut acelaşi impuls pe care l-am avut şi cu primul computer. Am copiat tot ce am găsit.
După o oră, s-a întors Peder.
— Mats, dacă ai terminat aici, cred că e momentul să pleci acasă, mi-a zis.
M-a urmat afară. Pe aleea de pietriş, aştepta deja o maşină neagră.
— Mulţumesc mult c-ai venit. Ştiu că a fost incredibil de folositor pentru toată lumea.
Peder mi-a făcut cu ochiul şi m-a prins de braţ.
Când am ajuns acasă, mi-am pornit computerul. Am dat click pe unul dintre fişierele pe care le copiasem. Era un film.
Se vedea o încăpere slab luminată şi un pat dublu. Patru bărbaţi. O femeie, deşi poate că femeie e prea mult spus – era o fată. Nu-mi dădeam seama exact ce vârstă avea, dar nu cred să fi avut mai mult de 13-14 ani, sunt sigur. Stătea în patru labe în pat. Unul dintre bărbaţi o penetra pe la spate. Îi făcea sex oral altuia. Şi sunt destul de sigur că plângea.
Am dat click pe alt fişier video. Era o altă încăpere, dar se vedea mai mult din pereţi, podeaua cu dale, lumină mai bună. De data asta, era o fată legată cu ceva ce păreau să fie chingi de plastic. Avea ceva în gură, o minge. Şi avea ceva şi între picioare, poate că o sticlă. Tot corpul îi era acoperit cu pete maronii. Trebuie să fi fost rahat, în film era şi un bărbat, care îi urina pe faţă.
Am deschis un al treilea fişier şi apoi un al patrulea, dar nu puteam să mă uit decât la câteva secunde din fiecare. Era cel mai dezgustător lucru pe care-l văzusem…
JS: Ştii al cui era computerul?
M: Nu, dar parolele erau aceleaşi.
JS: Dar dacă nu era al lui, al cui crezi că era acel al doilea computer?
M: Habar n-am.
JS: Ce ai făcut după aia?
M: Nimic. Şi regret până în ziua de azi.
JS: Nu, haide, nu era responsabilitatea ta.
M: Mie nu mi se pare. Ar fi trebuit să fac ceva atunci. E responsabilitatea oricui.

31.

Când Emelie era mică, sărbătoreau *midsommar* în Roslagen. Acolo stătea mătuşa ei la vremea aceea, într-un sătuc: Berhagen. Ea şi soţul ei închiriaseră casa mai întâi ca locuinţă de vacanţă, dar apoi o cumpăraseră şi se mutaseră acolo.

Sărbătoarea anuală de *midsommar* avea loc la primăria satului. Emelie şi verişoara ei, Molly, se duceau până acolo în fiecare zi. Cumpărau îngheţată, se uitau la roata morii vechi şi vorbeau vrute şi nevrute. Nu erau apropiate, abia dacă se vedeau în restul anului: dar în momentele acelea, timp de o săptămână în fiecare an, puteau vorbi despre orice. Asta o susţinea pe Emelie tot restul anului. Nu conta ce altceva se petrecea în viaţa ei, nu conta ce credea despre şcoală, profesori, prieteni sau maică-sa. Şi taică-său. O avea întotdeauna pe Molly: într-o bulă, ferită de orice altceva.

Sărbătoarea începea la 12, cu decorarea stâlpului. Locuitori din sat, oaspeţi de peste vară şi diverşi alţi vizitatori veneau cu nuiele de mesteacăn şi flori. După aceea, cei mai mulţi plecau la prânzul de *midsommar.* Heringi marinaţi cu smântână, arpagic şi cartofi. Pâine crocantă şi brânză maturată. Prăjitură *Västerbotten,* salată cu ouă şi anşoa, căpşuni cu frişca. Şi, bineînţeles, rachiul. La ora 15, începea sărbătoarea adevărată. Trebuia ridicat stâlpul, care avea mai mult de zece metri: o treabă pentru bărbaţi. Emelie era întotdeauna îngrozită că taică-său o să se lovească sau chiar mai rău: c-o să dărâme prăjina şi o să lovească pe altcineva. Pentru că *midsommar* era una dintre sărbătorile lui preferate: una dintre zilele din an când era acceptabil din punct de vedere social să bei tărie şi să te „abţiguieşti un pic", cum îi plăcea lui să zică.

Probabil că avea vreo 12 ani când s-a întâmplat, în cele din urmă. Emelie, Molly, maică-sa, mătuşă-sa şi ceilalţi dansau în jurul stâlpului, urmându-l pe Olle Högström, care conducea grupul. Ca de obicei, era îmbrăcat în costum tradiţional; după cum zicea mătuşa Ingrid, aşa făcea de 30 de ani. Cântau *Ritsch ratsch filibombombom, filibombombom.* Făceau şi mişcările, ţopăind. Dacă aia ar fi fost ziua în care hotărau extratereştrii să coboare pe Pământ ca să vadă cum era viaţa pe mica noastră planetă, s-ar fi întors pe loc în lumea lor. Nişte nebuni ca ăştia n-aveau cum să facă parte dintr-o civilizaţie inteligentă.

Nu se vedea nici urmă de tata, dar Emelie putea citi îngrijorarea pe chipul maică-sii.

După încă vreo câteva cântece, unii începuseră să stea de vorbă, alţii râdeau. Alţii se desprinsesem din dans şi se duseseră pe podeţul de peste pârâu. Se opriseră. Ce se-ntâmpla? Iar chipul mamei: neliniște profundă în ochii ei.

Emelie şi maică-sa îşi desprinseseră mâinile. Dansul încetase. Muzica tăcuse.

Se duseră la pod. Molly era lângă ea. Câţiva oameni se întoarseră şi se uitară la Emelie. Aveau zâmbetul pe buze, dar în ochii lor mai era ceva. Nu-şi

dăduse seama atunci, dar se simţea de parc-ar fi ştiut deja: ce vedea era milă.

Taică-său stătea în pârâu. Dezbrăcat, cu excepţia cămăşii ude care i se lipise de corp. Genunchii îi sângerau. Pe jumătate cânta, pe jumătate ţipa un fel de poezioară: „Noaptea are ghirlande de nori de aur şi zânele joacă în luncă, nimfa cu o cunună de frunze cântă la scripcă în izvorul argintat”[55].

Emelie nu uitase niciodată priveliştea aceea. Din toate ocaziile când le făcuse de ruşine, fiind penibil şi tâmpit, de asta-şi aducea aminte cel mai limpede. Nu fusese prima dată, şi nici măcar nu fusese cel mai rău. Dar altceva o făcuse să iasă în evidenţă. Poate pentru că era practic despuiat. Sau poate pentru că fusese şi Molly de faţă. Molly – care ar fi trebuit să fie ferită de lumea lui Emelie. Molly – care-ar fi trebuit să nu fie pângărită de secretul familiei.

Nu mai sărbătoriseră niciodată *midsommar* în Berhagen.

Azi, ea era cea care bea. Emelie şi Josephine erau la o petrecere, acasă la unul dintre prietenii ei.

Un apartament la ultimul etaj pe Linnégatan, amenajat super-luxos. Jossan îi spusese dinainte:

— A adus cu avionul uşile alea vechi de lemn de la un castel din Bordeaux şi le-a transformat într-o masă. Şi-a proiectat singur şi unitatea TV şi a adus tâmplării de la Svenskt Tenn[56] să i-o facă din nuc şi foiţă de aur. O să vezi. Chiar e remarcabil.

Uşile spre terasă larg deschise: era o seară plăcută. Emelie se întreba dacă Jossan voia să se culce cu tipul cu pricina. Lucra la SEB Equities, înainte lucrase la Enskilda şi era, indiscutabil, o stea promiţătoare în lumea băncilor de investiţii. De fapt, Emelie lucrase cu el acum câţiva ani la o tranzacţie, dar nu-i înţelesese niciodată cu adevărat farmecul. Avea obiceiul enervant să-şi miroasă tot timpul mâinile. Deşi poate că de-asta îl considera Jossan un suflet-pereche: şi ea avea un fetiş pentru loţiunile şi cremele de mâini.

Întâi, se aşezară la cină. Toţi doisprezece. Ceilalţi vorbeau doar despre aceleaşi cunoştinţe comune, aceleaşi baruri, chicoteau la aceleaşi bancuri. Emelie se-ntrebă dacă se cunoşteau dinainte unii pe alţii – deşi ştia că nu era aşa.

Băură martini înainte de masă. Vin şi bere la masă. Apoi shoturi: Stolichnaya Elit şi OP[57]. Ştia că n-avea voie să se îmbete: dacă bea prea mult, puteau apărea efectele secundare ale pastilelor ei.

---

[55] *Nacken* (Water Demon), poezie de Erik Johan Stagnelius (1793-1823).

[56] Firmă de design interior cu sediul la Stockholm, fondată în 1924.

[57] OP Anderson – marcă de *aqvavit.*

Lui Emelie îi zbură gândul la taică-su. Nu înţelegea de ce nu-l părăsise maică-sa. De ce nu renunţase el la băutură.

Şi acum: maică-sa sunase s-o întrebe dacă poate veni în vacanţă la Stockholm împreună cu el, eventual să stea la ea. Acum era mai bine. Ei, haide: să stea cu *ea* – ideea era bizară. Dar n-avusese inima să spună nu. O să fie nevoie să-şi facă tabăra la birou câteva zile.

Gazda lor vorbea despre o achiziţie prin îndatorare la care lucra. În mod clar, Jossan şi celelalte fete nu erau interesate. Asta era ciudat la Josephine – era un avocat incredibil de dăruit: dacă o întrebai pe Emelie, cea mai bună din generaţia ei de la Leijon. Muncise pe rupte să avanseze; era în comitetul pentru divertisment al firmei, era implicată în clubul de cultură, campionatul de fotbal şi activităţile *pro bono* ale firmei. Avea toate premisele să devină partener. Dar, în acelaşi timp, n-o interesa absolut deloc nimic din ceea ce n-avea legătură cu munca, nici măcar în domeniile unde făceau bani clienţii ei. Pur şi simplu, îi plăcea avocatura. Poate asta o aducea şi mai aproape de perfecţiune – nu era niciodată invidioasă pe clienţii ei. Tipii ăia care câştigau de o sută de ori mai mult ca ea, munceau doar pe jumătate şi, prin comparaţie, păreau tâmpiţi de-a binelea.

Emelie încercase să se-mbrace frumos în seara asta.

Stătuse ore în şir în faţa oglinzii, probând mai mult sau mai puţin toată garderoba, în diverse combinaţii. În cele din urmă, se hotărâse la o pereche de pantaloni de mătase largi de la Zara şi o bluză neagră subţire de la Marc by Marc Jacobs – probabil cel mai scump lucru pe care şi-l cumpărase vreodată.

Cu toate acestea, tot se simţea cumva nelalocul ei. Josephine şi celelalte fete arătau mult mai bine decât ea. Jossan purta un ceas cu diamante încrustate şi avea o brăţară Cartier Love pe una dintre mâini. O altă fată avea o brăţară Collier de Chien, din piele neagră şi aur roşu – Emelie n-ar fi recunoscut-o dacă Jossan n-ar fi stat pe site-urile acestor mărci de câte ori avea vreun moment liber. Emelie o-ntrebase de unde-şi luase brăţara. Ieşise din zona ei de confort: dar aşa ar fi trebuit să faci când stăteai de vorbă – discutai despre sală, design interior, haine, de unde poţi cumpăra diverse lucruri. Aproape că învăţase până acum – în definitiv, avea aproape 30 de ani.

Gândurile îi zburară la dosar. Teddy era altfel, încordat. Emelie nici măcar nu ştia ce face; avea telefonul închis de zile în şir. Trebuia să stea de vorbă cu el.

Jan luase legătura cu ea să-i mai comunice din rezultatele analizelor făcute în casa din Värmdö: ADN. Veştile nu erau chiar încurajatoare. Găsiseră ADN-ul lui Benjamin în câteva locuri. Poate că era vinovat. Poate că,

până la urmă, el îl ucisese pe bărbatul găsit în casă. Încercă să alunge gândul acesta. Nu era treaba ei să hotărască asta. Era avocat – datoria ei prioritară era loialitatea față de client. Dar, emoțional, dacă Benjamin era un ucigaș – cum putea ea să-și dea osteneala ca să-i obțină achitarea? Să lupte pentru eliberarea lui în societate, înapoi pe străzi, unde ar fi putut face iar același lucru?

O sunase pe Cecilia ca s-o întrebe dacă există ceva însemnări medicale legate de Mats. Îi dăduse lui Jan plicul de la bancă, să-l analizeze. Fusese să-l vadă pe Benjamin. Era tot în pat, cu ochii închiși, dar, după ce stătuse acolo o vreme, încercând să-l facă să-și dea seama de prezența ei, pronunțase patru cuvinte: „A găsit Teddy ceva?"

Emelie nu știuse ce să-i spună.

Se-ntorsese la banca din Kungsholmen și-ntrebase cine venea de obicei la caseta de valori. Îi spuseseră că nu știau. Poate că mințeau, dar, în orice caz, nu era un subiect despre care chiar să discute. Ar fi trebuit să-și fi dat seama și singură.

Jossan și celelalte fete vorbeau despre conturile de Instagram – ale lor, dar în principal ale altora. Emelie n-avea cont, abia dacă avea Facebook, sau cel puțin nu-și verifica niciodată propria pagină – oricum, încetase să mai primească acolo vreo cerere de la prieteni.

Discuția se mută. Un nou ruj care-ți mărea buzele ca să pară mai pline. Toastară, mâncară desertul: *trifle*[58] cu căpșuni. Pandișpanul din stratul de bază era însiropat într-un fel de lichior, amestecat cu căpșuni tăiate, cremă de vanilie și frișcă. Lui Emelie îi plăcea gustul, deși mama ei ar fi râs la ideea de a comanda mâncare de *midsommar.* Chelneriţa turnă vinul de desert. Emelie începea să se îmbete.

Discuția se mută la ce urmau să facă peste vară. Jossan se ducea la Biarritz, în caz că nu sfârșea iar în vreo tranzacție uriașă, așa cum se-ntâmplase anul trecut; băieţaşul-bancher se ducea la casa familiei sale de la Båstad. Două dintre fete mergeau la Torekov.

— Știți, adevăraţii oameni de Torekov, adevăraţii cunoscători, se duc la Orskär din 16 iulie, imediat ce se încheie sezonul de vânătoare. Dacă te duci înainte, înseamnă că nu știi nimic. N-ai ce să cauți la Torekov, zise una dintre ele.

— Nu, nu, adevăraţii oameni de Torekov, cei care merg demult, adevăraţii cunoscători, duc barca la stânga când merg la Kohallen, pentru că se înoată mai prost acolo. Dar cei noi au întotdeauna bărcile pe dreapta, pentru că se gândesc: nu-i nimeni aici, zise altcineva.

---

[58] Desert tradițional britanic, cu blat, fructe, jeleu, cremă și frișcă așezate în straturi și servit rece.

Pe tipul care stătea vizavi de Emelie îl chema Eugene şi era avocat la una dintre firmele concurente cu Leijon.

— Plin de nou-veniţi, zise el. Vara trecută, am văzut până şi un negrotei la Torekov.

Băieţii râseră. Emelie se uită ţintă la Eugene.

Jossan îşi puse paharul pe masă. Cu zgomot. Toată lumea se întoarse spre ea. Jossan în centrul atenţiei.

— Mai spune o dată cuvântul ăla şi am plecat, zise ea.

Un sentiment neplăcut în apartamentul de la mansardă.

Un sfert de oră mai târziu. Lui Emelie îi sună telefonul. Numărul lui Teddy. Îşi împinse scaunul în spate şi oftă uşurată că poate să iasă din încăpere.

— Alo?

— Eu sunt.

— Ştiu.

— Ce faci?

— Încerc să sărbătoresc *midsommar* cu o grămadă de idioţi, răspunse ea. Tu ce faci?

— Nu mare lucru.

— De ce nu m-ai sunat? încerc să dau de ţine de câteva zile.

— Emelie, n-am timp să mă cert cu tine acum. Ascultă: dacă nu-ţi dau niciun semn într-o oră, cheamă imediat poliţia. În regulă? Sunt în Killinge, chiar în capul insulei Lidingö. Tot ce vreau e să suni la 112 dacă nu primeşti niciun semn de la mine până cel mai târziu la 12.

32.

Ajun de *midsommar* la ţară.

Ajun de *midsommar* cu Emelie. Era lângă el în maşină. Categoric, el nu-i ceruse să vină. Ba chiar dimpotrivă, de fapt: protestase. Dar ea refuzase să cedeze. „Nu face nicio tâmpenie. Vin acum, chem un taxi. Stai acolo”.

Dintr-un motiv oarecare, o aşteptase. Poate era plăcut că-i păsa. Sau poate era doar o precauţie, pur şi simplu: pentru ceea ce pusese el la cale, era mai bine să fie doi decât unul singur.

Ajun de *midsommar în* faţa unui hambar din Killinge. Dac-ar fi fost undeva, la ţară: un adăpost pentru vaci sau cai, pentru tractoare şi alte utilaje, un depozit pentru tot felul de lucruri – cereale, unelte, fân sau cartofi.

Dar nu acest hambar. Acest hambar adăpostea ceva mult mai valoros. Uşile glisante erau închise.

Pistolul lui Teddy era pus bine în buzunar. Din nou – mulţumea vechii lui comori din pădure.

Nu-i spusese lui Emelie cu ce se ocupase în ultimele câteva zile. Fredric McLoud cedase destul de uşor la Liljevalchs şi-l urmase afară. Puştiul nu voise să facă o scenă; era de înţeles.

În Djurgården atmosfera era paşnică. Un tramvai trecu pe lângă ei, iar gândurile lui Teddy se îndreptară spre vorbele lui Kum. S-ar putea ca Djurgården să fie cel mai frumos loc din toată ţara. În depărtare, vedea intrarea la muzeul Skansen. Probabil că fusese acolo ultima dată când era la şcoală. Nu, n-avea cum să fie aşa: fusese odată cu Linda şi cu Nikola.

— E simplu, spusese Teddy. Vreau să fac o înţelegere cu tine.

Sprâncenele lui Fredric McLoud zvâcniră, iar el începu să-şi mişte necontrolat o mână. Părea să aibă spasme.

— E ceva al naibii de anormal cu tine.

— Nu, sunt bine zilele astea. Am fost mai rău, crede-mă.

— Mi-ai distrus viaţa. Afacerea. Totul.

Se opriseră vizavi de intrarea la Skansen. Familii cu copii mici se revărsau către intrare.

— Înţelegerea n-a fost încheiată încă, spusese Teddy. Nu-i nimic finalizat. Şi, fără mine, cealaltă parte n-are nicio dovadă despre nimic care începe cu „c" şi se termină cu „ocaină" – ştii tu, chestia care-ţi place ţie aşa de tare. Aşa că uite care-i planul meu: eu nu-i ajut. Tu câştigi numai din asta 190 de milioane de coroane.

Fredric îşi trase nasul. Apoi zâmbi. Purtarea lui ciudată dispăruse pe loc.

— Vorbeşti serios?

— Îhâm.

— Eşti un star. Dar n-or să fie 200 de milioane?

— Nu. O sută nouăzeci.

— De ce?

— Am spus că facem o înţelegere. Păstrez eu zece. Şi vreau un milion din sumă până mâine.

Coasta insulei Lidingö. Killinge. Tufişul. Pustiu. Hambarul: înconjurat de un gard. Teddy fusese aici şi mai devreme, să cerceteze locul. Văzuse câinii. Doi dobermani, plus camere de securitate. Probabil că erau şi senzori de mişcare.

Stăteau în maşină de jumătate de oră. Aşteptând, pur şi simplu. Teddy voia să fie sigur că nu-i nimeni înăuntru. Vârfurile întunecate ale copacilor arătau ca o cortină neagră pe cerul albastru-închis. Cea mai luminoasă

noapte a anului. O noapte tâmpită ca să-ncerci așa ceva. Dar, pe de altă parte, o noapte bună. Nu era nevoie de lanternă; nu era nevoie să atragă atenția camerelor.

— Ce pui la cale, Teddy? Spune-mi acum.

— Tu rămâi aici, în mașină. Eu o să ies o vreme.

— Asta nu-i nici pe departe un răspuns la întrebarea mea.

— Ești avocat.

— Sunt.

— E cel mai bine să nu știi chiar tot.

— De ce?

— Un avocat ar trebui să-mpiedice nedreptățile, nu-i asta regula?

— Mda, dar principala noastră îndatorire e loialitatea față de clienții noștri. Asta e scris și-n regulament. Benjamin e clientul meu. Și tu mă ajuți să-i acord sprijin. Deci, întrebarea mea pentru tine e următoarea: ce ai tu de gând să faci e pentru Benjamin?

— Depinde cum privești lucrurile.

Tăcere în mașină. Mirosul scaunelor de piele și al parfumului ei.

Teddy se-ntreba cu cine fusese la petrecere.

Display-ul iluminat arăta miezul nopții.

Emelie păruse să suspine.

— Închipuie-ți c-ar fi vinovat, zise ea.

— Habar n-ai dacă e.

Apoi Teddy deschise ușa și păși în noapte.

Gardul avea aproape doi metri înălțime. În mâna lui Teddy, o pungă de plastic.

Se opri la doi metri depărtare de gard: ar fi dificil să fie văzut pe camere de la distanța asta – erau îndreptate spre zona din interiorul gardului, acolo unde nu voiau intruși. Plescăi din buze.

— Aici, băiete.

Nimic.

Fluieră. Plescăi încă o dată din buze.

După un minut sau două, apărură câinii, uitându-se urât la el de după gard. Cu ochi gălbui.

Mârâiau amenințător. Deschise geanta și aruncă peste gard bucățile de carne pe care le cumpărase cu câteva ore înainte. Antricoate – mâncare de calitate. Tăiase fripturile în câteva locuri și injectase Propofol, aceeași porcărie pe care i-o dăduse și celui care-l filase. Fiecare dintre fripturi: destulă substanță activă să doboare un cal.

Cei doi câini erau complet nemișcați. Cu picioarele drepte, gâturile întinse. Frumoase animale – Teddy n-avea nimic cu ele. Se uitau în

continuare urât la el. Aşteptau. Mârâiau. Hălcile de carne aterizară la câţiva metri de ei. Se părea că voiau să vadă ce o să se-ntâmple. Stăteau în continuare în picioare. Teddy se dădu câţiva paşi în spate, arătându-le că nu-l interesează ce fac. Cel mai important: că nu-l interesează să intre.

Unul dintre câini era mai mare decât celălalt. Părea să adulmece carnea. Teddy abia îi putea distinge. Câinele mai mic se duse spre una dintre hălci, o mirosi, o linse, dar nu muşcă din ea. Poate că aştepta să vadă ce făcea câinele mai mare. Mai trecură câteva minute. Ambii câini erau aplecaţi peste fripturile lor, cercetând carnea. Teddy se gândi: trebuie să meargă – e o mişcare clasică.

Şi chiar atunci câinele mai mare luă friptura în gură. În mai puţin de cinci secunde, dispăruse. Celălalt îi urmă exemplul. Acum nu mai trebuia decât să aştepte.

Se gândi cum încercase să-l ajute pe Nikola.

După cum vedea Teddy lucrurile, nu era decât o singură cale. După vechile lui obiceiuri.

Tagg aranjase o întâlnire într-un parc de lângă Liljeholmen cu un agent imobiliar de pe piaţa neagră – era bine-cunoscut faptul că piaţa închirierilor era controlată de tipi pe care Tagg îi ştia de mult.

Era un loc ciudat, plin de cadre pentru căţărat şi tobogane în formă de ananaşi, pere şi pepeni. O explozie tropicală de culoare, cu peluze de plastic care-şi păstrau clorofila verde tot anul.

— Îmi pare rău, trebuie să am grijă de copil azi. M-am gândit că parcul ar fi un loc bun de întâlnire.

Bărbatul care venise spre Teddy cu mâna întinsă nu arăta deloc cum îşi imaginase el. Avea ţeasta netedă ca un fund de bebeluş şi n-avea sprâncene. Poate că era bolnav, făcea vreun tratament – oricum, aşa arăta. Şi adevărul e că era îmbrăcat aproape la fel ca Teddy.

Agentul făcuse semn spre un copilaş care urca pe un tobogan în formă de banană.

Teddy încercase să-i atragă atenţia, dar privirea bărbatului se muta tot timpul înapoi spre tobogan.

— Ce anume cauţi?

— E pentru nepotul meu.

— În regulă, şi el ce vrea?

— Are nevoie doar de un loc unde să stea, nu prea departe de Södertälje – acolo stă maică-sa. Poate să fie o garsonieră.

— Atunci, e în regulă în suburbii? între Stockholm şi Södertälje?

— Mda – la sud de Södermalm, Flemingsberg, Tumba.

Agentul făcuse un pas spre Teddy. Avea pielea nefiresc de palidă, iar gâtul era acoperit de tăieturi ca de la bărbierit. Poate că, până la urmă, nu era bolnav şi hotărâse doar să-şi radă barba şi capul.

— Procesul e destul de simplu, sincer. Mă ocup eu de tot, spusese el. Întâi, îl punem pe lista de aşteptare, apoi îi repartizăm un apartament pe undeva, pentru câteva săptămâni – Vällingby, de exemplu. Am nişte contacte bune cu câţiva proprietari de-acolo, iar lista de aşteptare e relativ scurtă. Totul arată bine şi corect în scripte. O să fie adresa lui oficială, de domiciliu, şi, cum a fost deja o vreme în lista de aşteptare, n-o să se întrebe nimeni cum a obţinut-o. Apoi, după alte câteva săptămâni, schimbăm cu apartamentul pe care o să-l cumpere. Aşa, schimbarea e complet curată. Oricine vinde casa n-are nevoie decât să fie înregistrat în apartamentul cu care a făcut schimbul, apartamentul lui fictiv, cu alte cuvinte – şi asta pentru cel puţin două luni. Credibilitatea e totul în branşa asta, sunt convins că poţi să înţelegi.

— În regulă. Şi cât durează, cu totul?

Agentul îşi arătase dinţii.

— Stai aşa. Dacă vrei să demarez măcar procesul, vreau 100 de miare în plic.

— Poftim?

Agentul rânjise în continuare.

— M-ai auzit. Dacă e să te ajut, am nevoie de 100.000 de coroane. P.S.M. Pe sub mână, ştii?

Beznă. Câinele mai mic zăcea pe jos, cu labele întinse în faţă. Urechile erau încă atente, dar nu scoase niciun sunet când îl văzu de cealaltă parte a gardului. Teddy mai aşteptă câteva minute. Câinele închise ochii. Zăcea cu capul în iarbă, adormit.

Nu se vedea nicio urmă a câinelui mai mare. Teddy începu să dea ocol gardului. Ocoli spatele clădirii. Atunci îl văzu. Chiar la intrare: era şi el întins pe jos, dar când îl văzu pe Teddy începu iar să mârâie.

Teddy se dădu câţiva paşi în spate, voind să evite orice fel de scenă la care ar fi putut reacţiona camerele. Nu c-ar fi avut mult de aşteptat: după trei minute, dobermanul căzu lat.

Teddy se duse înapoi la maşină, deschise portbagajul şi-şi luă lucrurile.

— Ai terminat? întrebă Emelie.

— Mai durează cinci minute.

— Ce faci?

Nu-i răspunse.

Emelie coborî din maşină şi se opri în faţa lui.

— Trebuie să-mi spui ce faci.

Teddy nu mai avea mult timp. Trebuia să se mişte repede.

— Nu, zise el, încercând s-o ocolească. Fac lucrurile în felul meu acum.

Înapoi la gard. În faţă. Cleştele pentru buloane.

Tăie rapid gardul – parcă ar fi tăiat aţă. Trecu prin gaură – cu ochii tot timpul pe câinele mic. Încă mai stătea întins. Un căţeluş drăguţ.

Cinci minute mai târziu, deschidea uşile grele.

Îşi scoase lanterna. Raza de lumină se lovi de obiectele metalice.

Le putea vedea. Ferrari California. Rolls-Royce Phantom. Porsche-uri *vintage.* Mercedes McLaren.

Odoarele lui Kum.

Teddy intră.

33.

Emelie încercă să-şi facă o promisiune de *midsommar:* să nu mai bea niciodată când ia antidepresive. Îi bubuia capul şi se simţea adormită. Voia să ia un pumn de analgezice, să se încolăcească pe bancheta din spate şi să doarmă. Îşi dădu seama şi că bolborosise când vorbise cu Teddy – nu era băutura, era sigură. Nu băuse *chiar* atât de mult, deşi simţea şi efectul shoturilor şi al vinului.

Gândurile i se îndreptară spre ce făcea Teddy. Poate c-ar fi trebuit să-l urmărească. Dar, în acelaşi timp, îi era bine în maşină, la căldură şi în linişte, se simţea cumva în siguranţă. Era o noapte de *midsommar* frumoasă. Mult mai frumoasă decât cina de-acasă de la prietenul lui Josephine.

Îi trimise câteva mesaje lui Jossan.

Mai eşti la Calle?
Mda, ce idiot Eugene ăla ☹
Pe bune. Bine ai făcut că i-ai zis câteva.
De-aia ai plecat?
Mda, aveam şi ceva treabă. Trebuie să lucrez.
Emelie, sincer: eşti în regulă? ❤

Lui Jossan îi păsa. Dincolo de toate semnele *emoji,* de glume şi discuţii despre creme împotriva ridurilor, nu contenea s-o întrebe pe Emelie cum se simţea, de fapt. Voia tot ce-i mai bun pentru ea. Însă Emelie nu ştia ce să spună: trecuse multă vreme de când nu mai avusese o prietenă bună.

•

Luase legătura cu compania de feriboturi şi-i întrebase când cumpărase Mats Emanuelsson bilet pentru feribotul de pe care se aruncase. S-a dovedit că nu făcuse călătoria o singură dată, ci de cinci ori, în decurs de câteva săptămâni, înainte să se arunce peste bord. Întrebarea era de ce.

Emelie luase din nou legătura cu compania. Ceruse listele de pasageri pentru fiecare dintre călătorii, dar refuzaseră să-i ofere acest tip de informaţie. În schimb, începuse să caute starea vremii pentru diferitele zile în care făcuse traseul acela. Vremea fusese proastă de fiecare dată. Era de înţeles: voia să se sinucidă – dar atunci n-avea nicio noimă faptul că alesese o zi când apa era liniştită ca oglinda.

Bordul maşinii deveni dintr-odată portocaliu. Lumini care licăreau. Era ceva în neregulă. Emelie ridică privirea şi se uită prin parbriz.

Rahat: afară ardea ceva. Flăcările se ridicau spre cer, de parcă tocmai aruncase cineva o bombă incendiară peste hambar. De parc-ar fi fost făcut din hârtie. De parcă turnase cineva benzină peste el şi aruncase un chibrit.

Deschise uşa maşinii şi strigă:

— Teddy?

Dacă era înăuntru, n-avea să mai audă de el.

Iisuse. Alergă spre flăcări. Simţi căldura, în pofida distanţei.

— Teddy! urlă ea din nou.

Şi apoi îl văzu, venind încet spre ea. Parcă era finalul unui film de Hollywood: eroul evitând exploziile, limbi de flăcări lingând ecranul în fundal. Ce dracu' târa în urma lui?

Ceva masiv şi întunecat în fiecare mână.

Şi apoi văzu ce era: doi câini imenşi.

Teddy îi lăsă jos şi deschise uşa din partea şoferului.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult, zise el. Dar nu voiam să se prăjească şi câinii.

Conducea prea repede.

După câţiva kilometri, Emelie îşi regăsi vocea; îi trebuiseră câteva minute să-nţeleagă totul.

— Ce-a fost asta? Eşti nebun?

Chipul lui Teddy era calm.

— L-am presat puţin. O să vrea curând să stăm de vorbă.

— Nu dau doi bani pe asta. Ştii de ce? Pentru că incendierea clădirilor e împotriva legii. Pentru că e şi periculos. Şi pentru că acest Kum probabil că o să vrea să te omoare acum.

— Nu-mi pasă, nu-nţelegi? Aici e vorba de onoarea mea. Kum are legătură cu reţeaua care a comandat răpirea lui Mats, iar ei au ceva de-a face cu crima din Värmdö şi cu Benjamin. Aşa că nu mai are niciun fel de importanţă dacă

e sau nu legal sau dacă-l face pe Kum să năduşească. Vreau să-i prind pe nemernicii ăia – datorez asta familiei Emanuelsson, tuturor cărora le-au distrus *ei* vieţile, şi mie însumi. Kum trebuie să înceapă să vorbească, atâta tot.

— Eşti nebun.

— Nu eu ţi-am cerut să vii.

— Nu, dar ce-aveai de gând să faci acum, ei? Nu-ţi dai seama ce ai declanşat adineauri?

— Nu-ţi face griji. Am făcut rost de bani. O să-i trimit de-aici pe toţi cei la care ţin, până se termină toate.

— De unde ai făcut rost de bani?

Teddy îi spuse cum îl manevrase pe McLoud.

— Iisuse Hristoase, chiar nu eşti sănătos, zise Emelie.

— Tu chiar nu pricepi. N-o să pot să mă împac cu mine dacă nu rezolv asta.

Emelie prinse mânerul uşii.

— Opreşte maşina. Mă duc singură acasă.

34.

Codul lui Saman funcţionase. Aşteptau. Locul părea cât se poate de liniştit. Nu apăruseră niciun fel de agenţi de pază după ce forţaseră intrarea.

Acum: înapoi, din nou, la aceeaşi uşă.

Un coridor întunecat în faţa lor. Lumini aprinse. Benzi luminoase mişto pe tavan.

Se mişcau rapid. Şi următoarea uşă era încuiată. Trebuia deschisă în mai puţin de 40 de secunde.

Dădură buzna în magazinul imens. Raftul cu pâine avea, probabil, cel puţin 20 de metri lungime.

În continuare, linişte totală: nicio alarmă, nicio sirenă. Ştiau traseul: pe lângă mezeluri, cârnaţi şi brânza feta. Cotitură pe lângă raionul de delicatese.

Nikola se ţinea după Chamon. Casca îi sălta în sus şi-n jos de parc-ar fi fost un personaj din *Toy Story.*

Înăuntru nu era beznă absolută: lumină slabă din tavan. Probabil ca să poată înregistra camerele în situaţii ca asta.

Prăjiturile, borcanele cu heringi, bananele.

Goniră prin zona cu fructe şi legume, cu norişori de abur sclipind ca într-un fel de pădure tropicală.

Acolo era uşa. Lângă mere. Asta ştiau deja că era mai grea. Dar aveau o soluţie şi pentru ea: Saman le dăduse codul – a doua lui mare contribuţie la această mică operaţiune a lor.

Introduseră numerele, o deschiseră. Un birou. Pe pereţi, postere din diferite campanii publicitare. Rafturi în dezordine. Monitoare de computer imense pe birou. Locul acesta nu-l putuseră verifica. De-acum înainte, se bazau doar pe informaţiile din interior.

O alarmă începu să urle.

Rahat. Nikola se uită la Chamon. Nu-şi puteau vedea ochii unul altuia prin vizoare. Crezuse că au închis toate alarmele.

Nikola ţipă, deşi stabiliseră să nu vorbească înăuntru:

— Crezi c-ar fi cazul să ieşim?

Chamon clătină din cap.

— Sigur că nu.

Nikola apucă un scaun. Se urcă pe el şi scoase un tub de spray cu vopsea neagră – neutralizează micul ochi atotvăzător din spatele grilei de ventilaţie. Al treilea pont al lui Şaman.

Îşi scoaseră căştile – nu mai aveau nevoie de ele. Acum trebuia să facă treaba cea mai delicată. Îi aruncă din nou o privire lui Chamon: chiar or să meargă mai departe? Alarma aproape că-i spărgea timpanele.

Seiful era într-unul dintre colţurile încăperii.

Nikola scoase o şurubelniţă din geantă. Lungă, subţire, furată. Chamon ţinea ranga.

Împreună: muncă de echipă – Saman le spusese în mare cum arăta seiful.

După câteva clipe, reuşiră să smulgă mânerul. Sub el: un orificiu. Aşa şi trebuia să fie. Dar, serios, ce tâmbălău nenorocit făcea alarma aia: lui Nikola i se înceţoşase vederea.

Semtex. Îl primise de la Gabbe, ca mulţumire că-l ajutase cu Internetul. El şi Chamon modelaseră pasta în cârnăciori de câte zece centimetri, pe care-i puseseră în pungi de plastic şi apoi îi înveliseră în folie cu bule de aer. Nu era periculos câtă vreme nu era expus niciunui fel de şoc – oricum, aşa spusese Chamon. Omul susţinea că mai făcuse aşa ceva de două ori până acum – poate că era adevărat: fusese la câteva lovituri mari cu Yusuf.

Chamon împinse prima bucată de explozibil în spaţiul unde fusese mânerul. Exersaseră şi asta – nu erau amatori. În pădure: o folie de metal pe care o furaseră de pe un şantier de construcţii. Lipiseră chestia aia pe ea, o umeziseră, şi *bum.*

Atașară și detonatorul. Chamon îl făcuse singur: praf de pușcă din cartușe și artificii, pe care-l îndesase într-o țeavă metalică.

Îl împinse ușor. Îl fixă.

Apoi se dădură înapoi.

Prima pocnitură.

Bum.

Mirosul: fum, hârtie arsă și metal.

Își văzură mai departe de treabă: altă încărcătură de explozibil. Seiful avea cam un metru înălțime. Mai îndesară explozibil în gaura făcută de prima explozie. Dacă puneau prea mult, aruncau în aer tot biroul: banii s-ar fi prăpădit – la propriu.

Văzu sudoarea de pe fruntea lui Chamon.

— *Ajde*[59]*,* o să încerc o încărcătură mai mare de data asta, strigă el ca să acopere alarma.

Își puseră la loc căștile.

De data asta, Chamon conectă detonatorul la o priză din perete.

Deschiseră ușa și ieșiră.

Așteptară.

BUM.

Era cel mai puternic zgomot pe care-l auzise vreodată Nikola. Borcanele cu gem se clătinară pe rafturi. Merele căzură din lădițele lor, rostogolindu-se pe podea ca niște mingi de tenis. Alarma: prin comparație, ca o șoaptă blândă.

Nikola nu mai auzea nimic. Doar un țiuit în urechi. Nu știa dacă erau sirene sau tinnitus.

Deschiseră din nou ușa.

Plin de fum, miros dezgustător.

Nu vedeau nimic.

Așteptară câteva clipe.

Ușa seifului atârna în balamale; arăta ca botul unei mașini tamponate.

O luară la fugă. Începură să înhațe sacii de plastic plini de bani și să-i îndese în pungile lor de la Ikea.

După 30 de secunde, Nikola sărea pe motocicleta lui de 125 cc.

Intraseră și ieșiseră ca niște profesioniști: trecuseră doar nouă minute de când pătrunseseră în magazin.

Demară în trombă. Spera că și Chamon făcuse la fel; nu auzea nimic. Țiuitul din urechi devenea din ce în ce mai puternic.

[59] Haide (în sârbă în orig.).

Şi atunci văzu maşina de patrulare. G4S: agenţi de securitate care făceau pe poliţaii adevăraţi. Nemernicii. Luă viteză. Îşi dădu seama că agenţii îi reperaseră.

Chamon era acum lângă el. Motorul lui cu patru roţi, ca un lup imens din *Hobbitul* sau ceva asemănător.

Văzură maşina de patrulare luând-o prin parcare şi îndreptându-se către magazin.

Nu pricepea cum de avuseseră timp să ajungă.

Nu c-ar fi avut vreo importanţă. Cretinii ăia de doi bani ajunseseră prea târziu: Nikola şi Chamon cotiră pe drumul mai îngust de lângă complexul Shurgard. Călcară acceleraţia: Lewis Hamilton la Monza – haliţi asta.

Se-ntoarse: nu se mai vedea nici urmă de maşină. Probabil că-i pierduseră.

Rânjea precum Joker[60]. ATV-ul lui Chamon părea mai rapid: era în faţa lui. Hågelbyvägen drept în faţă. Urechile începeau să audă din nou.

Nu-l mai vedea pe Chamon. Era prea mult în faţă. Făcu stânga, pe o pistă pentru biciclişti. Era întunecată şi îngustă. De ce spărgeau nenorociţii ăia de copii felinarele? Huligani.

Apoi auzi alt zgomot. Se uită în spate. Ticăloşii. Sirenele unei maşini de poliţie în depărtare. Nu era posibil.

Acceleră şi mai tare. Geanta de pe umăr sălta în sus şi-n jos – destul de neprofesionist. Trebuia să-şi fi luat şi el o motocicletă cu patru roţi.

Dar era prea târziu. Se clătina şi mai tare. Prea tare. Motocicleta începu să se hâţâne. Trebuia să arunce naibii geanta.

Totul se înclina. Motocicleta era terminată. Derapă pe pietriş.

Zbură prin aer ca o minge.

Acum chiar că s-a terminat, îşi zise el.

Parcă se vedea de sus: lovindu-se cu capul de pământ. Trosnindu-şi spatele. Rupându-şi o coastă.

Şoc. Aterizase uşor în iarba înaltă de pe marginea pistei. Se rostogoli. Se ridică în picioare.

Năucit. Zăpăcit. Terminat. Dar nevătămat.

Auzi iar sirenele.

La început, se gândi să se ghemuiască pur şi simplu în iarbă: ceva îi spuse să meargă mai departe pe pistă.

Trebuia să scape de cască. Dacă-l prindeau cu ea, era terminat – legătură directă cu motocicleta.

---

[60] Personaj negativ creat de Bill Finger, Bob Kane şi Jerry Robinson, care a apărut pentru prima dată în primul număr al benzilor desenate Batman (aprilie 1940).

Futu-i. Pierduse bîştarii – punguţele de plastic cu bani erau risipite pe pista de biciclete din spatele lui.

Alergă în jos pe un taluz scund. Aproape căzu. Pietricelele îi scrâşniră sub picioare. Auzi sirenele. Poliţaii erau acolo.

Merse mai departe. Prin beznă. Copaci peste tot în jurul lui. Vedea ceva sclipind printre trunchiuri. Apă. Un lac.

Îşi scoase puloverul. Umplu casca şi rucsacul cu pietre. Le aruncă pe toate în apă.

Practic plângea: câţi bani tocmai risipise?

Alergă mai departe. Un deal. Ieşi dintre copaci. Iarbă înaltă. O luncă. Era obosit acum, nu putea să ajungă mult mai departe.

Era întuneric, nu erau pe nicăieri prin jur case sau drumuri luminate. Se mişca încet acum – avea de gând să se-ndepărteze de poliţie.

Apoi auzi lătratul. Nu se poate – aduseseră câini.

Câini de urmărire.

Văzu întâi silueta unui alsacian, apoi şi pe instructorul lui. Pierduse urma. Ce idiot. Câinele lătra de parcă ar fi vrut să-l mănânce de viu.

Ce dracu' să facă?

Se ghemui în iarbă. Era umedă. Un şănţuleţ: se făcu cât putu de mic.

Spera că nasul afurisitului de câine să nu fie chiar aşa de bun, până la urmă.

Vedea în faţa ochilor chipul dezamăgit al Lindei.

Spera că măcar Chamon scăpase demult.

Se gândi la fată, la Paulina.

Auzea câinele lătrând scurt. Acum, mai aproape.

Midsommar fericit. Javră.

PARTEA a III-a

Iunie-iulie

35.

Nu mai stătea acasă. Nu mai era un secret, după ajunul de *midsommar*: Najdan „Teddy" Maksumic era în conflict cu fostul lui mentor.

Best Western Årsta, Hotell Ibis, hostelul pentru tineret din Hornstull. Avea de gând să schimbe locul în fiecare noapte. N-avea cum altfel. În plus, nu știa dacă mai erau băgați și idioții ăia de la Swedish Premium Security: voia să-i evite cu orice preț și pe ei.

Camerele de hotel arătau la fel. Podeaua de linoleum care voia să pară parchet autentic. Paturi duble, caraghios de tari. Sticle cu gel de duș fixate în perete, astfel încât oaspeților să nu le vină ideea să le șterpelească. Becuri cu consum redus de energie, conectate la senzori de mișcare; se stingeau după o vreme – prima dată când fusese cufundat în beznă, Teddy își făcea treaba mare. Crezuse că era probabil o pană de curent. Opt ani departe de Suedia. Uneori, se simțea ca un marțian.

Teddy rătăcea prin noile lui cartiere. Årsta, Järva, Södermalm. Încerca să-și pună la punct următoarea mișcare. Ar fi putut să stea în locuri mai drăguțe, dar nu i se părea corect. Așa trebuia să trăiască. Să nu-i atragă atenția lui Kum. Dar, în același timp, să-l preseze în continuare.

Nu mai primise niciun semn de la Emelie de când își pierduse cumpătul în mașină, pe drumul de întoarcere de la hambarul lui Mazern.

Îi trimisese Sarei un mesaj de pe un telefon nou – iarăși: nu știa ce resurse aveau băieții ăia de la Swedish Premium Security:

> Sara, sper că te simți mai bine. Mă gândesc la tine, voiam doar să știu că ești în regulă. Teddy.

Linda îl sunase de *midsommar*. „L-au arestat pe Nikola". Plângea când îi spusese puținul pe care-l știa.

Teddy detesta când sora lui plângea. Detesta şi mai tare când nepotul lui era în rahat.

Îşi aminti convorbirea pe care-o avusese cu Nikola în seara de dinainte, când îi zisese că trece să-l salute. Nu era în cea mai bună formă atunci: tocmai dădea foc unui hambar.

Dar încercase s-o liniştească pe Linda.

— Mai e ceva, îi spusese după aceea. Trebuie să pleci din ţară:

— Ce vrei să spui?

— M-a ajuns din urmă viaţa mea de dinainte şi am nişte chestii de făcut ca să-ndrept lucrurile.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Încetează cu clişeele.

Teddy se strădui să-i explice.

Linda refuză, dar în orice caz fu de acord să stea la hotel, să-şi ia câteva zile libere de la muncă. Teddy promise să-i returneze fiecare coroană cheltuită.

O sună pe Emelie. Nu-i răspunse. Îi trimise un mesaj. Se duse la Leijon s-o caute. Îl întrebă pe Magnus Hassel dacă ştia unde e.

— Nu, Teddy, fratele meu, habar n-am. Trebuie să-ntrebi la personal. Lucraţi împreună la ceva?

Teddy clătinase din cap. Regreta că-l întrebase pe Hassel. În drum spre lift, cineva îl bătu pe umăr.

— Bună, tu eşti Teddy, nu?

Era una dintre avocate, nu ştia cum o cheamă, dar o mai văzuse pe-acolo. Era zveltă, cu părul vopsit blond, cu unghii bine îngrijite. Într-un fel, mai cizelată decât Emelie.

— Eu sunt, răspunse el.

— Sunt Josephine. Lucrez în birou cu Emelie.

O auzise pe Emelie vorbind despre ea, Jossan, erau prietene – îşi dădu seama că s-ar putea să ştie unde e Emelie.

— Pe ea o cauţi? întrebă ea înainte ca Teddy să apuce să vorbească.

— Mda, trebuie să stau de vorbă cu ea. Dar cred că e bolnavă sau ceva de genul ăsta.

Josephine îi aruncă o privire bănuitoare.

— Chiar e, Teddy? E bolnavă? Sau e vorba de altceva?

Teddy nu scoase nicio vorbă. Veni liftul şi se deschiseră uşile.

— Uite ce e, trebuie să plec, zise el. Dar dacă-ţi dă vreun semn, îi spui să mă sune?

Jossan îl privi urcând în lift.

În drum spre hotel, intră într-un 7-Eleven şi cumpără un pachet de gumă de mestecat.

Hârtie texturată pe pereți. Perdele pestrițe care nici măcar nu se oboseau să se dea de-o parte. Pe noptieră: o Biblie. Pe măsuța de cafea: o revistă gratuită despre arhipelagul Stockholm – insulele Fjäderholm, unde or mai fi și astea – aparent, un loc drăguț de vizitat. Sub pat: puşca pe care-o dezgropase în pădure. Pistolul îl ascunsese la el în apartament.

Singura chestie pozitivă în toată porcăria asta: absența nemernicului ăluia de la Swedish Premium Security fusese remarcabilă de când îşi începuse viața pe fugă. Poate că fusese o tâmpenie din partea lui să se ducă la sediul Leijon sau să-ncerce să ia legătura cu Sara. Dar, pe de altă parte, trebuia să rămână în mişcare. Ştiuse că drumul pe care-l alesese avea să implice şi câteva probleme.

Îi sună telefonul cel vechi. Număr ascuns.

— Bună, Teddy, putem să ne vedem?

Era Dejan – Teddy îi recunoscu pe loc vocea.

Vechiul lui prieten: de rău augur.

— Nu, nu-i un moment bun.

— Dar vreau să te văd. Trebuie să vorbeşti cu cineva.

— Mai încolo, când se liniştesc lucrurile.

— Ce pui la cale, frate? Ai înnebunit? Vreau să vorbesc cu tine pentru că erai prietenul meu.

Erai prietenul meu. Ultima dată când se văzuseră – când Dejan îşi adusese şi câinele – nu folosise imperfectul.

— Poți să-i spui cui te-a pus să mă suni că acum nu mai există limite, zise Teddy. Înțelegi? Fără limite.

Închise. *Probleme* – care făceau parte din toată povestea; trebuia să-l preseze pe Mazern.

Se-ntinse în pat. Închise ochii.

Dejan şi cu el, când aveau 18 ani. Spargerea de la centrul de conferințe. Călătoria la Amsterdam după ce-mpărțiseră alea zece kile. Petrecerile de la Green Bar. Momentele din maşină: când discutaseră despre părinții lor.

Telefonul sună din nou. Număr ascuns – ce anume nu pricepuse Dej an?

— Bună, eu sunt.

De data asta, nu era Dejan. Vocea era a Sarei.

— Sara, ce faci?

— Mai bine, dar probabil c-o să mai stau aici câteva zile.

— Unde eşti?

— Karolinska, secția 57.

— îmi pare foarte rău, Sara. Tot ce s-a întâmplat, totul e vina mea. Credeam că am scăpat de ei. Şi-mi pare rău că ți-am trimis mesajul.

— Nu, nu-i nimic din vina ta. Eu sunt cea care a-nceput să scotocească totul când erai închis. Eu sunt cea care ţi-a cerut să vii la mine acasă. A fost alegerea mea, nu a ta. Teddy, vreau să-ţi pun la dispoziţie tot ce am aflat despre Mats.

Teddy se ridică din pat.

— Nu ne putem întâlni acum, e prea periculos pentru tine.

— Dar chiar vreau să te văd. Am discutat despre asta cu partenerul meu. Sunt dispusă să-mi asum riscul.

Poliţia din comitatul Stockholm
Interogatoriul informatorului „Marina", 19 decembrie 2010
Anchetator: Joakim Sundén
Locaţie: centrul Flemingsberg

Notă 5 (prima parte)
Transcrierea convorbirii (continuare)

JS: Ei bine, planul e să terminăm înainte de Crăciun, aşa că, dacă nu reuşim azi, va trebui să ne mai vedem şi mâine. E bine aşa?
M: Presupun că aşa trebuie să fie.
JS: Bine. E rândul tău, atunci.
M: În regulă. Deci, venise momentul să-mi pun planul în aplicare. Eram aproape convins că urma o încercare de preluare a firmei Gambro. Se punea problema când. Îmi aduc aminte că verificam de câteva ori pe zi preţul acţiunilor companiei. Fondurile SEB începuseră să cumpere acţiuni, iar ei aveau legături cu grupul Wallenberg. Începeam să văd un tipar, să înţeleg sincronizarea. Investitorii şi alte persoane urmau să facă, în câteva săptămâni, o ofertă pentru pachetul majoritar, iar oferta trebuia suplimentată – cu alte cuvinte, era mult mai mare decât preţul real al acţiunilor. Vorbim despre o creştere de 15 până la 30 la sută în majoritatea cazurilor. Alternativă era să mă-ncarc cu câteva mii de acţiuni Gambro şi apoi să aştept, pur şi simplu – erau la preţul de 90 de coroane bucata. Dar ar fi costat o avere, bani pe care nu-i aveam. Şi, în cel mai bun caz, ar fi fost vorba de un profit de poate 30 la sută, 100.000 de coroane sau aşa ceva. Nu tocmai un profit bun. Cealaltă opţiune era să joc pe termen lung: cu alte cuvinte, să cumpăr opţiuni de achiziţie şi să plătesc o primă pentru dreptul de a cumpăra în septembrie 200.000 de acţiuni Gambro la 85 de coroane bucata. Pentru asta, n-aveam nevoie decât de 100.000 de coroane. Dar câştigul ar fi fost enorm.
Aveam informaţii la care aveau acces probabil doar 50 sau 60 de alte persoane. Ceilalţi erau constrânşi de acordurile de confidenţialitate şi de reglementările privind informaţiile privilegiate, dar eu eram jucător fără contract. Eram parior.
Exista însă un clenci. N-aveam nici măcar suma de bani de care-aş fi avut nevoie pentru calea opţiunii de achiziţie. Dar, aşa cum Sebbe mă obligase să-mi plătesc

datoriile luând bani de la clienţii mei de la KPMG, m-am gândit c-aş putea împrumuta un pic de la el acum şi să fac pariul secolului. Nu voiam decât să clădesc un viitor mai bun pentru copiii mei. Mai mult, era un împrumut pe termen scurt. Doar câteva săptămâni. Avea să-şi primească banii înapoi destul de curând.

Şi, practic, am cumpărat opţiunile printr-una dintre companiile de care mă ocupam eu. N-avea să observe nimeni.

Vara lui 2006 a trecut destul de liniştit. Chiar şi Sebbe părea să-şi dea seama că aveam nevoie de puţin timp liber. Mi-am luat un concediu. Clienţii lui Peder se mai potoliseră un pic, deşi chiar nu mai voiam să am nimic de-a face cu ei, de când copiasem conţinutul computerului său.

Eram la casa noastră de la ţară. Lillan învăţa să înoate, iar Benjamin făcea schi nautic. Încă nu putusem uita ce văzusem la petrecerea aia. În mod clar, reuşisem să copiez filmele – şantaj perfect – pe computerul meu, ceva ce orice persoană normală ar fi dus direct la poliţie, dar n-aveam tupeul să le folosesc *sau* să fac aşa ceva. Aş fi riscat să-mi dezvălui întreaga mea viaţă dublă, să distrug totul.

Spre sfârşitul verii, ne-am dus în Danemarca şi am închiriat o căsuţă în Iutlanda de Nord. Mergeam în fiecare zi cu bicicleta câţiva kilometri până în interiorul insulei ca să găsesc semnal de telefon mai bun şi scotoceam pe bursă de pe telefonul meu nou. Eram obsedat de preţul acţiunilor Gambro.

Şi apoi, într-o zi din septembrie, m-a sunat Michaela când eram la serviciu – serviciul meu normal.

— Ce dracu' ai făcut, tâmpitule?

— Ce vrei să spui? am întrebat eu, încercând să par surprins.

— Ştii exact ce vreau să spun. Iisuse Hristoase, Mats. Trebuie să-i pui la loc imediat.

Biroul de la KPMG nu era conceput chiar pentru astfel de conversaţii. M-am uitat la colegii mei – erau ca nişte oiţe blânde. Am încercat să-mi păstrez vocea calmă.

— Bine, bine. Te rog, Michaela. O să repar totul şi chiar mai mult decât atât. E o investiţie mare.

— Nu ştiu despre ce dracu' vorbeşti. Nu-s banii tăi. Şi uite ce e: unii dintre noi n-au de gând să aştepte să dai banii înapoi. *Unii dintre noi* sunt al naibii de furioşi pe tine.

Am luat un taxi până acasă şi am urcat scările în fugă. Am trecut de un bărbat în casa scării, un tip pe care nu l-am recunoscut, dar nu era nici Sebbe, nici Maxim, ceea ce era ceva. Nu mă puteam gândi decât să am grijă de laptopul meu, cel pe care aveam toate dovezile, şi să încerc să-i conving pe Sebbe şi pe Maxim că totul e în regulă. Dacă aveau de gând să-mi facă ceva, aveam destule mizerii să-i îngrop şi pe ei, şi pe jumătate dintre oamenii cu care lucram.

În mod normal, nu eram acasă la ora aia. De obicei, plecam dimineaţa devreme şi, la un moment dat în cursul după-amiezii, mă duceam direct de la KPMG la Clara's. Era aşa de linişte, ciudat de linişte, şi îmi aduc aminte că m-am gândit că şi mirosea altfel. De parcă fusese altcineva în apartament.

Am deschis computerul şi am început să trec prin diferitele directoare. Era unul pe care nu-l denumisem nicicum – cel cu fotografiile şi filmele de pe computerul de la petrecere.
Dar apoi am simţit un miros şi mai ciudat – un miros pătrunzător, înţepător, de ars. Am mai stat acolo o vreme, gândindu-mă că probabil ardea cineva ceva, deşi în imobil nu era niciun şemineu sau, în orice caz, n-aveam ştire de el. Poate că era un incendiu pe-afară, pe undeva.
M-am ridicat şi m-am dus la fereastră, am deschis-o şi m-am uitat afară. Aerul părea să năvălească în apartament, de parcă era aspirat prin fereastra deschisă. Am închis-o la loc. Apartamentul duhnea deja de-a binelea.
Am auzit un zgomot în bucătărie, ca un curent. M-am dus până acolo.
Încăperea era cuprinsă de flăcări.
Pereţii erau, în mod normal, de un alb strălucitor, dar acum flăcările se-ntindeau până la tavan, înnegrind toate suprafeţele. Dogoarea aproape că m-a trântit la podea. Am început să tuşesc. M-au sufocat fumul şi vaporii. Mi-am dat seama că telefonul fix era acolo şi am încercat să-mi aduc aminte dacă exista vreo poezioară cu ce ar trebui să faci în caz de incendiu. *Alertă, alarmă, ieşi.* Mă întrebam unde îmi pusesem telefonul, dar nu reuşeam să-mi aduc aminte. Deja respiram greu; ştiam că trebuia să sun la pompieri. Trebuia să găsesc cumva nişte apă, să sting focul. Trebuia să-mi salvez computerul.
Tavanul era năclăit de fum. Tuşeam ca nebunul.
Tot apartamentul părea să se fi umplut deja de fum şi m-am gândit că s-ar putea să fie mai mult aer aproape de podea.
M-am lăsat în genunchi. Flăcările din bucătărie ajungeau acum până la tavan.
Mă simţeam de parcă-mi îndesase cineva ace de pin pe gât şi pietriş pe nas.
M-am târât în patru labe spre dormitor.
Dar simţeam ceva ciudat pe faţă, de parcă ar fi fost udă. Podeaua s-a înclinat spre mine.
Probabil că-mi puseseră lentilele greşit la ochelari, mi-am zis. Nu vedeam nimic. În plus, plămânii mei păreau plini de cauciuc.
Nu-mi mai aduc aminte de nimic după asta.
Vocea calmă a moaşei când se născuse Benjamin. Când Lillan avea cinci ani şi m-am dus cu ea la camera de gardă, după ce reuşisem să-i zdrobesc degetele în uşa de la subsol. Nunta noastră, cum părul Ceciliei o făcea să arate ca un înger.
Pluteam. Într-un fel, era plăcut.
Nu ştiu ce fel de tratament mi-au făcut, dar au zis că fusesem inconştient zile în şir. Aveam arsuri de gradul 1, în cea mai mare parte băşici şi iritaţii, dar aveam şi alte răni la mâini şi braţe. Mi-au spus că am leziuni provocate de inhalarea fumului şi vaporilor toxici. Mi-au pus analgezice în perfuzia intravenoasă şi m-au învelit în cearşafuri curate şi uscate. Vătămări ale plămânilor. Deshidratare. M-am trezit cu tot felul de tuburi băgate în mine. Mi-au spus că familia e bine, că stă la un hotel. Mi-au spus să beau suc cu paiul.
Apoi mi-am dat seama că era cineva lângă mine. Stătea lângă patul meu.

Era Cecilia. Ţinea un pahar cu suc, îmi zicea să beau. N-am vorbit – de fapt, nici nu puteam; fumul îmi afectase gâtul. Dar nu era doar atât. Nu-i puteam explica. Sebbe ne dăduse foc la apartament. Era felul lui de a repeta ce-mi spusese odată la sală: „Nu te pune niciodată cu mine".
Am adormit cu Cecilia lângă mine. M-am cufundat din nou în lumea mea de vise.
M-am trezit. Stătea din nou acolo. Nu ştiu dacă era aceeaşi zi, a doua zi sau poate o săptămână mai târziu. Pe perete era un tablou, un lac cu copaci de jur-împrejur. Soarele cobora peste copaci, iar cerul era portocaliu-roşiatic. Sunt sigur c-ar fi trebuit să te liniştească, dar culorile îmi aduceau aminte doar de bucătăria mea.
— Ţi-am văzut computerul de-acasă, a spus Cecilia. M-am întrebat despre ce vorbeşte.
— Era deschis, am văzut pozele de pe monitor. Şi pe celelalte salvate pe el.
Parcă se despicase pământul sub mine. Parcă mă prăvăleam neajutorat spre un ştiu ce, dar ştiam c-o să mă lase iar inconştient. M-am întors.
Văzuse fişierele de pe computerul meu. Speram că se referea la fişierele Excel şi la contabilitatea mea paralelă, listele cu nume şi conturi bancare. Dar ceva – mi spunea că nu despre asta vorbea. Înregistrările video de pe laptopul de la petrecere. Poate că şi-a dat seama ce făcusem în ultimul an. Poate că şi-a dat seama că fusesem prins într-un rahat cât casa. Dar filmele… ce puteai să spui despre ele?
Am reuşit să spun o singură propoziţie:
— Cred că ăla e cel care a dat foc apartamentului.
Mai târziu, în aceeaşi zi, a venit să mă vadă una dintre asistente. Cecilia plecase acasă.
— Vă caută la telefon un bărbat. Sebastian, a zis. Credeţi că puteţi vorbi?
Receptorul atârna din căruciorul micuţ de lângă pat. Am răspuns încet.
— Alo?
— Ce ţi-am zis eu, Mats?
Clasul lui Sebbe suna neplăcut de blând. Pentru o clipă, mi-am dorit să fiu în stare să înregistrez convorbirea şi să-l reclam la poliţie.
— Ai zis că nu trebuie să mă pun niciodată cu tine, ştiu. Dar n-am făcut decât să împrumut nişte bani pentru câteva săptămâni, asta a fost tot. Ai auzit vreodată de Gambra?
— Sper că acum înţelegi cum merg lucrurile, prietene. Era ceva în neregulă cu el.
Îl cunoşteam deja destul de bine pe Sebbe ca să ştiu că atunci când era furios vocea lui nu suna nicidecum calm.
Şi nu folosea cuvinte de genul „prietene".
— N-ai auzit? a întrebat el.
— Nu, ce?
— Michaela mi-a explicat totul. Nişte escroci de la o companie care se cheamă Indap AB şi e deţinută de Investor şi EQT au făcut azi o ofertă pentru Gambro al tău. O sută cincisprezece coroane pe acţiune. Ceea ce înseamnă că chestia aia de-

ai cumpărat-o tu, opțiunea sau cum îi zice, valorează șase milioane. Ești un afurisit de geniu. E *fantastično.*
Mă simțeam mai ușor ca un nor. Mai ușor chiar decât fumul.
— O să trec cu vederea greșeala ta minoră dacă-ți ții gura despre incendiu, a zis Sebbe. De acord?
Cecilia s-a întors a doua zi. Dar am început să-mi dau seama exact ce văzuse pe computer. Voia să știe cum ajunseseră acolo pozele și filmele. Credea că am nevoie de ajutor, că eram un fel de pedofil scârbos. Nu era doar nebunie, era și o senzație de singurătate.
S-a așezat pe marginea patului, vorbindu-mi în felul ăla al ei delicat.
— Când? întreba ea.
Sau, uneori, doar:
— Mats?
Dar nu puteam să vorbesc cu ea despre asta; era imposibil. Orele treceau. Cineva avea un televizor sau un radio în salonul de alături.
O asistentă a venit să vadă ce fac. După ce a plecat, Cecilia s-a înclinat și a șoptit:
— O să predau computerul la poliție dacă nu-mi spui ce se-ntâmplă.
Am închis ochii și am încercat să mă prefac că dorm. Sunt sigur că știa că sunt treaz.

Nota continuă pe altă pagină.

36.

Pereții celulei: în momentul în care-i atinse, Nikola simți c-o să i se facă țăndări tot trupul. Podeaua celulei: și mai rece de-atât. Era încovrigat în poziție fetală pe salteaua îmbrăcată în vinil verde. O senzație de gheață în stomac. Senzație de greață în gât. Opusul complet al celui mai scump model de la Hästens: salteaua din iad avea doar cinci centimetri grosime.

Plastic: se curățau mai ușor petele de vomă și sânge după ce era mutat câte un deținut. Dar generozitatea statului era limitată: pătura era subțire și nu i se dăduse nicio pernă.

Pereți de beton acoperiți cu graffiti și podea de ciment care duhnea a pișat. Nici toaletă, nici televizor, nici telefon: nimic de citit în afară de mâzgălelile de pe pereți. Nici pix sau hârtie. Nici măcar ceva cu care să se poată sinucide. Dacă voia să se ducă la toaletă, trebuia să-i anunțe cu cel puțin o jumătate de oră înainte: nimeni din personal nu părea să facă exces de zel. Și pentru cei care credeau că s-ar putea să arate ca una dintre celulele dintr-un film polițist suedez: un beculeț care atârnă din tavan și un microfon

– s-o lase baltă. Lampa era prinsă așa de sus, că nici măcar Lebron James n-ar fi putut s-o atingă într-o săritură de 10 metri.

Nikola mai fusese reținut și altă dată, dar niciodată așa de mult. Trecuseră aproape trei zile de când câinele de urmărire își înfipsese dinții în el în lunca aia. Nu spuseseră niciun blestemat de cuvânt până acum. Nimic. Tot ce sentâmplase fusese că doi polițai îl interogaseră imediat după ce fusese înregistrat la secție.

— O s-o facem fără avocat, așa că poate o să ieși mai repede.

Nikola n-avusese energie să stea la discuții. Brațul îi arăta ca o tocătură măruntă. Alsacianul mușcase adânc. Îi promiseseră c-o să vină un medic să-l vadă cât de curând, dar până acum îi puseseră un lichid nenorocit pe el și-i lipiseră un bandaj steril peste rană.

Nu găsiseră absolut nimic asupra lui când îl luaseră în evidență, dar tot îl făcuseră să stea mai mult de trei ore pe banca scandalagiilor, cum îi spuneau ei, fără haine pe el în afară de boxeri. Era o demonstrație de forță mai rea decât dacă Putin însuși ar fi zburat prin spațiul aerian suedez.

— Ești reținut ca suspect de tâlhărie în formă agravată… Abia reușea să asculte. Într-un fel, totul era foarte plicticos.

— Nu comentez, fusese tot ce zisese el. Neg totul.

Polițaii arătau ca niște cățeluși triști – dezamăgiți. De parcă s-ar fi așteptat să se întindă pe jos pe burtă și să-i lase să i-o tragă pe la spate. Amândoi.

Se-ntorseseră după câteva ore.

— Haide, Nicko. Recunoaște și poți să ieși de-aici. Nu ești așa de mare, locul ăsta nu-i pentru tine. Doar spune-ne și poți să pleci. Poți să vorbești cu maică-ta. Te ducem noi oriunde vrei tu.

— Aduceți-mi un doctor, era tot ce răspunsese el.

* * *

Nu reușise să doarmă. Sau să mănânce. Îi lipseau țigările. Era disperat după o cola. Cu toate pastilele pe care i le dădeau, tot îl durea brațul.

Nu știa cât de mult știau ei. Încercă să urmărească toate posibilitățile. Toate versiunile diferite pe care le putea spune – ce dovezi lăsaseră în urmă. Pe mânerele ușilor, pe seif, pe motocicletă, pe camerele de supraveghere. Nu știa nici măcar cum mersese urmărirea cu câini. Unde prinsese câinele urma *lui*? Putea să fi greșit?

Polițaii tot nu-i spuneam ce știau. Doar repetau aceeași veche mantra: „Ciripește și o să ieși mai repede de-aici”.

Începea să plângă imediat ce închideau ușa.

Știa măcar c-ar fi trebuit să-l interogheze ca lumea. Știa că nu-l puteau ține aici mai mult de patru zile fără să încerce mai întâi să-i confirme

arestarea preventivă. Așa se-ntâmplase cu Chamon și cu niște băieți de la Spillersboda. Auzise zvonurile: arestul preventiv era mai bun decât celulele de la secțiile de poliție – cel puțin acolo aveau radiatoare în celule, paturi ca lumea și televizoare. Nu ca aici: depozit înghețat, Guantánamo în miniatură.

Avea nevoie de un avocat. Dar pe cine să aleagă? Problema era că Hans Svenberg, tipul pe care-l avusese ultima dată, chiar înainte să ajungă la Spillersboda, era pe jumătate senil. În plus, se pensionase.

Dar oricum se vorbea prin cartier. Chamon avea un avocat la care recurgea întotdeauna, Erik Johansson – dar Nikola nu-l putea chema. Dacă-l arestaseră pe Chamon, Erik J ar fi fost deja ocupat. Și, dacă exista un Dumnezeu și *nu-l* arestaseră, tot nu-l putea lua pe Johansson. Încă mai exista riscul să-l ridice și pe prietenul lui.

Se gândi și la alte nume pe care le auzise: Tobias Sandin, Clea Holingren, Björn Fälth. Floarea cea vestită – cei mai buni dintre cei buni, după cum zicea toată lumea. Dar, pe de altă parte, Nikola nu-l cunoștea pe niciunul dintre ei. Nu-i știa. Și în momentul ăsta avea nevoie de cineva care să fie familiar și sigur. O voia pe maică-sa.

Se auzi o bătaie la ușă. Vizeta se mișcă într-o parte.

— Vizitator.

Nikola își frecă fața.

— Cine?

Ușa se deschise. Lumina îi arse ochii. Gardianul încreți nasul, poate din cauza mirosului din încăpere.

— Poliția.

— Cine?

— Nu-mi aduc aminte cum îl cheamă. Te așteaptă în camera de interogatoriu.

Nikola se ridică. Se-nfioră. Își puse papucii: ai serviciului penitenciar – nimeni n-avea voie cu pantofii lui aici. Își târșâi picioarele pe coridor, cu gardianul în urma lui. Fiecare ușă avea o fantă pentru un cartonaș cu informații. Majoritatea erau goale, dar câteva dintre ele conțineau informații pentru personal.

Diabet.

Fără porc.

Tendințe de sinucidere.

Simon Murray se ridică în picioare când intră Nikola.

— Bine, Nikola. Care-i treaba?

Tipul încercă să-l îmbrățișeze. Nikola se trase în spate. Omul ăsta nu era prietenul lui.

Se așezară.

— Uite ce-i, Nikola, voiam doar să vin și să stăm puțin de vorbă. Ce faci?

— Nu prea bine. E-al naibii de frig în celulă. Încă nu mi-au dat o pătură sau o bluză. Serios, o să fac pneumonie.

— O să văd dacă pot să fac ceva. Vrei să vorbesc cu gardianul?

— Mda, dacă vrei.

— Sigur, nu vrea nimeni să mori de frig aici.

Simon scotoci prin geantă.

— Vrei?

Ținea în mână un borcan de snus și un fursec.

Nikola îndesă o priză de snus sub buză.

— Deci ce puneai la cale? N-ai ieșit decât de-o lună.

Simon Murray încercă să zâmbească.

Nikola se gândea: ai un zâmbet distrus, fals, de jigodie.

— Nimic. Totul e o greșeală nenorocită. N-am aruncat în aer niciun magazin ICA, așa cum zic ei că am făcut. Nici măcar nu m-au interogat. Și nu m-am văzut cu niciun avocat.

— Pot să vorbesc cu ei și despre asta. Ce avocat ai cerut?

— Niciunul încă. Mă gândeam.

— Păi, asta explică de ce n-ai văzut încă niciunul. Ce face mama ta? Ai reușit să vorbești cu ea?

— Nu, nici asta n-am făcut.

— Cred că pot să mă ocup eu de toate.

— Ar fi minunat.

— Dar ascultă-mă, vreau să discutăm despre altceva.

Nikola se concentră.

— L-au prins și pe Chamon, zise Simon. Dar l-au dus pe alt coridor, ca să nu puteți să faceți porcăria aia cu bătutul în pereți sau vorbitul prin vizete.

Nikola simți cum îi revine frigul în trup.

— Dar nu asta-i important, urmă Simon. Trebuie să te descurci cu detectivii de caz. N-am niciun control aici. Ce vreau eu să știu e dacă o să vorbești despre proces. Procesul lui Isak.

Prea multe gânduri dintr-odată. Îl aveau pe Chamon. Nikola încercă să-și dea seama cum îl prinseseră. Ce anume spusese.

— Hei, Nicko, e cineva acasă?

Simon îi dădu un ghiont în braț.

— Aici sunt. Nu știu despre ce vorbești.

— Știu că știi. Mai avem o anchetă în curs, una cu interceptări telefonice. Așa că știm c-ai fost implicat. Și știm că vorbeați despre războiul dintre familiile Tasdemir și Bar-Sawme. Care întorc pe dos toată zona Södertälje. Avem nevoie de ajutor să punem capăt porcăriei ăleia. Așa că spune-mi doar

ce ştii. Asta-i tot ce vreau. Nu trebuie să vorbeşti despre Chamon sau despre vreunul dintre prietenii tăi – nu-ţi cer aşa ceva. Doar să-mi spui ce s-a întâmplat.

— Habar n-am.

— Haide, Nikola. Tocmai ţi-am spus, ştiu că tu şi Chamon aţi ajutat la procesul lui Isak. Sigur nu-i aşa de rău să confirmi câteva lucruri? O să rezolv cu păturile şi un telefon la Linda; o să-ţi aduc mâine nişte mâncare bună şi încă ceva snus.

— Ţi-am zis deja, nu ştiu nimic.

Simon bătu darabana cu degetele în masă.

— Bine, bine, înţeleg ce vrei să spui. Uite, o să sugerez ceva ce n-am mai făcut până acum. Şi doar pentru că-mi placi. Tu nu faci parte din lumea asta. Mama ta munceşte din greu, unchiul tău, Teddy, pare să se fi îndreptat şi el. Şi văd în tine, Nikola, că tu nu vrei aşa ceva, chiar nu vrei. Aşa că uite cum stă treaba: îţi promit c-o să te ajut să ieşi din încurcătura asta. O să rezolv eu lucrurile în locul tău. Înţelegi?

— Cum?

— Mă tem că nu pot să intru în detalii.

Durere de creieri. Colaps. Zumzet în cap.

Simon voia să-l facă să ciripească.

Ciripit, ciripit, ciripit. Păcatul tuturor păcatelor. Numărul unu în codul interdicţiilor totale ale hoţilor. Cel mai puternic principiu al omului: loialitatea.

Dar, în egală măsură, dacă-l condamnau acum, se putea aştepta la cel puţin doi ani de închisoare, probabil mai mult. Şi de data asta avea să fie pârnaie adevărată. Mai mult, Simon nici măcar nu-i cerea să vorbească despre băieţii lui. Doar despre idioţii ăilalţi. Şi familia Tasdemir încercase să i-o tragă lui Isak.

Totuşi, o amintire.

Nikola: vreo şapte ani, ceea ce însemna că Teddy avea vreo 20. Îl luase într-o zi de la internat. Ploua. Un cadou de ziua lui: Teddy promisese c-o să meargă împreună la un meci de fotbal. Assyriska[61] avea şanse bune să intre în liga Allsvenskan[62]. Juca acasă, pe Bårsta IP, împotriva celor de la Örgryte IS. Toată lumea vorbea despre asta – până şi profesorii de la şcoală.

Prietenii lui umblau în vârful degetelor de la picioare în jurul lui Teddy, aşteptând să-şi pună Nikola haina. Nimeni nu spunea nimic, dar toată lumea ştia, chiar şi pe atunci: nu te prosteşti pe lângă unchiul lui Nicko.

---

[61] Assyriska Fotbollsföreningen (Assyriska FF) – club de fotbal suedez, înfiinţat în 1974 în Södertälje.

[62] Prima Ligă profesionistă de fotbal suedeză. Assyriska a jucat în Allsvenskan în 2005.

Merseseră ţinându-se de mână spre autobuzul care avea să-i ducă la stadion. Pumnul lui Nikola, ca un şoricel, liniştit şi ferit în cuibul lui. Apărat de picăturile de ploaie.

— Cum a fost azi la şcoală? îl întrebase Teddy.

— Bine.

— Ce ore ai avut?

— Ca de obicei.

Uneori, Teddy se purta ca mama şi bunicul. Aceleaşi întrebări, aceeaşi sâcâială. Nu puteau mai bine să vorbească despre ceva palpitant?

— Teddy, cine e cel mai puternic om din lume? L-ai cunoscut?

Teddy răsese.

— Eu sunt, nu ştiai?

— Nu, dar serios.

— Nu ştiu, dar e un tip foarte puternic pe care-l cheamă Magnus Samuelsson. L-am văzut ieri la televizor. Trăgea un tren. Dar haide, acum spune-mi. Cum a fost azi la şcoală?

— Bine, dar a fost o bătaie în pauză.

— De ce?

— Nino şi Marwan au ieşit în stradă şi făceau ceva acolo şi după aia au fost furioşi pe mine.

— Nu înţeleg, de ce erau supăraţi pe tine?

— Fin'că m-am dus la profesoară şi i-am spus.

— Ai turnat?

— Păi, profesoara noastră spune că e foarte periculos să ieşi în stradă, că trebuie să spunem dacă se duce cineva, pentru că s-ar putea să moară dacă e călcat şi…

— Ţi-ai turnat prietenii?

— Dar era periculos. N-ar trebui să spui aşa ceva?

Merseseră mai departe spre staţia de autobuz. Mâna lui Teddy părea cumva încordată.

Mai târziu, în timpul meciului: favoritul lui Nikola, Andreas Haddad, juca, aşa cum făcea de obicei, ca un zeu. Toată lumea era îmbrăcată cu echipamentul alb-roşu al echipei Assyriska. „Suntem AFF", cânta lumea. Nikola îl auzise pe Teddy referindu-se la suporteri când vorbea cu alt tip: „Deşi sunt slav, trebuie să spun că e destul de drăguţ aici: o grămadă de fete şi familii". Prietenul lui îşi pusese braţul în jurul lui: „Ăsta-i Södertälje. Eşti cu noi, suntem cu tine. Intrăm în ligă acum".

Restul meciului, Nikola şi Teddy strigaseră alături de fani: „Noi suntem *Suryoye*[63]".

La pauză, se duseseră să cumpere hotdogi.

— Nicko, m-am gândit, zisese Teddy. La ce-ai spus tu, că pentru prietenii tăi e periculos să iasă în stradă. A fost bine c-ai zis ceva. Dar a fost şi greşit.

— De ce?

— Ai făcut ce trebuie când ai vorbit cu profesoara, pentru că-ţi era teamă că prietenii tăi ar putea păţi ceva. Dar a fost şi greşit.

— Cum poate să fie şi greşit, şi bine?

— Nu ştiu, aşa e. E un principiu, nu torni. Ştii ce e un principiu?

— Nu.

— O regulă. Ceva ce pur şi simplu nu faci. Înţelegi? Nu torni niciodată. Niciodată nu pârăşti.

Zâmbetul lui Simon Murray pierise. Camera duhnea a ciment umed.

Voia un răspuns.

E adevărat, familia Tasdemir era inamicul. Se asiguraseră că tipii cu cagule intră în încăpere, îşi flutură în aer nenorocitele lor de arme şi că aproape îl găuresc pe Isak. Înşfăcaseră banii. Împuşcaseră un om în picior.

Şi totuşi.

— Nikola, zise Simon. Ştiu că pare necurat. Dar hai să-ţi spun aşa: cred că ei sunt deja pe cale de dispariţie. Tu ai putea foarte bine să începi ceva nou, ceva onorabil.

— Despre ce vorbeşti?

— Sirienii. De la procesul ăla imens, foarte mulţi dintre ei sunt închişi. Ştii şi tu. Iar asta înseamnă c-or să vină alţii. Isak nu mai e singurul rege.

— Unde vrei să ajungi?

— E simplu. O să te ajut – în toate sensurile. Îţi ofer o cale de ieşire din ceva care oricum e pe ducă. Tot ce vreau e o informaţie mică-mică de tot.

Gândurile lui Nikola se-ndreptară iar spre Teddy. Spre ceea ce făcuse el în ultima vreme. Toată porcăria care se-ntâmplase acum un an, înainte de Spillersboda. Avocata cu care lucra Teddy.

— Simon, poate c-ar trebui să te duci acasă, la nevastă, zise el.

— Poftim?

— Cred că Isak e probabil acolo şi i-o trage chiar acum.

— Ce dracu' spui?

— Că n-o să torn. Niciodată. A, şi încă ceva…

Se ridică – întâlnirea se terminase.

— Spune-le poliţailor că vreau un avocat. O cheamă Emelie Jansson.

---

[63] Siriaci.

37.

Emelie îi sunase întâi pe asistenții, secretarele și subordonații lui – nu exista nicio cale directă spre Stig Erhardsson însuși. Directorul executiv de la Forum Exchange. În mod clar, un om foarte ocupat. Asistenții lui îi spuseseră c-ar fi posibilă o întâlnire, dar nu în cursul verii, jumătatea lui octombrie ar fi în regulă? Asta însemna peste patru luni – nu era o glumă bună.

În cele din urmă, încercă o măgărie. Trimise un e-mail de pe adresa ei de la Leijon și scrise că reprezintă un jucător important pe piața serviciilor de transfer de bani și bancare, un client care voia să discute despre posibilitatea începerii unor discuții despre activitățile FE în Germania. Erhardsson răspunse a doua zi. „Biroul meu, mâine, 16:00".

Stig Erhardsson o primi într-o încăpere pentru vizitatori. Sediul central era la ultimul etaj al aceleiași clădiri în care se afla și filiala unde fusese înainte. Avea o priveliște minunată, cu turlele bisericilor din Gamla stan ridicându-se în depărtare, dar nu se compara cu perspectiva de la sediul Leijon.

Când intră în încăpere, Emelie își dădu seama că s-ar putea să nu fie pe cât de simplu își imaginase. Lângă Stig Erhardsson se afla un alt bărbat, care se prezentase drept avocatul Forum Exchange, de la firma de avocatură Welanders. Emelie știa firma – era a cincea sau a șasea din Suedia. Era în regulă, categoric juca în liga mare, dar nu se apropia de Leijon în ceea ce privește nivelul de rafinament.

— Sunteți doar dumneavoastră, sau…? se miră avocatul. Nu sunteți partener, nu?

În orice caz, își făcuse temele.

— Nu, nu încă…

Emelie se așeză.

— O să trec direct la subiect. N-am fost în totalitate sinceră cu dumneavoastră. Nu mă aflu aici ca să reprezint o bancă. Nu mă aflu aici nici măcar ca reprezentant al firmei Leijon. Mă aflu aici ca avocat al apărării pentru un om care e reținut sub suspiciunea de crimă.

Făcu o pauză de efect și așteptă o reacție. Avocatul își îndreptă rapid cravata.

— Asta e remarcabil. Ați stabilit o întâlnire cu Stig Erhardsson fără să spuneți despre ce era vorba.

— E important.

— Poate că e, dar cred c-am terminat aici.

Avocatul se ridică. Butonii îi luceau în lumina venită de la fereastră.

Emelie rămase aşezată.

— Numele clientului meu este Benjamin Emanuelsson. Fiul lui Mats Emanuelsson.

Stig Erhardsson îşi drese vocea şi se-ntoarse spre avocat.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar cred că o să mă ocup singur de această întâlnire.

Erhardsson nu era îmbrăcat ca un director executiv. Jeanşi şi o cămaşă descheiată la gât. Nici măcar sacou. Nicio expresie pe chip.

— Ce legătură aveţi cu Mats Emanuelsson? întrebă Emelie.

Stig Erhardsson răspunse încet:

— De ce întrebaţi?

Emelie nu ştia ce fel de om stă în faţa ei.

— N-are importanţă. Nu mă interesează decât ce ştiţi despre viaţa lui Mats Emanuelsson, dacă-l cunoşteaţi sau nu.

— Şi de ce ar trebui să discut cu dumneavoastră despre asta?

Emelie rosti limpede fiecare silabă când răspunse:

— Pentru că aţi codat o casetă de valori la care fiul lui are acces.

Stig se aplecă în faţă peste masă. Nu-şi putea da seama cum îl afectase ce zisese ea.

— Mats e mort, zise el.

— Ştiu, dar aţi avut legături cu el? Familiei lui i-ar fi de folos dacă aţi vorbi cu mine.

Stig închise gura, poate cântărind ce spusese Emelie. Observă că avea mâinile şi unghiile foarte îngrijite.

— Îl ştiam pe Mats. Am făcut ceva afaceri împreună, îmi plăcea mult. Ce s-a întâmplat cu Benjamin?

— Aţi citit în ziare despre crima din Värmdö?

— Iisuse, de asta e suspectat Benjamin?

Emelie puse pe masă codurile pe care le găsise în caseta de valori, alături de banii pe care-i retrăsese de la biroul de schimb valutar.

— Da. Şi am reuşit să obţin asta prin el. Deci, întrebarea mea pentru dumneavoastră este: despre ce-i vorba aici?

Erhardsson o cercetă o clipă. Părea că petele întunecate de transpiraţie de la subraţ se măriseră brusc.

— N-o să spun decât o dată, zise el. În cele din urmă. Şi n-o să depun niciodată mărturie şi nici n-o să recunosc nimic. Banii ăia sunt pentru Benjamin şi sora lui. Am încercat să ajut financiar familia. Au avut destule probleme.

— Şi Mats?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Cum era el, când era în viaţă?

Altă căutătură lungă din partea lui Stig. Petele de transpiraţie de la subraţ erau acum de mărimea unor farfurii întinse.

— Cum ziceam, Mats a fost un partener de afaceri bun. Dar acum e mort şi asta-i tot ce am de zis.

•

Tribunalul municipal Stockholm. În jumătate de oră, audierea lui Benjamin pentru prelungirea arestului preventiv avea să fie în plină desfăşurare. Emelie voia să ajungă la timp. Benjamin urma să ia parte prin conexiune video, dar ea voia să se afle efectiv la tribunal de data asta, să-l poată privi în ochi pe judecător.

Îi spusese secretarei că avea o întâlnire în oraş. Poate că asta era noua ei viaţă: apărător specializat în drept penal. Ieri venise o altă solicitare. Nepotul lui Teddy, Nikola.

Aproape că nu i se păruse ciudat să spună da – chiar dacă, într-un fel, era o tâmpenie şi mai mare decât să ia cazul lui Benjamin. Apărarea lui Nikola avea să fie publică şi nu era tocmai un caz de primă mână, cum ar fi spus unii. Dar, în acelaşi timp, începea să se simtă tot mai confortabil în zona legislaţiei penale.

Tot nu putea trece peste faptul că Teddy dăduse foc hambarului sau că-l şantajase pe McLoud pentru bani. Dar ştia că n-avea să lase asta să-l afecteze pe nepotul lui. Se-ntâlnise cu puştiul odată, poate că de-asta acceptase dosarul. În plus, riscul să-l preia ziarele era minim – nu era vorba despre vreo infracţiune serioasă. Şi, dacă avea noroc, Leijon n-avea să afle niciodată.

Uşile înalte de stejar ale tribunalului erau grele.

După ce intră, se aşeză la rând pentru controlul de securitate. Nu era sigură dacă trebuia să aştepte – în definitiv, era avocat – dar ar fi fost prea jenant să-şi facă loc până în faţă doar ca să fie trimisă înapoi.

Holul de la intrare era impresionant. Arcade înalte de piatră, podele de marmură, sculpturi. O atmosferă de solemnitate, încărcată de istorie. Sălile Justiţiei – aici se aplică legea de o sută de ani.

Emelie pătrunse în curtea interioară acoperită. În aripile vechi ale clădirii fuseseră ridicate birouri noi vitrate şi, la o înălţime de 15 metri, se afla un tavan imens de sticlă, care transforma curtea interioară într-o altă încăpere gigantică. Îşi luă o cafea şi se duse la ecranele de informare.

Numărul cazurilor era covârşitor. Se strădui să se descurce printre ele.

11:00: Procuratura – Reza Ali, tentativă de crimă, sala 12

11:00: Procuratura – Maria Kymminen, furt etc., sala 3

11:00: Procuratura – Abdi Muhammad, atac deosebit de grav etc., sala 28

11:00: Procuratura – Jon Svensson, viol, sala 27

Nimic. Trecu la ecranul următor. Până la urmă, reuşi să găsească sala unde urma să aibă loc audierea lui Benjamin.

Îşi aduse aminte ce-i spusese Stig Erhardsson – că susţinuse financiar familia. Poate aşa reuşiseră să se descurce când mai trăia Mats: sprijinul lui Stig îi ajutase să reziste.

•

Ieri, se dusese din nou la doctorul Gunnarsson.

— O să ţi-l prescriu de data asta, dar chiar trebuie să facem un control general amănunţit.

Părea să vorbească serios.

— Mda, bine, sigur.

Emelie încercase să pară de acord: ochi mari, zâmbet uşor, încuviinţări rapide din cap. Dar serios. Nu se putea descurca acum fără Stesolid – n-ar fi făcut faţă. Ereditatea lui taică-su. Genele ei.

Mutase tabletele într-o cutie goală de bomboane Läkerol. Înghiţi una cu o gură de cafea. Era singură în faţa sălii de judecată. Rölén, procurorul, ar fi putut intra prin altă parte.

Simţi o mână pe umăr. În spatele ei se afla un bărbat de vârstă mijlocie. Avea părul rar şi ochelari rotunzi. Barbă şi gura încleştată.

— Bună ziua, sunteţi avocatul, Jansson?

— Da, cine sunteţi?

— Un vechi prieten al lui Benjamin Emanuelsson. Aş vrea să-i daţi scrisoarea asta.

Bărbatul ţinea în mână un plic maroniu.

Emelie îl cercetă preţ de câteva clipe. Bărbatul nu voia să-şi spună numele. Voia să-i dea ceva lui Benjamin, deşi ea habar n-avea ce. Era imposibil. Nu putea duce scrisori, telefoane sau orice fel de informaţie fără să fie aprobate întâi de procuror.

— Îmi pare rău, dar nu pot. Are comunicările restricţionate. Ştiţi ce înseamnă asta?

— Da. Dar se poate să faceţi o excepţie?

— Nu pot să-i dau scrisoarea fără s-o trimit la procuror ca s-o citească şi s-o aprobe.

Bărbatul puse plicul la loc în geantă.

— Nu, zise el. O s-o las baltă, atunci.

38.

Taxiul parcă în rondul de la intrarea principală. Era plin de lume. Unul dintre cele mai mari spitale din Stockholm: pensionari, familii cu copii mici, oameni obosiţi şi distruşi – dintre care unii n-aveau cu adevărat nevoie să se afle acolo, dar n-aveau unde să se ducă în altă parte. O secţiune transversală prin Suedia: o versiune condensată a ţării. Mai mult sau mai puţin.

— Elitele au spitalele lor acum, zise Tagg. Din cauza asigurării, ştii? Dar eu nu-mi bat capul. Tu ai?

— Mda, de fapt. De la serviciu.

Teddy făcu un semn brusc.

— Uite-i.

În spatele lor trăsese o altă maşină. Crezuse că renunţaseră, în parte fiindcă-i făcuse ceea ce-i făcuse lui Anthony Ewing, în parte pentru că nu mai stătea acasă. Dar în momentul în care ieşise din hotel, avusese o senzaţie suspectă, senzaţia aceea că-i acordă cineva prea multă atenţie. Swedish Premium Security – era sigur, metodele erau aceleaşi. Câte o persoană care-l fila. Atunci îl sunase pe Tagg, care venise la întâlnire. Luaseră un taxi. Teddy văzuse deja de câteva ori aceeaşi maşină în spatele lor. Cum dracu' reuşiseră să-l găsească din nou?

Nu voia să ştie şi ei că venise s-o vadă pe Sara şi cu atât mai puţin voia să ştie unde era ea. Poate c-ar trebui să facă stânga-mprejur.

Decise totuşi să intre. Tagg pe urmele lui. Atitudine de hamal – se legăna dintr-o parte într-alta, cu umerii şi braţele uşor întinse în faţă. „Nu provocăm probleme inutile, nu-i aşa?"

— Sincer, frate, azi nu-i chiar inutilă.

Uşile automate se deschideau şi se închideau continuu. La biroul de informaţii era coadă. Un aer de instituţie, dat de scaunele şi mesele din cafenea. Schemele colorate de pe pereţi erau cam la fel de lesne de înţeles ca limba chineză.

•

Coridorul mirosea a mâncare. Tagg bătea darabana cu degetele pe picior. Îşi clătina capul de parcă s-ar fi mişcat după un ritm interior de neauzit. Erau undeva în urma lor – Teddy simţea furnicături în ceafă.

— Eşti bine? Nu trebuie să mă ajuţi.

Tagg îşi rotea degetele mari.

— Rahat, frate, am revenit la Viaţă. Îmi place, ştii?

Gândurile lui Teddy zburară în altă parte: ironie de rahat. Agentul imobiliar dubios îl sunase cu nişte veşti de pe stradă:

— Am o garsonieră grozavă cu o chicinetă în Tumba.

— Preţul?

— E ultimul etaj, privelişte minunată. Altfel, cam de rahat. Chiria e 3.500. Ţi-l dau cu 200.

Teddy: un om destul de bogat. McLoud îi trimisese primul milion; restul avea să urmeze curând. Nepotu-său putea să aibă casa lui – dar acum idiotul ăla mic se dusese şi ajunsese la închisoare.

Deschise uşa spre secţia de oncologie. Cât de departe se putea de secţia 57.

Tagg urma să aştepte afară. Se aşezase pe o banchetă.

— Îţi dau de veste dacă văd ceva.

Rânji.

— Poţi să-mi spui Jason Bourne[64].

Teddy intră. Aparate imense pe roţi. Grupuri de doctori şi asistente, în papuci Birkenstock şi uniforme verzi de spital, sporovăiau. Pacienţii erau aşezaţi, aşteptând cea mai importantă discuţie din viaţa lor.

Telefonul lui Teddy ţiui. *E aici. Aceiaşi tip din maşină vine pe coridor.*

Răspunse: *Rămâi acolo. O rezolv eu.*

Un bărbat, probabil doctor, stătea la un computer în spatele unui perete de sticlă. Teddy bătu în geam.

Doctorul îşi împinse ochelarii pe nas.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Puteţi să-mi arătaţi ieşirea de incendiu?

— Ăăă, de ce?

— Am venit să repar ceva.

— Nu mi-a spus nimeni.

Tipul avea o voce enervantă. Parcă era adolescent. Faroush Hooshmand, scria pe ecuson.

— Păi, aşa stau lucrurile.

— În regulă, stai doar o clipă să verific în computer, să văd dacă eşti înregistrat.

Alt mesaj de la Tagg. Teddy se uită în jos la telefon. *E afară acum. În drum spre tine.*

Nu mai avea timp. Teddy deschise uşa, intră în camera de recepţie unde doctorul încă mai lucra la computer. Îl prinse de gât – omul nu era tocmai un culturist: Teddy aproape că-l putea cuprinde cu totul.

Îl strânse cu putere.

— Arată-mi numai unde e ieşirea de incendiu, fără abureli. N-am timp.

---

[64] Personajul unei serii de romane de acţiune scrise de Robert Ludlum.

•

Zece minute mai târziu. Secția 57. Sara stătea la prima masă din sufragerie. Haine de spital, plasturi care acopereau înțepăturile de la injecții de pe brațe, papuci în picioare.

— Bună, zise ea.

Un ton nefericit în vocea ei.

Teddy se așeză. Doctorul îi arătase fără niciun alt cuvânt drumul spre ieșirea de incendiu. Urcase un etaj, bătuse la ușă și-i deschisese o asistentă nedumerită. Zece secunde mai târziu, primise alt mesaj de la Tagg: *E în secție acum.* Teddy n-avea timp să răspundă – nu c-ar fi avut vreo importanță.

Aproape alergase spre salonul Sarei. Tipul de la Swedish Premium Security putea să se ducă dracului.

— Tot nu trebuie să stai cu mine dacă nu vrei, zise Teddy.

— Vreau.

— Cum te simți?

— Sunt în regulă.

— Ce face Edward?

— E bine.

— E cu taică-său?

— Mda, stau la un hotel pe undeva. Ne ajută poliția.

— Pe mine mă voiau. Mă bucur doar că ești bine.

— Știu.

Sara oftă.

— A trecut așa de multă vreme de când am discutat despre Emanuelsson, și totuși…

Teddy îi luă mâna. Avea pielea albă ca varul.

— Ai văzut numărul de înmatriculare sau pe cineva din mașină? Eu eram pe burtă, la pământ, când s-au apropiat.

Sara își trase mâna.

— Doar imagini neclare. Nu prea era lumină. M-a întrebat și poliția. Nu știu numărul de înmatriculare, dar era un bărbat, care arăta a suedez. Un singur lucru sărea în ochi, un singur lucru îmi aduc aminte. Partea de jos a feței arăta ciudat.

— Cum ciudat?

— Nu prea știu cum să zic, doar că pielea nu părea tocmai netedă.

Pe podea, lângă Sara, era o cutie. Arătă cu capul spre ea.

— Asta-i tot. L-am rugat pe partenerul meu să meargă acasă și s-o aducă de la subsol – e prima și ultima dată când îl implic în povestea asta. N-o pot ridica singură, îmi pare rău.

Teddy se aplecă şi luă cutia.

— Ce-i aici?

— Totul. Actele de partaj pentru proprietate de la divorţul dintre Mats şi Cecilia, certificate de deces, înregistrarea de la camera de securitate de când s-a aruncat, raportul anchetei preliminare de când ai fost pus sub acuzare pentru răpirea lui, aşa-zisele „zoaie" de la poliţie – materialul suplimentar din investigaţie –, plus o grămadă de note de-ale mele. Ai grijă de ele – au stat ascunse într-o husă de sac de dormit în subsolul meu mai mult de patru ani.

— Mă mai întreb ceva, Sara.

Teddy auzea mâhnirea din propriul lui glas.

— Ce anume s-a întâmplat când ai încetat să te mai vezi cu mine?

Sara îşi coborî privirea spre masă.

— Chiar are importanţă? Şansele să meargă pe termen lung nu erau chiar aşa de grozave, dacă e să vorbim realist.

— Are importanţă pentru mine.

Vocea Sarei sună şi mai plată când îi răspunse.

— M-a sunat un bărbat şi a zis că, dac-o să mă mai văd cu tine şi o să mai pun întrebări despre Mats Emanuelsson, în câteva ore o să mă violeze până mă omoară şi c-ar trebui să fiu atentă la ceas. A zis c-o să ajungă şi la tine. Nu ştiam ce să cred, dar a doua zi am primit un colet, iar înăuntru era ceasul meu. Fuseseră în apartamentul meu în timp ce dormeam şi-l luaseră, aşa că… mesajul era destul de clar.

— În regulă, înţeleg.

— N-am îndrăznit să merg mai departe, Teddy. Trebuie să ai grijă acum. Oamenii ăştia nu se încurcă.

Teddy se ridică, ţinând cutia sub braţ.

— Am terminat cu asta, nu mai trebuie să am grijă. Am altă strategie acum.

Se-ndreptă direct spre biroul lui Loke Odensson. O firmă pentru securitatea datelor, chiar în buricul târgului. Sau, cum spunea mereu Loke: „În viaţă, trebuie să alegi de care parte eşti. Acum am trecut de partea întunecată. Satana plăteşte bine, contribuie la pensie şi n-o să mă aleg cu picioarele zdrobite pentru că am gura mare".

Loke introduse memoria USB în computer şi afişă rapid conţinutul pe monitor: filmul de pe feribotul către Finlanda. Probabil că lui Teddy i-ar fi luat o oră doar ca să-şi dea seama în care fantă să cupleze memoria.

— Frumos din partea ta să vii în vizită aşa, dulceaţă, zise Loke. Vrei cafea? Red Bull? Sau noul meu favorit – *kombucha*?

— Ce dracu' e *kombucha*?

— Ceai fermentat, are o căruţă de vitamine, bacterii sănătoase, antioxidanţi, chestii d-astea. Cred că ţi-ar prinde bine, frate.

— Tu doar ajută-mă cu ăsta. N-am timp de bacterii sănătoase.

Chiar când Loke o afişă pe unul dintre monitoarele lui mari, imaginea era foarte clară pentru o înregistrare de pe camerele de supraveghere.

Puntea unei nave: podea verde, pereţi albi şi balustrade. Cer şi mare în fundal, nu-ţi dădeai seama unde se termină una şi unde începe cealaltă, totul era cenuşiu. Teddy îl recunoscu pe bărbatul care ieşi pe punte: Mats Emanuelsson. Era doar în jeanşi şi un pulover, deşi părea frig. Rămase în picioare o clipă, privind marea, apoi se urcă pe balustradă, îşi adună curajul şi sări.

— Ce dracu' e asta? întrebă Loke.

— Poţi să-mi arăţi totul din nou? Cu încetinitorul?

Loke făcu ceva la computer.

— Putem să ne uităm cadru cu cadru.

Se uitară la înregistrare de la început. Teddy urmări din nou secvenţa. Mats avea haine subţiri. Mats urcase pe balustradă. Mats îşi făcuse curaj. Sărise. Cât de departe putea.

Din nou.

Chiar sărise departe.

Şi era ceva în legătură cu săritura aia. Teddy nu putea spune ce anume.

Poliţia din comitatul Stockholm
Interogatoriul informatorului „Marina", 19 decembrie 2010
Anchetator: Joakim Sundén
Locaţie: centrul Fiemingsberg

Notă 5 (partea a doua)
Transcrierea convorbirii (continuare)

M: M-au externat din spital. Cecilia nu mă lăsa în aceeaşi cameră cu ea şi copiii. De câte ori se uita la mine, mijea ochii.

După câteva săptămâni, am reînceput treaba la KPMG, dar numai program scurt. Era toamna lui 2006. Renovarea – sau decontaminarea, aşa îi ziceau – apartamentului mergea greu. Voiam să mă-ntorc acasă cât mai repede. Hotelurile sunt ca feriboturile alea către Finlanda – în copilărie, mergeam mult cu ele. La început, totul pare distractiv şi captivant, dar după câteva ore toate arată monoton şi deprimant.

Incendiul în sine nu mă mai deranja aşa de tare. Într-un fel, îl înţelegeam pe Sebbe. Îi făcusem zile fripte, pentru a doua oară. În lumea lui Sebbe, lumea în care lucram cu normă redusă, nu existau poliţe de asigurare şi nu puteai să faci, pur şi simplu, reclamaţie la poliţie. Nu puteai decât să te ocupi singur de

probleme. Să-ţi controlezi mediul într-un mod ferm şi clar. Nu cred că voise să mă omoare sau nici chiar să-mi facă rău, de fapt. De unde să ştie c-o să dau fuga acasă? Voia doar să transmită un mesaj. Şi-l auzisem cât se poate de limpede. Fusese foarte abil. Anchetatorii nu găsiseră nimic care să sugereze c-ar fi fost ceva deliberat. Vorbeau despre aparatură şi instalaţii prost făcute. Eu n-am făcut decât să dau din cap şi să le alimentez bănuielile, spunându-le: „Am avut probleme de câteva ori cu maşina de spălat vase, care a scurtcircuitat totul. Sunt sigur că de la ea trebuie să fi pornit focul". Dar cu Cecilia situaţia era tot groaznică. Nu se lăsa. Voia să ştie, zicea ea. Credea că pozele şi filmele sunt ale mele. Voia să mă *vindece.* Şi ştiam că nu pot să-i spun adevărul. Nu puteam să mă-ntorc şi să-i spun că ultimul an fusese doar o minciună. Mai mult, nu-i puteam spune adevărul, pentru că putea să fie periculos pentru ea şi pentru copii. Totuşi, mă tot întreba, iar şi iar. Voia să-mi cerceteze profund psihicul. Acum, privind în urmă, îmi dau seama că a fost o mutare proastă din partea mea să nu răspund la niciuna dintre întrebările ei. Asta n-o făcea decât să insiste şi mai tare, până am început să fac nişte lucruri care au dus la catastrofă. Dar pe atunci îi dădeam doar răspunsuri nesatisfăcătoare: „Probabil că au ajuns pe computer când mă uitam la altceva".

Am crezut că asta era tot, dar Cecilia voia mai mult – voia să mă duc la poliţie şi să spun tot.

JS: Ce s-a întâmplat?

M: Până la urmă, a făcut-o chiar ea, i-a sunat şi le-a povestit ce văzuse pe computer. După aia, a trebuit să mă duc la secţia de poliţie.

JS: Te-au interogat?

M: Mda, o dată.

JS: Ciudat, pentru că am încercat să aflu când te-au chemat, dar n-am reuşit să văd nicio înregistrare a interogatoriului.

M: E de-nţeles, dar o să ajung şi la asta. Ce am spus la poliţie era mai aproape de adevăr decât ce-i povestisem Ceciliei. Le-am zis că nu erau filmele mele, că le copiasem pe computer din greşeală. Poliţistul care mă interoga voia să vadă computerul, bineînţeles, dar nu era la mine. Cecilia îl găsise în apartament după incendiu şi-l luase cu ea. Nu ştiam unde e. Poliţistul a oftat şi mi-a zis c-ar trebui să încerc să-l predau, că doar aşa pot să meargă mai departe. Ştiam ce voia să spună şi m-am gândit că pot să şterg tot ce avea de-a face cu afacerile lui Sebbe şi să las poliţia să vadă restul, filmele alea oribile.

JS: Şi atunci, aşa ai făcut?

M: N-a fost aşa de simplu. Cecilia nu voia să-mi spună unde era blestematul de laptop. Voia să mă mai duc şi la alte interogatorii, să-ncep să fac terapie şi alte chestii de-astea. Dacă n-ar fi fost aşa de încăpăţânată şi obtuză, lucrurile ar fi ieşit cu totul altfel.

Dar apoi s-a întâmplat ceva, care a înrăutăţit situaţia de zece ori.

Credeam că s-ar putea să existe o cale de scăpare, sperând că totul nu era decât o greşeală uriaşă. Aşa că l-am sunat pe Peder.

Părea să se afle pe o barcă sau poate că era iar în elicopter.
— Trebuie să te întreb ceva, am zis.
— Dă-i drumul.
— E un pic delicat, dar am văzut nişte filme ciudate pe un computer în casa aia de la ţară.
Auzeam motorul bâzâind în fundal, palele rotorului sau ce-o fi fost.
— Ce-i porcăria asta? am întrebat. Pentru că m-am dus la poliţie şi le-am zis ce am văzut.
După asta, zgomotul era aproape insuportabil. Peder părea să fi zis ceva, dar n-am auzit ce. Apoi telefonul a murit.
După câteva zile, am primit un mesaj – mi-l aduc aminte cuvânt cu cuvânt. Spunea aşa: *Înţelegem că ai un computer care conţine nişte fişiere pe care n-ar trebui să le ai. Dacă-l predai la poliţie, îţi violăm nevasta până o omorâm, iar copiii tăi vor înceta să mai existe.*
Pur şi simplu mă holbam la cuvinte, încercam să pricep cum dracu' se ajunsese aici. Nu-i spusesem lui Peder că am o copie. Nu puteam să mă gândesc decât că informaţia scăpase de la poliţie, pentru că n-avea cum să vină de la Cecilia.
JS: Dacă aşa e, ăsta-i motivul pentru care nu pot să găsesc înregistrarea interogatoriului ăluia.
M: Exact aşa mă gândeam şi eu.
După asta, mi-am asumat toată vina faţă de Cecilia. Era absolut imposibil să-i spun adevărul. Parc-aş fi prins în undiţă un peşte care era, pur şi simplu, prea mare. Cecilia insista şi insista şi, indiferent cât de tare încercam să mă opun, a reuşit să scoată mai multe de la mine. Am încercat să-i explic că mă uitam pe site-uri porno: „O grămadă de bărbaţi fac aşa ceva, milioane, eram stresat la serviciu, şi în plus tu şi cu mine… nu mai suntem aşa de intimi". Şi am încercat să-i spun că devenise tot mai rău, că ajunsesem pe site-uri urâte, că, pur şi simplu, nu m-am gândit. Că motivul era legat de stres şi lipsă de discernământ.
Dădusem de belea. Mă descriam drept o persoană care nu se putea abţine să se uite la filmuleţe sado-masochiste. Dar adevărul e că eram foarte conştient că n-ar fi bănuit niciodată că filmele şi pozele alea ar avea de-a face cu oricine altcineva. Atunci ar fi început să-ncerce să afle cine era acest altcineva şi, probabil, ar fi predat chiar ea computerul. Iar ei spuseseră foarte limpede ce urma să se-ntâmple dacă făcea aşa ceva.
Am încercat să stau de vorbă cu ea, s-o conving să-mi dea computerul, dar după aceea a devenit tot mai bănuitoare.
Într-o dimineaţă, mă duceam pe jos spre KPMG. Aer rece de toamnă, iar eu eram stresat, ca de obicei. Am trecut pe Barnhusbron. Toată zona din jurul gării centrale era în plină schimbare pe-atunci. Toată partea aceea a oraşului era în plină dezvoltare, cu hoteluri şi birouri peste tot. Urma să mă văd cu Cecilia mai târziu, la apartament. Aveam o întâlnire cu un inspector, care să ne prezinte tot procesul de decontaminare. Mai fuseserăm de două ori acasă, să alegem culorile şi tapetul nou pentru pereţi. Vorbiserăm despre bucătărie şi ne dăduserăm

seama că nu voiam să semene deloc cu ce fusese înainte. Sincer, era plăcut că puteam să discutăm normal, măcar o dată, despre ceva.
Ajunseserăm la jumătatea podului când a tras chiar lângă mine o camionetă.
Au coborât doi bărbaţi imenşi. Instinctiv, mi-am dat seama că e ceva în neregulă, dar n-am avut timp să reacţionez.
M-au săltat de pe pavaj şi m-au aruncat, mai mult sau mai puţin, în spatele camionetei. Am opus rezistenţă. Am încercat să mă ridic. Unul dintre ei era aplecat deasupra mea. Am văzut că avea o seringă în mână.
— Ce faci?
Am simţit o durere ascuţită în gât.
— Stai liniştit şi n-o să se întâmple nimic.
Şi apoi parcă nu-mi mai puteam controla braţele şi picioarele, parcă erau ale altcuiva. Îmi aduc aminte că m-am gândit cum mă sufocase fumul. Dar acum era altfel. Ca un somn profund şi liniştit.
Am deschis ochii. Şi… (inaudibil)… adică, nu-i uşor să vorbesc despre asta, deşi au trecut câţiva ani… (îşi drege vocea).
JS: E în regulă, nu te grăbi. Să ieşim mai bine să facem o plimbare?
M: …S-ar putea să fie cel mai bine… (inaudibil)
(Pauză)
M: Oricum, a fost plăcut să ieşim afară. Doar ca să ştii, o să fiu concis. Am petrecut aşa de mult timp discutând cu psihologi şi terapeuţi despre ce s-a întâmplat în zilele alea, că simt că nu mai am cuvinte.
JS: În regulă, e bine, înţeleg.
M: Aşa, în regulă. Când am deschis ochii, era beznă – de parcă aş fi fost îngropat de viu. Cumva, eram într-un fel de mormânt. Am încercat să mă ridic în şezut, dar m-am lovit cu capul de ceva. Am pipăit cu grijă în jurul meu. Scânduri negeluite. Mirosea a lemn.
Şi atunci am înţeles. Parcă mi-a ieşit tot aerul din mine când am avut revelaţia, parcă au dispărut toată energia şi toată viaţa. Eram într-o ladă. Mă băgaseră într-o nenorocită de ladă.
Am încercat să rămân calm. Să gândesc limpede. Să respir adânc, să nu intru în hiperventilaţie.
Apoi am început să ţip.
— Daţi-mi drumul! Ajutor!
Mda, ţipam ca nebunul. Am ţipat până am rămas fără aer. După vreo 20 de minute, s-a deschis chiar în faţa mea o vizetă micuţă. Lumina era pătrunzătoare. Am mijit ochii.
Am văzut un bărbat care privea în jos spre mine. N-o să-i uit niciodată faţa.
— Ia-o uşurel, ce mama naibii, a zis el. Ţi-e foame? Vrei să te pişi?
— Te rog, lasă-mă să ies.
— Dacă vrei să te caci, trebuie să te leg întâi.
— Ce vrei? Te rog, spune-mi doar ce vrei.

— Nu mă ocup eu de asta. Dar ascultă: dacă plăteşti, o să se termine toate destul de repede.
După aia, totul e neclar. Am făcut un efort să *nu-mi* aduc aminte de nimic, să reprim zilele alea în care am fost închis într-o ladă, cu mai puţin spaţiu decât în portbagajul unui Volvo. Un singur lucru pot să-ţi spun totuşi, bărbatul ăla pe care l-am văzut prima dată nu era cel care se ocupa şi de interogatorii – îmi aduc aminte expresia lui şocată, după câteva zile, când a deschis vizeta şi a văzut ce-mi făcuseră.
Mda, erau ceilalţi. M-au scos din ladă. Nu ştiu cine erau. Purtau totdeauna măşti. La început, am fost sigur că i-a trimis Sebbe. Că nu mă iertase. Că voia şi mai mulţi bani, pentru că încercasem să fur de la el. Oricum, omul care mă păzea în casă zisese că-mi dau drumul dacă plătesc.
Dar după o vreme mi-am dat seama că altceva voiau ei. Voiau să ştie unde era computerul, dacă am mai spus şi altcuiva ce văzusem. Nu erau oamenii lui Sebbe. Nu erau ai lui Kum. Lucrau pentru altcineva.
Cineva mult mai rău.
Mi-au smuls şapte unghii. Mi-au stins ţigări pe faţă. Au vârât chestii în mine. Au… (inaudibil)… adică… nu pot…
JS: E în regulă, nu trebuie. Ţi-am citit mărturia. Ai spus totul atunci, nu?
M: Cea mai mare parte. Dar nu le-am zis niciodată că voiau computerul. N-am zis niciodată. Am crezut că e singurul lucru pe care-l pot face ca să-mi apăr familia.
JS: Ştiu, e de înţeles.
M: Oricum, după cinci zile şi cinci ore, m-a salvat poliţia. Cecilia mi-a spus după aceea că răpitorii o sunaseră să-i spună că sunt la ei şi că vor computerul.
JS: Li l-a dat?
M: Mda, l-a dat. Şi, în acelaşi timp, a spus poliţiei c-am fost răpit. Nu ştiu cum au făcut, dar, după ce le-a dat computerul, poliţia a reuşit să-şi dea seama unde eram.
JS: Şi computerul, ce s-a întâmplat cu el?
M: Nu ştiu, l-au luat răpitorii. Nu mai există.
JS: Şi n-a fost arestată şi condamnată decât o singură persoană pentru ce ţi-au făcut, nu?
M: A fost condamnată o singură persoană. Cel care vorbise cu mine primul. Îl cheamă Teddy Maksumic.

39.

Audierea pentru prelungirea arestului se încheiase.
Procurorul Annika Rölén ceruse încă două săptămâni. Citase acelaşi argument pe care-l invocase tot timpul. Şi mai prezentase încă un motiv în sprijinul acestor bănuieli: unul chiar nasol. Terminaseră analiza hainelor

găsite în pădure: un tricou şi o pereche de jeanşi. Găsiseră ADN-ul lui Benjamin pe tricou, pe guler şi o mânecă. Nivelul de probabilitate era +4, cel mai ridicat nivel posibil. Şi lovitura finală: tricoul era destul de îmbibat de sânge. Sângele bărbatului mort.

Emelie făcuse tot ce-i stătuse în puteri. Întrebase dacă au fost găsite urme de sânge şi în altă parte în afară de sufragerie. Dacă au găsit amprente digitale, ADN sau vreun obiect. Întrebase dacă a fost găsită vreo armă.

Annika Rölén refuzase să comenteze la majoritatea întrebărilor. Singura la care răspunsese fusese cea despre arma crimei.

— N-am găsit-o încă, dar credem că victima a fost împuşcată în cap cu un fel de glonţ cu expandare, care a explodat la impact.

Legiştii mai aveau nevoie de timp – era la mintea cocoşului: bănuieli solide, motive de reţinere imperative. Tribunalul n-avea să elibereze niciodată un suspect de crimă când mai putea acorda câteva săptămâni de răgaz Centrului Naţional de Medicină Legală. De asemenea: Benjamin era încă, mai mult sau mai puţin, inconştient. Toată povestea era foarte neobişnuită.

Dar Rölén avea un răspuns şi pentru asta:

— Emanuelsson se simte mai bine. Se poate ridica în şezut. Acum se poate şi mişca de ici-colo. Reacţionează la anumite tipuri de comunicare verbală. Asta înseamnă că riscul să altereze probele a crescut.

După mai puţin de cinci minute de deliberări, judecătorul a decis că Benjamin va rămâne în arest preventiv.

•

Emelie ieşi în stradă. Făcu semn unui taxi. În timp: ce-l oprea, căută pe Google gloanţele cu expandare la impact. Wikipedia îşi făcu datoria. Ideea acestui tip de muniţie era că glonţul îşi mărea volumul când lovea ţinta, ceea ce însemna că-i creştea diametrul. Părea ceva brutal. Totuşi, poliţia suedeză folosea *Speer Gold Dot* ca muniţie de serviciu începând din 2003.

— Stai.

Se-ntoarse. Era Teddy – aproape alergând spre ea pe Scheelegatan.

El era idiotul care dădea foc la hambare şi fura bani. Un idiot care zise:

— Ştiu ce s-a întâmplat cu Mats.

40.

Mats Emanuelsson luase feribotul spre Finlanda de cinci ori, dar nu sărise când fusese cel mai urât afară – deşi şansele să-şi atingă scopul erau cele mai

mari. În schimb, se aruncase în mare pe cea mai bună vreme. Poate că nu reușise să se hotărască.

Teddy stătea în fața lui Emelie lângă tribunal, explicându-i cum și-a dat seama. Emelie nu se mișcase nici măcar un centimetru. Teddy se bucura că-l asculta cu atâta atenție.

Era ceva ciudat în legătură cu felul în care sărise Mats. Teddy se tot uitase la film pe monitorul lui Loke și, până la urmă, își dăduse seama: cel mai firesc ar fi fost să sară cât mai aproape de marginea navei – unde șansele să fie tras sub vas erau cel mai mari. Dar Mats nu asta făcuse: se-ntinsese de parcă scopul lui era să doboare recordul mondial la sărituri în lungime.

Teddy îi ceruse lui Loke să mărească imaginea. Mai era ceva care nu arăta cum trebuie. Încerca să-și dea seama ce anume. Mats era subțire, după cum spuseseră Boggan și Bosse – dar în înregistrare părea gras, deși era îmbrăcat subțire.

Cadru cu cadru. De la capăt. Mărire. De la capăt.

Și atunci văzuse. Mats avea ceva sub bluză. Ceva care-i ajungea până la gât. Un guler. Și era gros.

Loke mărise și mai mult imaginea. Pe gulerul lui Mats era scris ceva: *Ursuk BDS.*

Teddy mai văzuse numele și în altă parte. Loke îi aruncase o privire:

— Șoricelule, gândești așa de intens, că tot uiți să respiri. Ești sigur că nu vrei niște ceai fermentat? Poate niște oxigen?

Și atunci avusese revelația.

Teddy văzuse un costum impermeabil cu același text pe el. *Ursuk BDS.* Și știa unde: în haosul din subsolul Ceciliei, al lui Benjamin și Lillan.

După aceea, pusese totul cap la cap. Când sărise de pe feribot, Mats Emanuelsson purta un costum de scufundări pe sub haine. Sărise cât putuse de departe de navă. Concluzia era clară. Cineva care vrea să se sinucidă nu se-mbracă așa. Cineva care vrea să se înece nu sare în mare purtând un *Breathable Diving Suit* – un costum impermeabil de top.

Gura lui Emelie era pe jumătate deschisă când Teddy termină de vorbit.

41.

Ca de obicei, îi luă jumătate de oră până să intre.

Tot în secția șase. Ca de obicei, Jeanette Nicorescu o întâmpină călduros pe coridor.

— Tocmai am avut o audiere pentru prelungirea arestului preventiv, dar n-a fost prezent decât prin conexiune video. Cum se simte? întrebă Emelie.

— Pare în regulă. Ba chiar m-a salutat când am intrat ultima dată la el.

Benjamin stătea în capul oaselor în pat. Avea ochii deschişi. Dar nu păru să remarce faptul că era şi ea acolo. Emelie auzea zgomotele slabe făcute de gardieni pe coridor.

— Bună, Benjamin.

El reacţionă mormăind ceva.

— Ce mai faci?

Niciun răspuns.

— N-ar trebui să ne mirăm prea tare că au decis să te ţină în continuare în arest, zise ea.

El şopti ceva; Emelie nu reuşi să distingă decât cuvântul răzleţ: „Ştiu…"

— Benjamin, Teddy şi cu mine nu credem că tatăl tău s-a sinucis când a sărit de pe feribot, zise ea. Credem c-a plănuit totul ca să pară o sinucidere. Ştii ceva despre asta?

Se aşeză lângă pat şi-i luă mâna.

Benjamin avea pielea rece. Îl simţi strângându-i uşor mâna.

— Asta înseamnă da sau nu?

— Da, şopti el, aproape de neauzit.

— Tatăl tău e în viaţă?

Alte mormăieli. Totuşi, lui Emelie i se păru că l-a auzit spunând: „Nu… ştiu. În casă".

— Ce vrei să spui? Tatăl tău era în casă cu voi?

Altă strângere slabă: da.

— Ştii cine e persoana care a murit?

Benjamin clătină din cap. Şopti încet:

— Poate tata.

— Mats a fost ucis?

— Nu ştiu.

— Ce făceai în casa aia?

Mâna lui Benjamin era încordată. Chiar părea că se străduie să-şi găsească vorbele. Spuse ceva, dar Emelie nu reuşi să-nţeleagă.

— Întâlnit…

Îşi dădu seama că trebuie să pună întrebări mai simple.

— Te-ai întâlnit cu cineva în casă?

Benjamin îi strânse mâna: da.

— Te-ai întâlnit cu Mats acolo?

Altă strângere: da.

— Cecilia ştie că v-aţi întâlnit acolo?

Un moment de nemişcare, apoi Benjamin clătină din cap.

— Ştie că Mats nu s-a sinucis?

— Nu.

— Mai ştie cineva?

Tăcere. Benjamin se străduia să se concentreze.

— Li…

Nu reuşi mai mult.

— Lillan?

Niciun răspuns. Benjamin avea ochii închişi.

— Te rog, Benjamin. Lillan ştia?

Încăperea se cufundă în tăcere. Mâna lui Benjamin căzuse pe pătură.

•

— A zis ceva? întrebă Teddy.

O aşteptase afară.

— Ca să fiu sinceră, chiar nu vreau să vorbesc cu tine acum.

— În regulă. Dar ai reuşit să scoţi ceva de la el?

— Mda, chiar a comunicat cu mine azi, măcar câteva cuvinte. Ştie că Mats nu s-a sinucis, dar crede şi că el s-ar putea să fie cel ucis în Värmdö.

— Ah, rahat, zise Teddy. Şi-a ucis propriul tată?

Lui Emelie nici măcar nu-i trecuse prin cap gândul ăsta.

Teddy se strâmbă.

— Nu-mi pasă, acum trebuie să-nceapă să stea de vorbă cu noi.

— E din ce în ce mai bine pe zi ce trece. Trebuie să plec. Mai am o audiere la tribunal azi.

— Ce e?

Emelie habar n-avea dacă Teddy ştia – confidenţialitatea îi interzicea să spună pe cine reprezenta. Mai mult, tot n-avea niciun chef să stea de vorbă cu el.

— E altă audiere pentru prelungirea arestului preventiv.

Teddy ridică o sprânceană.

— Aha, atunci ştiu. Mi-a spus Linda. Îl ajuţi pe nepotul meu. Pot să vin şi eu?

Emelie clătină din cap.

— Ajunge deocamdată.

42.

Deja aproape patru zile în celulă.

Peste două ore: audierea pentru prelungirea arestului. Aveau să vină să-l ridice, să-i pună cătușele, să-l ducă la tribunalul din Södertörn. Prietenii lui vorbiseră de multe ori despre audierile astea, dar Nikola era virgin din punctul ăsta de vedere. Audierile pentru delincvenții minori erau ca o grădiniță în comparație cu astea.

Avea frisoane. Diaree. Brațul încă-l durea ca dracu' unde-l mușcase câinele. Se gândise să ia cureaua și să facă un lucru drastic, dar i-o confiscaseră.

Simon Murray se întorsese. Arăta ca Matthew McConaughey – cu buzele strânse și privirea intensă.

— Știi c-o să-ți prelungească arestul, nu? întrebase el.

Sentimentele lui Nikola: n-o să mai rezist câteva săptămâni într-o celulă.

Simon:

— Cred c-o să fie greu pentru tine, să stai luni întregi în izolare.

Lui Nikola i se învârtea capul: spera că Chamon o să reușească să facă față presiunii; întotdeauna fusese cel mai calm.

Simon:

— Știi că prietenul tău, Chamon, a început să vorbească, da? Spune că tu erai cel care avea nevoie de bani.

Nikola se înflorase. Se gândise că avea nevoie să vadă pe cineva căruia îi păsa de el. Pe mama, pe bunicul, pe Teddy, pe oricine.

Simon:

— Dacă vorbești cu mine acum, o să aranjez să poată să te viziteze măcar Linda, și încă repede.

Gândurile lui Nikola se îndreptaseră spre Ashur. Tipul despre care vorbise Chamon, care refuzase să se ducă încătușat la înmormântarea lui taică-su.

Își dresese vocea.

— Simon, poate că arăt cam nașpa, dar nu-s curva ta. Dispari de-aici și nu te mai întoarce.

Stătea încovrigat în poziție fetală pe salteaua lui. O lună în libertate – asta fusese tot ce reușise. Un ratat mare și prost. Un băiețaș care nu era destul de bun pentru jocul ăsta.

Avea capul plin de gânduri de rahat. Încercă să doarmă. Încercă să se masturbeze. Asuda și înghețа în același timp. Trebuia să bată în ușă să se ducă la toaletă din oră în oră.

Se-ntrebă ce spusese Chamon. Celulele din celălalt coridor – era și el aici, pe undeva. Doar dacă nu avusese deja audierea și nu fusese mutat.

Nikola nu se putea concentra nici măcar la ce urma să spună la audiere. Nikola: comportament total de ADHD. Un ciudat.

Se gândea să-i ceară, până la urmă, gardianului să-l sune pe Simon Murray.

Să le spună că e gata să ciripească.

Venise să-l vadă și Emelie. Arăta așa cum își aducea el aminte. Păr lung, negru; ochi blânzi. Pantaloni și sacou negre.

Trecuse direct la subiect: fără aiureli din partea ei. Ceea ce era în regulă pentru el.

— Ce ți-au spus?

— Am avut doar un interogatoriu scurt. Zic că am spart un ICA Maxi.

— Și tu ce-ai zis?

— Am negat. Mă duceam la Teddy. Știi cine e. Eram pe drum spre el când nenorocitul ăla de câine al lor m-a atacat și mi-a sfâșiat brațul. Uite.

Ridicase mâna și-i arătase bandajul.

— N-am nimic de-a face cu niciun jaf.

— Și atunci de ce te bănuiesc pe tine?

— Vreau să zic că eram pe-aproape, prin pădure, dar n-am fost în magazinul ăla. Doar că m-am rătăcit.

În ora cât fusese acolo Emelie, totul păruse un pic mai bine. Discutaseră despre audiere și evoluția procesului. Părea puternică.

Se auzi o bătaie la ușă. Sunetul unei chei în broască.

Erau gardienii. Îi puseră cătușele și porniră cu el pe coridor.

Încercă să zâmbească.

— Care-i celula lui Chamon?

— Știi doar că nu putem să-ți spunem așa ceva, zise unul dintre gardieni.

Îl împinseră într-o mașină: un V70 cu plasă la geamuri.

Mașina urcă rampa și ieși din garaj.

Afară era o zi senină de vară. Pe locurile din față, gardienii discutau despre ce o să facă în vacanță. Nikola Jens Lapidus își aduse aminte când fumase iarbă prima dată: într-o pădurice de pe dealul din spatele școlii din Ronna. Frunzele copacilor erau verde-deschis; se simțise de parcă nimic n-ar putea merge prost în lume, de parcă totul ar putea-o lua de la început.

•

Judecătorul părea îmbufnat. Costum cenușiu. Păr cărunt. Chip cenușiu.

Procurorul purta un pulover, jeanși și o jachetă reiată. Nikola nu-nțelegea de ce nu putea să-și pună o cravată, nici chiar când avea de gând să închidă pe termen nedefinit o persoană încă nevinovată.

Emelie intră încet în sala de judecată și se așeză.

Se deschise și altă ușă și intrară câteva persoane, care se așezară de cealaltă parte a peretelui de plexiglas. Din cauza reflexiei, era greu de văzut cine era acolo.

Nikola miji ochii. Încercă să vadă mai clar. O recunoscu pe Linda. Pe Teddy.

Apoi uşa se deschise iar. Intră încă o persoană. *Rahat* – era Chamon.

Şarpele ăla de Murray: minţise tot timpul. Chamon nu era deloc în altă celulă pe alt coridor. Chamon nu era nici măcar arestat. Chamon: liber ca o afurisită de pasăre a cerului. Murray încercase să-l prindă cu ceva pe Nikola. Să-l preseze. Să-l încarce cu şi mai mult stres, chiar mai multă panică. Dar nu mizase pe faptul că Chamon o să aibă coaie să vină la audiere.

— Aş vrea să cer o audiere cu uşile închise, zise procurorul.

Emelie îşi închise carnetul. Solicitarea era întru totul previzibilă, ţinând cont că încă nu fusese prins al doilea făptaş, rămas necunoscut.

— Nicio obiecţie, zise ea.

Judecătorul vorbi cu glas autoritar.

— În acest caz, o să continuăm cu uşile închise, ceea ce-nseamnă că restul audierii nu va fi public. Puteţi cere asistenţei să iasă din sală, vă rog?

Nikola întoarse capul. Chamon ridică degetul mare. Îi zâmbi cu gura până la urechi.

După încă o zi: arest prelungit, mai mult ca sigur.

Celula era de o sută de ori mai bună decât cea de dinainte. Avea un pat şi un birou micuţ. Un taburet de lemn. Avea chiar şi o toaletă. Dar, mai presus de orice, avea un televizor. Totuşi, o să stea aici câteva săptămâni în şir dacă Emelie nu reuşea să facă minuni.

Era undeva sus – probabil la etajul opt sau nouă al clădirii. Printre barele de la fereastră, vedea peste Flemingsberg. Vedea gara pentru trenurile de navetă şi liceul, iar în depărtare ansamblul de locuinţe colorat Un milion de case[65].

Nikola: nepotul programului *Un milion de case.* Nikola: se uita toată ziua la televizor. Nu se mai căţăra aşa de rău pe pereţi. Dar tot o făcea al naibii de mult. Se întreba ce aveau poliţaii împotriva lui. Ce-ar zice Isak. Ce pusese la cale Murray.

O oră pe zi în zona de exerciţii de pe acoperiş. Plasă peste tot, dar putea distinge cerul printre zăbrelele metalice. Cumpărase un pachet de Marlboro Red de la chioşc şi pufăise opt ţigări prima dată când îl aduseseră aici. Şocul nicotinei era ca efectul ierbii. Totul începuse să se-nvârtă-n jurul lui. Zăbrelele se legănau. Nikola se clătina.

A doua zi, pe acoperiş, o luă mai uşor cu ţigările. După un minut-două, auzi pe cineva strigând:

---

[65] Program de construcţie de locuinţe desfăşurat în Suedia între 1965 şi 1974, cu scopul de a asigura fiecărui cetăţean o locuinţă la un preţ rezonabil.

— Hei, frate, cum te cheamă?

Încercă să vadă cine era: zăbrelele erau prea apropiate unele de altele. Un tip pe partea cealaltă, în altă zonă îngrădită. Nikola răspunse şi-şi spuse numele.

— Da' pe tine?

— Kerim Celalî. De unde eşti?

— Södertälje. Ronna. Tu?

— Axelsberg. Dar de fapt e Västerås. Pentru ce vor să ţi-o tragă?

— Tâlhărie în formă agravată. Tu?

— Aăă… o aiureală.

— Ei, hai…

— Au zis că vindeam cocaină dintr-un depozit de lângă Piaţa Axelsberg.

— Cât?

— Câteva kile.

— *Abbou.*

— Mda, ştii tu, dar exact asta spun ei.

— Totuşi… câţi ani ai?

— Douăzeci şi opt. Futu-i… aş lua 10, poate 14 ani dacă vor să mă condamne şi pentru trafic.

— Rahat.

Tipul de pe partea cealaltă râse.

— Ei, o să fie bine. Oricum, aşa tre' să cred. Sincer, totuşi, de fapt e al naibii de drăguţ să mai fi închis din când în când, ştii? Un pic de linişte şi pace. Nu tre' să-ţi faci tot timpul griji de poliţai sub acoperire şi băieţii lui Abdi. A fost aşa de enervant în ultima vreme, ştii?

— Am auzit.

Nikola auzise zvonurile. Kurzii controlau felii zdravene din traficul cu cocaină de-a lungul liniei roşii de metrou, dar, în ultima vreme, oamenii din Västerort[66] şi Black Scorpions începuseră să-ncerce să le recupereze.

— Totuşi azi e o zi frumoasă, zise Kerim. Bucură-te de soare, de cerul albastru. Putea fi mai rău. Puteam foarte bine să fiu unde-i vărul meu, la Kobane[67].

— Ko… unde?

---

[66] Partea de vest a Stockholmului.

[67] Kobane (Ayn al-Arab) – oraş sirian situat la graniţa cu Turcia, cu populaţie majoritar kurdă, asediat şi ocupat în 2014 de gruparea Stat Islamic. În urma unei campanii aeriene internaţionale, luptătorii kurzi au preluat controlul asupra oraşului în 2015, care a fost ulterior atacat din nou de gruparea islamistă.

— N-are importanţă, frate. Voiam doar să zic să te bucuri de ce ai aici. Nu-mi lipseşte decât lemnul-dulce, nu poţi să cumperi aşa ceva de la chioşc. Dar soarele străluceşte, aşa că n-o să mă gândesc la asta.

Nikola se uita la televizor mai mult ca oricând. *În mintea criminalului, Ex on the Beach, Lyxfällan, Paradise Hotel.* Greu de înţeles: cum puteau să înghesuie atât de multe rahaturi în aşa de puţine ore?

Solicită să-mprumute Play Stationul – era unul singur pe coridor – şi fu surprins când veni aşa de repede. Până îl văzu – era un PS2. N-aveau voie cu console mai noi; aveau Wi-Fi integrat. Dar un *PS2,* Hristoase – Nikola avea vreo patru ani când apăruseră – era o antichitate, dinainte de epoca ecranului plat. Ar fi trebuit să trimită nişte arheologi: asta făcea lumea la începutul anilor 2.000. Să pună chestia asta într-un muzeu, pentru numele lui Dumnezeu.

În schimb, împrumută două cărţi de la căruciorul-bibliotecă. *Trei secunde* de Roslund & Hellström şi una care se chema *Străinul,* scrisă de alt gagiu. Nu ştia de ce o alesese, era doar ceva legat de titlu. I se potrivea. Asta era şi el. Un slav printre sirieni. Un suedez printre sârbi. Omul care nu se integra niciodată.

•

A doua zi, Kerim îl strigă din nou.

— Hei, Nikola, tu eşti?

— Da, ce-i?

— Nu mai e aşa frumos afară azi, frate, da ştii ceva?

— Ce?

— Nu contează. Oricum abia poţi să vezi cerul printre barele astea.

— De când eşti aici?

— De un an şi o lună.

Nikola înghiţi în sec. Tipul de pe partea cealaltă a gardului nu fusese condamnat pentru nimic – dar tot îi luaseră un an din viaţă.

— Şi restricţii totale, continuă Kerim. Şi ghici ce?

— Ce?

— Eşti prima persoană cu care am vorbit în toată perioada asta, în afară de avocat şi poliţai. Probabil c-au greşit ceva, de m-au pus în cuşca de lângă tine, au uitat c-ar trebui să mă ţină departe de orice fiinţă vie.

— Rahat, frate. Cum dracu' te-ai descurcat?

— Ascultă, e cum ţi-am zis ieri: putea fi mai rău.

Nikola se gândi. Chiar putea să fie mai rău?

— Au vreo dovadă împotriva ta? întrebă Kerim.

— Habar n-am, doar că mi-a luat un câine urma. Sunt nevinovat.

— Toţi sunt nevinovaţi aici. Dar, serios, dacă asta-i tot ce au, atunci n-ai decât un singur lucru de făcut.

— Ce?

— Închide gura, respiră pe nas. Taci mâlc, ştii? Trebuie să-şi dea arama pe faţă până la urmă – o să vezi atunci ce cărţi au pe mânecă. Stai calm, frate. Gândeşte-te la Kobane.

43.

Întâlnire cu Magnus Hassel, partenerul de la Leijon. Teddy era destul de surprins că-i luase aşa de mult să reacţioneze.

Pereţii erau acoperiţi cu tablouri, iar rafturile bibliotecii joase erau pline de opere de artă mai mult sau mai puţin criptice: un craniu omenesc împroşcat cu ulei, cuburi făcute parcă din vopsea uscată, un schelet de pasăre şi o minge de tenis galbenă într-o cutie de sticlă. Lui Magnus chiar îi plăcea *contemporary art* – la care se referea întotdeauna în engleză. Dar schimbase pânza mare din spatele biroului. De la distanţă, părea cu totul neagră: o întindere imensă de întunecime. Dar când se apropie, Teddy văzu nişte tablete, pastile şi capsule mici, întunecate, încrustate în operă. Aproape revărsându-se. Se-ntrebă ce-nsemna asta.

Magnus îşi dădea seama că se gândeşte.

— Îţi place ultima mea găselniţă? E un Damien Hirst. *Cicutoxin* se cheamă, n-are decât trei ani. N-am crezut niciodată c-o să fie scoasă la vânzare, dar am avut noroc acum câteva săptămâni, cu nişte intermediari buni.

Teddy se aşeză vizavi de Magnus. Biroul părea mai dezordonat azi, dar omul părea mai calm decât atunci când vorbiseră ultima dată.

— Hai să trecem direct la subiect, Teddy. Ce s-a întâmplat nu-i bine.

Teddy ştia la ce se referă: îl sunase pe Magnus să-i spună că-i furase cineva toate dovezile în cazul McLoud.

— Îmi pare sincer rău, dar cineva mi-a spart maşina. Acolo aveam totul, pozele, rapoartele de supraveghere. S-a dus şi telefonul. Iar asta înseamnă că au dispărut toate pozele.

Chipul lui Magnus părea încordat.

Pânza din spatele lui iradia beznă.

— Uite ce e, zise el. N-or să mai fie alte joburi pentru firmă dacă nu rezolvi asta. Îţi dai seama cât valora informaţia asta pentru clientul nostru?

— Mda, mi-ai zis. Două sute de milioane.

— Şi acum trebuie să le zic pur şi simplu că dovezile au dispărut sau cum? Trebuie s-o rezolvi, Teddy. E foarte simplu. Găseşte materialele. Asta e.

Magnus se ridică: un semnal clar – în ceea ce-l privea, întâlnirea se încheiase.

Du-te naibii, scârbă, se gândi Teddy – mă aşteptam la asta. N-o să mai fie nicio dovadă pentru clientul tău – pentru că i le-am dat pe toate lui McLoud.

În acelaşi timp, ăsta era sfârşitul primei slujbe adevărate pe care o avusese vreodată. Ce dracu' o să facă acum? Ce o să se aleagă de el?

A doua zi.

Parcă toată lumea se mişca de colo-colo în biserică. Icoanele imense deasupra altarului. Lumânările. Covorul roşu de pe podea. Oameni sărutând mâinile din icoane, picioarele lui Iisus, aprinzând lumânări, făcându-şi cruci peste cruci.

La ultimul punct: Bojan era un maestru – îşi făcu de două ori cruce, se înclină de două ori, sărută imaginea sfântului din faţa lui. Şi apoi făcu acelaşi lucru – taică-său se purta aşa cum se purtase şi bunică-sa. Teddy îşi aminti că avea vreo zece ani când îi făcuseră o vizită la Vinca, un sat de lângă Belgrad. Barba preotului, robele purpurii, mirosul greu de fum.

Dar azi: tata.

Azi: Sf. Sava. Suedia. Stockholm. Enskede gård[68]. La doar câţiva kilometri de imensa arenă Globe.

Pe Teddy îl dureau picioarele. Alt aspect al acestei îndatoriri faţă de Dumnezeu de care-şi aducea aminte din copilărie. Stai în picioare, practic, tot timpul. Aşteptă. Se clătină în ritmul cântării. Pe undeva se afla un cor, care cânta *a cappella.*

Bojan îi aruncă o privire. Teddy încercă să se-nchine. Mâna dreaptă.

— Apasă, nu trage, obişnuia să-i spună bunică-sa.

Degetul mare şi arătătorul lipite. Celelalte strânse în palmă.

Taică-său:

— Nu te duci să-ţi arăţi respectul faţă de preot?

Teddy ştia ce vrea să spună. Voia să se ducă în faţă şi să pupe patrafirul popii.

— E prea aglomerat, tată.

Era adevărat; biserica era ticsită. Dar era şi o minciună: nu voia să sărute nimic acum. Dar voia să-i facă plăcerea lui taică-său. Să-i arate că ţine la el. Avea un motiv mai serios. Un scop real.

[68] Comunitate în Söderort (în sudul Stockholmului), unde se află şi sediul Eparhiei ortodoxe sârbe a Britaniei şi Scandinaviei.

Sara fusese externată din spital şi primise protecţie din partea poliţiei. Linda stătea la hotel, ţinându-se la distanţă de locul de muncă. Teddy reuşise să-l ducă şi pe taică-său la hotel, dar nu era suficient. Trebuiau să plece amândoi, să plece din ţară. Cel puţin pentru câteva săptămâni. Până reuşea să-l facă pe Kum să-nţeleagă. Din punctul ăsta de vedere, se bucura că Nikola era închis. Măcar la el nu puteau să ajungă.

Încercă să se relaxeze. Taică-său avea să înţeleagă, în cele din urmă – doar n-avea nimic mai bun de făcut, iar cu banii de la McLoud, Teddy putea să-l trimită într-o vacanţă *all-inclusive* oriunde voia el.

În ultimele zile, încercase să ia legătura cu Lillan, dar nu-i răspunsese niciodată la telefon, iar Cecilia îi spusese că nu ştie unde e. Dar Lillan ştia că Mats îşi înscenase sinuciderea şi, cu puţin noroc, era într-o formă mai bună decât frate-său.

Din afară, biserica nu părea cine ştie ce. Dar înăuntru era frumoasă. Iconostase din lemn de nuc şi fresce în culori aprinse şi aur.

— Tradiţia noastră bizantină, explică Bojan.

Teddy îşi întinse gâtul.

— Ştiu, tată. Ştiu. Vreau să spui că pleci acum. Doar câteva săptămâni. Linda s-a mutat de-acasă.

Bojan se-ntoarse.

— De ce trebuie să faci tu mereu probleme? Credeam că te-ai schimbat până la urmă.

Teddy încremeni. Ce făcuse taică-său ca să-i fie de ajutor în toţi anii ăştia? În copilăria lui? Ce făcuse când telefonaseră serviciile sociale, profesorii, consilierii şi asistenţii? Când bătuseră prima dată la uşă poliţaii – Teddy avea 12 ani – şi-i spuseseră că a fost reţinut în faţă la Teknikmagasinet, cu şapte arme cu aer comprimat în geantă?

Îşi dorise dintotdeauna ca Teddy să fie ca Darko; nu-nţelegea absolut nimic. Şi acum – acum, când Teddy *încerca* să-şi ducă viaţa în legalitate, acum, când muncea – începuse să se plângă. Taică-său trebuia să înţeleagă – uneori, trecutul te ajunge din urmă. Bătrân tâmpit.

În faţa bisericii, lumea mai zăbovea, stând la taclale o vreme. Taică-său voia să-l prezinte prietenilor lui. Teddy voia să plece.

Până la urmă, Teddy şi taică-său porniră spre staţia de metrou. Tunelul spre accesul către peroane era acoperit cu mâzgăleli: graffiti urâte şi cuvinte dubioase. *Urâtul e frumos. Frontul de Eliberare a Animalelor. Ucide un cetăţean.*

— Te-ai hotărât? întrebă Teddy. Vreau să pleci cât de repede se poate.

Bojan mergea încet.

Ajunseră în staţie.

Mult deasupra lor, pe o bară de metal care se-ntindea peste plafon, era o sculptură argintie a unei persoane care se legăna.

Bojan arătă spre ea.

— Ai văzut noua operă de artă pe care a adus-o SL[69]? E drăguță, cred.

— Și întrebarea pe care ți-am pus-o adineauri?

Bojan își întinse abonamentul lunar spre poarta de trecere. Barierele de sticlă se deschiseră. Noul sistem încă-l surprindea pe Teddy de fiecare dată – făcea parte din noul Stockholm.

— Mi-a venit o idee. Îți iau bilete la Herceg Novi. O să vin și eu în două săptămâni; și cu Linda. Putem să stăm împreună o vreme, continuă el.

Taică-su ridică privirea.

— Herceg Novi. Muntenegru? în copilărie, mergeam de multe ori acolo.

Teddy încercă să arate îngăduitor.

— Știu, zise. Știu.

Se despărțiră la Slussen. Bojan schimbă metroul și se duse spre magistrala roșie. Teddy știa unde se ducea.

El coborî dedesubtul stației: sub-Slussen – beznă, mizerie și zgomotul autobuzelor. Cineva-ncerca să vândă pâine și rulouri cu scorțișoară pe o măsuță așezată sub monitoarele cu informații. Altcineva se chinuia să se trezească din beție pe o bancă de lângă magazinul Pressbyrån. Sus, la lumina zilei: o zi senină de vară. Jos, sub suprafață: răcoare, un sentiment de abandon și duhoare de pișat pe lângă stâlpi.

Noul Stockholm. Orașul care pe vremuri măcar își dădea silința. Acum avea idealurile compromise. Ziduri anoste și stații pline de graffiti. Cei care-și pot permite folosesc companii de taxi cu comandă prin aplicații pe telefon. Până și-n suburbiile îndepărtate prețurile caselor au urcat până la ceruri – dar ca să-ți pui ipotecă pe viață trebuie să fii întâi acceptat de bancă – și cele câteva locuințe cu chirie sunt tranzacționate pe piața neagră de rețele criminale care n-ar ezita nicio milisecundă să i-o tragă cuiva care ripostează. Pe marginea străzilor sunt imigranți din UE, dar nimeni nu vorbește despre felul cum întoarce toată lumea privirea. Curvele românce și nigerience își vând serviciile în mici bordeluri – lucruri care s-au întâmplat întotdeauna pe stradă în trecut s-au mutat acum în spatele ușilor închise ale apartamentelor și vilelor din oraș. Droguri legale comandate ordine erau livrate mai repede decât ai fi ajuns să le ridici singur de la Lina's. Și, în același timp, anumiți oameni: cei care duceau societatea în spate – fac ce vor în spatele fațadelor. Prădători.

Se urcă într-un tramvai. Linia Saltsjö. Se gândi la cuvintele lui Kum.

---

[69] Storstockholms Lokaltrafik AB – compania de transport public din Stockholm.

Noul Stockholm: unde graniţele erau aşa de clare, de parcă le trasase cineva cu acul pe o hartă a oraşului.

Şi acum avea mai mulţi bani ca oricând. Nu c-ar fi voit să-i folosească pentru altceva în afară de a-i scoate din ţară pe tatăl şi sora lui şi de a-l ajuta pe Nikola.

Douăzeci de minute mai târziu, mergea spre ferma Drevinge. Loke îl ajutase să restrângă lista locurilor unde s-ar fi putut afla Lillan.

Caii de pe păşuni păreau fericiţi. Copii peste tot: doar fete, de la copiliţe la adolescente. În depărtare, mai vedea şi altele, stând cu spatele drept în şa.

Intră la boxe. Acelaşi lucru şi acolo. Cai, de toate culorile şi mărimile, stând în despărţiturile lor sau cum se numeau boxele alea mici. Fete de toate vârstele făcând curăţenie, trăgând de curele de piele, ducând baloturi de paie.

Lillan semăna mult cu fratele ei. Cu Mats. Teddy o recunoscu imediat. Şaisprezece ani.

Se ocupa de un cal aflat într-una dintre boxe. Avea o perie într-o mână. Ţesălându-l, poate.

Se duse spre ea. Încercă să se uite fix în ochii ei.

Poliţia din comitatul Stockholm
Interogatoriul informatorului „Marina", 20 decembrie 2010
Anchetator: Joakim Sunden
Locaţie: centrul Högdalen

Notă 6 (prima parte)
Transcrierea convorbirii

JS: Crezi că terminăm azi?
M: Până acum am străbătut vreun an şi jumătate, aşa c-au mai rămas vreo patru ani – din 2007 încoace.
JS: Deci probabil că nu?
M: Pot să-ncerc să-ţi prezint doar o schiţă.
JS: În regulă, bine. Cum ţi s-a părut să vorbeşti despre răpire ieri?
M: Sunt lucruri pe care nu le uiţi niciodată, oricât de mult ai vrea.
JS: Ştiu. Păi, hai să continuăm de unde am rămas. Ce s-a întâmplat după răpire?
M: Totul s-a întunecat. Vorbeau despre TSPT – tulburare de stres posttraumatic. Tot aveam amintiri din timpul torturii. Şi nu doar când aveam coşmaruri – cel mai neînsemnat lucru putea declanşa o reacţie puternică. Dacă vedeam, de exemplu, o masă care avea aceeaşi culoare cu lada, intram în panică. Dacă simţeam mirosul gumei de mestecat pe care o foloseau ei, mă prăbuşeam şi aveam spasme groaznice. Vorbeau despre izolare emoţională, o lipsă de interes pentru activităţi normale. Am fost şi internat în spital patru zile. Mi-au dat

Zoloft[70]. Au zis că am tendinţe sinucidere. După câteva săptămâni, au decis că sufăr de depresie posttraumatică. Şi, peste toate astea, mai erau şi interogatoriile la poliţie şi procesul, iar eu a trebuit să retrăiesc totul. A fost cu adevărat îngrozitor.

JS: Lucrai în timpul ăsta?

M: Nu în primele patru luni. După aceea m-am întors la vechiul meu job. Am început să mă simt mai bine. Doar că a durat o vreme. Am început să reduc treptat şi pastilele anxiolitice. Mi-au crescut la loc unghiile, deşi erau zgrunţuroase. Poliţia îmi oferise nişte alarme şi rutine de securitate, dar ştiam că răpitorii n-or să se întoarcă dacă-mi ţin gura. Obţinuseră ce voiau.

JS: Şi Cecilia? Ea ce-a zis?

M: Nu mare lucru. Adică, sigur că-i părea rău pentru mine, dar n-am discutat niciodată totul ca lumea. Probabil că nici ea nu voia decât să uite.

JS: Şi Sebbe?

M: Mda, Sebbe. M-a sunat destul de repede după ce m-am întors acasă, dar nu voiam să vorbesc cu el. Apoi, într-o bună zi, la câteva săptămâni după răpire, a apărut, pur şi simplu, la noi acasă. Când a sunat la uşă, eram în pat, pe jumătate drogat cu analgezice şi anxiolitice. Cecilia era la serviciu, iar copiii erau la şcoală şi creşă. M-am târât jos din pat şi am tras pe mine un halat.

— N-ai ce să cauţi aici, am şuierat prin uşă.

Poliţia blocase fanta pentru scrisori după tot ce se-ntâmplase.

— Mats, ascultă-mă. Lasă-mă să intru. Vreau să stăm de vorbă.

— Eu nu vreau să stau de vorbă cu tine.

Aveam degetele pe butonul de alarmă pe care mi-l instalaseră.

— În regulă, pricep asta, dar ascultă: nu eu am comandat rahatul ăla. Jur pe mormântul maică-mii. Eram ofticat pe tine fin'că-mi furaseşi banii şi ştii ce s-a întâmplat atunci, nu c-am fi prevăzut că o să fii acasă. Dar chestia asta… jur… ce au făcut a fost cu totul de căcat… Voiam doar să-ţi zic asta.

Cred că mi s-a frânt glasul când am răspuns. Poate c-a auzit prin uşă. Dar chestia era că ştiam că spune adevărul. N-avea nimic de-a face cu asta. Nu el mă răpise.

— Pleacă de-aici, Sebbe, am zis totuşi. Şi nu te mai întoarce.

Până la urmă, viaţa a început să reintre într-un fel de rutină firească, deşi nu lucram cu program întreg. Dar lucrurile erau mai dificile, totul părea să dureze mult mai mult. După ce pregăteam copiii dimineaţa, trebuia să stau întins în pat câte un ceas. Mersul la cumpărături putea să-mi dea o durere de cap care dura toată după-amiaza. Nici la serviciu nu eram eficient. Niklas înţelegea, spunea el, dar îmi dădeam seama că era dezamăgit. Trebuia să-mi recapăt forţele.

M-am dus la club de câteva ori. Era singurul loc unde mă simţeam liniştit. Boggan, Bosse şi ceilalţi nu m-au întrebat ce s-a întâmplat. Ştiau doar ce citiseră în ziare. Nu le-am spus despre computer. Nici Cecilia. Pentru poliţie şi tribunale, fusese vorba despre bani. Logica era simplă. Cineva crezuse că aveam grămezi

[70] Clorhidrat de sertralină, utilizat, printre altele, în tratamentul episoadelor depresive majore şi a stresului posttraumatic.

de bani pentru că jucam poker şi fusesem răpit pentru că-i voia pentru el. Au trecut luni întregi şi, în primăvara aia, mă duceam la club cel puţin două seri pe săptămână.
Într-o seară, s-a-ntâmplat ceva. Erau acolo Bosse şi Bogusław. Şi Boggan începuse cu tablele, dar trecuse la poker în ultimii câţiva ani. Era oarecum supraponderal, aşa că râdea de câte ori mă vedea: arătam ca o prăjină, iar eu fusesem slab şi înainte de răpire. Şi mai era şi Bosse – sau Bosse cu Boa, cum i se zicea. Omul cu cel mai mare… (inaudibil)… din Stockholm, dacă-nţelegi ce vreau să spun, vorbea tot timpul despre el.
— Rahat, ţii vreun regim nou sau ai luat un pic de HIV? Am auzit că e bună vitamina C, vindecă tot, a zis el când m-a văzut.
Voiau să mă înveselesc un pic, încercau aceleaşi discuţii ca înainte.
Ne-am aşezat la masă şi s-au împărţit cărţile.
Boggan îşi ţinea cărţile aproape şi Bosse trăncănea ca de obicei. Tipii mai tineri din jurul mesei nu ştiau dacă să-şi dea ochii peste cap sau să râdă cot la cot cu el.
— Sincer, totuşi, a zis Boggan după o vreme. Cum te simţi?
— Capul sus, înapoi pe picioare, am zis.
— Totuşi, chiar n-arăţi bine. Ştiu că trebuie să fi fost greu. Vrei să vorbim despre asta?
Privirile băieţilor mai tineri de la masă zburau de la unul la altul. Nu ştiau despre ce vorbeşte Boggan.
— Nu, e-n regulă, am răspuns şi am pus cărţile jos. Bosse a rânjit şi mai larg.
— Nu e-n regulă. Trebuie să te-nveseleşti, fratele meu.
Era o discuţie bizară, dar undeva, în străfundul meu, îmi plăcea. Mă tratau ca de obicei. Mă tachinau, încercând să mă facă să mă simt bine. În cele din urmă, am spus:
— Probabil că ai dreptate.
— În regulă, atunci, a hohotit Bosse. După ce câştig potul ăsta, cred că ar trebui să ne mutăm la clubul de striptease de pe Roslagsgatan.
— Nu, nu mă puneţi la socoteală.
— Mda, tu. Haide, ai nevoie să te simţi bine în seara asta.
Au tot ţinut-o aşa, zicând c-ar trebui să vin şi eu. Nu-mi voiau decât binele. Odată, cu vreo 20 de ani înainte, fusesem într-un loc de genul ăsta – era înainte să apară Cecilia în peisaj –, dar toată povestea mi se păruse jenantă. Ochii sclipitori ai fetelor, felul în care se mişcau aşa de aproape de mine, râsul lor artificial. Totul părea aşa de necinstit, nu c-aş fi avut de gând să fac ceva cu femeile alea, dar oricum. Atmosfera, ierarhia, lipsa de autenticitate, asta mă deranja. Dar în seara aia, cu Boggan şi Bosse, eram resemnat. Eram prea obosit să zic nu.
Semnul de deasupra uşii anunţa că era un club pentru domni, cu cele mai fermecătoare doamne din Stockholm, dar intrarea arăta oricum, numai somptuoasă nu. Anticamera era acoperită cu plăci negre de furnir şi draperii de stofă roşie.

— Un singur lucru, băieți: de obicei nu merg în locuri de-astea. E doar pentru tine, Mats. Fetele ca astea se sperie când mă văd, dacă știi ce vreau să spun, s-a fudulit Bosse.
Boggan și cu mine știam exact la ce făcea aluzie, dar gorila imensă din ușă, un tip cu o haină Canada Coose și un tatuaj ACAB[71] pe gât, nu părea să priceapă. A mârâit.
— Ce dracu' spui? Fetele or să se sperie de tine?
Bosse și-a făcut numărul ca de obicei.
— Nimic pentru care să-ți faci tu griji, prietene.
— Vrei să intri sau nu?
În spatele bodyguardului ACAB a apărut un alt bărbat. Era chiar mai masiv decât primul, dacă se putea așa ceva.
— Vreau foarte, foarte tare să intru, a zis Bosse. Făceam o glumă doar despre prietenul meu cu un singur ochi. Doamnele se sperie dacă nu le avertizez dinainte. Celălalt uriaș a înaintat spre Bosse, l-a prins de bărbie și l-a împins în perete.
— Ce faci? a încercat Bosse să protesteze.
Uriașul s-a repezit:
— Ia-ți prietenii și plecați de-aici.
Ar fi trebuit să plecăm atunci. Să ne-ntoarcem și s-o luăm din loc. Ăștia doi erau plini de agresivitate. Poate c-ar fi părut rușinos și mizerabil, dar am fi uitat cu totul până a doua zi dimineață.
Dar, nu știu de ce, am înaintat spre uriaș. Încă-l ținea pe Bosse.
— Dă-i drumul.
— Tu cine ești?
— Nu-i treaba ta. Doar dă-i drumul.
Uneori, anumite momente din viață par să se desfășoare cu încetinitorul. Așa trebuie să fie, pentru că altfel ar fi imposibil să-ți treacă prin cap așa de multe gânduri într-un interval de timp așa de scurt. O mișcare ce nu durează mai mult de o secundă, dar avusesem timp să mă gândesc la tot – să mă-ntreb dacă Bosse jucase la cacealma la ultima mână sau dac-o să am nevoie de copci. M-am gândit la ce se alesese de viața mea: uită-te la mine, făcând scandal la intrarea într-un club de striptease. Nu asta aveam de gând când învățasem cum funcționează zarul dublu la table, în cafeneaua aia mizerabilă din Södermalm.
Pumnul n-a fost așa de tare. M-a lovit într-o parte a capului, dar tot am căzut. Probabil din cauză că fusese primul tip, cel cu tatuaj pe gât, care mă lovise din spate.
Boggan s-a aruncat pe tipul ACAB, iar Bosse a început să dea din picioare și să-l lovească pe cel care-l ținea.

[71] Acronim pentru „All Coppers Are Bastards" (aprox. Toți polițaii sunt niște nemernici), folosit adesea în graffiti sau tatuaje.

În pofida tuturor chestiilor prin care trecusem, în toată viaţa mea de adult nu mă băgasem în nicio bătaie adevărată, aşa că, în timp ce zăceam pe podea, încercând să mă ridic, am apucat telefonul. Ţipam în el ca un idiot.
Apoi am ridicat privirea. Individul ACAB părea că e pe punctul să-l omoare pe Boggan. Îl împinsese în tejghea şi-l tot pocnea cu capul de ea.
Bosse reuşise să scape de celălalt uriaş, dar avea s-o ia de la capăt în orice clipă. Îi citeam în ochi cât de speriat era.
M-am năpustit înainte şi am început să lovesc în spinarea pazniculuI. Cumva, am reuşit să înăbuş panica pe care o simţeam adunându-se în mine. Îmi goneau prin cap imagini cu felul în care mă aruncaseră în spatele furgonetei. Interiorul lăzii. Ochiul incandescent al ţigărilor pe care mi le stinseseră pe faţă.
— Lasă-l în pace, am strigat.
Boggan avea faţa plină de sânge. Capul i se legăna înainte şi înapoi.
Trebuia să scăpăm de-acolo, eram ca nişte şoricei de câmp pe lângă fiarele alea.
Am încercat să-l trag pe Bosse deoparte şi am deschis uşa. Am simţit cum ne loveşte aerul rece de toamnă. Dar după aia mi-am adus aminte de Boggan. Era încă înăuntru.
M-am întors şi am intrat din nou.
— Dă-i drumul.
Individul ACAB a mârâit la mine:
— Poponari ce sunteţi. Vă faceţi de râs.
Ştiau că nimeni nu chema poliţia când era maltratat într-un loc ca ăsta.
Aşa că am stat acolo, la cinci metri distanţă, şuierând unii la alţii preţ de câteva minute. Ei refuzau să-i dea drumul lui Boggan. Noi refuzam să-l lăsăm acolo.
Până la urmă, am luat-o de la capăt. Era inevitabil. M-am repezit înăuntru să fac tot ce puteam pentru prietenul meu.
Dar idioţii ăia nu erau doar mari, erau şi rapizi.
Individul ACAB mi-a tras un şut în gambă. Mi s-a îndoit piciorul sub mine. Iar eram la podea.
Am încercat să mă ridic în patru labe. După aia am simţit un picior în piept. Parcă frânsese cineva un chibrit, trupul meu nu era decât un chibrit.
M-am prăbuşit.
Bosse ţipa ceva în fundal.
Am simţit altă lovitură.
M-am încovrigat în poziţie fetală. Îl vedeam pe Boggan: şi el era la podea.
Mi-am acoperit faţa.
Am încercat să-mi încordez corpul.
Dar nu mai veniră alte lovituri.
Mă-ntrebam ce s-a-ntâmplat.
Mi-am desfăcut braţele la timp cât să văd o bâtă de baseball lovindu-l pe individul ACAB în spinare.
Doi bărbaţi, purtând cagule, stăteau deasupra noastră. Paznicii erau la podea.

— Javre nenorocite. Atacaţi nişte indivizi pe măsura voastră, striga bărbatul cu bâta de baseball.
A coborât bâta pe coapsa individului ACAB: *buf* – suna ca atunci când tragi cu şutul *foarte tare* la penalti.
M-am adunat şi m-am ridicat în picioare. Am încercat să-l ridicăm şi pe Boguslaw.
Buf, din nou. Gorilele urlau de durere. Scuipau dinţi sparţi.
Buf.
Am văzut fluide corporale pe podea.
Am văzut un nas care semăna mai degrabă cu o umflătură însângerată.
Buf.
Am văzut un maxilar care părea să atârne într-un mod ciudat.
L-am târât afară pe prietenul nostru.
— Acum aveţi de-a face cu noi, bulangiilor. Ticăloşilor, răcnea tipul cu bâta de baseball.
Buf.
Nu mai ţipa nimeni.
Intrarea era tăcută. Gorilele rămăseseră nemişcate pe podea.
Bărbatul a ridicat din nou bâta de baseball, peste capul pazniculuI.
Să-i spargă ţeasta. Să-i împrăştie creierii.
— Stai! am strigat, ia-o uşor.
S-a oprit. Şi-a tras cagula suficient cât să-i pot vedea faţa.
— Rahat, frate, tu m-ai chemat, nu? Ar trebui să te bucuri.
Era Sebbe. Şi *chiar* îl chemasem – deşi-ncercam să-l îndepărtez. N-avusesem altă cale – mersesem prea departe într-o direcţie pe care n-o puteam controla şi, fără el, aş fi fost omorât în bătaie.
Nu ştiu dacă mă bucuram să-l văd. Dar ştiu că am fost uşurat şi am ştiut chiar atunci că Sebbe era cea mai loială persoană pe care o cunoscusem vreodată.

Nota continuă pe altă pagină.

44.

Se afla în biroul ei de la firmă. Sâmbătă seara. Începuse perioada vacanţelor – în orice caz, pentru restul Suediei. Dar la firmă treaba mergea din plin, ca de obicei. Jossan nu era acolo, dar cel puţin alte 25 de persoane lucrau în birourile lor. Asociaţi, parteneri, chiar şi o parte din aşa-numitul personal administrativ. Secretarele. Din punctul ăsta de vedere, birourile Leijon erau ca un stat comunist: chiar şi partenerii munceau pe brânci, 365 de zile pe an. Dar exista o diferenţă imensă: ca partener principal, te puteai

aştepta, la sfârşitul anului, la un bonus respectabil de cel puţin zece milioane de coroane.

Biroul lui Emelie era la etajul al şaptelea. De la fereastră, putea vedea până în Södermalm. Turnurile şi cupolele clădirii Laurinska, vechiul lift de la Mariahissen şi cupola bisericii Katarina se înălţau într-o asociere solitară. Mai departe, vedea masa mătăhăloasă enormă în formă de sferă a arenei Globe, construită cu 20 de ani în urmă. În ultimii ani, fusese un val de construcţii de arene – prin comparaţie, Globe era acum un pitic.

Degetele îi reveniră pe tastatură.

Iritare. O sâcâiau prea multe lucruri.

Nu era doar volumul mare de muncă. Nu putea să dea vina decât pe ea însăşi pentru asta. Dacă vrei să fii un avocat de business foarte eficient şi, pe lângă asta, să faci şi pe apărătorul public şi privat, trebuia să fii dispus să munceşti ca un câine. Dar realitatea îi făcea probleme. Venise momentul să plătească. Avea diverse chestii de terminat înainte de vacanţă. De fapt, problema nu era că avocaţii voiau să aibă vara liberă – dacă un client zicea „sari!", trebuia să-ntrebi „cât de sus?". Nu, problema erau chiar clienţii, *ei* erau cei care voiau să-şi ia liber. Voiau să dispară. La Saint-Tropez. Båstad. The Hamptons. Şi voiau să ştie că tranzacţiile lor sunt încheiate înainte să plece.

Şi o sâcâiau şi maică-sa, şi taică-său. Ajunseseră în seara de dinainte. „O să fie drăguţ, Emelie. O să venim în prima săptămână de vacanţă", zisese maică-sa. Or să doarmă în sufragerie. Mama pe canapea şi tata pe o saltea pneumatică pe podea. De ce nu puteau şi ei să-şi restrângă vacanţa, ca nişte oameni normali?

O sâcâia şi că nu apuca să meargă la sală. Nu fusese la Leo decât de patru ori de când începuse porcăria asta cu Benjamin. Lucrase ridicol de intens de fiecare dată – sau poate că i se părea aşa doar fiindcă obosea mai repede, fiind într-o formă foarte proastă. N-ar fi trebuit să se lase prinsă în toate astea. Dar acum era prea târziu.

Ştia că trebuia să existe o legătură pe care n-o vedea, îl ucisese Benjamin pe taică-său în Värmdö? Poate că întrezărise o ocazie, ţinând cont că, oficial, Mats era deja mort. Trebuia să lase deoparte gândurile astea. N-avea nicio importanţă ce se-ntâmplase în realitate: Emelie era *apărătorul* lui. Trebuia să-i preia cauza şi să-şi facă treaba cu ce avea la dispoziţie, să lupte pentru ea atâta vreme cât respecta legea şi codurile de practică. Iar acum, când Benjamin putea spune mai mult decât un cuvânt-două din când în când, era mai clar ca oricând că nega comiterea crimei. Treaba ei era să lupte pentru această poziţie.

Şi mai era şi Teddy. Refuza să păstreze legătura cu ea. Se întreba dacă era deranjat că se repezise la el după ce se întâmplase la hambar – dar de atunci îl mai văzuse la tribunal.

O agasa. Faptul că voia să stea de vorbă cu el. Să-l vadă. Nu era vorba doar despre ce lucrau împreună.

Îşi apucă geanta. Găsi cutia de Läkerol. O scutură şi scoase o pastilă. Stesolid – prietenul ei. Maică-sa sunase deja de cinci ori, s-o întrebe când ajunge acasă.

— E sâmbătă, doar n-o să lucrezi toată noaptea?

Emelie îi dăduse răspunsuri evazive. N-avea timp acum pentru o predică despre cum ar trebui să-şi trateze personalul o firmă ca Leijon în cursul verii.

— Tata a pus draperiile groase în sufragerie. E bine, ce zici?

Emelie răspunse mormăind ceva.

— Hei, hei. Lucrăm până târziu, nu?

Era unsprezece şi jumătate. Emelie se răsuci. Magnus Hassel se sprijinea de tocul uşii. Cutia ei cu pastile era tot pe masă.

Magnus avea o batistuţă portocalie la buzunarul hainei.

— O tonă de treabă de făcut în perioada asta a anului.

— Adevărat, în plus nici nu m-am simţit bine, zise Emelie.

— Aşa e, am discutat despre asta. Toate bune? Te simţi mai bine? O să te vedem iar la program normal?

— Aşa sper. Nu ştiu prea bine ce-a fost cu mine. Oricum, mă simt mult mai bine acum.

Magnus făcu un pas înainte.

Ajunsese aproape deasupra cutiei. Emelie aruncă o privire – era larg deschisă. Dacă se uita în jos şi-i cerceta conţinutul, ar fi văzut că e plină cu capsule deschise la culoare şi nu cu bomboanele normale de culoare verde.

— Şi, ai trecut des pe la Kungsholmen, din câte aud?

Emelie simţi cum îi piere culoarea din obraji. Kungsholmen – acolo era tribunalul: Nu ştia cum a putut afla Magnus că fusese acolo pentru audierea de prelungire a arestului. Probabil turnase la Leijon vreun avocat pe care ea nu-l ştia.

Dacă Magnus afla ce punea ea la cale, totul se termina.

— Nu, nu chiar, răspunse ea evaziv.

Magnus îşi descheie haina şi se sprijini de biroul ei. Totdeauna făcea aşa: o descheia înainte să se aşeze undeva. Cutia cu pastile era la doar câţiva centimetri de piciorul lui.

Dacă ştia că preluase cazul în pofida faptului că el îi spusese în mod explicit să n-o facă, nu mai era nicio cale de întoarcere.

Magnus se aplecă în față.

— Nu? Pentru că am auzit de la Jossan că v-ați distrat nu demult la ea acasă.

Și, cu asta, Emelie înțelese: Josephine locuia în Kungsholmen, la doar câteva sute de metri de tribunale. Magnus știa, în mod clar, că fusese acolo, acasă la Jossan. Nu vorbea despre *celelalte* drumuri ale ei în Kungsholmen. Simți cum i se destind umerii. Cum i se relaxează degetele.

— Ascultă, zise el. Dau vineri o mică petrecere de vară la casa mea de la țară. Ar fi minunat dac-ai putea să vii.

Emelie expiră.

— Sigur, zise ea.

Magnus luă cutia de Läkerol și o ridică în mână. Emelie încremeni. Ce-o să facă acum? Chiar era o tâmpenie. Dacă-i dădeau un șut pentru că luase un caz penal, nu putea să dea vina decât pe ea însăși, dar dac-o dădeau afară din cauza pastilelor, era ghinion curat.

Magnus închise capacul și puse cutia jos. Era clar că voia doar s-o mute.

— Poți să vii cu Jossan și cu ceilalți din departament. O să rezerv un taxi nautic de la Stavsnäs.

45.

Deja două săptămâni în arest preventiv. Singura parte plăcută a fiecărei zile: ora de pe acoperiș. Și lui Kerim îi venea rândul să iasă tot atunci, întotdeauna la aceeași oră. Își treceau unul altuia țigări printre gratii, uneori se plimbau fără țintă, ca niște lei în cușcă la zoo. Kerim, în momentul ăsta: singura persoană cu care stătea de vorbă. Nikola nu-l văzuse niciodată ca lumea, îi întrezărea doar silueta prin golurile dintre zăbrele.

Azi era o altă zi frumoasă. Razele soarelui pătrunzând printre bare. Nikola se-ntreba de ce aveau nevoie de bare deasupra capului – zidurile aveau aproape patru metri înălțime: doar nu se putea cățăra nimeni peste ele. Și dac-ar fi reușit cineva să facă pe Omul Păianjen, tot n-ar fi avut unde să se ducă. Nu prea era o opțiune să sari 30 de metri până jos. Ăsta era unul dintre motivele pentru care se aflau pe acoperiș.

— Azi sunt agitat, frate.

— De ce?

— De toate. Sincer, de toate. Azi îmi văd copilul.

— Vizită drăguță, supravegheată?

— Așa ceva.

— Cred că eu mă văd cu avocatul.

— Pe cine ai?

— O cheamă Emelie Jansson.

— N-am auzit niciodată de ea. E bună de ceva?

Nikola chiar nu știa.

— Așa sper, zise el.

Kerim se foi prin cușca lui. Părea să se plimbe, lovind barele, care zornăiau.

— Am avut o grămadă de avocați, dar acum îl am pe Pehr Söder. E destul de drăguț.

— Face ce vrei? Vorbește cu băieții de-afară?

— Nu, frate, de fapt, nu. Și-l respect pentru asta, fin'că știu că e unul dintre cei mai buni. Zdrobește martorii ca pe ouă.

— Când l-ai avut ultima dată?

— Chestia aia cu Orașul Sigur, ai auzit de ea?

— Nu.

— Adică… începu Kerim.

Încă mai părea să se miște prin cușcă: vocea i se pierdea din când în când.

— Am făcut câțiva ani, furt. Dar când am ieșit, am dat imediat de belea. Cu cât mă încurcam mai rău, cu atât veneau serviciile sociale și administrația locală cu chestii mai faine. În final, au făcut în așa fel, încât să fiu lider de grup în proiectul lor de Oraș Sigur. Era drăguț. Canadiene gratis, un loc unde puteam să pierdem vremea seara, când nu patrulam. Dar patrulele erau cele mai mișto – să dea naiba, mă plăteau pentru asta, să ies și să recrutez alți tovarăși.

— Asta-i o nebunie.

— Numai ei sunt de vină. Ascultă: bătrânul meu a fugit de turci, s-a dus la o universitate dată naibii în Germania – e incredibil de deștept. Dar aici e un nimeni fără serviciu, a depus cereri pentru o sută de chestii, dar tot ce reușește e să fie om de serviciu la metrou. Stă și se holbează toată ziua la televizorul de-acasă, mănâncă *börek*[72] și fumează Marlboro. Ca și părinții celorlalți frați. Sigur că vreau să lucreze băieții pentru mine. N-a fost o decizie grea.

Un bâzâit.

Mai tare. Venea de deasupra. Deodată, nu mai era bâzâit – era un tunet. Nikola ridică privirea. Un elicopter.

Ce dr… Un afurisit de elicopter, chiar deasupra capetelor lor.

[72] Specialitate de patiserie orientală, cu umplutură de brânză, spanac sau carne tocată.

Kerim strigă ceva, dar Nikola nu putea auzi ce spune. Părul îi flutura în toate părţile, de parc-ar fi fost în mijlocul unui uragan. Hainele îi fâlfâiau.

Nikola se repezi înainte şi încercă să vadă ceva printre gratii. Era prima dată că-l vedea bine pe Kerim. Tipul: clădit ca o budă de cărămidă – tatuat până la gât. Avea chiar şi o lacrimă verde sub unul dintre ochi.

Se-ntâmpla ceva acolo.

Elicopterul încă plana deasupra lor. Nikola văzu cum cade ceva: o frânghie, cu ceva care atârna de capăt.

Kerim se mişcă în cuşcă: luă poziţie – prinse ce atârna din elicopter. Nikola încercă să vadă ce era.

Peste vuietul elicopterului se adăugă un alt sunet. Nikola reuşi să-l identifice: Kerim ţinea ceva în mână. Un fierăstrău electric. Rapid: Kerim tăie barele dintr-o parte. Îşi făcu un reazem pentru picior, ca să se poată urca.

Douăzeci de secunde mai târziu: Kerim tăiase barele din acoperişul cuştii. Nikola văzu două dintre ele căzând la pământ cu un zăngănit.

Vântul. Furtuna.

Auzi o voce. Kerim. Stătea în picioare pe acoperişul cuştii lui Nikola.

Strigând:

— Vii, frate? Te scot eu.

Chipul Lindei când va afla.

Expresia lui Teddy când va auzi.

Oftatul lui Bojan când îi va spune unul dintre ei. Tăios.

Rânjetul lui Chamon: aprobare. Râsetele băieţilor de la Spillersboda când citeau despre asta.

Focalizare înainte. Zâmbetul lui Isak când afla despre aşa ceva.

Bubuitul elicei rotorului era aproape. Kerim strigă iar:

— Haide, da sau nu?

Nikola îi răspunse strigând:

— Nu, frate, nu pot. Îmi pare rău.

Un zâmbet serios. O sclipire în ochi. O voce posacă.

La două zile după evadarea lui Kerim: prima vizită a Lindei. Supravegheată. Aveau toate motivele din lume s-o aprobe: Nikola rămăsese în cuşca lui, când avusese ocazia să fugă. În Suedia, nici măcar nu era ilegal să evadezi – în codul de legi nu exista nimic care să spună că nu poţi evada cu un elicopter.

Ziarele o luaseră razna. Relatările scoteau scântei. *Evadare spectaculoasă din închisoare. Zbor de precizie necesar pentru fugă. Baron al drogurilor încă urmărit – „Nu sunt mulţi care reuşesc să piloteze astfel un elicopter".*

Nikola zâmbi. Spera că acum Kerim stătea undeva la căldură, cu şlapi în picioare, o băutură rece în mână şi o cantitate dezgustător de mare de lemn-dulce de mâncat.

— Mă bucur că ai rămas, zise Linda. Deşi mă-ntreb dacă bunică-tău n-ar fi râs cumva în caz că te duceai cu el.

Poliţistul care stătea în capul mesei, supraveghind vizita, îşi drese vocea.

— Nu puteţi discuta despre aşa ceva.

Nikola îi citi tristeţea în ochi.

— Teddy nu se simte prea bine, zise ea.

— Poftim, de ce?

— Nu ştiu exact ce se-ntâmplă cu el, dar e stresat. Pune la cale ceva dubios, cred.

Poliţistul îşi drese iar vocea.

— Nu puteţi discuta nici despre asta.

Maică-sa îşi împinse scaunul în spate.

— Nu pot să vorbesc cu băiatul meu despre unchiul lui?

— Nu, îmi pare rău.

— Bunicul a plecat în Muntenegru, zise ea.

— De ce?

— Nu ştiu, dar s-ar putea să mă duc şi eu o vreme. Să mă-ntorc la procesul tău. E în regulă?

— De ce?

— Va trebui să-ţi explic mai încolo. Aşa vrea Teddy.

— În regulă, am încredere în el.

— Cum de-au ajuns lucrurile aşa, Nikola?

— N-am făcut absolut nimic, sunt nevinovat…

Poliţistul îi întrerupse din nou.

— Terminaţi cu asta, nu puteţi discuta despre dosar. Vreţi să închei vizita sau cum?

Ochii Lindei fulgerară.

Nikola şuieră:

— Habar n-ai.

Linda dădu din cap.

— Habar n-ai ce e compasiunea. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

Pentru prima dată după ani întregi, erau de acord.

46.

Lumea făcuse o serie de întoarceri emoţionale la 180 de grade. Teddy: o bombă incendiară ambulantă. Teddy: cât pe ce să explodeze. Teddy: instabil ca un dependent de heroină cu un ac proaspăt ascuţit. Totuşi: avea un plan. Să-l strângă cu uşa pe Kum. Să facă în aşa fel, încât să devină prea riscant pentru el să nu spună adevărul.

Muncea zi şi noapte. Detesta camerele de hotel. Era încântat că Bojan şi Linda se duseseră în ţara natală a lui taică-său. Îi plăcea că Nikola era după gratii: protejat. Văzuse în ziare că din aceeaşi închisoare evadase un băiat, cu un elicopter.

Cumpărase cinci telefoane ieftine cu cartele preplătite şi-şi aruncase aparatul vechi într-un canal. Hoinărea încoace şi încolo, oprindu-se la diferite bancomate, bănci şi birouri de schimb valutar, retrăgând cât de mult putea din banii lui McLoud. Îi pusese şi pe Tagg şi Loke să se deghizeze ca să retragă şi ei lovele: avea nevoie de bani gheaţă, nu voia să lase nicio urmă digitală.

Nu-şi bătuse capul s-o sune pe Emelie. Adevărul era că nu prea avusese timp să se gândească la ea în ultima vreme.

Teddy făcea ocoluri, se complica în tot ce făcea, schimba camerele de hotel din două în două zile, întorcea capul cel puţin o dată pe minut. N-o să-i mai prindă urma încă o dată, nu prin Swedish Premium Security, oamenii lui Mazern sau poliţai.

Îşi continuă tururile prin cluburile de jocuri de noroc: întrebă despre Mats Emanuelsson şi Sebbe. Majoritatea se uitau la el ca la un idiot, aşa că se-ntoarse la Bosse şi Boggan – şi îi presă cât de mult putea. Dar ei n-aveau niciun răspuns: „Ţi-am spus deja tot ce ştiam".

Studie iar şi iar materialele pe care le strânsese Sara. Îl dureau ochii. Înghiţi Cipramil[73] şi aspirină.

Din câte îşi dădea seama, nu era nimic neobişnuit în legătură cu actele de divorţ. Citi raportul preliminar. Citi rând cu rând restul documentelor de la poliţie. Instrucţiuni de la procuror, convorbiri cu vecinii care stăteau în apropierea cabanei, rapoarte privind producerea unor incidente, rapoarte privind comiterea infracţiunii, corespondenţă cu compania de telefonie pentru a obţine înregistrări de la antenele acesteia. În ochi îi jucau pete de lumină şi-ncercă să doarmă preţ de 20 de minute ca să-şi ascută simţurile.

[73] Denumire comercială pentru escilatopram, utilizat printre altele în tratamentul episoadelor de depresie majoră, de panică sau anxietate.

Luă iar documentele. Biroul din camera lui arăta de parc-ar fi aparţinut unui profesor nebun. Acolo: controla din nou situaţia. În dosarele de la poliţie se afla şi un raport de la locul faptei. Îl compară cu raportul de la ancheta preliminară, materialul care fusese făcut public. Cuvânt cu cuvânt. Era acelaşi raport: timp, loc, arie de acoperire, fotografii. Cabana unde se ascunseseră el şi Dejan. Unde-l ţinuseră pe Mats închis în ladă. Unde, când el nu era acolo, veniseră nişte indivizi şi-l torturaseră pe Mats.

Şi atunci îşi dădu seama: ceva nu era în regulă. Tehnicienii care cercetaseră locul faptei găsiseră un muc de ţigară pe treptele de piatră din faţa casei. Dar acesta lipsea din raportul anchetei preliminare. Tot restul era o copie exactă – mai puţin ţigara. Cineva modificase raportul, se asigurase că n-avea să fie niciodată trimisă la analize – probabil că pe ea se afla ADN-ul celui care comandase răpirea.

A doua zi, aştepta în faţă la arena de tenis Kungliga, pe cealaltă parte a străzii. Arma, într-o geantă, pe jos, la picioare.

La intrare fluturau trei steaguri suedeze. Un ceas deasupra uşilor: ora zece. Mazern era înăuntru.

Suedia cea trainică şi statornică. Kum juca tenis cu lideri din business şi antreprenori cu start-upuri. N-avea decât să pretindă cât voia că e deplin integrat – dar, dacă făcea asta, putea al naibii de bine să nu-i ascundă lui Teddy diverse lucruri. Şi acum: meciul lui de dimineaţă aproape se terminase. X5-ul lui era parcat lângă alte SUV-uri şi maşini de 900.000 de coroane.

Îl vânaseră pe Teddy, îi răniseră pe alţii. Acum era rândul lui Kum să aibă parte de ce le făcea el altora.

Clădirea părea de modă veche şi actuală în acelaşi timp. Cărămizile galbene – senzaţie de trecut. Acoperişul curbat şi ferestrele imense – de parcă înăuntru se ocupau de călătorii spaţiale, nu de tenis.

Se deschiseră uşile. Primul care a ieşit – una dintre gărzile lui personale. Sau poate era doar adversarul lui Kum din ziua aia. Tipul avea umerii laţi, arăta ca o gorilă.

Apoi, însuşi Mazern. Cu racheta de tenis într-o geantă pe care o ducea în spate. Teddy făcu un pas înapoi, în tufişuri.

La zece metri de maşină.

Gorila o luă înainte legănându-se.

Kum, în urma lui.

În scurt timp, Teddy putea să-l împuşte în stomac, cu o ploaie frumoasă de alice mari din vechiul lui Remington – dar atunci orice ştia Mazern despre toată porcăria asta cu Emanuelsson s-ar fi dus cu el în mormânt. Asta nu era bine.

Așa că preferă să aștepte.

Gorila își smucea capul într-o parte și în cealaltă, ca un bodyguard din serviciile de securitate. Știau că Teddy e pe urmele lui Kum. Erau vigilenți.

Începuseră să iasă și alții de pe terenurile de tenis. Steagurile fluturau în vânt.

În momentul ăsta: Kum deschise ușa mașinii. Gorila se urcă pe locul pasagerului.

Teddy înaintă. Ridică arma.

Bang.

Trase un foc, drept în spatele mașinii.

Vedea limpede prin geamurile laterale: Kum și gorila erau ghemuiți înăuntru.

Dădu ocol mașinii. Se opri chiar în fața ei. SUV-ul era înalt.

Bang.

Un foc prin parbriz.

Îl sparse într-o mie de bucățele. Probabil că Mazern era acoperit de cioburi.

Un mesaj suficient de clar.

Teddy o luă la fugă. Se asigură că nu-l urmărea nimeni de cealaltă parte a tufișurilor.

Chemase un taxi să-l ia de pe Lidingövägen. Îl aștepta exact unde trebuia.

Sări în mașină. Dădură câteva ocoluri, până se asigură că nu-l urmărea nimeni.

Deschise ușa să coboare și se îndreptă spre mașina lui. Dar întâi: se întinse după camera de la oglinda retrovizoare. O smulse. Doar ca să fie sigur.

Teddy ținea legătura cu taică-su și cu Linda. Se simțeau bine în Muntenegru, chiar dacă Linda-și făcea griji pentru Nikola. Se dusese la Sankt Göran, spitalul unde fusese internat Mats Emanuelsson după răpire, și-ncercase să discute cu medicii și cu ceilalți membri ai personalului. Unul după altul, îl tratară cu răceală. „Confidențialitate, confidențialitate, confidențialitate" – pricepuse din prima. Așa că se-ntoarse acasă la Cecilia. Voia să înțeleagă.

— Lucra doar program scurt, deci cum v-ați descurcat? Știi dacă mai făcea și altceva?

Cecilia își trosni gâtul. Poate că trăiau din câștigurile lui la poker.

— A sărit de pe feribot. Știi de ce a făcut-o? întrebă el.

— Nu, dar a fost foarte deprimat ani de zile după răpire.

— Mai spune-mi despre computer.

— Ți-am spus deja.

Erau discuții fără rost. Teddy nu mai suporta, așa că făcu un pas înainte. Se apropie. O domina. Răsuflarea ei îi ajungea la nivelul pieptului. O prinse de umeri.

— Ce faci? Ești nebun?

Ochii Ceciliei: mari, de parc-ar fi văzut o stafie.

— Spune-mi despre computer.

Ochii Ceciliei erau și mai mari.

— Dă-mi drumul.

Teddy îi dădu drumul. Cecilia se prăbuși pe un scaun. Teddy se întreba ce căuta el acolo.

După câteva clipe, Cecilia se ridică. Își netezi cutele de pe bluză. Se uită urât la el.

— Pleacă.

— Nu înainte să-mi răspunzi la o întrebare. Ai copiat conținutul computerului ăluia?

Ochii Ceciliei se-ngustară.

— De unde ai știut?

Asta îi spusese Lillan.

Cecilia:

— Trebuie să pleci acum. Începi să devii insistent.

Grajdurile. Mirosul cailor. Îl recunoscuse după câteva clipe; la urma urmelor, trecuseră doar câteva luni de când stătuseră de vorbă în parc. O clipă, se gândise că Lillan era cât pe ce s-o ia la fugă, dar ea continuase să-și țesale calul.

— Nu mi-e teamă de tine. Nu și dacă Benjamin ți-a cerut ajutorul.

— Oricum n-are de ce să-ți fie teamă, zisese el.

Coborâse glasul. De jur-împrejur erau fete și femei.

— Vrei să facem o plimbare?

Lillan părea matură pentru vârsta ei.

— Nu călărești?

Fata urcase în șa. Teddy mergea pe-alături, prin noroi. Calul era imens. Murg cu coama neagră. Lillan avea o cască neagră și purta o vestă de protecție peste pulover.

Teddy intrase în detalii. Îi spusese că plasarea în detenție îl epuiza pe Benjamin. Că fratele ei îi ceruse lui Emelie să-l facă pe Teddy „să-nțeleagă".

— Și ne-a spus că tatăl vostru nu s-a sinucis, zisese Teddy.

Calul mergea încet. Lillan nu strângea frâiele în mâini. Totuși, Teddy văzu că tresărise.

— De ce? De ce voia Mats să se ascundă?

Lillan își opri calul. Descălecă. Miji ochii spre soare. Vorbi încet.

— Nu ştiu exact, dar îi era teamă. Ajunsese într-o situaţie în care, orice-ar fi făcut, ar fi fost tot timpul ameninţat. Şi, dacă dispărea pur şi simplu, cineva ar fi venit după noi ca să-l oblige să iasă la iveală.

— Cine?

— Nu ştiu. Poliţia, poate. Sau tu – cel pentru care lucrai. Poate alţii.

— Şi l-ai văzut şi tu, ca Benjamin, după ce a dispărut?

— Cam o dată la trei luni, în ultimii câţiva ani. De obicei în casa din Värmdö. Îl iubesc pe tata.

Teddy se gândi o clipă la răspunsul ei. Îşi iubea tatăl. Se întrebă ce simţea Benjamin pentru el.

O ultimă întrebare:

— L-ai mai văzut sau ai mai primit veşti de la el după ce Benjamin a fost arestat?

Calul fornăi în spate.

— Nu, de-asta sunt îngrijorată. L-am sunat şi i-am trimis e-mailuri, dar îşi schimbă des telefonul. Se teme tot timpul c-o să fie descoperit. Aşa că fie îi e prea frică să ia legătura – probabil, ca să mă protejeze pe mine –, fie e mort.

Lillan se-ntoarse şi porniră înapoi pe jos.

— Mai e ceva ce trebuie să ştii, despre computerul pe care-l voiai când a fost răpit.

— Da?

— Mama a făcut o copie. Benjamin şi cu mine am găsit-o acum câţiva ani.

Teddy încercă să-şi adune gândurile. Ce prost fusese; ştia că fusese vorba despre computer şi nu despre bani – de ce n-o presase pe Cecilia în legătură cu asta?

— Ce era pe el?

Lillan îi spusese ce ştia. Era prima dată când vorbea cu cineva care chiar văzuse conţinutul computerului: filme îngrozitoare, nu fusese în stare să se uite decât la câteva dintre ele. Dar Benjamin văzuse mai multe, doar ca să se asigure că nu era şi Mats printre bărbaţii ăia. Informaţii pe care cineva nu le voia scoase la lumină. O reţea de prădători. Teddy simţea cum ia foc. Renunţase mult prea uşor la toată povestea cu computerul.

— De fapt, mai e ceva ce trebuie să ştii, spusese Lillan când se apropiau de grajd. A mai venit aici să mă caute un bărbat. Mi-a zis una dintre fete. De-asta m-am dat la fund în ultima vreme, am stat la prieteni şi chestii de-astea.

— Ştii cine?

— Nu, dar fata mi-a zis că avea un semn roşu pe obraz, ca o cicatrice. Mi-a zis că-ţi dădea fiori.

Tiparul: cuvintele Sarei de la spital. Şi bărbatul care o împuşcase avea ceva „care nu era neted" pe faţă.

Linda îl sunase pe Teddy de la Herceg Novi. Îi spusese că Isak luase legătura cu ei, că voia să-l sune Teddy – schimbatul telefonului şi al numărului funcţionase exact cum plănuise Teddy.

— Björne, e adevărat ce-am auzit, că acum te-ai făcut avocat? fu primul luau pe care-l întrebă Isak când îl sună Teddy.

Nu se mai văzuseră de mai mult de nouă ani. Isak era singurul care-i spunea Björne – într-un fel, suna mai frumos decât Teddy. Teddy-*björn*[74]*.* Ursuleţ.

— Putem să ne vedem?

— E vorba despre nepotu-meu?

— Mda, cam aşa.

Deci aşa: All Training MMA. Sală de arte marţiale la subsol. Templu al violenţei. Mecca luptelor, cu majusculă.

Podeaua era moale. Pereţi zugrăviţi în alb. Saci de box şi alţii, tip pară, prinşi de tavan. Mănuşi de box şi mănuşi pentru arte marţiale mixte şi corzi atârnate la intrare.

Copii abia trecuţi de zece ani repezindu-se unii la alţii pe podea. Un antrenor îmbrăcat cu pantaloni de trening şi hanorac precipitându-se şi dându-le instrucţiuni. „Apleacă-te aici. Prinde acolo. Răsuceşte aici". Principiul era simplu: foloseşte legile fizicii şi conformaţia corpului ca să-i provoci maximum de vătămări adversarului.

— Nepotul meu e nestăpânit.

Isak arătă spre doi băieţi făcuţi grămadă pe saltea. Teddy nu-şi dădea seama la care dintre ei se referă – braţele şi picioarele copiilor formau o încâlceală imposibilă.

Ieşiră din zona de antrenament. Pe ţevi, abţibilduri de reclamă la nişte selecţii de muzică pe canale radio de la Spotify şi postere de propagandă pentru Democraţii Suedezi.

Isak îşi aprinse o ţigară. Lanţul de aur din jurul încheieturii zornăi ca o cătuşă. Probabil cântărea o tonă.

— A trecut multă vreme, frate. Chiar mă bucur să te văd, *habibi.*

— Şi eu.

Pălăvrăgiră câteva minute. Vechi amintiri din copilăria şi adolescenţa lor. Când aranjaseră să se vadă cu Screwbacks la cariera de piatră din Tuvängen şi se duseseră singuri pe jos până acolo. Cum îi priviseră în ochi pe vicepreşedintele de la Screwbacks, pe *Sergeant at Arms,* doi membri de rând ai bandei şi un grup de aspiranţi. Cum îşi scosese Teddy arma chiar sub

[74] Urs (în suedeză în orig.).

nasul vicepreşedintelui şi-i zisese în faţă: „Ne lăsaţi în pace sau vă ia mama dracului”.

Isak râse aşa de tare, încât Teddy crezu c-a uitat şi să mai respire. Dar apoi se întoarse spre el. Îi suflă un nor de fum în faţă. Buna dispoziţie îi pieri.

— Teddy, ascultă. Trebuie să ştiu ce pune la cale nepotul tău.

— Ce vrei să spui?

— Poliţaii sunt acum tot timpul pe urmele noastre. Se infiltrează, caută informatori, strâng oamenii cu uşa să toarne. Şi au fost călare şi pe Nikola, ştiu sigur. Vor să toarne.

— Şi ce legătură are asta cu mine? Am ieşit din joc. Întreabă-i pe prietenii lui. Întreabă-l pe Chamon.

— I-am întrebat, crede-mă. Dar ştii cum e. Nicko o să-ţi dea mai multă atenţie ţie. Şi-mi sare ţandăra imediat – fără glumă. Mă-nţelegi?

Isak îşi trecu încet mâna prin barba nerasă.

— Chiar dacă aş putea fi de ajutor, ştii că Nicko e închis în momentul ăsta, cu restricţii totale, zise Teddy. Nu pot nici măcar să-l văd sau să vorbesc cu el la telefon.

Isak rânji.

— Totuşi, ţi-o tragi cu avocata lui, nu? Emelie sau cum îi zice? Fă-o prin ea.

Teddy: la o fracţiune de secundă să-i spargă nasul vechiului său prieten.

Putea deja să-i vadă sângele pe pavaj.

Să audă urletele lui Isak.

Propria lui condamnare la moarte – imagini în minte.

Nu! îşi recăpăta controlul. De dragul lui Nikola.

Respiră.

Respiră adânc.

— O să văd ce pot să fac.

Isak rânji.

— Minunat. Inima ta e încă la locul ei, *habibi.* A, da, şi încă ceva.

— Ce?

— Vorbeşte tot Stockholmul despre gâlceava ta cu Mazern, Kum sau cum îi ziceai tu. Sunt ani de zile de când nu l-am mai văzut pe escrocul ăla bătrân, dar vrei să stai de vorbă cu el între patru ochi… doar voi doi, ştii?

— Am vorbit deja.

— Serios? Fără să se uite niciunul dintre băieţii lui?

— Nu, nu aşa.

— Exact. Încă mai am nişte contacte care-l cunosc.

— Poţi să mă ajuţi?

— Dacă mă ajuţi şi tu.

— În regulă, o să-ncerc.

— Bine. Fin'că lucrurile stau fix așa: Mazern se duce la o curvă în fiecare sâmbătă, după prânz. E singurul client pe care-l primește acasă. Iar eu știu adresa. Te bagi, Bjorne?

Teddy zâmbi.

— Isak, frate, n-am fost niciodată mai băgat de-atât.

47.

Casa de la țară a lui Magnus Hassel era incredibilă. Conacul, cum îi spunea el, era imens, de cel puțin trei ori cât casa părinților lui Emelie. De la cumpăna dintre veacuri, construit probabil de vreun negustor spre sfârșitul secolului al XIX-lea. Iar perspectiva de pe verandele cu ferestre duble era fantastică. Marea se-ntindea ca o saltea imensă de yoga albăstrui-verzuie, la doar vreo sută de metri, în josul unei pante cu iarbă.

Peluzele arătau de parcă ar fi fost tunse cu forfecuța de unghii. Și adăpostul pentru bărci era imens. Emelie își aducea aminte din studenție de reglementările privind accesul public pe plaje – obținerea autorizației pentru a construi așa ceva nu era de glumă în perioada asta. Fie aveai legături bine plasate la municipalitate, fie, dacă nu, o rezolvai altfel. Vedea chiar, înspre apă, și o piscină, și un pavilion.

Treizeci de oameni. Toți de la birou, marea majoritate din departamentul lui Emelie, M&A – *Mergers & Acquisitions* – socializând pe peluză. Magnus ținea un discurs de bun venit: „Ne strângem în jurul dosarelor și dăm naștere căldurii omenești la Leijon; suntem viața și sufletul biroului. Inima acestuia".

Personalul de servire turna șampanie și circula în sus și-n jos cu tăvi pline de tartine cu caviar. Emelie cunoștea pe toată lumea și totuși rămăsese lângă Jossan. I se părea că prietena sa era temelia ei în seara aceea.

Avusese bătăi de cap până să se decidă cu ce să se-mbrace: invitația era ambiguă – ținută informală de vară. Nu se putea hotărî între o rochie mov-deschis de la Greta și pantaloni de in și sacou. Maică-sa încercase să-i dea câteva sfaturi. Emelie se enervase. Dacă era să fie cinstită, n-avea chef de nicio petrecere. Dar, în același timp, îi prindea bine să ia parte la evenimente sociale – firma privea cu ochi buni chestiile de genul ăsta – și era posibil s-o și înveselească. Sau cel puțin așa zisese Jossan. „E cea mai bună cale să te asiguri că avansezi. Ore facturabile pentru fiecare dosar, deși majoritatea celor de aici reușesc asta destul de ușor. Dar abilitățile sociale sunt cele care

contează în cele din urmă. Să fii plăcută. Să faci parte din gașca de la serviciu".

Cina. Fețe de masă cu floricele, bilețele cu numele, aranjamente florale imense, o flotă întreagă de pahare de vin – Emelie nu era sigură în ce ordine ar fi trebuit să le folosească. Nu c-ar fi avut vreo importanță, își dădu ea seama – personalul de servire umplea mereu numai câte unul odată.

Lângă ea stătea chiar Magnus. Era preocupat să le povestească despre casă celorlalți vecini. El și soția lui o văzuseră cu vreo 20 de ani în urmă, când făceau o excursie cu barca împreună cu niște prieteni.

— Soția mea s-a îndrăgostit de ea. Și ce nu faci ca să fie șeful fericit?

Toată lumea râse.

Emelie: înghițise două pastile de Stesolid în baie, cu vreo jumătate de oră înainte.

Spera că pupilele n-or să trădeze cum se simte. Transpirația, gura uscată, senzația de somnolență. Nu, își zise ea, e exact invers: mi-e mai bine când iau pilule.

Ciocniră paharele. Magnus o privi în ochi. Își ținea paharul cu degetul mic ridicat. Emelie sorbi din vin: nu putea să bea decât *cel mult* 100 de mililitri – nu acum, când dublase doza de Stesolid. Totuși, înghiți. Avea gust bun, răcoritor. Jossan îi făcu cu ochiul de la cealaltă masă. Magnus îi admiră rochia. O-ntrebă ce planuri avea pentru vară. Dacă-i plăcea să stea în Vasastan.

Adevărul e că n-avusese timp să-și facă planuri de vacanță. Ceruse câteva zile libere luni, dar încă nu primise niciun răspuns. În ceea ce o privea, lipsa unui răspuns era echivalentă cu o aprobare. În cursul zilei, părinții ei „trăiau experiența Stockholmului", după cum spunea maică-sa, dar Emelie bănuia că, de fapt, voiau să trăiască experiența *ei* – că ea era motivul pentru care veniseră. Pentru că nu credeau că se simte prea bine.

— Putem măcar să luăm prânzul împreună într-o zi? o sâcâia maică-sa.

Emelie fusese sinceră:

— Dacă vrei să mă vezi, trebuie să vii la Norrmalmstorg la 12.

Îi ceruse secretarei să rezerve o masă la Prinsen. Taică-său fusese impresionat, dar sceptic.

— Îi pui pe alții să facă așa ceva în locul tău?

Magnus se întoarse spre ea. Acum vorbea mai încet.

— Ascultă, Emelie, m-am gândit la concediul medical pe care ți l-ai luat și la ce am discutat în analiza ta de dezvoltare. Voiam doar să spun că eu cred că ți-ai revenit acum – sută la sută. Așa că să dăm noroc pentru asta.

Își ridică iar paharul: paharul mai mare, plin cu vin roșu. Emelie îi urmă exemplul. Înghiți.

Magnus se aplecă în față.

— Am auzit că vrei să-ți iei niște concediu acum, la începutul lui iulie?

Emelie simți un val de stinghereală. Chiar îi trebuia puțin timp liber. Timp să lucreze în liniște la dosarele lui Benjamin și Nikola. Să se vadă cu părinții ei. Poate chiar să se și odihnească.

— Pentru că ideea e că a apărut un loc la un curs de vară la Columbia University din New York, continuă Magnus. Cred că ar fi perfect pentru tine. *U.S. Private Equity for Experienced European Lawyers.* Șase săptămâni la New York, suportăm noi toate cheltuielile. În plus, primești salariul întreg pe toată perioada. Cum sună?

Ochii îi sclipiră. Chiar era bine intenționat – era o ocazie pentru care merita să și ucizi pe cineva. Șase săptămâni libere la NYC, vara, la un curs care probabil că nu era prea solicitant și, mai mult decât orice: firma miza pe ea. Voiau s-o păstreze – îi arătau că vor să vină în ajutor, să cheltuie bani, doar ca s-o facă să se simtă apreciată.

Ridică paharul de vin și luă o înghițitură considerabilă.

— Sună extraordinar, zise în cele din urmă. Trebuie doar să-mi verific agenda.

— O ai pe telefon, nu? Poți să verifici acum? Și nu-ți face griji pentru dosare, o să mă asigur că se implică alții și le preiau.

Avea senzația că limba i s-a înțepenit în cerul gurii.

Magnus nu părea îngrijorat.

— Hai să mai vorbim mai încolo. După ce apuci să verifici.

După cină, cafeaua cu brandy fu servită în altă încăpere. Cineva dăduse drumul la muzică. Într-un colț, se afla un pian cu coadă. Soarele avea să apună curând peste apă. Era zece și jumătate.

Emelie se strecură afară ca să-l sune pe Teddy. Acum trebuia să răspundă. Dar avea telefonul tot închis. Se-ntoarse la petrecere. Îi privi pe oamenii dinăuntru. Pălăvrăgeau și râdeau. Discutau tot despre planurile de vacanță și despre vreme. Majoritatea aveau deja la bord câteva pahare de vin, așa că auzea și alte subiecte de conversație. Povești vitejești de la diverse tranzacții, zvonuri despre colegi. Bârfe despre alte firme, alte bârfe despre parteneri.

Vorbi o vreme cu Jossan. Vorbi cu secretara ei. Vorbi cu Claes, Emma și George. Toți erau consilieri juridici și avocați, ca și ea. Toată lumea bea. Toată lumea râdea amabil. Toată lumea se uita la paharul ei. Cercetând-o îndeaproape de câte ori ducea buza paharului la gură și bea. Deși poate că totul era doar în mintea ei.

Băuse deja prea mult la cină. Chiar trebuia să se ducă şi să se-ntindă puţin. Dar taxiul nautic nu venea decât la ora două, iar aici n-avea unde să doarmă.

Se gândi la Nikola. Se-ntrebă dacă aşa fusese şi Teddy înainte să-şi ispăşească sentinţa. Fusese tot timpul politicos cu ea, dar se menţinea ferm pe poziţie: *nu* comisese nicio infracţiune. Nu fusese la ICA Maxi. Nu ştia nimic despre vreun seif aruncat în aer. Şi avea mai puţină încredere în poliţai decât avea Magnus în adversarii lui din orice mare tranzacţie.

Procuratura promisese că ancheta preliminară se va încheia în scurt timp, ceea ce-nsemna că audierea principală o să aibă loc în următoarele câteva săptămâni. *Nu putea* să fie la New York când avea loc.

Magnus veni spre ea, cu două pahare de coniac în mână.

— Ştiu că e puţin cam brusc, dar chiar avem nevoie de răspunsul tău până cel mai târziu mâine.

Îi întinse un pahar.

— Sau preferi altceva? Bailey's? Gin tonic?

Emelie întinse mâna şi luă paharul. Era o tâmpită.

— Vrei să facem o plimbare? întrebă el.

Ieşiră pe peluză şi coborâră spre piscină. Lămpile montate sub nivelul apei luminau aproape sinistru faţa lui Magnus.

— Noroc.

Paharele scoaseră un clinchet. Emelie sorbi cât de puţin putea. I se învârtea capul.

— Nu-ţi place coniacul?

— Nu, nu, e în regulă.

Chiar nu mai putea să bea acum.

— Dacă munceşti în continuare ca până acum, poţi să ai o casă ca asta, într-o bună zi. Ai capacitatea necesară. Şi nu sunt singurul care crede asta. Eşti un diamant neşlefuit, Emelie – ştii ce vreau să zic?

Magnus sorbi iar din pahar, plescăind sonor din buze.

Emelie roti lichidul chihlimbariu în pahar. Simţea că-i vine să verse.

— Mulţumesc.

Era singurul cuvânt pe care reuşise să-l spună.

Magnus se aplecă şi îşi înmuie un deget în piscină.

— Marea e încă rece, dar aici temperatura e plăcută. Crezi că vrea cineva să înoate?

— S-ar putea.

Magnus veni şi mai aproape de ea.

— Toate bune cu tine?

Nu-i trecea decât un singur gând prin cap: nu ciocni acum. Nu mai putea să bea nicio picătură, închise gura.

Simţi cum o cuprinde greaţa.

— Aici eraţi.

O voce cunoscută.

Chipul lui Magnus se aprinse. Emelie se întoarse.

— Aveţi de gând să înotaţi? întrebă Jossan râzând.

— Poate, zise Magnus cu un rânjet. O să mă duc să-ntreb dacă vrea să se încumete cineva. Sauna e deja pregătită.

Josephine puse o mână pe umărul lui Emelie. Aerul era răcoros acum.

— Eşti terminată.

— Mda, dar n-am băut mult.

Abia bâiguia cuvintele.

Piscina părea un val imens care pulsa şi era pe punctul s-o înghită.

— Vrei să vomiţi?

— Aşa cred, răspunse Emelie, făcând câţiva paşi şovăitori înainte.

Stesolid şi alcool: ştia despre ce e vorba.

Vărsă, direct în piscină.

Antreuri, felul principal, desert. Cafeaua cu alcool.

Poliţie din comitatul Stockholm
Interogatoriul informatorului „Marina”, 20 decembrie 2010
Anchetator: Joakim Sundén
Locaţie: centrul Högdalen

Notă 6 (partea a doua)
Transcrierea convorbirii (continuare)

M: Pe plan personal, ieşisem din rahat. Terminasem cu şedinţele de terapie şi cu psihologii. Lucram din nou pentru Sebbe, Michaela şi cu mine făceam din nou ce făcusem dintotdeauna. Maxim se ocupa de restul. Era jumătatea lui 2007. După câteva luni, mi-am prezentat preavizul la KPMG. Cecilia voia să ştie de ce, pentru că se purtaseră întotdeauna aşa de bine cu mine şi mă susţinuseră în perioadele dificile. Dar i-am spus doar că aveam nevoie de o schimbare. Se gândea că m-am dus la altă firmă de contabilitate normală, mai mică, şi cred că, într-un fel, aşa am şi făcut. Emanuelsson, Petrovici & Co, servicii frauduloase – mutăm, spălăm şi reinvestim. Contabilitatea în sine era solicitantă: suficient de bună ca să fie aprobată de un auditor, dar, în principal, erau doar aiureli. Aveam grijă de declaraţiile şi estimările de venituri şi returnări de TVA. Am înregistrat companii noi, le-am dat alte nume şi adrese – găseam tot timpul noi membri ai consiliilor de administraţie. Tot nu ştiam de unde-şi lua Maxim aşa-numiţii „portari”, dar ştiam că firmele trebuie să se schimbe, astfel încât autorităţile să

nu poată ţine pasul cu noi. Am lichidat companii şi am transferat activităţi reale şi inventate către firmele noi. Am făcut acorduri de transfer de active şi achiziţii de acţiuni. Am transmis prin fax instrucţiuni către bănci din aproape toată lumea.
Cât fusesem plecat nu se-ntâmplase mare lucru. Michaela mai învăţase câte ceva, Sebbe începuse să fie un pic mai agresiv cu tot aranjamentul, iar Maxim căuta mai mulţi smurfi şi aducea mai mulţi portari ca oricând.
Dar munca era aceeaşi. Cu o excepţie: am refuzat să mai lucrez pentru Peder.
Sebbe voia să ştie de ce.
— E o jigodie, un porc, a fost tot ce i-am zis. Ar trebui să-i bage cineva un glonţ între picioare şi altul între ochi. Sebbe n-a mai insistat. Poate că-nţelesese. Era doar fericit că mă-ntorsesem. Michaela îmi dusese dorul, a zis el.
I-am spus că am demisionat de la slujba mea de zi ca să pot să fac faţă celor dorite de el. Chiar a doua zi, mă aştepta un cadou când am ajuns la Clara's: un ceas de aur, un Omega Seamaster Planet Ocean. L-am luat şi l-am cântărit în mână.
— A, ce drăguţ, a zis Michaela. Cred c-o să-ţi vină.
L-am pus la mână fără tragere de inimă – era ceasul perfect pentru cineva ca mine. Ştiau că-mi plăcea să fac windsurfing. Michaela mi-a privit încheietura. Se potrivea perfect.
— E minunat, pe bune, am zis.
A zâmbit.
— Zici? Mişto. Eu l-am ales.
Sub cutie era un plic. În el, era un teanc de bancnote de 500 de coroane, 120 de bucăţi, plus un bilet scris de mână – cu o caligrafie neciteaţă îngrozitoare. *Eşti un şofer bun. Mă bucur să te văd iar în acţiune.* Nu puteam decât să bănuiesc cine-l scrisese.
A doua zi, m-am dus la NK şi am cumpărat un colier pentru Cecilia – un diamant de un carat. Am lăsat ceasul Omega la birou.
Din nefericire, între Cecilia şi mine lucrurile tot nu erau în regulă. Ne mutaserăm într-o casă în toamna lui 2007. Trecuse un an de la răpire şi speram că un proiect comun de care să ne ocupăm avea să ne reapropie. Niciunul dintre noi nu se simţea cu adevărat bine în apartament – dar pentru mine era o aducere-aminte permanentă a incendiului.
Am început să renovăm casa cea nouă. Mi-am dat seama că era o cale minunată să folosesc o parte din banii de buzunar pe care mi-i dăduse Sebbe. La urma urmelor, tâmplării voiau să fie plătiţi cash. Era domeniul meu.
— Nu putem să ne descurcăm legal, fără banii tăi de la poker? a întrebat Cecilia când am încercat să-i explic avantajele metodei mele.
— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, am zis.
Mi-a cuprins braţul şi m-a ţinut aşa. Degetele i s-au afundat în bicepsul meu. Nu era frumos din partea mea, dar mă bucuram că-şi imagina că sunt bani câştigaţi la poker.

— Mats, a zis ea, te-ai schimbat.
Nu m-am mişcat. Ştiam c-o să-mi dea drumul până la urmă sau, şi mai bine, o să mă strângă în braţe.
— Ştii prin ce-am trecut.
Am oftat.
— Nu-i uşor.
Mâna i-a alunecat pe lângă corp. Stăteam faţă în faţă şi aerul dintre noi părea greu, dens.
— Nu, a zis ea. A început dinainte de asta.
Cam în perioada aia, aveam probleme şi cu Benjamin. Mânca bătaie la şcoală. Unii dintre ceilalţi copii îl sâcâiau de ceva vreme, dar, în iarna aia, lucrurile se agravaseră. Era adolescent de-acum, dar poate că era puţin naiv pentru vârsta lui. Cel mai mult îl interesau Lego Technic şi fotbalul. Dar bătăuşii păreau să se concentreze asupra faptului că făcea box thailandez. Îl împingeau în perete, îi arătau că nu-i chiar aşa de tare doar pentru că face arte marţiale. A venit acasă şi ne-a povestit cum câţiva dintre ei l-au pus la pământ şi l-au lovit între picioare. Apoi a început să ne spună că-i furaseră lucrurile. Îi distruseseră haina cu vopsea; îşi găsise fularul plin de rahat. Dar cel mai rău era că-ncepuseră să le facă la fel şi colegilor lui, pedepsind pe oricine stătea de vorbă cu el. Îl izolaseră complet.
Am sunat-o pe diriginta lui.
— La vârsta asta, băieţii pot fi un pic dificili uneori şi ştiu că în pauze se bat în joacă şi altele de felul ăsta, dar n-am observat să fie nimeni atacat în mod special, a zis ea. E un joc între ei. Chestii de băieţi.
— Dar fularul? Era plin de un fel de excremente.
— Da, totuşi nu ştiu nimic despre asta. I-am luat deoparte pe doi dintre băieţi şi i-am întrebat, dar nici ei nu ştiau nimic. Nu cred că mă minţeau.
Nu mai erau prea multe de spus. Am încercat să uit de toate muncind şi mai mult.
Uneori, cred că lucrurile se-ntâmplă automat, că trupul reacţionează înainte să apuci să te gândeşti. Ca un fel de reacţie în lanţ. Eram un adolescent plictisit, aşa că am început să joc table. Tablele au dus la poker. Pokerul a dus la datorii de joc. Datoriile m-au obligat să-ncerc să aranjez lucrurile cu Sebbe, care m-a obligat să-i spăl banii. Banii m-au făcut să-ncerc să câştig şi mai mult cu instrumentele financiare derivate, ceea ce l-a scos din minţi pe Sebbe şi aşa a descoperit Cecilia filmele de pe computer, ceea ce a dus la răpirea mea… care, în schimb, m-a afectat în aşa fel, încât am ajuns să fac ceea ce am făcut.
Vreau să zic că uneori mă gândesc că poţi urmări lucrurile în urmă cât de mult vrei. Nimic nu apare din senin. Nimic din ce face cineva nu e complet independent de acţiunile altora şi orice se-ntâmplă poate, teoretic, să fie urmărit până la naştere.
Într-o luni, m-am dus la şcoală la Benjamin. Înainte de asta, fusesem la Järnia şi cumpărasem un cuţit Stanley. M-am dus pe terenul de joacă şi am aşteptat. După

o vreme, l-am văzut pe unul dintre puștii care-l băteau și-l hărțuiau pe băiatul meu. M-am dus spre el.
— Poți să vii cu mine o clipă?
Răhățelul ăla mizerabil s-a uitat în sus la mine de parcă aș fi fost un străin, deși trebuie să fi știut cine eram. Dar a venit totuși cu mine – copiii sunt ciudați din punctul ăsta de vedere, chiar și când au 13 ani. Zici ceva cu destulă autoritate, și ei fac orice vrei tu.
Am ieșit în stradă, mai departe de locul de joacă.
Îl împingeam pe băiat în fața mea, printr-o parcare, până în spatele unei furgonete. Joel îl chema pe băiatul ăla. Benjamin îmi spusese că el era șeful. Era cel care crease un grup de discuții online doar ca să instige împotriva lui Benjamin și era cel care făcuse pipi în ghetele a doi dintre colegii lui, ca pedeapsă că vorbiseră cu băiatul meu. El era cel care-l legase pe Benjamin de un copac în spatele școlii. Rămăsese acolo cinci ore, până să reușim să-l eliberăm, aproape scoțându-i umerii din articulații. Ce s-a întâmplat în continuare nu-i ceva de care să fiu mândru, dar fierbeam. L-am plesnit pe băiat, cu forță. I s-a înroșit obrazul, ca un semn de interzis. Apoi am scos cuțitul cu o mână și i-am prins bărbia cu cealaltă.
I-am apăsat cuțitul pe gât.
Avea ochii plini de lacrimi.
— Dacă spui cuiva, te omor, așa, ca să știi, i-am zis.
Plângea. Își ținea capul perfect nemișcat.
— Uite cum o să fie de-acum înainte. Tu nu te atingi de Benjamin, nu mai spui nimic urât despre el. O să te asiguri că toată lumea îl tratează cu respect. Tu răspunzi și ai grijă să se simtă bine. În fiecare zi.
Copilul a suspinat, dar nu știu dacă din cauză că-l durea sau pentru că-i era rușine.
Am plecat.
Când am ajuns acasă, Cecilia stătea în bucătărie. Părea foarte serioasă.
Am crezut că auzise ce-i făcusem bătăușului. În schimb, mi-a zis:
— Vreau să divorțăm.
M-am așezat. Nu-nțelegeam bine, dar în același timp parcă mă și așteptam.
— Vorbești serios?
— Da.
— Haide, trebuie să vorbim întâi.
— Am depășit punctul ăla, Mats. Nu putem să trăim în lumi paralele.
Mă-ntrebam dacă știe cu adevărat cât de separate fuseseră viețile noastre în ultimii câțiva ani.
— Putem rezolva, Cecilia, am încercat eu.
— Nu. Tu nu mă iubești pe mine și eu nu te iubesc pe tine. Nu cred că te iubești nici măcar pe tine însuți.

Nota continuă pe altă pagină.

Raport câine utilitar
Unitatea canină
Semnat de Karl Järnnacke
Districtul Stockholm
Data: 21 iunie
Câine utilitar: Tassie, D1
Confiscare realizată: Nu
Material pentru analiză: Nu

Urmărire după ce intrușii de la ICA Maxi din Botkyrka au abandonat vehiculul cu care fugiseră, pe o pistă neasfaltată la Hågelbyvägen, în Botkyrka

Misiune:
Colega Anna Petterson a văzut doi suspecţi dispărând de la locul faptei pe o motocicletă şi un ATV. ATV-ul a dispărut, din nefericire. Suspectul pe motocicletă a fost, totuşi, urmărit de RB 23-5 849, pe Hågelbyvägen şi apoi pe o pistă neasfaltată transversală de pe drum. Contactul vizual menţinut pe toată durata. La aproximativ 200 de metri după intrarea pe pistă, suspectul a părăsit motocicleta şi a dispărut în zona împădurită dinspre nord. Motocicleta a fost abandonată pe pistă.
Eu, instructorul de câini K. Järnnacke, de la poliția din Stockholm, am început de lângă motocicletă căutarea suspectului. Câinele utilitar Tassie a prins urma la a doua încercare. Adulmecarea a început într-un şanţ, la circa 20 de metri sud de pistă. A continuat spre sud, de-a lungul şanţului. Câinele nu a ezitat. După vreo sută de metri, urma a cotit în direcţie estică, spre lac.
La aproximativ 100 de metri la vest de lac, am ajuns într-o luncă şi am avut contact vizual cu un individ care se deplasa în direcţia urmei. Era încă întuneric, dar după circa un minut am stabilit că şi individul respectiv mă văzuse. Am strigat că dau drumul câinelui dacă nu se opreşte. Individul n-a ţinut cont de avertismentul meu şi am eliberat câinele ca să-l prindă. Când câinele a ajuns la persoana respectivă, eu mă aflam la vreo 30 de metri distanţă. Când am ajuns la individ, l-am împins şi a căzut la pământ. Am administrat şi câteva lovituri de distragere cu mâna, în cap şi piept. Ulterior, l-am imobilizat pe suspect cu cătuşe.

La datorie.
Karl Järnnacke

48.

Atacul de unul singur al lui Teddy. Războiul lui Teddy împotriva acelui Goliath din lumea gangsterilor. Lipsa de alternativă a lui Teddy. Crezuse că omul o să cedeze mai repede, dar încă tot nu mergea. Teddy îl sunase pe Mazern de cel puţin opt ori, ca să-ncerce să-l facă să vorbească. Kum închidea, pur şi simplu, când îşi dădea seama cine era la telefon.

Aşa că, azi, Mazern avea să vorbească. Foarte simplu. În pofida haosului instaurat. Indiferent de risc. Teddy se-ndrepta spre locul unde stătea metresa lui Kum.

Societatea supravegheată: multă lume se plânsese de ea. Celor mai mulţi nici nu le păsa. Dar pentru Teddy era o adevărată problemă. În faţa garajului unde-şi parcase maşina, deasupra intrării la Leijon, în liftul spre peron – pretutindeni, ochi mici şi rotunzi. În plus: toate telefoanele astea inteligente afurisite – în metrou sau în autobuz oamenii nici măcar nu mai citeau cărţi, se holbau în schimb la ecrane şi puteau folosi telefoanele ca să facă poze, să înregistreze filme sau să salveze clipuri audio. Să-şi facă o înregistrare. Era ultimul lucru pe care-l voia azi Teddy: să fie înregistrat.

Dintr-un motiv oarecare, balustrada de cauciuc se deplasa mai repede decât scara rulantă. O mişcare desincronizată. În contratimp, ca şi viaţa lui: făcea diverse lucruri – dar era desincronizat de toate celelalte. Teddy – Emelie. Teddy – Linda şi Bojan. Teddy – noul lui sine.

Arma era în geantă, lângă el.

Îşi petrecuse noaptea într-un alt hotel mizerabil. Hotelul Star Spånga. Cinci sute pe noapte, dar cearşafurile păreau murdare şi covorul era plin de pete întunecate, care-l făceau să se gândească la un singur lucru: sânge.

Cumpărase nişte baclava în piaţă, dulceaţa şi fisticul aducându-i aminte de Bojan. Îl sunase aseară. Verificase dacă el şi Linda sunt bine. Taică-său nu se plânsese – îi plăcea căldura, îi plăcea că-şi putea vorbi propria limbă şi gustul noroios al cafelei. Linda voia să vină acasă – era îngrijorată pentru Nicko.

Pe de altă parte, Teddy tot nu luase legătura cu Emelie ca să-i transmită mesajul lui Isak pentru Nikola.

El se ducea în fiecare sâmbătă la aceeaşi femeie, după cum zicea Isak. Hjorthagen. O adresă pe Artemisgatan. Frumos şi aproape de Lidingö – dar unde stătea ea venitul mediu era, probabil, doar vreun sfert faţă de cel din Lidingö.

Tagg nu voise să vină cu el de data asta. Teddy înţelegea – prietenul lui făcuse deja mai mult decât era de aşteptat. Era în regulă.

Jalo, citi el pe cutia de scrisori. N-avea uşă securizată. Teddy sună. Spera că, deşi ştia că Teddy e pe urmele lui, Kum era tot un nemernic în călduri.

Nu veni nimeni la uşă. Apăsă din nou pe butonul soneriei.

Auzi dinăuntru un zgomot de paşi târşâiţi. Încuietoarea zornăi. Uşa se deschise puţin, cu lanţul întins în faţa lui. Prin crăpătură se zări un chip: o femeie într-un halat roz. Buze mărite artificial. Pometi înalţi şi un strop de naivitate în privire.

Teddy simţea cum îi pulsează o venă la tâmplă.

Se aruncă în uşă cu toată greutatea. Lanţul cedă. Uşa se deschise brusc, iar femeia strigă:

— Ce faci? *Cime se baviš?*[75]

Teddy îi puse arma la frunte. Închise uşa în urma lui.

Strigă la ea:

— *Gde je on?*[76]

Nu fu nevoit să caute prea departe. Casa era mică: o bucătărie, o cameră. Rafturi de lemn, goale în afara câtorva reviste şi a unor ghivece cu plante veştejite. Pe noptieră, prezervative, lubrifiant şi pastile. Şi în pat: *el.* Gol. Jalnic.

O viziune. Fostul lui naş. Cu zece ani în urmă: un gigant în lumea interlopă din Stockholm. O legendă în viaţă a gangsterilor. Acum: un bătrân ridat şi sfrijit, cu o sculă flască.

Teddy o împinse într-o parte pe femeie, care se prăbuşi grămadă pe podea. Cu mâinile la faţă. Suspinând: *„Ne, ne*[77]*”.* Pe un scaun se afla un maldăr de haine. Teddy distinse monograma pe ceva bleu: EMP. Emilijan Mazer-Pavić.

Împinse ţeava puştii în tâmpla idiotului despuiat.

— Vă zbor creierii amândurora dacă nu-ncepi să vorbeşti. Ştii ce vreau să aflu.

Kum întoarse încet capul.

Teddy ţinea arma ferm: era îndreptată spre fruntea lui acum. Se-ntrebă ce-l deranja cel mai tare pe nemernicul bătrân: să-i zboare creierii, să păţească ceva curva de pe podea sau să afle nevastă-sa.

Se priviră în ochi.

— Tu ai fost ăla care mi-a dat foc la lucruri în Killinge? întrebă Kum.

— *Puši mi kurac*[78]*. O* să dau foc şi casei ăsteia, dacă nu-ncepi să vorbeşti.

---

[75] Ce faci? (în sârbă în orig.).
[76] Unde e? (în sârbă în orig).
[77] Nu, nu (în sârbă în orig.).
[78] Să mi-o sugi (în sârbă în orig.).

— Şi ai tras în maşină de mi-ai făcut-o praf la tenis? Ai înnebunit, *mali*[79] Teddy. Nu mai gândeşti limpede. Ar fi trebuit să te omor.

Teddy coborî arma. Îl văzu pe Kum răsuflând.

Trase în uşa băii.

Zgomotul fu mai puternic decât se aşteptase. Kum şi femeia ţipară amândoi. Uşa era făcută surcele.

Ţeava înapoi la capul lui Kum.

— Următorul e între ochii tăi, *pičko*[80]*.*

Mazern: şocat.

Femeia de pe podea: legănându-se înainte şi înapoi, mormăind ceva în sârbă…

Mazern: insistent.

— O să-i spui… nevesti-mii?

Teddy ripostă:

— Ai lucruri mai importante pentru care să-ţi faci griji acum. Dacă vorbeşti, n-o bag şi pe ea în povestea asta.

Ridică iar puşca. Ţinti. Văzu ceva ce nu mai văzuse niciodată în ochii lui Kum. Mai văzuse de multe ori, la alţii. Pe chipul lui Mats, când îl puseseră în ladă. În ochii vicepreşedintelui de la Screwbacks. Pe chipurile tuturor oamenilor de care se ocupase. În viaţa lui de dinainte.

Lui Kum îi era frică.

Încercă să-şi tragă pătura pe el. Când începu să vorbească, vocea îi era slabă.

— Mă ştii… Sunt un om care o să facă în continuare ce-a făcut, până ajunge fie la morgă, fie într-o vilă cu piscină din Lidingö.

— Ce dracu' vrei să zici?

— Stai… lasă-mă să vorbesc. Am reuşit, nu?

— Ce înseamnă asta?

— Că am terminat-o. Jur pe *majkin grob*[81]*.* Nu m-am mai băgat în ultima vreme. Am terminat cu cocaina, cu amfetaminele. Am terminat cu întâlnirile în garderobe, cu ţigările. Am terminat chiar şi afacerile cu facturi. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu tot ce-a fost. Am trecut mai departe. Şi după aia apari tu şi pui întrebări despre ce s-a întâmplat acum nouă ani. Despre Mats Emanuelsson. Nu vreau să am nimic de-a face cu rahatul ăla. E chiar aşa de greu de înţeles?

— Atâta doar că *ai* ceva de-a face cu asta, replică Teddy răspicat. Aşa că n-ai de ales.

---

[79] Micuţ (în sârbă în orig.).

[80] Termen vulgar, aprox. scârbă, javră (în sârbă în orig.).

[81] Mormântul mamei (în sârbă în orig.).

Ochii, tot timpul ochii – era ceva în ochii lui Mazern.

— Despre ce dracu' e vorba? întrebă Kum. Spune-mi care ți-e problema, Teddy.

Teddy ținea arma cu ambele mâini, pentru că nu voia să înceapă să tremure de oboseală. Îi spuse cât de concis putea. Că băiatul lui Mats Emanuelsson fusese arestat, fiind bănuit că a ucis un bărbat necunoscut, că se-ntâmplase ceva când se dusese la Sara, că Mats își înscenase propria sinucidere.

Se uită la Kum. Și iar: ochii. Nu erau doar plini de spaimă. Mai era și altceva acolo.

Lui Teddy îi luă o vreme să povestească totul. Se așeză într-un fotoliu: pușca pe brațul acestuia, încă îndreptată spre relicva din pat. Femeia de pe podea era mai liniștită acum. Mazern nu se mișca. Tăcut.

— Deci, acum știi, zise Teddy după ce termină. Și nu da vina doar pe Ivan. Știu că e mort și nu poate să dea explicații.

Kum trase pătura mai sus, peste el.

— O să fac o înțelegere cu tine.

— O să mi-o tragi.

— Nu, o înțelegere adevărată. Mi-ai dat foc la mașini și ai tras în mine, dar o să-ți spun ce știu. Însă pentru asta, o să plătești naibii pentru ce ai făcut. Compania de asigurări refuză. Zice că e fraudă.

Lui Teddy nu-i venea să creadă: Mazern vorbea despre o înțelegere. Se gândise că va trebui să folosească banii lui McLoud ca să trăiască în străinătate tot restul vieții, cu un preț pus pe capul lui. Și acum?

— Nu te cred. De ce?

— Pentru că și eu îi urăsc pe nemernicii ăia, zise Kum. Nici eu n-am știut niciodată care era scopul răpirii.

— Cât vrei? întrebă Teddy.

— Opt milioane, plus încă unul pentru că l-ai speriat pe bodyguardul meu de s-a căcat pe el la sala de tenis, plus compensații pentru ușa de la baie pe care tocmai ai făcut-o țăndări.

Kum zâmbi strâmb. Poate că era convins că Teddy nu și-ar putea permite.

Teddy îi răspunse la zâmbet. Întinse mâna liberă.

— Scumpe mașini.

— Trișezi, zise Kum.

— Mă țin de cuvânt.

Teddy scoase telefonul. Loke îi arătase cum să facă. Apăsă pe el cu degetul mare, în timp ce ținea arma ferm cu cealaltă mână. Ca să evite orice bănuială, împărțise banii în patru conturi diferite. Afișă ecran după ecran. Îi arătă lui Mazern: vorbea serios.

— *Idi u kurac*[82]. Să fiu al naibii, zise fostul lui naş, ridicându-se din pat.

Îşi strânsese pătura în jurul lui ca pe un prosop.

— Atunci avem o înţelegere.

Kum se-mbrăcă. Se aşeză pe scaunul de lemn de lângă măsuţă. Femeia stătea în picioare în bucătărie. Închisese uşa.

— Cine a comandat răpirea lui Mats?

Kum se răsuci.

— Un bărbat, un suedez. Ne-am întâlnit o singură dată, afară. A folosit un mesager să-mi dea banii după ce s-a terminat treaba. Mi-a trimis e-mailuri de câteva ori, dar legătura lui principală era Ivan.

— Nume?

— Nu ştiu.

— Cum arăta?

— A fost acum multă vreme. Nu-mi pot aduce aminte detaliile. Era de vârstă mijlocie. Ochelari. Dinţi foarte albi.

— Mai ai adresa de e-mail?

— Nu, îmi pare rău. Era pe un computer vechi. M-am descotorosit de el cu secole în urmă.

— Şi Sebbe Petrovici, el ce treabă avea cu Mats?

— Ştii o mulţime de lucruri, din câte am auzit.

— Răspunde-mi la întrebare.

Kum îşi scarpină încet obrazul.

— Sebbe a fost la început finanţatorul lui Mats, la poker, ştii tu. Apoi Mats a devenit *Mr. Gold. Magicianul* îi ziceau. Cu alte cuvinte, i-a ajutat – cu de toate, dacă înţelegi ce vreau să zic. Şi cu investiţii.

Teddy îi ceru să continue. Kum mai vorbi câteva minute. Mats fusese regele neîncoronat al facturilor false. Un expert, un contabil foarte bun. Îi ajutase ani de zile.

— Şi atunci, de ce ai fost de acord cu răpirea cuiva care lucra pentru tine? întrebă Teddy în cele din urmă.

— Pentru că Mats începea să devină o povară. Sebbe a exagerat şi l-a speriat şi după aia s-a dus la poliţie. Era un risc, asta e. Mats devenise un o povară.

— Şi atunci, de ce s-a aruncat de pe feribot?

Kum:

— De fapt, nu ştiu. Poate că tot se mai simţea ca naiba după ce i-au făcut în timpul răpirii.

Teddy se uită urât la el.

---

[82] Du-te naibii! (în sârbă în orig.).

Din nou. Ochii ăia. Îl surprindeau. Îl sâcâiau. Acum, din alt motiv: avea senzaţia că Mazern spunea adevărul. Că, de fapt, nu mințea.

— Ai promis să-mi spui totul. Tocmai am căzut de acord.

— Nu pot să-ți mai spun nimic altceva, pentru că asta-i tot ce ştiu. Dar ți-am promis să te ajut, şi mai există o persoană care ştie. În Palma.

— Cine?

— Du-te acolo şi vezi cu ochii tăi.

Teddy se ridică.

Kum:

— Încă ceva, Teddy. Trage-le-o zdravăn nemernicilor ălora şi din partea mea. Regret că i-am ajutat. Şi că a trebuit să faci tu opt ani de puşcărie.

49.

Unul dintre gardieni, cel care avea tot timpul părul lucios şi mirosea a usturoi, îl duse pe Nikola în cuşca de pe acoperiş. Cătuşele nu erau prea strânse. Credeau că el era de comitet, nu fugise cu Kerim când avusese ocazia. Puteau să se ducă naibii.

Azi: un alt băiat în cuşca de alături. Lui Nikola nu-i păsa cine era. Aproape venise momentul pentru audierea principală. Oricum o să scape din găoaza asta. În cel mai bun caz: o să fie un om liber, cu un zâmbet larg cât E4 de pe cana lui. *În worst case*[83]*:* o să fie într-o dubă de transport, în drum spre închisoare. Cel puţin doi ani, probabil mai mult – şi de data asta n-o să se mai pună problema să fie trimis la delincvenţi minori.

Dar avea un plan.

Raportul preliminar avea 350 de pagini. Venise ieri. Gardianul cu păr lucios bătuse la uşă şi trântise teancul de hârtii pe podea, înainte să apuce el să se ridice. Se uita la *Let's Dance* în reluare.

Nikola: urmase sfatul lui Kerim – nu scosese niciun cuvânt la interogatorii, decât ca să se plângă de cât de dezamăgit era de ei. În schimb, le ascultase întrebările – erau nevoiți să-l întrebe, să-i comunice bănuielile – şi-ncercase să se prindă cât de multe ştiau. Nu-i zisese multe nici măcar lui Emelie. Îi spusese acelaşi lucru pe care-l spusese şi poliției: se aflase în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Dar acum putea săpa mai adânc în dovezile lor, să vadă ce au împotriva lui. Să le combată argumentele. La detalii se pricepea. Marcase paginile,

[83] În cel mai rău caz (în engl. în orig.).

subliniase concluziile anchetei de la faţa locului, rapoartele de la Centrul Naţional de Medicină Legală, raportul făcut de instructorul câinelui. Citise cu atenţie analiza făcută motocicletei, imaginilor de pe camerele de supraveghere şi reziduurilor de explozibili din birou. Un lucru era clar: n-aveau nicio idee despre Chamon. Citi mai departe. Verifică interogatoriile pe care i le luaseră lui, agenţilor de securitate care ajunseseră la faţa locului şi poliţiştilor care-l urmăriseră. Era chiar şi o convorbire telefonică pe care o avuseseră cu Teddy. Doar câteva rânduri.

— Aţi primit vreun apel în ajun de midsommar?
— Nu-mi aduc aminte.
— Putem să vă verificăm telefonul?
— OK.
Notă: inspectorul-şef verifică telefonul martorului Teddy Maksumic şi constată că la data în cauză a fost primit un apel de la 0733-577488 (numărul de telefon al suspectului Nikola).
— Se pare că v-a sunat nepotul, ar putea fi aşa?
— Mda, acum, că spuneţi. Nikola m-a sunat să mă-ntrebe dacă poate să treacă pe la mine.
— Mai fusese la dumneavoastră acasă şi înainte?
— Adică în seara aia?
— Nu, vreau să zic dacă mai fusese vreodată în apartament.
— Nu, niciodată. A ieşit recent dintr-o instituţie pentru delincvenţi minori.

Asta era ceva decisiv. Nikola ştia ce strategie o să adopte la tribunal. Se felicita cât putea că-l sunase pe Teddy. Dacă Emelie îşi făcea bine treaba, ar fi putut să aibă până la urmă o şansă.

Dar, indiferent de proces, era terminat. Scurtul răstimp petrecut în detenţie nu anulase ce-i promisese lui Isak – c-o să aducă banii şi o să afle cine sabotase înţelegerea dintre Metim Tasdemir şi familia Bar-Sawme. Habar n-avea ce să facă. Banii de la ICA erau împrăştiaţi pe jos când căzuse cu motocicleta. Spera că Isak o să dea dovadă de oarecare înţelegere.

Pe de altă parte, slabă speranţă să se-ntâmple aşa. Bătrânul, Gabbe, îi zisese că aproape cumpărase şi el acelaşi tip de armă. Din aceeaşi serie de prototipuri furate din Finlanda. Nu putea fi o coincidenţă. Abrohom Michel. Unul dintre oamenii lui Metim. De la ei trebuie să fi provenit armele. Nikola îi ceru gardianului să sune pe cineva.

Simon Murray veni după câteva ore. Un toc gol la centură. Probabil că predase pe undeva arma.

— Nu credeam că mai vrei să vorbeşti cu mine.

Nikola:

— Nu vreau. Dar vreau să fac o înțelegere…

Simon se așeză vizavi de el. Azi era nebărbierit, într-un fel, arăta mai în vârstă decât ultima dată când se văzuseră – poate din cauză că firele de păr de pe bărbie aveau cu totul altă culoare decât părul din cap – erau de un alb strălucitor.

— Am citit raportul preliminar. Ai încercat să mi-o tragi cu Chamon. Ai zis că l-au prins, dar nu era așa.

Nikola se gândise bine. Acum atacul era cea mai potrivită abordare. Murray: întotdeauna încercând să facă pe polițistul bun, dar fusese o greșeală să mintă în legătură cu Chamon. Îi dădea lui Nikola un avantaj, pentru care va trebui să plătească.

Simon se foi pe scaun.

— Îmi pare rău. Am greșit, cred, nu știam de fapt totul. Nikola trecu direct la subiect.

— Pe dracu'. Știai foarte bine ce faci. Dar am o întrebare pentru tine: vrei să fii polițaiul care face o descindere la cea mai mare ascunzătoare de arme din Södertälje?

— Zi-mi mai multe.

— Depinde de ce ai de oferit.

Un moment de cumpănă. Voia să vadă dacă Murray era dispus să negocieze, să intre în joc. Să ocolească regulile ca să obțină ceva. În fond: cine era, mai exact, Simon Murray?

— Zi-mi mai multe, repetă Simon.

— Dacă îți spun locul unde se află o armă, și locul ăla are legătură cu mine, poți să nu iei în considerare asta?

— Ai zis cea mai mare ascunzătoare de arme din Södertälje și acum vorbești despre o singură armă?

— Poți să prinzi peștele cel mare dacă ești dispus să-i dai drumul peștișorului.

— Aha, deci asta e.

Simon Muray se cufundă în tăcere. N-avea fire albe doar în barbă. Polițaiul care stătea vizavi de el avea șuvițe de păr cărunte pe tot capul. Lui Nikola aproape că-i păru rău pentru el – un om care încărunțise prematur, care n-ajunsese niciodată să aibă parte de distracție, care nu înghițise decât porcării de la unii ca el. Care muncise din greu pentru stat, fără să fie măcar în stare să *viseze* la o viață de lux.

— Ce zici?

— Nu pot să-ți promit nimic. Dar, dacă-mi spui, ai cuvântul meu că n-o să raportez atâta vreme cât rămâne așa, între noi.

Nikola făcu pasul. Acum e acum. Se arunca în gol. Nu mai era vorba doar să dezvăluie ceva despre el. Avea de gând să vorbească despre alţii. Se-ntreba dacă şi asta se punea ca turnătorie.

— Există o armă automată, o pușcă de asalt – un Rk 62 – în subsolul meu, zise el. Nu-i a mea, dar acolo o s-o găsești. Și dacă faci o descindere la locuința unei anumite persoane, o să găsești o grămadă minunată în subsolul *acesteia.*

— De unde știi?

— Nu întreba. Știu și gata. Iar chestia din subsolul meu – aia e peștișorul.

— Unde-i ascunzătoarea?

— Întâi uită-te în ochii mei şi zi-mi dacă avem sau nu o înțelegere.

50.

Avionul SAS urma să decoleze în 30 de minute. Palma de Mallorca. De mai mult de 50 de ani, destinaţia de vis a suedezilor: erau zboruri permanente în direcţia asta.

Lângă ea, la cafeneaua din faţa porţii 13, stătea Teddy. Cafeaua şi *smoothie-ul* pe care le cumpăraseră adineauri costaseră 94 de coroane. În oraş puteai să mănânci un prânz decent la preţul ăsta, dar aeroporturile erau aeroporturi. Dacă Emelie n-ar fi fost aşa grăbită şi n-ar fi avut o asemenea durere de cap, s-ar fi uitat la parfumuri, alcool şi genţi Samsung; şi-ar fi cumpărat ceva. O regulă nescrisă: când călătoreşti, e de aşteptat să faci cumpărături în mod iraţional.

Îl sunase pe Teddy cu două ore înainte. De data asta, îşi ascunsese numărul, ca să nu vadă că e ea – răspunsese.

— Chiar trebuie să stăm de vorbă, spusese ea.

— Poate, dar sunt în drum spre Arlanda în momentul ăsta. Plec spre Mallorca în două ore.

— Ce faci acolo? Nu poţi să-ţi iei vacanţă acum.

— Chiar crezi că-mi iau vacanţă?

— Vin eu la tine, atunci.

Nu prea ştia de ce o făcuse. Poate că era doar extenuată de toate. Şi, de fapt, era în concediu de la serviciu, încă mahmură după petrecerea de aseară a lui Magnus. Oricum. Chiar trebuia să-l vadă.

Plătise biletul la aeroport. SAS Plus: clasa business în versiune nouă – îi ziceau altfel, dar cereau exact acelaşi preţ gras.

Teddy îi spuse că s-a întâlnit cu Lillan. Şi Kum.

— Sper că nu i-ai făcut vreo tâmpenie, zise Emelie.

— A avut parte de altele şi mai rele, răspunse el. De fapt, i-am dat cam toţi banii lui McLoud.

Încercară să se concentreze în scurtul timp de dinainte să decoleze avionul şi să fie înghesuiţi între urechi curioase.

Avionul începu să ruleze pe pistă, în timp ce afară se revărsa ploaia. Picăturile izbeau asfaltul ca nişte mici bombe, iar cerul era mai cenuşiu decât costumele de caşmir ale lui Magnus Hassel. Emelie se trezi gândindu-se că fermierii de acasă, din Jönköping, sunt probabil în al nouălea cer.

Nu le dăduseră locuri alăturate, dar cele de lângă Emelie erau libere. Se gândi să-l cheme pe Teddy să stea cu ea, dar se hotărî să n-o facă. Poate i se părea deja că e insistentă, pentru că se ţinea după el până la Palma.

Se lăsă pe spate în scaun – încercă să doarmă. Încă mai simţea mahmureala, sau ce-o fi fost, ca o tobă mare pe care i-o bătea cineva în cap.

Îl sunase şi pe Magnus. O convorbire scurtă – mult prea scurtă, poate.

— Mulţumesc pentru petrecerea de ieri. A fost minunată.

— Mulţumesc. Mă simt cam greoi azi, ca să zic aşa, heh. A fost în regulă barca la întoarcere?

— Da, categoric.

Îşi aminti cum vomitase în piscina lui – Jossan îşi folosise jacheta să cureţe apa şi să culeagă de-acolo particulele.

— A fost cu 70 la sută reducere pe Net-a-Porter, aşa că nu contează, zisese ea.

— M-am gândit la ce ai zis tu, despre New York, îi spuse Emelie lui Magnus.

— Mda?

— Nu pot să merg, îmi pare rău. Am alte planuri pentru vară.

— Ce planuri?

— Cred că i-ai putea spune un fel de job. Cam asta în principal.

— înţeleg, mă rog, n-o să te presez. Dar chiar cred c-ar fi fost un curs perfect pentru tine, iar New York-ul… Mie-mi place NYC, ţie nu?

Patru ore şi jumătate mai târziu. Era cinci şi jumătate după-amiaza. Căldura umedă îi lovi ca un zid când coborâră din avion la Palma de Mallorca.

Nu-şi bătură capul să se cazeze la hotel; n-aveau decât bagajele de mână. Şi, dacă lucrurile mergeau conform planului, ar fi putut să se vadă cu persoana care ştia mai multe chiar în seara aceea şi să plece a doua zi dimineaţă.

— Te-am citat ca martor, zise Emelie. Pentru că te-a sunat Nikola.

— Pare de bun-simţ. Dar o să spun ce s-a întâmplat, nimic altceva.

— La ce te aşteptai?

— Eşti avocat. Crezi că justiţia e un joc.

Emelie privea Palma prin geamurile coborâte ale taxiului. Drumul de coastă: natură dual㠄. În dreapta: întâi, catedrala – enormă. Apoi: inima pitorească a oraşului vechi. În depărtare, capcanele pentru turişti scăldate în soare. Baruri de *sangria* şi gelaterii. Mai departe, pe drum: clădiri vechi anoste amestecate cu hoteluri ostentative. Iar în stânga, bărcile. Deveneau din ce în ce mai mari pe măsură ce se-ndreptau spre vest. Bărci de pescuit autentice şi şalupe cu cabină înlocuite de bărci mari de familie, care ar fi arătat ca nişte fiare vechi dacă ar fi fost andocate în arhipelagul Stockholm. Şi, în cele din urmă, iahturile – erau imense. Emelie nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Arătau mai degrabă ca feriboturile spre Finlanda decât ca nişte vase private.

— Teddy, de ce m-ai evitat în ultima vreme? întrebă ea.

Acum era rândul lui Teddy să se întoarcă spre geam.

— Pentru că ai fost aşa de ofticată din cauza poveştii cu McLoud.

Emelie încercă să-şi aducă aminte, dar apoi, aproape fără să se gândească, spuse:

— Am fost foarte furioasă pe tine. S-ar putea să mai fiu. Dar ştii, de fapt, de ce?

— Nu.

— Pentru c-am fost dezamăgită de foarte multe ori până acum de oameni iresponsabili care se pun pe ei înşişi pe primul plan. Iar cu tine… nu ştiu, presupun că am sperat că o să fii în stare să te ţii departe de fosta ta viaţă. Să te lipeşti de noua ta imagine. Să rezişti, ştii?

Coborâră din taxi. Senzaţia în reluare: din nou căldura.

Carrer del Bisbe Miralles. Numărul 19. Teddy ştia unde merg. Un zid zugrăvit în alb. O vilă gălbuie în spatele lui. O piscină ornamentată de-a lungul unei laturi a clădirii. Emelie transpira. Curgeau apele pe ea, peste tot – nu apucase să se schimbe înainte să plece din Stockholm, doar îşi înhăţase paşaportul, câteva perechi de chiloţi, un tricou şi o periuţă de dinţi şi sărise într-un taxi.

La poartă erau o sonerie şi o cameră video mică. Teddy ţinu apăsat butonul.

Auziră o voce:

— *Buenas tardes. Cómo puedo ayudar?*[84]

Teddy răspunse într-o engleză nesigură.

— Am vrea să-l vedem pe proprietar. În legătură cu Mats Emanuelsson.

[84] Bună ziua. Cu ce vă pot fi de folos? (în sp. în orig.).

Bărbatul din cealaltă parte răspunse într-o engleză stricată.

— Scuze, nu acasă. Mâine puteţi veni înapoi?

— E important, zise Teddy. Şi cine stă aici ştie deja că vin. Puteţi să-l sunaţi, să-i spuneţi că aştept?

După zece minute, auziră iar vocea.

— Nu, azi nu. Mâine. Zece. Veniţi atunci.

Hotelul Pere Antoni se afla la celălalt capăt al Palmei, acolo unde bărcile erau din nou micuţe. Emelie nu ştia de ce alesese Teddy o cameră tocmai aici, dar se dovedi că proprietarul hotelului era suedez: tipul musculos de la recepţie le vorbi cu un puternic accent de Skåne. Era instructor de yoga, le zise.

— Dacă vă interesează, e un curs de Mysore mâine dimineaţă, la şase şi jumătate.

Judecând după decor: un hotel *boutique,* nu *extrem de* stilat, dar de bun-gust. O senzaţie de Mediterana, cu o notă scandinavă. Culori pale, mobilă de bambus, podele de piatră răcoroase, lămpi de alamă pe tavan.

— Micul dejun se serveşte la ora 7 în fiecare dimineaţă, zise recepţionerul bronzat când le înmână cardul de acces. Şi, dacă sunteţi interesaţi, oferim o sesiune de CrossFit după aceea, la ora nouă.

— Pot să rezerv o cameră single? întrebă Emelie.

Recepţionerul păru surprins.

— A, am crezut că sunteţi împreună. Nu sunt sigur că mai avem altă cameră liberă, dar o să văd ce pot face.

Mâncară la restaurantul de alături. Calamar şi creveţi în usturoi. Pâine albă într-un coş pe masă. O sticlă de Rioja. Emelie îşi scoase pantofii şi-şi lăsă picioarele să atingă pământul de sub masă. Pietrele de pavaj erau calde încă.

Încercară să pună cap la cap ce ştiau. Să-şi structureze teoriile. Să-nţeleagă clar faptele.

Mats: spăla bani pentru mafia iugoslavă, era un om care lucrase pentru sau cu Sebbe ani de zile înainte să-şi însceneze propria moarte. Probabil că lucrase cu Forum Exchange şi cu Stig Erhardsson. Acum nouă ani, acasă la familia Emanuelsson avusese loc un incendiu – tot nu ştiau nimic despre cauza acestuia. Dar, după câteva săptămâni, Mats fusese răpit. Iar motivul din spatele răpirii părea să fi fost obţinerea unui computer. Tot nu ştiau dacă afacerile lui Mats cu Sebbe aveau vreo legătură cu răpitorii. Sau de ce decisese Mats să se ascundă cinci ani mai târziu, convingând pe toată lumea că e mort.

Mats era speriat, ducea o viaţă pe fugă, deşi nu putuse suporta să nu-şi mai vadă copiii. Asta era firesc. Cabana din Värmdö era un fel de refugiu, un

loc unde-i putea vedea pe Lillan şi Benjamin. Dar cineva se dusese acolo şi-ncercase să-i atace. Poate chiar reuşise. Poate că Mats era mort. De-a binelea de data asta.

Trebuie să fi avut o legătură cu reţeaua aceea; Emelie împărtăşea convingerea lui Teddy. Nu Mazern se ocupase, era doar comisionar, ca şi Teddy, pentru cine o fi fost liderul. Într-un fel, nu descoperiseră nimic valoros. Totul se-ntorcea direct de unde porniseră.

În piaţetă erau trei restaurante. Sunetul apei care lovea ţărmul, o briză caldă venind dinspre Mediterana. Zăreau mici ace de lumină în depărtare – probabil de la bărci chiar mai mari decât cele pe care le văzuseră azi, ancorate undeva în beznă.

Mai fusese aici şi înainte, cu părinţii, când avea 11 ani. Magaluf: nu era departe de Palma. Singura ei amintire limpede din excursia aceea era că taică-său aproape că se înecase în piscina hotelului. Sărise să-l salveze un turist german: îl trăsese afară din apă ca pe un şobolan înecat. Rămăsese în cameră tot restul vacanţei, dându-şi pasienţe şi ascultând radioul.

Era ora 11 seara. Teddy plăti nota. Se-ntoarseră la hotel, iar recepţionerul le spuse că, din păcate, nu mai sunt camere libere.

— Atunci, poate ar trebui să încerc să găsesc o cameră la alt hotel, zise Emelie.

Teddy îi luă geanta.

— La ora asta, noaptea? O să cer un pat pliant şi poţi să dormi la mine în cameră.

Camera era drăguţă: curată. Pereţi deschişi la culoare, un pat cenuşiu-şters, boxe de iPhone încastrate în lemn închis. O terasă care dădea spre curtea hotelului, barul exterior şi piscina de dedesubt.

Bărcuţele din port se legănau în suflul brizei. Emelie stătu acolo o vreme, privind marea.

Teddy se ocupa să facă patul suplimentar. Purta doar un tricou şi boxeri, iar în lumina caldă a veiozelor părea incredibil de puternic, ca un supererou din desene animate, sătul să tot salveze lumea. Mişcări atât de calme şi de simple – o pace care se răspândea în cameră. Era cât se poate de departe de a fi genul ei – puşcăriaş, fost infractor profesionist, încă pe jumătate nebun. Dar îşi dădea seama că nu-i fusese niciodată teamă să rămână singură cu el, indiferent de cât de periculos ar fi fost el.

Întunericul nu era copleşitor. Părea să ofere siguranţă. Totuşi, în cameră era o oarecare tensiune. Asculta răsuflarea lui Teddy, felul cum se sucea şi se-ntorcea în patul pliant – scârţâia. Emelie nu putea dormi.

Şi auzea: nici el nu putea dormi. Şi el stătea treaz.

Avusese ceva tupeu cu câteva săptămâni în urmă: „Nu vrei să rămâi, nu?”. Nu putea să-nțeleagă de ce fusese așa de directă.

Încercă să alunge gândurile astea din minte. Să treacă mai bine în revistă cazul lui Benjamin. Al lui Nikola. Toată povestea cu Mats. Se gândi la mâncarea din seara asta, la usturoi – poate că de-asta nu putea să doarmă. Era și cald în cameră: ar putea să dea mai tare aerul condiționat, dar deja bâzâia zgomotos. Se gândi la cel cu care se vor întâlni dimineață. Văzu imaginile: hambarul, în flăcări. Până când nu mai putu.

— Ești treaz?

— Mda, șopti el.

— Îți scârțâie patul. Poate e mai bine să vii încoace.

Îl auzi ridicându-se, trei pași ușori pe podeaua acoperită de covor. Trupul lui cald lângă al ei.

Degetele lui Emelie îi atinseră obrazul: barba ca șmirghelul pe vârfurile degetelor.

Zidul zugrăvit în alb. Clădirea gălbuie din spatele lui. Din nou Carrer del Bisbe Miralles, numărul 19. A doua zi dimineață. Ora zece fix – exact cum spusese vocea din interfon.

Soarele era deja apăsător în Palma. Emelie era obosită. Nu adormiseră până pe la 4. Se prinseseră unul de celălalt de parcă n-ar fi vrut să-și mai dea drumul niciodată. Și-o trăseseră de parcă era ultima dată când mai puteau simți atingerea altei persoane.

Porțile se deschiseră. Veni să-i întâmpine un bărbat scund, cu mustață.

— *Por favor, síganme*[85].

Intrară în vilă. Din exterior, Emelie crezuse că are două etaje, dar acum văzu: grandoarea din interior era izbitoare; plafoanele erau la cel puțin cinci metri înălțime. Pereți de piatră galbenă, sculpturi și alte obiecte pe piedestaluri, măsuțe și vitrine. Pe pereți, erau oglinzi și candelabre vechi. În antreu era o fântână micuță de marmură. Perne cu imprimeuri cu model de leopard și tigru pe canapea. Emelie nu mai văzuse niciodată așa ceva: era o senzație de lux de care nici chiar casele lui Bosse sau Magnus nu se apropiau.

De ei se apropie o femeie. Părea să aibă cam aceeași vârstă cu Emelie. Avea părul brunet scurt, haine albe de in și șlapi în picioare. Ochelari de soare care-i acopereau ochii. Sânii îi erau apăsați sub bluză – păreau nefiresc de mari.

— Bună, zise ea în suedeză. Credeam că vii singur, Teddy.

— Tot ce știu eu, știe și Emelie Jansson. Sper că e în regulă.

---

[85] Vă rog să mă urmați (în sp. în orig.).

Femeia o măsură pe Emelie din cap până în picioare. Apoi dădu din cap.

51.

Se aşezară sub o pergolă de lângă piscină.

Teddy nu scoase o vorbă, doar se holba la femeie. Avea ceva familiar, dar nu putea să spună ce. Poate că semăna cu cineva.

— Vreţi ceva de băut? întrebă ea.

Emelie ceru un suc. Teddy, apă. Îi servi bărbatul cu mustaţă.

Teddy era obosit. Emelie lăsase garda jos aseară. Nu păruse să fie vorba *doar* despre sex, dar poate că-şi făcea iluzii. Îşi dădu seama că-şi dorise asta de foarte multă vreme. Nu prea vorbiseră, dar păruse în regulă. În felul lor, erau pe aceeaşi lungime de undă.

Femeia sorbi din paharul cu gin tonic.

— Mă întrebam ce dracu' mai pui la cale.

Suedeza ei nu suna întru totul firesc – poate că stătuse în străinătate aşa de mult, că-i afectase pronunţia. Dar apoi îşi dădu seama ce era: avea accent sârbesc. Nu-şi dădea seama cum de nu se prinsese.

— Ce vrei să zici?

— Exact ce am zis. Ai incendiat un garaj şi ai dat atacuri prin tot Stockholmul ca un tâmpit. Atrăgând toate felurile de mizerii şi atenţia asupra ta. Ce pui la cale?

— Cine eşti tu să mă întrebi aşa ceva?

Femeia din faţa lui se holba, probabil, la el din spatele ochelarilor de soare.

— Nu mă recunoşti?

Accent sârbesc. O femeie care părea să aibă vreo 30 de ani, o femeie pe care categoric o recunoştea. Ar fi trebuit să-şi dea seama – dar mintea îi era goală.

— Ai tras în tata şi vrei să afli detalii despre Mats Emanuelsson, dar nu ştii cine sunt eu?

Cu asta, în capul lui îşi găsiră locul toate piesele. Era mult mai tânără când o văzuse ultima dată, la o petrecere la Clara's, cu mulţi ani în urmă. Femeia care stătea în faţa lui era Michaela Mazer-Pavić.

— Eşti fata lui Kum. Vrei să ştii de ce-am făcut eu ce-am făcut sau vrei doar să te auzi vorbind?

Michaela îşi ridică ochelarii. Avea ochii roşii; părea obosită.

— Ia-o uşurel, zise ea. Spune-mi ce se-ntâmplă.

Teddy îi explică pe scurt ce-i spusese şi lui Kum. Că Benjamin Emanuelsson era reţinut pentru crimă, ce reuşiseră să afle singuri, ce le spusese Kum.

— Ştiam că tatăl tău are nişte informaţii, dar n-o să vorbească de la început, aşa că n-am avut de ales şi a trebuit să-l oblig să iasă la lumină, zise el. După care mi-a zis că tu ştii mai multe.

Michaela strigă după bărbatul cu mustaţă.

— Miguel, *puedo conseguir otro? Gracias!*[86]

Micuţul ei valet era rapid. În mai puţin de un minut, pe masă se afla un alt gin tonic.

Când Teddy termină, Michaela se lăsă pe spate.

— Păi, tot ce ţi-a spus tata e adevărat.

Paharul părea îngheţat.

Începu să vorbească. Despre cum Mats avea obligaţii faţă de Sebbe din cauza datoriilor la cărţi. Cum îi ajutase cu banii, pe lângă jobul lui normal. Cum fusese asistenta şi supervizorul lui. Fuseseră vremuri nebune: sistemul n-avea nicio şansă în faţa metodelor lor – UE, SUA şi autorităţile suedeze erau mici copii pe lângă ei. Iar Mats era forţa motrică, rotiţa zimţată şi lubrifiantul şi le făcea pe toate să meargă ca unse.

— Dar apoi a încercat să ne-o tragă. Sebbe a luat-o razna şi voia să-l sperie. Le-a dat foc la casă. Planul nu fusese niciodată să fie şi Mats în apartament, dar, nu ştiu de ce, în ziua aia a dat fuga acasă. Sebbe a fost cel care a sunat la pompieri, pentru că omul nostru trecuse pe lângă Mats în casa scării. Acolo s-a întâmplat ceva, după incendiu. Nevasta lui Mats, Cecilia, a găsit ceva pe un computer şi l-a obligat să se ducă la poliţie. Apoi, după câteva săptămâni, a fost răpit. La ordinele tatei. De către tine.

Teddy încă îşi mai ţinea paharul în mână şi-şi dădu seama că nu băuse nicio picătură.

— Ştiu despre computer. Dar cum au ajuns fişierele pe el? De unde le avea Mats?

— Nu prea ştim. Mats n-a zis niciodată. Dar credem că le-a luat de la cineva care avea legătură cu un tip căruia îi ziceam Peder.

— Cine-i ăsta?

— Peder Hult îl chema. Am făcut afaceri cu el o vreme. Mats era contactul lui. Dar Hult era aşa de-al naibii de secretos, că nu ştim mare lucru despre el. Nici măcar nu sunt sigură că-l chema Hult. După răpire, Mats a refuzat să mai lucreze cu el.

[86] Poţi să-mi mai aduci unul? Mulţumesc! (în sp. în orig.).

— Dar cum putea să ştie cineva că nevasta lui Mats îl strângea cu uşa să se ducă la poliţie?

— Ne-am întrebat şi noi. Dar ştii cum sunt poliţaii în Suedia. Probabil c-a fost o scurgere de informaţii. Cineva din interior a vândut informaţii. Presupun că, dacă-i plăteşti mai bine, n-or să se mai poarte ca nişte nemernici lacomi.

Michaela făcu o pauză, dându-le timp să priceapă ce spusese. Apoi continuă:

— Mats s-a întors, totuşi, a lucrat pentru noi ani de zile după aceea. Dar apoi s-a întâmplat ceva, care l-a făcut să se arunce de pe feribotul ăla.

Teddy se aplecă în faţă pe scaunul lui de trestie.

— Ştim că nu s-a sinucis.

Michaela dădu din cap.

— Mda, mi-a spus tata că ştii.

— Deci ce vreau eu să ştiu este de ce. De ce a trebuit să-şi înscenеze propria moarte?

Michaela sorbi din băutură.

— Nu ştiu.

— Şi cine l-a ajutat?

— L-am ajutat amândoi.

— Amândoi?

Michaela părea descurajată.

— Sebbe Petrovici şi cu mine. Am făcut o chestie pe care o numeam *Stockholm Delete.* Ştii ce înseamnă? Uneori avem nevoie să dispară oameni din câte o companie, aşa că mai aranjaserăm lucruri dintr-astea şi înainte. Dar, în principal, Sebbe a fost cel care l-a ajutat. El e cel care ştia de ce era nevoie de aşa ceva. Pe mine m-a ţinut deoparte. Cu cât ştiam mai puţin, cu atât mai bine.

— Deci Sebbe l-a ajutat pe Mats să-şi înscenеze propria sinucidere?

— Mda.

— Unde e acum?

Michaela trase aer în piept.

— Nu ştiu nici măcar dacă mai trăieşte. Mă tem că s-ar putea să fie cel pe care l-au mătrăşit în Värmdö. Tipii ăştia sunt clar dispuşi să facă orice ca să nu lase să se afle beleaua aia.

Cercurile întunecate de sub ochii ei părură dintr-odată fără fund.

— Sau poate că pe Mats l-au ucis. Poate că a fost eliminat de-a binelea, de data asta. N-am mai avut veşti de la niciunul dintre ei de-atunci.

Poliţia din comitatul Stockholm

Interogatoriul informatorului „Marina”, 20 decembrie 2010
Anchetator: Joakim Sundén
Locație: centrul Högdalen

Notă 6 (partea a treia)

Transcrierea convorbirii (continuare)

M: Exact cum a zis Sebbe, şeful acela a luat legătura cu mine. Era în 2008. S-a dovedit că era Stig Erhardsson. Nu mai ştiam nimic de el de aproape trei ani. Şi nu mai era doar director de filială, se mutase – acum era director executiv la o chestie numită Forum Exchange, al doilea lanţ de schimb valutar din Suedia. De fapt, făceam deja prin ei o parte din transferurile şi retragerile noastre de numerar.

Ne-am întâlnit la sediul lor central de pe Vasagatan. La parter era cea mai mare filială, dar mai sus în clădire aveau băieţii cu cifrele – egalii mei, practic – şi conducerea.

Stig a coborât să mă-ntâmpine la recepţie. Era mai plinuţ decât ultima dată când ne văzuserăm şi avea bărbuţă, îi stătea bine.

M-a condus în biroul lui. Era golaş, minimalist. Nimic pe pereţi, nimic pe birou – nici măcar un computer. Singurul lucru care arăta că e biroul lui Stig era o fotografie înrămată care stătea pe pervaz. O fetiţă îmbrăcată în rochie, cu o panglică în păr. Semăna leit cu taică-su. Poza dădea un aer puţin mai personal încăperii, dar eram sigur că, în mod normal, participa la întâlniri în sălile de conferinţă.

Întâi ne-am văzut de amabilităţile obişnuite.

Apoi, Stig a coborât vocea.

— Înţeleg că iar eşti implicat în nişte tranzacţii efectuate prin noi.

Nu ştiam dacă era o ameninţare sau o promisiune prudentă. La vremea aia, Michaela şi cu mine n-ar fi trebuit să devenim deloc vizibili în operaţiuni.

— Poate, am zis.

— Cred că e minunat c-aţi decis să ne folosiţi aşa de des. Şi mi-ar face plăcere să văd că ne folosiţi şi mai mult serviciile. Aşa că am o propunere.

Acest Stig era un om diferit de cel pe care-l cunoscusem înainte. M-am gândit cum râseseră Sebbe şi Michaela de cămaşa lui transpirată. Cum discutaseră despre distrugerea Merţanului lui scump. Totuşi, acum era relaxat şi încrezător, ca un boxer de categorie grea înaintea primei runde.

— Pot să-ţi garantez un proces mult mai direct decât eşti obişnuit, fără probleme, fără întrebări inutile. Scânteiuţele mele pot să rezolve totul.

— Scânteiuţe?

— Mda, fetele de la birou. Sunt foarte drăguţe şi e foarte simplu să faci treabă cu ele.

— Sună foarte interesant.

Stig se scărpină în barbă.

— Dar noi doi va trebui să găsim un fel de înţelegere reciproc avantajoasă.

— Bineînțeles. Cum or să funcţioneze lucrurile, din punct de vedere strict teoretic?
Am discutat câteva minute despre detaliile practice. La fereastră începu să coboare o tendă cu temporizator.
— Oamenii tăi trebuie să folosească formularea asupra căreia am convenit dinainte, zise el. Hai să zicem că asta o să fie cheia ta.
— Sunt numai ochi şi urechi.
— Prima dată, omul tău trebuie să spună că vrea totul pus într-un plic, într-o pungă de plastic albastră. Putem face mici variaţiuni după asta, dar haide să fie aşa prima dată. E singurul lucru important, să spună asta. În privinţa Ceciliei, situaţia era destul de liniştită. Mă mutasem de acasă la câteva săptămâni după ce-mi spusese că vrea să divorţeze. Mi-am dat seama repede că se gândise la asta de ceva vreme. Sau, de fapt, că se hotărâse cu un an în urmă şi de-atunci tot amânase. În mod evident, copiii erau supăraţi. Lillan resimţise cel mai greu vestea – nu putea să-nţeleagă de ce mami şi tati nu mai pot să stea împreună. „Nici măcar nu vă certaţi", a zis ea. „Nu ca mama şi tatăl lui Axel şi Ebba – tot timpul ţipă unul la altul".
Dar asta era problema, m-am gândit eu, sau aşa vedea lucrurile Cecilia. Începuserăm o călătorie împreună, dar în ultimii trei ani merseserăm în direcţii atât de diferite, că nici nu ne mai zăream unul pe celălalt.
Am găsit un apartament în Östermalm. Nu mai era vorba de sume mici într-un plic de la Sebbe. În fiecare lună, mă asiguram că transfer cel puţin 50.000 de euro în diferite conturi pe care le controlam în Elveţia, în Isle of Man sau Dubai.
Încă mă mai vedeam cu Benjamin şi Lillan din două în două săptămâni, de joi până duminică. Petreceam câte o seară tihnită acasă sau mergeam la film. Uneori, mergeam cu toţii la grajdurile lui Lillan şi o ajutam cu caii. Singura parte grea erau serile de duminică, atunci când se-ntorceau la Cecilia. Detestam să rămân fără ei.
După o vreme, a venit momentul primelor noastre tranzacţii noi prin Forum Exchange. M-am aşezat la biroul de la Clara's. Era zece dimineaţa, iar filiala de pe Vasagatan tocmai se deschisese. Ăsta era momentul când era cea mai puţină lume. Maxim promisese să mă ţină la curent la telefon.
— I-am zis de o sută de ori ce are de făcut. Crede-mă, zisese el. Smurfuleţul o să se ducă la ghişeu şi o să ceară o mapă rigidă de plastic. Intră acum. Sunt la vreo 200 de metri.
Aşteptam toţi la telefon. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.
— Vezi ceva? am întrebat la un moment dat.
— Nici de-al naibii. Ninge.
Minutele treceau. M-am gândit ce viaţă bună aveam, în pofida tuturor celor întâmplate. Finanţele erau solide – chiar dacă se aflau toate în străinătate. Tocmai petrecusem un weekend minunat cu copiii. Cu Cecilia practic nu vorbeam niciodată, în afara ocaziilor când trebuia să hotărâm orele la care să lăsăm copiii. Era exact cum îmi doream.

— Se întoarce acum, a zis Maxim.
— Cum arată?
— Normal. Gura pungă, dinţi cariaţi, privire împăienjenită.
— Ce?
— Glumeam. Stai o clipă.
Fiecare secundă părea că durează o veşnicie.
Am auzit un foşnet şi o conversaţie neclară între Maxim şi altcineva, speram că era smurful.
Maxim reveni la telefon.
— Da, patru milioane cash în opt plicuri, fiecare într-o pungă de plastic foarte *moale.* Codul funcţionează. Bancnote noi de 500. Şi smurful nici n-a trebuit să completeze vreun formular despre scopul retragerii. Să trăim!
Era incredibil. Fără întrebări, fără formulare de completat, fără aşteptare – fără porcăriile gen *cunoaşte-ţi clientul.* Mă simţeam senzaţional. Endorfine. Simţeam efectul – ca atunci când umflam potul la poker.
Atunci am început cu adevărat să ne punem în mişcare. După trei luni, am lăsat una dintre companiile noastre să cumpere un Mercedes AMG GTS şi l-am închiriat – pe zero coroane – prietenului nostru Stig Erhardsson, în semn de mulţumire pentru ajutor. Era de două ori mai scump decât Merţanul pe care i-l lovisem înainte de prima întâlnire.
În următorii câţiva ani, am mutat cinci sute de milioane de coroane prin filiala din Vasagatan. Înţelegi? *Cinci sute de milioane.* Toţi cei cu care lucram şi-au transferat banii pe acolo. Erau implicate sute de companii, majoritatea din domeniul construcţiilor, dar aveam până şi restaurante, hoteluri, curăţătorii, firme de ajutor casnic, şcoli, securitate, săli de forţă şi de publicitate. Procesul era simplu, baza de clienţi era uriaşă.
Să zicem, de exemplu, că un antreprenor construia un complex de locuinţe în oraş. Antreprenorul angaja o grămadă de alte firme – tâmplărie, beton, prefabricate, electricieni, instalatori şi orice mai avea nevoie. Firmele astea urmau să fie facturate de companii pe care le inventaserăm noi, cel mai adesea companii de recrutare pe hârtie. Firmele plăteau facturile şi, astfel, obţineau costuri deductibile şi TVA-ul aferent. Companiile noastre mutau apoi banii pe diferite canale, în principal prin bănci şi firme din ţările baltice, dar uneori şi prin Dubai – sau Luxemburg, Liechtenstein şi Channel Islands, dacă aveam de-a face cu chestii mai importante. După aceea, trimiteam banii înapoi prin diferite tranzacţii, împrumuturi fictive, plăţi pentru activităţi de consultanţă imaginare ori achiziţii de proprietăţi în Est. Sau îi transferam, pur şi simplu, fără explicaţii prin biroul de schimb valutar de pe Vasagatan, unde smurfii noştri retrăgeau cash şi-l predau aproape integral firmelor de construcţii, care foloseau după aia banii ca să plătească salariile oamenilor, *fără* vreun impozit inutil.
Toţi cei implicaţi aveau de câştigat din sistemul ăsta. Compania omului nostru, Erhardsson, a câştigat de la noi aproape 20 de milioane din taxe de retragere. Antreprenorii puteau folosi oameni pentru care plăteau mai puţin. Firmele de

construcţii puteau evita să mai plătească taxele pentru angajaţi şi recrutau oameni cu mai puţini bani. Iar oamenii înşişi evitau plata impozitelor şi câştigau mai mult. Iar noi luam 15 la sută pentru servicii.

Dar banii adevăraţi veneau din achiziţia de opţiuni. După criza financiară din 2008, preţurile la bursă scăzuseră şi o mulţime de companii deveniseră brusc proprietăţi dezirabile. Oricum mă-ntâlneam tot timpul cu bancheri, auditori şi avocaţi, nu în ultimul rând şi cu Stig Erhardsson, şi să zicem că trăgeam cu urechea. Ascultam toate zvonurile pe care reuşeam să le prind, îndreptam discuţiile încotro voiam eu. Nu mulţi dintre cei cu care mă-ntâlneam lucrau cu adevărat la nivelul necesar, pentru companii listate, dar mulţi dintre ei ştiau oameni care ştiau alţi oameni. Şi, din nou – în fiecare tranzacţie erau implicaţi aşa de mulţi, că era imposibil să se păstreze secretul.

Aşa că invitam la cină oamenii potriviţi. Am mers la Londra şi i-am dus pe auditori la meciuri din Premier League, am aranjat excursii de weekend la Grand Prix-ul din Monaco împreună cu un grup de contabili-şefi. Ai auzit vreodată de aproape zgomotul făcut de o maşină de F1?

JS: Nu cred. Puternic, bănuiesc?

M: Sună de parcă e conceput să-ţi facă rău. Oricum, eram în cărţi când a fost preluat K-Med. Ştiam despre zvonurile privind achiziţia AstraZeneca – nu s-a întâmplat, de fapt, niciodată, dar tot au crescut preţurile. Eram bine pregătit în toamna trecută, când Custia a făcut oferta pentru JK Display. A venit şi Stig Erhardsson în câteva excursii cu noi.

Aveam legături în Luxemburg şi firme paravan în Liechtenstein. Autorităţile de-acolo încercau să controleze totul – ar fi reacţionat dacă vedeau pe cineva cumpărând dintr-odată cantităţi mari de opţiuni. Totul trebuia făcut prin intermediari, cântărit şi planificat cu grijă.

Benjamin se descurca mai bine la şcoală. Lillan îşi iubea caii. Sebbe se asigura că am o grămadă de bomboane, cum le spunea el. Pastile care mă făceau fericit. Michaela mă ajuta să-mi înnoiesc garderoba, din când în când. Băieţii voiau mereu să ies cu ei, dar nu mergeam decât când eram în străinătate. În Suedia preferam să rămân anonim. Ca să nu mă lungesc: uneori îmi spuneau Regele. Magicianul. *Mr*. *Gold*. Îmi trăiam viaţa.

Totuşi, uneori mă-ntreb ce fel de viaţă era aia. Apartamentul ne fusese incendiat, iar eu fusesem răpit şi torturat. Îmi schimbam telefonul o dată pe săptămână, mă ocupam de sute de firme pe an, înghiţeam Losec[87] şi MDMA[88] doar ca să pot să mă descurc cu ulcerul şi psihicul meu terminat.

Tot ce făceam, făceam pentru copii, nu pentru altcineva. Pentru ca Lillan şi Benjamin să nu ajungă niciodată să aibă datorii, ca mine. Şi totuşi… adică, rahat… toate porcăriile prin care trecusem se răsfrângeau şi asupra lor. Uneori mă întrebam cum putusem să las lucrurile să ajungă aşa de departe. Fusesem un idiot. Şi, acum două luni, au început să apară primele fisuri.

[87] Denumire comercială pentru omeprazol, medicament antiacid.

[88] Ecstasy.

JS: Ce s-a întâmplat?
M: A murit Maxim.
JS: Cum?
M: Nu ştiu. Nu mi-au spus totul. Dar a luat-o razna ceva, cred că a fost un accident de maşină.
JS: Unde?
M: Pe E4. Era şi Sebbe în maşină. El a scăpat, dar şi-a fisurat nişte coaste şi şi-a rupt mâna.
JS: În regulă.
M: Mmm… şi încă mai e vai de el, şi-mi pare rău de toată povestea. Am lucrat împreună ani de zile. Maxim mă făcea să râd.
JS: Ai zis fisuri. Ce altceva s-a mai întâmplat?
M: Am fost arestat şi am ajuns aici, cu tine.

Nota continuă pe altă pagină.

52.

Telefonul lui Emelie începu să ţârâie şi să bâzâie chiar în momentul în care-l deschisese, la aterizarea avionului. Sarcini, notificări din calendar. Se revărsau alerte de apeluri pierdute, alarme de primire a mesajelor, piuituri pentru cele 208 e-mailuri necitite. Ba chiar bâzâi şi pentru noile alerte de la Facebook, în pofida faptului că nu-l folosea niciodată. Trebuia să elimine opţiunea asta; era o nebunie.

Deşi era ora cinci într-o duminică după-amiază, se duse direct la birou. Nu mai putea s-o ţină aşa multă vreme. Excursii în Mallorca şi două cazuri penale în care se simţea la fel de neajutorată ca un student în primul an la Drept. În plus: maică-sa şi taică-său la ea acasă, disperaţi să facă o excursie cu ea în insulele Fjäderholm, să viziteze Arsenalul Regal, să iasă măcar la masă împreună. Majoritatea apelurilor pierdute erau de la maică-sa.

Înghiţi două pastile de Stesolid în taxi. Nu se apropiase nici pe departe de finalizarea acordului cu Investor Incubation PPL. Şi chiar trebuia să încerce să reducă pastilele. Deşi nu le lua de foarte multă vreme. Încă vreo câteva zile n-aveau ce să strice.

Mâncă împreună cu Jossan o cină încălzită la microunde. Nici nu se obosiră să coboare în sufrageria de la etajul de dedesubt. Emelie trebuia să-nceapă să-l caute pe Peder Hult sau măcar să-i pomenească lui Benjamin numele, dar n-avusese încă timp. Trebuia să se pregătească şi pentru procesul lui Nikola.

Mâncarea era încălzită inegal. Emelie se fripse la un dumicat, dar următorul părea să fi fost proaspăt scos din frigider. Regretă că nu dăduse o fugă până la McDonald's.

Jossan nici măcar nu-şi încălzise mâncarea. Scosese, în schimb, o sticlă imensă de plastic din frigider.

— Ţin un regim nou, zise ea, turnând conţinutul verde într-un pahar. Sucuri.

— Şi asta înseamnă ce?

— Nimic altceva în afară de sucuri presate la rece azi, la micul dejun, prânz, gustare şi cină. Ăsta e cu kale, pir, spanac, mere, floarea-soarelui, castravete, salată şi ghimbir. Super sănătos. Vrei să guşti?

Emelie sorbi din băutură. Gustul era acrişor, se simţea puternic ghimbirul. Se strâmbă.

— Tot e mai bun decât pastilele pe care le înghiţi tu, Pippa.

Emelie privi în jur. Nu mai era nimeni pe-aproape.

Nu-şi dăduse seama că Jossan ştia.

— Nu mă simt prea bine, Josephine. Sunt aşa de multe pe care nu le ştii.

Tânjea după Teddy.

A doua zi, promisese că iese la prânz cu părinţii. Secretara ei le rezervase o masă la Ludmar; aveau o terasă frumoasă. Dar încă mai ploua – dacă nu altceva, măcar asta avea să-i trimită pe părinţi înapoi la Jönköping.

Acum îi aştepta. Cel mult o oră: n-avea timp de mai mult. Aseară, când se-ntorsese de la birou, începuse să citească raportul anchetei preliminare din dosarul lui Nikola. Nu era prea gros, dar era cu totul nou pentru ea. Sublinie, făcu notiţe pe margine, transferă notele într-un document de pe computer. Punctul ei de plecare era declaraţia lui. N-avea nicio importanţă ce credea *ea* că s-a întâmplat. Nikola negase orice infracţiune – el era în drum spre Teddy.

— O, ce locşor adorabil, strigă maică-sa când se aşeză la masă. Ştii ce ne-au întrebat când am ajuns? Dacă noi suntem familia Jansson. Probabil că se vedea pe noi. Nu-i minunat?

53.

Ultima dată când fusese judecat Nikola: furt, comercializare de bunuri furate, ultraj. De data asta, era jaf cu circumstanţe agravante. De fapt, se aşteptase la o sală de judecată mai ostentativă, cumva mai impunătoare.

Curtea districtuală Södertörn era construită cu mai puţin de zece ani în urmă. Pe fereastră, se vedea închisoarea unde fusese ţinut în ultimele câteva

săptămâni. Putea distinge chiar și cuștile de pe acoperiș. Kerim – *Shawshank Redemption*[89] – dispăruse fără urmă, „ca o băşină în vânt".

Sala: mare. Banca: înaltă. Scaunele erau făcute din lemn deschis la culoare și tapițate cu piele verde-pal. Atmosferă modernă: fără ornamente. Peste tot, linii drepte. În spatele judecătorului de ședință și al judecătorilor consultanți se afla un fel de țesătură verde pe perete. O schemă de culori clară: tonuri deschise și verde. În esență, să-l facă să considere că se află într-un loc unde o să fie tratat cu blândețe. Gogoașa secolului.

Judecătorul: o femeie de vârstă mijlocie, cu o față de parcă suferea de o durere permanentă în gât. Colțurile gurii nu se mișcau deloc deasupra buzei de jos. Îi aducea aminte de bătrâna care-ți dădea fiori din *The Woman în Black 2*[90]. Judecătorii consultanți arătau de parcă se născuseră în secolul al XIX-lea: Nikola se-ntreba care dintre ei o să înceapă să sforăie primul. Singurul care nu părea să se fi hotărât înainte să intre în sală era grefierul, un tip tânăr, cu barbă, care-și aranja tot timpul nodul cravatei.

— Bună dimineața, zise tare Emelie când intrară în sală. Venise să-l vadă în camera de detenție și intrase în sală după el și gardieni. Îi plăcea tonul ei puternic și plin de încredere.

Procurorul se afla deja la masă: își instala computerul. O femeie cu părul rar și un aer oțelit, cu o privire care spunea eu-sunt-călăul-tău-birocratic ațintită asupra lui. O scârbă în cea mai scârboasă formă.

Emelie trase scaunul lui Nikola, își puse geanta pe masă și începu să scoată teancuri de hârtii. Nu se grăbea: document după document – în afară de ea, toată lumea era așezată. Nikola aprecie și asta – avocata lui n-avea să se grăbească de dragul nimănui.

— Da, bună dimineața, spuse judecătoarea. Haideți să începem audierea de azi în dosarul B 2132-15. Este de față procurorul public Karin Forsryd, așa este?

Procurorul răspunse hotărât:

— Da.

— Și, de cealaltă parte, Nikola Maksumic?

Nikola se aplecă spre microfonul subțire.

— Da.

I se păru că se auzise de parcă glasul i-ar fi tunat prin încăpere.

— Și lângă tine, apărătorul tău public, avocatul Emelie Jansson.

— Așa este.

---

[89] „Închisoarea îngerilor" (1994), în regia lui Frank Darabont, cu Morgan Freeman și Tim Robbins (în engl. în orig.).

[90] „Femeia în negru 2: Îngerul morții" (2014), în regia lui Tom Harper, cu Jeremy Irvine și Helen McCrory (în engl. în orig.).

Din nou – Emelie vorbise limpede.

Judecătoarea scrise ceva, apoi spuse:

— În acest caz, mă-ntreb dacă există vreun motiv pentru amânarea audierii de azi.

Procurorul şi Emelie răspunseră în acelaşi timp:

— Nu.

Nikola aruncă o privire spre stânga: locurile pentru public erau aproape pline. Mai multă lume decât îşi imaginase. Poate că erau doar vizitatori obişnuiţi, elevi de şcoală nefericiţi aflaţi în excursie. Îi vedea pe Chamon şi pe Yusuf, oricum: amândoi îi făcură cu ochiul. Era şi Paulina acolo. Încercă să-i descifreze expresia. Părea serioasă. Niciun zâmbet – nu? Era la vreo 15 metri distanţă, aşa că era greu de văzut. Dar măcar era acolo. Şi apoi maică-sa – revenită din călătoria ei dubioasă.

Judecătorul de şedinţă vorbea în continuare: despre procedura audierii şi cine era fiecare. Apoi, procurorul îşi începu observaţiile de deschidere. Emelie îi explicase deja lui Nikola ordinea etapelor şi-i spusese cum o să încerce, probabil, procurorul să-l prindă în cursă. Oricum, mai trecuse prin asta şi înainte. Nu-i mai dăduse atenţie – nu era *chiar aşa* de interesat de procese.

Vizionară imaginile de la camerele de supraveghere din magazin şi din apropierea acestuia, cu două persoane, ambele îmbrăcate cu haine închise la culoare şi cu căşti de motociclişti, pătrunzând şi alergând printre rafturi. Nu găsiseră totuşi nicio cască şi, când analizaseră hainele lui Nikola pentru a identifica particule de explozibil, nu găsiseră absolut nimic. Nici amprente sau urme de ADN, nici în magazin şi nici pe motocicleta abandonată în apropiere. Sursa explozibililor era o firmă de construcţii din Bålsta. Aceasta fusese jefuită cu doi ani înainte, dar nu ştiau mai mult de-atât. Tehnicienii realizaseră mulaje după îndoiturile de pe uşi, dar nu găsiseră nicio rangă cu care să le compare. Poliţia îi luase telefonul şi-l descărcase: nici chiar acolo nu găsiseră nimic în defavoarea lui.

Primul noroc al lui Nikola: purtase mănuşi tot timpul, îşi ţinuse casca pe cap şi folosise spray-ul pe camera de supraveghere din birou: nu i se văzuse niciun moment faţa.

Al doilea: aruncase puloverul, casca şi rucsacul în lac.

Fusese o treabă făcută curat.

Ghinionul lui: poliţaii reuşiseră să aducă foarte repede un câine de urmărire la locul faptei.

După o oră, procurorul terminase comentariile. Următorul punct pe ordinea de zi era interogatoriul lui. Se aplecă spre Emelie şi-i şopti:

— Nu pot s-o fac.

— Poftim?

— Nu mă simt bine.

Emelie ceru o pauză. Nikola se repezi la toaletă – avea impresia că urma să facă pe el. Dar nu se-ntâmplă nimic. În cele din urmă se ridică, își dădu cu apă pe față și ieși. Gardienii de afară zâmbeau – probabil că erau obișnuiți cu oamenii care cedau sub presiune.

Încercă să se stăpânească. Se uită țintă drept în față și își încleștă mâinile sub masă. Ascultă întrebările procurorului.

I se păru că a durat trei zile dar, după vreo oră se terminase. N-avusese multe de spus, doar repetase același lucru iar și iar: „Mă duceam acasă la unchiul meu. Poate să confirme. Puteți vedea în telefonul meu, îl sunasem. M-am rătăcit și apoi a venit în fugă câinele polițist și m-a făcut bucăți".

Se-ntrebă dacă Emelie chiar credea că e nevinovat; cam așa părea.

Audierea se prelungi. Făcură pauză la prânz. Polițiștii îl duseră înapoi la închisoare și-i dădură un castron cu supă de fasole și niște pâine. Nu reuși să ia nici măcar o înghițitură.

După întoarcerea în sala de judecată, veni rândul agenților de securitate și al polițailor să apară în boxa martorilor. Se prezentară pe rând. Răspunseră la întrebările procurorului: „Ce ați văzut în fața magazinului? Cum arăta motocicleta? Cum mergea? în cât timp după aceea v-ați urcat în mașină? Cum arăta persoana aflată pe motocicletă?"

Nu păreau să știe prea multe, dar câțiva dintre ei încercară să spună că motociclistul avea conformația lui Nikola. Că pantalonii motociclistului semănau cu cei pe care-i purta Nikola când a fost arestat. Emelie nu puse nici măcar o întrebare. Nikola se-ntreba ce făcea – trebuia să se lupte cu ei. Să-i interogheze și ea pe toți, să-i facă să admită că, de fapt, nu pot spune nimic despre asemănări concrete.

Mai făcură o pauză și după-amiază. Emelie veni cu el în încăperea unde era ținut la tribunal. În comparație cu asta, prima celulă în care fusese părea un apartament imens din Östermalm. În asta nu era nimic în afară de un scaun – și el, și Emelie preferară să rămână în picioare.

— De ce-i lași să înșire toate mizeriile alea? întrebă el în clipa când gardienii închiseră ușa.

— N-au venit cu nimic nou.

— Dar spun că m-au recunoscut.

— Pot să spună orice vor, dar persoana pe care au văzut-o purta cască și haine închise la culoare. N-au de unde să știe dacă erai tu sau altcineva. N-aveai casca la tine când ai fost arestat. Și asta-nseamnă că nu e cazul să risc să-i fac să spună ceva care ți-ar putea dăuna.

— Dar judecătoarea arată de parc-ar vrea să-mi dea 15 ani.

— Ia-o mai uşor. Nu contează decât instructorul câinelui. Pentru că ei zic că animalul ţi-a luat urma. Şi încă n-am auzit mărturia asta.

Dar acum, uşa din fundul sălii de judecată se deschise. În încăpere intră un poliţist în uniformă. Centura îi zornăia: staţie de emisie-recepţie, chei, lanterne şi alte porcării de poliţie. Nikola îl recunoscu: alsacianul tipului îi confundase braţul cu un os de ros.

— Karl Järnnacke? întrebă judecătoarea.

Poliţistul dădu din cap şi se aşeză în boxa martorilor. Avea perciuni roşcaţi înguşti şi mâini aspre.

— Aţi fost chemat astăzi în calitate de martor în acest dosar, la solicitarea procuraturii. Aţi mai depus până acum mărturie la tribunal?

— De multe ori.

— în acest caz, să trecem la jurământul martorului: Eu, Karl Järnnacke…

— Eu, Karl Järnnacke.

— Jur solemn…

— Jur solemn.

— Să spun adevărul, tot adevărul şi numai adevărul…

— Să spun adevărul, tot adevărul şi numai adevărul…

Judecătoarea îl privi cu asprime pe instructorul câinelui, aşa cum îi privise pe toţi martorii de dinainte.

— Aş vrea să vă reamintesc acum că tot ce declaraţi este sub jurământ.

Järnnacke începu să vorbească. Îşi respectă raportul cuvânt cu cuvânt – probabil că-l recitise chiar înainte să intre, tocilarul.

Procurorul îi puse câteva întrebări despre urmărire. Cât de tare trăsese câinele pe urmă. Cât de sigur era Järnnacke că totul se petrecuse aşa cum trebuia.

Nikola încercă să stea drept pe scaun: era greu. Gaborul ăsta încuraja violenţa, ca un gândac pe care-ţi vine să-l striveşti sub picior. Cuvintele lui îl înfundau pe Nikola. Făceau Curtea să creadă că animalul găsise mirosul corect, că dovezile erau clare. După câteva minute, procurorul îi mulţumi. Se terminase: Nikola avea să fie închis. Se întreba câţi ani o să ia de data asta.

Dar atunci judecătoarea se întoarse spre Emelie.

— Acum este rândul apărării să interogheze martorul.

— Vă mulţumesc, doamnă judecătoare.

Avea vocea mai blândă acum. Ridică privirea spre Karl Järnnacke.

— De cât timp sunteţi instructor de câini?

— De vreo patru ani.

— Şi înainte de asta aţi absolvit cursurile pentru dresaj canin ale poliţiei, aşa este?

— Aşa este.

— Presupun că există anumite reguli şi regulamente pe care trebuie să le învăţaţi în cadrul cursurilor?

— Da, bineînţeles.

— Şi anumite texte despre folosirea câinilor pentru urmărire, aşa este?

— Aşa este.

— Deci trebuie să le fi citit, dacă aţi absolvit cursul?

— Da.

Nikola nu ştia ce face Emelie. Poliţistul răspundea da la toate întrebările ei simple. Nu făcea nimic să se bată cu el – era incredibil de slabă.

— Dumneavoastră aţi redactat raportul în acest caz, aşa este? întrebă Emelie.

— Da, aşa este.

— Şi conţinutul este în totalitate adevărat şi corect, da?

— Da.

— Şi n-aţi omis nicio informaţie vitală, aşa este?

— Nu.

— Aşa este?

— Da, n-am omis nimic.

— În regulă, să pornim de aici. O să vă citesc acum din raport: „Urma începea de lângă un şanţ, la vreo 20 de metri sud de pista neasfaltată" – da?

— Da.

— Aşa s-a întâmplat?

— Da, aşa s-a întâmplat.

Emelie făcu o pauză şi începu să scotocească prin geantă. În sală se lăsase o tăcere de mormânt. Nikola nu înţelegea absolut nimic. Emelie scoase trei cărţi şi câteva broşuri şi le puse în faţa ei, pe masă. Apoi, zise:

— Am scos adineauri următoarele cărţi: „Dresaj de urmărire", de Janne Salminen, „Câini de căutare", de Frans Larsson, şi „Urmărirea cu câini", de la Clubul suedez de câini utilitari. Presupun că sunteţi familiarizat cu ele?

— Da.

— Am descărcat şi instrucţiunile, şi recomandările generale ale Comisiei Naţionale a Poliţiei privind examinarea câinilor deţinuţi de poliţie, RPSFS 2000:5, FAP 214-2. Aveţi cunoştinţă şi de aceasta, aşa este?

— Da, bineînţeles.

— Atunci, întrebarea mea este următoarea: scrie, în vreuna dintre aceste cărţi sau în instrucţiunile Comisiei, că metoda de urmărire cu câini este sută la sută sigură atunci când urma începe la 20 de metri distanţă de obiect?

— Nu ştiu, dar este posibil.

— Scrie aşa ceva în „Dresaj de urmărire", de Janne Salminen?

— Nu ştiu.

— Aha… Eu susţin că nu există o astfel de afirmaţie în cartea aceea.

— În regulă…

— Nu sunteţi de acord? Credeţi că Salminen ajunge la vreo altă concluzie în cartea sa?

— Nu ştiu, am spus doar…

— Nu, bineînţeles. Scrie în „Câini de căutare”, de Frans Larsson?

— Vreau să zic, nu ştiu, nu-mi aduc aminte.

— Nu vă aduceţi aminte ce scrie în carte?

— Nu asta voiam să spun, dar nu-mi aduc aminte dacă în cartea aceea anume scrie ceva despre acel subiect anume.

— Nu vă aduceţi aminte?

— Nu.

— În regulă. Dar în „Urmărirea cu câini”?

— Ei, haideţi. Nu ştiu, v-am spus. Ce importanţă are? Pleci cu câinele de la diferite distanţe de punctul de origine şi până la urmă dai lovitura. Uneori, e posibil ca locul faptei să fie contaminat de colegi.

— Şi prin contaminarea locului faptei vreţi să spuneţi că alţi ofiţeri de poliţie – care au ajuns înaintea dumneavoastră la motocicletă – ar fi putut lăsa o urmă pe care a depistat-o ulterior câinele, aşa este?

— Da, în mare. Dar după aceea câinele adulmecă pământul şi o ia pe urma corectă – deşi poate de la o distanţă mai mare.

— Totuşi, n-aţi scris nimic despre asta în raport, nu-i aşa?

— Nu.

— Deci asta înseamnă că aţi omis informaţii din raport?

— Se poate spune şi aşa, dar nu erau informaţii esenţiale.

— Nu este o informaţie esenţială că alţi ofiţeri de poliţie ar fi putut să contamineze locul faptei?

— Nu. Ştiam ce căutăm. Asta e important.

— Deci aţi omis că este posibil ca locul faptei să fi fost contaminat?

— Am răspuns deja la întrebare.

Emelie ridică puţin glasul.

— Nu, n-aţi răspuns. Răspundeţi cu „da” sau „nu”, vă rog. Aţi omis, în raport, faptul că locul faptei ar fi putut fi contaminat?

— Nu ştiu.

Emelie se-ntoarse spre judecătoare.

— Vă mulţumesc, doamnă judecător. Nu mai am alte întrebări.

Nikola era topit. Fusese genială. Era mai mult decât inteligentă. Instructorul câinelui părea un idiot care habar n-are ce scrie în cărţile pe care le citise şi care fie fusese neglijent, fie minţise în raport. În plus, Emelie

se oprise chiar la timp. Nu-ntrebase dacă locul faptei chiar fusese contaminat. Se gândi la ce zisese Kerim: Emelie îl zdrobise.

54.

Peder Hult. Cine dracu' era ăsta? În total, erau mai mult de o mie de oameni cu numele ăsta în Suedia. Patru sute dintre ei aveau între 40 şi 70 de ani. Cam o sută dintre ei stăteau în zona Stockholm.

Michaela nu fusese în stare să-l descrie cum trebuie; nu-l întâlnise niciodată personal şi trecuseră ani de zile de când vorbise ultima dată despre el. Un om de afaceri de vârstă mijlocie, cam asta era tot ce ştia. Habar n-avea unde stătea, unde se născuse sau la ce companie lucra. Nu ştia cum intraseră iniţial în legătură cu el Sebbe şi Mats.

— Clienţii noştri erau deseori destul de secretoşi, din motive evidente, era tot ce avusese de zis atunci când Teddy încercase să afle mai multe.

Totuşi, Teddy căuta ca nebunul. Îi ceruse lui Loke să facă tot ce ştie. Ba chiar se întorsese la Boggan şi Bosse ca să vadă dacă ştiau ceva, dar aceştia habar n-aveau. Îi întrebase pe Lillan, Cecilia şi Kum. Nu făcuseră decât să clatine din cap. O pusese pe Emelie să-l întrebe pe Benjamin, dar băiatul, deşi era clar că se simte mai bine, îi aruncase o privire goală. Îi trimisese chiar şi un e-mail anonim lui Anthony Ewing şi-i zisese c-o să aibă probleme dacă nu-i povesteşte totul despre Peder Hult. Nu primise niciodată răspuns. Swedish Premium Security era începutul şi sfârşitul lanţului.

Îi plătise lui Kum. Nouă milioane de motive să-l urască pe Mazern. Dar, pe de altă parte: Teddy ar fi trebuit să se bucure că rezolvase lucrurile fără să se aleagă cu un glonţ între ochi. Viaţa revenise la normal – nu mai era milionar, deşi încă îi rămăseseră câteva sute de mii după ce plătise pentru vacanţa Lindei şi a lui Bojan şi cumpărase apartamentul pentru Nikola. Putea să se descurce o vreme fără să lucreze pentru Leijon.

Emelie părea să fi făcut treabă bună la audierea principală a lui Nikola, chiar dacă lui Teddy nu i se permisese să stea în sala de judecată înainte să depună mărturie. Interogatoriul în sine mersese repede: pur şi simplu, repetase ce spusese deja poliţiştilor. I se părea curios să fie interogat de Emelie, cineva cu care se culcase – se-ntreba dacă asta era în conformitate cu principiile morale şi etice ale profesiei ei.

O-ntrebase şi pe Michaela de ce credea că bărbatul mort din Värmdö ar putea fi Sebbe.

— Pentru că stă aici, cu mine. A plecat cu nişte treburi pentru câteva săptămâni, dar n-am mai primit niciun semn de la el de pe 14 mai.

— Ştii dacă apare în registrul de amprente digitale sau de ADN în Suedia?

— De fapt, nu cred, oftă ea.

— Mai are tatuajul cu tigru pe braţ?

Michaela păru că era cât pe ce să izbucnească în plâns.

— Mda. Ala şi încă multe altele. Mă tot plângeam de ele.

Teddy:

— Putem obţine ADN-ul lui de pe vreun obiect de-aici? Păr? Sânge? Orice, ca să-l putem compara cu al victimei.

Poliţia din comitatul Stockholm
Interogatoriul informatorului „Marina", 20 decembrie 2010
Anchetator Joakim Sundén
Locaţie: centrul Högdalen

Notă 6 (partea a patra)
Transcrierea convorbirii (continuare)

M: S-a întâmplat acum vreo douăsprezece zile şi părea foarte simplu. Sebbe urma să ia ceva de la cineva în Gamla stan. De fapt, Maxim sau unul dintre ceilalţi se ocupau de chestiile astea, dar, ştii, el nu mai e printre noi. Era o excepţie. Trebuia doar să rămân în maşină şi să aştept. Când se-ntorcea Sebbe, urma să-l duc undeva. N-am pus întrebări fără rost. Nu era treaba mea.

JS: De ce nu putea să conducă Sebbe?

M: Ţi-am zis, şi-a rupt mâna în accidentul în care a murit Maxim.

JS: A, da, aşa e.

M: Oricum, era în miezul zilei. Nu ştiu de ce aleseseră ora şi locul ăla, dar poate că era o idee bună să alegi o zonă totdeauna plină de lume.

Am parcat maşina în Kornhamnstorg. Era o maşină închiriată. Aşa că da, Range Roverul de care m-ai întrebat acum câteva zile nu era nici al meu, nici al lui Sebbe.

Sebbe a coborât. L-am privit îndepărtându-se şi oprindu-se sub unul dintre copacii desfrunziţi. În dreapta era o cafenea. Lacul era acoperit cu un strat subţire de gheaţă – a dat îngheţul devreme anul ăsta. Am aşteptat. Sebbe stătea acolo, fumând. Timpul trecea încet – nu ştiu de ce ne grăbiserăm aşa de tare. Nu se-ntâmpla nimic.

M-am gândit la Benjamin – tocmai împlinise 16 ani şi weekendul trecut folosise apartamentul meu ca să dea o petrecere pentru prieteni. Când m-am întors, la două dimineaţa, casa era curios de curată. Benjamin dormea pe canapeaua din sufragerie. M-am întrebat câţi dintre prietenii lui chiar veniseră.

Sebbe şi-a aprins a patra ţigară. Părea calm. În momentul ăla, aşteptam deja de jumătate de oră.

O vreme, m-am gândit să pornesc uşor motorul şi să plec. Să mă întorc la Clara's şi să aştept să apară Sebbe şi să ţipe la mine c-o ştersesem; chiar nu eram învăţat cu aşa ceva, să stau într-o maşină în stradă. Dar gândul s-a evaporat cât se poate de repede. Bineînţeles că n-aveam tupeu să fac aşa ceva. Şi, sincer vorbind, nici nu voiam. Sebbe e… ei, bine, e cine e şi cu toţii acceptaserăm greu moartea lui Maxim.

Dar ceva nu părea în regulă afară. Trecuse o oră şi nu se-ntâmplase nimic. Sebbe mi-a trimis un mesaj: *Probabil am înţeles greşit ora. Mai aştept puţin.* Dar eu aveam o presimţire sumbră. Nu era doar faptul că dura o veşnicie. Mai erau şi doi bărbaţi. Unul dintre ei purta un fel de fular. Stătea în cafeneaua de peste drum; îl vedeam pe geam. Părea să vorbească într-un *handsfree.* Celălalt purta o canadiană de camuflaj şi stătea sub un copac, la vreo zece metri de Sebbe. Şi el vorbea la telefon. Doi bărbaţi care stătuseră în acelaşi loc mai mult de o oră, fără să-şi scoată căştile nici măcar o clipă. Doi bărbaţi care se tot uitau la Sebbe. Care păreau să schimbe priviri între ei din când în când.

După un sfert de oră, i-am trimis un mesaj lui Sebbe. *Cred că trebuie să plecăm. Pare ceva în neregulă. Am o presimţire urâtă despre doi tipi care se uită tot timpul la tine.*

N-am primit niciun răspuns. Sebbe era la vreo 50 de metri de mine. L-am privit aprinzându-şi a opta ţigară şi privind în depărtare spre Slussen.

După câteva minute, s-a întâmplat ceva. Sebbe s-a întors. Spre el venea un bărbat – purta o pălărie de modă veche, aşezată într-un unghi oarecum neglijent, şi ducea o geantă de umăr. Sebbe l-a salutat. Am crezut că era probabil unul dintre smurfii noştri, cei de care avea de obicei grijă Maxim, l-am privit cum au schimbat câteva cuvinte şi au pornit apoi pe Lilla Nygatan. Imediat, l-am văzut pe bărbatul cu fular ridicându-se şi ieşind din cafenea, iar pe cel cu canadiană de camuflaj plecând de sub copacul lui. Îi urmăreau pe Sebbe şi pe prietenul lui. Nu mai era nicio îndoială.

L-am sunat pe Sebbe. N-a răspuns, l-am trimis un mesaj. *Te filează.*

Niciun răspuns. Mi-am adus aminte când a venit la clubul de striptease şi ne-a salvat, pe mine şi pe prietenii mei de la poker. Am coborât din maşină.

Gamla stan: inima istorică a Stockholmului, punctul central. N-am nicio relaţie personală cu partea asta a oraşului, doar nişte amintiri vagi despre un tur turistic pe care-l făcusem cândva, prin liceu, când ghidul ne povestise despre masacrul de la Stockholm. Kristian al II-lea – Kristian tiranul, ştii? – a tăiat acolo capetele multor suedezi. Asta era acum 500 de ani. Acelaşi lucru încă se-ntâmplă în alte părţi ale lumii.

Suedia s-a schimbat, şi s-a tot schimbat. Acum e o ţară sigură. Un stat pentru oameni, sau cel puţin aşa se spune – un stat social fără egal. Şi poate că e adevărat. Tot ce ştiu e că-i al naibii de uşor să speli bani murdari în ţara asta. Şi că dacă eşti destul de sus în ierarhie, poţi să le faci celorlalţi orice vrei.

M-am luat după Sebbe.

El şi tipul cu pălărie demodată stăteau de vorbă. Mergeau încet pe una dintre străzile mai înguste. Cei doi bărbaţi se ţineau la vreo 20 – 30 de metri distanţă. Nu puteam să cred că Sebbe nu i-a observat. Credeam că are experienţă, că e întotdeauna vigilent, ca Maxim. Am încercat să-l sun din nou.
După încă vreo câţiva metri, s-au oprit. Tipul cu pălărie şi-a dat jos geanta de pe umăr şi i-a dat-o lui Sebbe. Puţin mai jos, pe aceeaşi stradă, bărbatul cu fular ţinea ceva în mână. M-am apropiat şi am văzut ce era. Un aparat foto. Mi-am dat seama ce se-ntâmpla. Voiau o dovadă a faptului că geanta a fost predată. Un fel de dovadă împotriva lui Sebbe. Au plecat mai departe. Atunci am înţeles care era următoarea lor mişcare. Voiau să obţină mai multe dovezi, voiau să-i aresteze. Bărbatul cu fular şi celălalt, cu canadiana de camuflaj, se îndreptau spre Sebbe şi prietenul lui, iar în urma mea veneau rapid în aceeaşi direcţie încă doi bărbaţi.
Totuşi, nu mă văzuseră. Încă-l puteam avertiza pe Sebbe, puteam să strig la el, să-i atrag atenţia.
Bucătăria noastră în flăcări. Sebbe în bătaia de la clubul de striptease. Chipul lui distrus când ne spusese ce i s-a întâmplat lui Maxim. Bezna din ladă, omul care se ocupase de asta.
Am ţipat cât de tare am putut:
— Fugi, Sebbe… poliţia.
S-a întors spre mine. Cred că a-nţeles chiar în clipa aia. Erau la vreo 20 metri de el. Putea să scape. O luă la fugă. Sunt destul de sigur că în geanta aia nu erau droguri. Sebbe nu se ocupa cu aşa ceva.
După cinci secunde, eram cu faţa la pământ şi un genunchi în spinare. Mi-au pus cătuşe şi m-au dus la secţie. Şi ştii deja restul.
JS: Mda.
M: Sebbe e încă în libertate, nu? Nu l-aţi arestat?
JS: Nu, nu l-am arestat. Poţi să ne ajuţi?
M: Ţi-am spus o mulţime de lucruri, dar asta n-o s-o fac. Îmi pare rău.
JS: Poate c-o să revenim mai încolo. Voiam să-ţi mulţumesc, oricum. Ne-ai oferit o sumedenie de informaţii valoroase. În ceea ce priveşte înţelegerea noastră, n-o să fii implicat în povestea asta. O să fii sursa mea anonimă, Marina.

55.

Îi telefona secretara:
— E o livrare pentru tine jos.
— O livrare?
— Viveca zice că-i un buchet de flori. Să-l aduc?
— Nu, vin eu să-l iau.

Emelie se-ntreba cine i-ar fi putut trimite flori. Nu se putea gândi decât la o singură persoană. Nu luă liftul, aproape fugi pe scări.

Podeaua din salonul de primire era făcută din dale imense de calcar de Gotland, iar pereţii erau îmbrăcaţi în lambriuri de lemn. Nu lambriuri vechi, de inspiraţie britanică, ci un perete neted şi mat, de mesteacăn. Biroul de recepţie era o bucată de granit cenuşiu-închis. Ideea era să simbolizeze Suedia antică: stabilitate şi tradiţie.

Încăperea era mândria firmei Leijon. Mesajul: jucăm la nivelul înalt al unor firme londoneze exclusiviste ca Staughter and May, Parabis şi Stewarts Law. Cu alte cuvinte, firmele cu cel mai mare PEP, sau Profit per Equity Partner, unde un parteneriat după patru sau cinci ani însemna, în principiu, independenţă economică pentru deceniile următoare. Nimeni nu putea să considere Leijon drept vreo firmă de avocatură suedeză provincială, plină de avocaţi locali şi obişnuiţi, dar recepţia nici nu-ţi dădea aceeaşi senzaţie de gol pe care o aveai de multe ori la firmele mari. Când păşeau prin uşile de stejar aparent lipsite de personalitate de la etajul al şaptelea, clienţii simţeau, din toate punctele de vedere, că tocmai au pătruns într-una dintre cele mai de seamă firme de avocatură din Europa.

Emelie gâfâia când ajunse jos. În mod clar, era într-o formă mai proastă decât credea.

Viveca îi dădu buchetul.

Emelie sfâşie hârtia în casa scării, în timp ce urca. Trandafiri roz şi bujori imenşi – trebuie să fi costat o avere. Pe una dintre tulpini era prins un bilet.

Mulţumesc pentru ajutor! / Nicko

Emelie se gândi la hotărârea pronunţată cu o zi înainte.

„Nikola Maksumic susţine că se afla în zonă pentru că intenţiona să se ducă în vizită la unchiul lui. Într-adevăr, de pe telefonul lui a fost iniţiat un apel către unchiul său, chiar înaintea momentului la care a avut loc infracţiunea. Totuşi, nu pare deosebit de credibil c-ar fi decis să-şi viziteze unchiul la o oră aşa de târzie, nici că s-ar fi putut rătăci aşa de tare, încât să ajungă în locul unde a fost interceptat de instructorul câinelui.

În Suedia, respectăm principiul conform căruia, pentru a avea loc instrumentarea cazului, fapta atribuită persoanei respective trebuie dovedită dincolo de orice îndoială. Cu alte cuvinte, trebuie să fie excluse orice alte posibile succesiuni de evenimente.

Tribunalul districtual conchide că urmărirea n-a început direct de la motocicleta în discuţie. În plus, nu s-a stabilit nici dacă zona din jurul motocicletei a fost contaminată, nici câte alte urme suplimentare ar fi putut porni din această zonă. Nu putem spune cu certitudine a cui urmă a depistat-o câinele la distanţa de 20 de metri. Aşadar, nu poate fi exclus ca

acesta să fi identificat urma lui Nikola Maksumic la o anumită distanţă în această zonă şi să fi mers pe ea, în locul urmei adevăratului suspect. În opinia Curţii, este aşadar dificil să tragem, numai pe baza urmăririi cu câine, o concluzie privind legătura lui Nikola Maksumic cu motocicleta sau locul faptei".

Dosarul fusese închis. Curtea respectase principiul prezumţiei de nevinovăţie.

Benjamin se simţea din ce în ce mai bine. Putea să se ridice din pat şi să facă vreo câţiva paşi; mânca singur mese uşoare şi putea să exprime anumite lucruri. Potrivit lui Jeanette de la secţia şase, ajunsese undeva în jur de 14 pe scara Glasgow. Mergea în direcţia bună – în câteva săptămâni, ar fi putut să revină la normal.

Dar, în egală măsură, nu ştia mai mult decât scosese deja Emelie de la el. Ştia că fusese în casă cu taică-său şi era sigur că el nu omorâse pe nimeni. Dar nu-şi putea aduce aminte nimic altceva. De exemplu, nu ştia cine era bărbatul mort. Ăsta nu era un semn bun.

Procurorul sugerase că ancheta preliminară se va încheia foarte curând. Asta-nsemna c-o să poată să vadă şi ea dovezile pe care reuşise, de fapt, să le strângă poliţia. În fine. Dar însemna şi că-n scurt timp după aceea vor fi formulate acuzaţiile împotriva lui. Şi apoi, procesul de fond. Se cutremură gândindu-se cum o să treacă Benjamin prin aşa ceva, când se simţea în halul acela. Dar era şi mai îngrijorată de felul cum o să facă ea faţă. Încă mai era novice. Chiar dacă dosarul lui Nikola mersese extraordinar de bine.

Era copleşită de treabă la Leijon. Magnus parcă-i dădea de lucru de două ori mai mult ca de obicei. Nu-i zisese nimic direct, dar când se afla în biroul lui, punându-l la curent cu ceva, o-ntrerupsese în mijlocul unei propoziţii:

— Anders Henriksson începe mâine restructurarea la Kungsborgen. Au avut deja nişte întâlniri preliminare cu avocatul lor principal. Te-am recomandat pe tine să conduci echipa de cercetări pentru antecedente.

Era clar ce voia să spună: la revedere, vară. Probabil că era cu capsa pusă pentru că ea refuzase oferta de la New York. Asta era pedeapsa ei. Singurul avantaj era că şi Jossan fusese trecută la „îndatoriri solare", cum zicea ea când trebuia să lucreze vara.

— De fapt, nu mă deranjează chiar aşa de tare, zicea ea. Oricum, planurile mele erau foarte plicticoase, sinceră să fiu. Toate prietenele mele au iubiţi, unele dintre ele au deja şi copii şi n-aş fi îndrăznit să sper că tu o să fii liberă. Tu trăieşti în lumea ta micuţă. Apropo, te culci cu cineva în ultima vreme?

Emelie nu se putu abţine să zâmbească.

— Mda, un pic, răspunse ea.

— Un pic? Cum te culci cu cineva *un pic*?

— Faci sex, dar nu știi dacă e potrivit pentru tine.

— Aha, în cazul ăsta, eu nu m-am culcat niciodată *prea mult* cu cineva.

Emelie râse. Jossan:

— Oricum, sunt sigură că nu-i un avocat de la serviciu.

— De unde știi?

— Așa-mi zice intuiția.

— Intuiția ta nu-i totuși destul de bună ca să ghicești cine e.

Dintr-un motiv oarecare, *voia* să vorbească despre Teddy, dar, în același timp, ar fi murit dacă Jossan își dădea seama cu cine se culcă, de fapt.

— Poate că nu, zise Josephine, dar, din câte te știu eu, e cineva care te lasă să nu te mai prefaci. Cineva care te face să te relaxezi, să fii tu însăți și să uiți cu totul că trebuie să fii o femeie de carieră rațională. De asta ai nevoie. Dar – și asta-i problema ta, Pippa – s-ar putea să nu fie ce te-ai așteptat. S-ar putea să nu fie cineva pe care l-ai alege teoretic.

— Și atunci, pe cine aș vrea eu teoretic?

— Idioți.

— Și cine mă face să fiu eu însămi?

— S-ar putea să nu știi nici tu. Dar mușchii tăi de-acolo, de jos, au înțeles de mult. Așa că ar trebui să-i asculți pe ei, să nu te mai opui.

Îi sună telefonul. De data asta, direct de la recepție.

— Livrare pentru tine jos.

— Poți să te uiți tu ce e, Viveca?

Emelie nu credea c-ar mai putea fi alte flori de la Nikola.

— Mda, e de la Procuratură. Dosare și documente, vreun caz. Presupun că trebuie să fie o greșeală?

— Mda, așa cred. Ține-l acolo, vin eu jos să arunc o privire.

Raportul preliminar. Rölén îl trimisese probabil la adresa greșită: Emelie nu dăduse niciodată adresa de la Leijon. Totuși, simți cum i se accelerează pulsul, voia să apuce dosarele și să-nceapă să citească pe loc. Știau cine e bărbatul mort? Își dădeau seama că Mats fusese în casa aia?

56.

O adunare dubioasă. Nu-i mai văzuse de ani de zile pe băieții ăștia. Teddy era ca un elefant aflat într-o sufragerie, pe care-l vede toată lumea, dar nimeni nu discută despre el. Sau poate c-ar trebui spus un elefant aflat pe punte. Oricum, pentru ceilalți era ca peștele în apă, unul din gașcă.

Alt fel de petrecere: Dejan împlinea 35 de ani. Steagul sus. Prietenul lui închiriase o barcă: un afurisit de iaht. Nu chiar la fel de mare ca bestiile pe care le văzuseră Teddy şi Emelie în Palma, dar destul de impunător ca să arate ca o uriaşă navă spaţială albă, care, din locul unde era ancorat la Nybrokajen, arăta cu stridenţă că e vorba de bani proaspăt câştigaţi.

Black Pearl, aşa scria cu litere uriaşe pe spatele ei. După mai mult de o săptămână de ploaie torenţială, ieşise, în sfârşit, soarele. Dejan îi întâmpinase pe punte: rânjind ca unul care tocmai câştigase barca la vreun pariu. Deşi nu era aşa – ambarcaţiunea era închiriată, măcar de-atât îşi dădea seama şi Teddy.

— E-aşa de-al naibii de mişto. Platformă de înot hidraulică în spate, trei *jet ski*-un Rahat, frate, azi o să ne distrăm.

Dejan îi conduse. Teddy şi câţiva dintre ceilalţi cercetară barca luxoasă. Dejan trăncănea mai departe: *high gloss black American walnut*[91] pe podele, un gril Gaggenau în bar şi propria saună, cu intrare de pe platforma de înot de la pupa.

— Sunseeker Manhattan 84, are opt ani vechime. Mişto, nu? Viteză maximă peste 30 de noduri, se zice. O să coste 20 de miare doar benzina.

Teddy bănuia că închirierea jucăriei uriaşe a prietenului său costa de cel puţin patru ori mai mult. Dar era parte din farmecul lui Dejan să spargă atâtea lovele.

Interiorul era şic. Peste tot, frapiere şi sticle de şampanie. Perne cu imagini de staruri şi un sentiment de patriotism american transmis de canapelele de piele. Urcară pe punte. Băieţii care-l recunoşteau îl salutau. Pahare de şampanie în mâini. Cămăşi hawaiiene şi tricouri. Ochelari de soare *en masse.* Alex, Safia, Birra, Denko, băieţii de dinainte. Dar şi feţe noi. Băieţi mai tineri cu bluze cu mânecă scurtă şi bermude, tatuaje care păreau noi şi bicepşi lucraţi.

Teddy nu se afişa în şort azi: în schimb, avea obişnuiţii lui pantaloni de bumbac. Sub ei: oţel rece – un cuţit militar, din fibră de carbon. La nevoie. Încă mai încerca să nu atragă atenţia, mutându-se dintr-un hotel mizerabil într-altul şi dând telefoane doar de pe numere sigure – şi voia să se asigure că se poate apăra în caz de urgenţă.

Vârfurile verde-închis ale pomilor din parcul Berzelii arătau ca o cortină paşnică în spatele docului. Monumentul lui Raoul Wallenberg sub copaci – ca nişte grămezi mari de lavă rece. Teddy se gândi la taică-său. În lumea lui, Raoul Wallenberg era cel mai mare suedez care trăise vreodată. „Una dintre

[91] Lemn de nuc negru american lustruit (în engl. în orig.).

puţinele ocazii când un suedez a făcut şi altceva decât să stea deoparte, plângându-se de restul lumii", zicea Bojan.

Teddy era, de fapt, surprins că fusese invitat. Se-ntreba dacă era o idee chiar aşa de bună să plece din oraş o zi întreagă. Avea de făcut diverse lucruri. Dar, în egală măsură: poate ştia cineva ce i se-ntâmplase lui Mats. Poate-l cunoştea cineva pe Sebbe. Sau pe Peder Hult.

Motorul zumzăi. Pasarela fu ridicată. Dejan strigă:

— Am plecat. Toţi nemernicii ăia cu pânze ar face bine să aibă grijă.

Căpitanul trase în jos de manşă: barca prinse viteză. Teddy împinse o priză de snus sub buză şi-şi băgă în gură o gumă de mestecat.

În depărtare, vedea foişoarele şi turnurile de la muzeul Nordiska – părea ceva desprins dintr-un film Disney. Se mai gândise şi înainte – oraşul era împărţit în sectoare la fel de limpede ca ţările într-un joc de Risk.

Două ore mai târziu. Era patru după-amiază. Soarele era aproape prea cald. Câinele lui Dejan, Mauler, arăta de parcă leşinase. Pluteau în largul oraşului Vaxholm.

— Mergem spre largul mării.

Dejan râse.

— E momentul să lăsăm ancora şi să scoatem *jet schi*-urile curând, ei, frate? După aia vine petrecerea.

Teddy rămăsese mai mult pe punte. Lăsase lumea să vină la el şi să stea de vorbă, nu invers.

Pe scara îngustă urcă un tip. Se-ndreptă încet spre Teddy, parcă pozând pentru fotografi. Unii oameni chiar aşa erau: toată viaţa li se desfăşura de parcă ar fi jucat într-un film de acţiune. Tipul avea nasul borcănat şi fruntea teşită – toată faţa arăta de parcă în copilărie intrase direct într-un zid. Rânji:

— Hei, frate, a trecut al naibii de mult timp.

Era Matteo – făcuseră împreună doi ani la Hall. Tipul se alesese cu cinci ani pentru ajutor şi instigare la o tâlhărie cu circumstanţe agravante. Arăta exact la fel ca atunci când erau închişi, cu excepţia faptului că acum îl strângea tricoul peste burtă. Se-mbrăţişară bărbăteşte: o strângere la piept largă, bătăi pe spate – tot timpul atenţi să nu fie prea intimi.

— Cu ce te mai ocupi în ultima vreme?

Teddy îi vedea cu coada ochiului, pe Alex şi Safia: urechile ca nişte antene de satelit – bineînţeles că-i interesa ce făcea Najdan „Teddy" „Bjöne" Maksumic. Niciunul dintre ei nu stătuse închis nici pe departe la fel de mult ca el.

— Nu mare lucru.

— Am auzit că eşti un soi de avocat sau aşa ceva.

În gura lui Matteo luci un dinte de aur.

— Dar n-are cum să fie adevărat, nu?

— Nu, nu e. Tu ce faci?

— Mici facturi, frate.

Teddy înţelese. În ultimii câţiva ani: genul ăsta de fraudă se întinsese în Stockholm mai repede decât un capriciu oarecare al modei. Furt de identitate, ajutoare plătite unor persoane fictive cu dizabilităţi imaginare şi altele de genul ăsta. Companiile plăteau fără să se gândească facturi falsificate de câteva mii de coroane. Aceasta din urmă era afacerea lui Matteo.

Prietenul lui de la puşcărie luă o mână de pufuleţi cu brânză.

Trimit zilnic câte 100 de facturi. E suficient dacă plătesc cinci dintre ei, ştii tu, atunci am făcut 25. Te-ai prins la calcul? E ca oala cu smântână. Nu trebuie decât să te serveşti.

Teddy privi peste apă şi încercă să pară interesat: fosta lui lume – atracţia permanentă a lucrurilor pe care le poţi obţine din diverse infracţiuni.

Pe mare erau o mulţime de bărci cu pânze. Nu mai fusese niciodată la bordul vreuneia şi, pe loc, i se păru că acest fapt aparţine vieţii pe care încă o ducea Matteo. Nu mai ieşise niciodată cu barca: ce anume spunea asta despre copilăria lui Teddy?

— Îţi aduci aminte ecuaţia pe care o făceam? întrebă Matteo.

Teddy îşi amintea. Înainte s-o cunoască pe Sara. Când tot ce făcea avea legătură cu schimbarea monedelor în bancnote. Bani uşor câştigaţi, lunecând prin viaţă ca o sculă bine lubrifiată. Teddy şi Matteo calculaseră cât puteau obţine din diferite infracţiuni şi ce condamnare riscau dacă ar fi fost prinşi.

Când vorbi, din gura lui Matteo se împrăştiară bucăţele de pufuleţi.

— Coroane pentru fiecare an petrecut în închisoare. Ţii minte care era cea mai mare răsplată?

Teddy încercă să fie politicos.

— Nu, nu prea. Curve?

— Nu, Hristoase. Ăştia pedepsesc dragostea mai dur decât oriunde altundeva. Chiar dacă eşti handicapat de nu se poate, nu poţi plăti pentru un final fericit.

— Coca?

— Ne, ne, ne te-ai ţicnit? Cu coca te alegi cu o veşnicie la pârnaie.

— Fraudă?

— Exact, fratele meu, dar împotriva firmelor. Nu păţeşte nimic niciun om obişnuit. Fără violenţă. Jur, poţi să scoţi cinci milioane pe an uşor, şi abia dacă e vreun risc să ajungi la mititica. Răsplată record.

Matteo trăncăni în continuare. Povestea cum îi ceruse avocatului să-i închidă contul de Facebook ultima dată când fusese judecat. Nu pentru că-i era teamă de ce-ar putea găsi poliţaii.

— Nu, voiam doar să mă asigur că nu vede doamna mesajele primite de la fetele cu care mă vedeam pe lângă ea.

Vorbiră mai departe. Veniră şi Alex, şi Safia şi o ţinură tot aşa. Teddy avea scopul lui: întrebă de câteva ori despre Sebbe, despre Michaela. Încercă să scoată cu grijă ceva de la ei: cum spălaţi banii înainte? Vă ajuta cineva?

Dar era o greşeală. Oamenii obişnuiţi nu vorbeau despre aşa ceva – un principiu simplu: îţi ţii gura, trăieşti mai mult. Matteo era singurul care părea că vrea să-l impresioneze pe Teddy, ca un băieţel de doi ani – dar, pe de altă parte, el nu fusese niciodată unul dintre iniţiaţi.

Dejan îi întrerupse strigând:

— Gata friptura! Haideţi jos.

Opt ore mai târziu. Era întuneric. O zi întreagă pe mare. Senzaţie de fierbinţeală pe piele. Trăsături fericite pe chipuri.

Pilotaseră *jet ski*-urile de parcă ar fi fost maşini de F1. Trăseseră puţin cu puşca în porumbei de lut aruncaţi de pe punte, agăţaseră un colac de cauciuc în urma bărcii, se bucuraseră de soare, pocniseră dopuri de şampanie prin tot arhipelagul ăla afurisit. Pe la ora cinci, lângă *Black Pearl* trăsese o barcă pneumatică. La bord urcaseră clătinându-se opt fete de 20 de ani, cu părul vopsit blond şi costume de baie înflorate.

Matteo, Alex, Safia şi ceilalţi aproape căzuseră peste bord de bucurie. Dăduseră drumul la sistemul audio: hituri vechi şi siropoase la volum maxim. Dejan radia ca soarele. Mauler se legăna în ritmul muzicii. Senzaţie de *Wolf of Wall Street,* dar pe ape de 20 de grade – oamenii petreceau aşa de intens, că până şi un abstinent s-ar fi ales cu o mahmureală.

Teddy se simţea puţin ameţit – din mai multe puncte de vedere. Kum era în termeni buni cu el – şi, într-un fel sucit, era chiar plăcut că rămăsese fără banii lui McLoud: îi ardeau buzunarele, aşa goale cum erau. Taică-său şi soră-sa erau acum acasă. Nepotu-său scăpase – categoric fusese băgat în jaful de la magazinul ăla, dar, dacă procurorul n-o putea dovedi, nu puteau decât să-i dea drumul. Totuşi: Swedish Premium Security, răpitorul, poliţaii corupţi – oameni care încă mai erau pe urmele lui.

Câteva ore mai târziu, barca se legăna, lovind uşor docul. Băieţii făceau hărmălaie în fundal.

Teddy şi Matteo se-ndreptară spre taxiuri. Restul găştii ieşea în oraş cu Dejan. Rezervaseră o masă. Aranjaseră să vină şi câteva fete.

Teddy şi Matteo urmau să ia împreună un taxi: amicul lui stătea în Hallunda, nu departe de Alby. După cinci minute, Matteo era adormit pe umărul lui Teddy. Ce mai escroc – bălea ca un câine.

Teddy îşi lăsă capul pe spate. Poate c-ar putea să-l depună pe Matteo în faţa uşii şi să se ducă înapoi în oraş, să treacă pe la Emelie. Ar trebui să fie acasă până la ora asta – Emelie, femeia muncitoare de nădejde şi conştiincioasă. Dar nu – era prea beat pentru aşa ceva.

Plăti şoferul şi coborî din maşină clătinându-se. Matteo se târa pe pavaj.

— Pământul e moale, bălmăji el.

— Haide, zise Teddy.

— Nu, mă duc singur, nu-i departe.

Taxiul le dispăru din vedere. Clădirile înalte din jurul lor arătau ca nişte copii identice sau poate că vedea el dublu, chiar triplu. Nu se zărea nimeni. Matteo încerca să se ridice, dar Teddy tot se mai îndoia c-o să fie în stare să ajungă acasă de unul singur.

Amândoi se clătinau – ca nişte catarge în furtună.

Lângă ei trase un Volvo V70. Tot numai antene şi geamuri întunecate.

Coborâră doi bărbaţi.

Teddy avu o presimţire urâtă.

Unul dintre ei veni spre el. Păr blond, jachetă neagră de piele.

Îl pocni pe Teddy cu toată forţa în stomac.

Teddy se îndoi de şale. Rămase fără suflare. Totuşi – vechiul obicei, ridică braţele să-şi apere capul.

Norocos. Bărbatul flutură ceva spre el. Simţi o durere arzătoare în braţ.

Se trase înapoi. Încercă să-şi găsească echilibrul. Lovi: parcă dădea într-un copac – probabil că tipul purta vestă de protecţie pe sub haină.

Îi auzi strigând:

— Poliţia, la pământ.

Bâjbâi după cuţit.

Un zgomot. Nu văzu ce se-ntâmplase, dar Matteo ajunsese la pământ. Prietenul lui răcni.

Teddy apucă mânerul cuţitului.

Nişte pumni lovindu-l în piept.

Lovindu-i faţa.

Simţi ceva rupându-se.

Apoi, din spate, apăru celălalt bărbat. Îl prinse strâns, încercă să se apere.

Urlă de durere. Căzu la pământ. Simţi cum i se amestecă sângele cu praful de pe jos.

Bărbatul avea în mână ceva de plastic: un Taser.

Cu un ultim efort, Teddy se ridică, încă ţinut în braţe de unul dintre atacatori, şi lovi cu capul în spate. Omul urlă.

Şi, în timp ce urla, bărbatul cu părul blond îl împunse cu Taserul: Teddy îi văzu faţa. De la ureche până la gură: un semn roşu.

Şocul îi trecu prin picioare, prin stomac şi piept – de parcă-i trăsese cineva cabluri de oţel prin şira spinării şi le trăgea în sus şi în jos.

Totul se întunecă. Ochii.

Beznă afară.

PARTEA a IV-a

Iulie

57.

Comunicat de presă
Captură importantă de arme în Södertälje

Patru persoane au fost arestate şi plasate în arest preventiv, ieri, în Södertälje, pentru deţinere de arme de foc.

În timpul unui raid realizat în cursul acestei săptămâni pe Oxbacksgatan, în Södertälje, a fost găsit un depozit secret de arme. Ancheta tehnică se află încă în desfăşurare, dar rezultatele obţinute până în prezent arată că este vorba despre cinci arme automate de tip Kalaşnikov şi arme de asalt similare, de producţie străină. Au fost găsite şi 11 pistoale şi o cantitate uriaşă de muniţie. În subsol şi în apartamentul aferent acestuia au fost reţinuţi patru bărbaţi, cu vârste între 26 şi 37 de ani. Toţi se află în custodia poliţiei.

Poliţia crede că armele găsite ar fi urmat să fie folosite în mediul bandelor criminale.

58.

Nikola: fericit ca omul care tocmai a scăpat de o condamnare pe viaţă şi s-a ales, pe deasupra, şi cu un hogeac. Poate nu era chiar aşa de ciudat: fusese eliberat. Iar Teddy îi găsise un apartament. Era *minunat* de-a binelea. Compensaţie autentică: un noroc neaşteptat ca să echilibreze tot ghinionul pe care-l avusese în ultimii ani. Nikola vs. stat: 2-1. Poate că până la urmă exista un Dumnezeu.

Totuşi, mai erau lucruri de făcut. Treburi neterminate. Raidul nebunesc al lui Metim. Greşeala lui. Ordinele lui Isak – ţi s-a făcut frică, acum rezolvi problema.

În primele zile, nu făcu nimic. Doar se relaxă la maximum. Rulă jointuri, dar nici măcar nu le fumă. Stătu acasă şi nu făcu decât să se joace cu noul lui iPhone – alt cadou de la unchiul lui. Aproape că n-avea mobilă în casa lui cea nouă, dar Teddy îi aranjase un pat, o masă şi două scaune. Chamon îi împrumutase un televizor. Pentru Nikola, era suficient. Linda îi adusese cearşafuri, tacâmuri şi două castroane. Nikola tot mai comanda doar pizza şi kebab cu de toate – le mânca direct din cutie.

Maică-sa era chiar fericită. Chicotea ca o fetişcană de 14 ani.

— Avocata ta a fost fantastică.

Dar Nikola se purta cu răceală.

— De ce ai fugit când eram închis?

— Teddy a spus să plecăm, nu ţi-a zis?

Nikola era dur ca o stâncă – de fapt, nici pe departe. Se înmuie după cinci minute.

— Mda, ştiu. E aşa de bine să fiu afară, mamă. O să mă adun acum, jur. Apropo, ştii pe unde-i Teddy?

Nu ştia; se întreba şi ea acelaşi lucru. Încercaseră amândoi să-l sune toată ziua, dar nu dăduse niciun semn.

Diseară, Nikola se ducea la Chamon acasă. Chiar voia să-i arate casa lui nouă – dar bănuia că prietenul lui voia să-i sărbătorească eliberarea. Petrecerea de eliberare numărul doi, în decurs de nouă săptămâni: s-ar putea să fi fost un record mondial dat naibii.

Murray se ţinuse de cuvânt. Puşca de asalt din subsolul lui Nikola dispăruse până să iasă el, dar nu avusese loc nicio descindere. O reperase totuşi într-una dintre pozele publicate de poliţie. Trei puşti de asalt înşirate: Rk 62, 95 TP, cu pat rabatabil. Toate cu siguranţa pe partea stângă – dar una singură avea bandă adezivă neagră pe pat. Murray: vulpea aia şireată. Adăugase puşca imensă la captura lor. Nici că se putea mai bine. În mintea lui Nikola era un plan extraordinar de deştept.

Plus urî alt sentiment. Nu începuse să asude când se gândise la ce avea de făcut. Nu-l durea burta. N-avea dureri de cap. De fapt, dormea bine. Probabil că i se-ntâmplase ceva în timpul cât fusese izolat, în timpul discuţiilor lui cu Kerim, în cuşca de pe acoperiş. Ce-o fi, o fi: orice era mai bine decât să fii închis la izolare.

Sună la uşa lui Chamon. Linişte.

Sună din nou. Auzi şoapte.

Uşa se dădu de perete. Chamon, Yusuf, Bello şi câţiva dintre ceilalţi erau în antreu.

— Eşti un învingător, frate! răcniră ei.

Îl purtară pe braţe. Apartamentul micuţ al lui Chamon: atmosferă evidentă de petrecere. Chipsuri, floricele, seminţe de floarea-soarelui. Peste tot, sticle de Red Bull şi coca-cola în frapiere. Votcă şi cutii de bere aliniate pe măsuţa de cafea. Nişte afurisite de baloane colorate atârnate de tavan. Plus o liniuţă frumoasă. O grămadă zdravănă de coca pe o tavă de metal şi un tub de argint pentru tras pe nas. Chamon trebuie să fi aruncat pe asta cea mai mare parte din ce înhăţase în urma raidului. Ca o petrecere de aniversare pentru copii, combinată cu un soi de omagiu pentru *Scarface.*

Nu erau decât şase, dar petrecură ca jumătate din Stureplan. Baloanele dispăruseră după zece minute. Amicii lui arătau de parcă-şi cufundaseră feţele în zahăr vanilat. Pahare pe jumătate pline de votcă şi Red Bull pe toate suprafeţele. Muzică de la iPhone-ul lui Chamon bubuind în boxe: Rihanna, Kanye West. Zara Larsson.

Se înghesuiră pe canapeaua de piele şi jucară ore în sir *GTA.* Xbox One – proaspăt ridicat şi lucios. Vecinul sună la uşă şi le ceru să nu mai facă zgomot. Chamon îşi trase în jos pantalonii şi-i arătă curul bietului irakian. Rulară bancnote de 500 de coroane: mai traseră puţin pe nas. Îşi făcură *selfie*-uri. Încercară şepcile lui Chamon. Avea mai mult de 50 – toate şutite de la acelaşi magazin Stadium din oraş. Se căţărară pe canapele şi se legănară în ritmul muzicii. Vecinul bătu iar la uşă: de data asta, împreună cu ginerii lui în spate. Totul se transformă într-o bătaie în casa scării. Toată lumea pica peste tot. Chamon râse, zicând c-o să se arate Hillary Clinton cu un acord de pace şi după aia toată lumea o să trebuiască să-i sugă pula.

Nikola dădu pe gât cinci sticle de bere în mai puţin de o oră. Chamon tot zicea s-o cheme pe Darina, curva cu care se întâlnise ultima dată când dăduseră petrecere. Nikola ţinea controllerul de la Xbox invers, dar asta n-avea nicio importanţă pentru jocul lui. Se pişă de la balcon. Mimă nişte mişcări de MMA cu Yusuf în mijlocul lăzilor împrăştiate pe podea: reuşiră să dea jos singurul tablou de pe perete al lui Chamon – o grămadă de simboluri bizare pe o bucăţică de pergament.

— Ce mama naibii faceţi – alea sunt hieroglife adevărate! ţipă Chamon, încercând să-i prindă în acelaşi timp şi pe Nikola, şi pe Yusuf.

Râdeau aşa de tare, că aproape făcură pe ei.

Trecură ore întregi. Sistemul audio se stricase după ce Chamon vărsase votcă pe el. Unii dintre băieţi începură s-o ia spre casă. Nikola îi îmbrăţişă pe toţi:

— Sunteţi cei mai buni, băieţi. Pe bune. Dacă aţi fi fost slavi, ca mine, aş fi sărit pe voi la duş.

Mai trecu o oră. Chamon, Yusuf şi Nikola începură să-şi revină. Nikola bea apă. Toţi ceilalţi plecaseră. Deodată, se auzi soneria. Nikola găsi o bâtă de baseball. Se uitară unul la altul – iar nenorocitul de vecin? Sau de data asta erau poliţaii?

Chamon se uită prin vizor. Deschise uşa.

Afară, singur: Isak.

Vorbi rar:

— Pot să intru?

Chamon se holba. Nikola se-ntreba ce făcea aici, ce voia.

Yusuf nu părea surprins: poate că el îl chemase pe Numărul Unu.

Chamon aruncă de pe canapea controllerele de Xbox şi sticlele. Dădu deoparte cojile de seminţe şi floricelele neexpandate. Isak se aşeză. Îşi trecu dosul mâinii prin barbă. Apartamentul arăta ca un oraş prădat de ISIS.

— Văd că aveţi o petrecere.

Chamon şi Nikola stăteau încă în picioare.

— Mda, îl sărbătoream pe Nikola, zise Chamon.

— Bine, băieţi, bine.

Isak se întoarse spre Yusuf.

— Deschizi geamul? Miroase ca într-un bordel. Chamon îi întinse o sticlă de bere.

— Vrei?

Isak, cu chipul împietrit:

— Am venit cu A8-ul.

Afară era întuneric. Televizorul era închis. Toată zona era liniştită.

— Voiam doar să vin şi să te felicit, Nikola, zise Isak. Trebuie să fi avut un avocat dat naibii. Unde ai găsit-o?

— Emelie Jansson, zise Nikola. Ai cunoscut-o. Ea e cea care a lucrat cu unchiu-meu.

— A, rahat, ea e. A fost aprigă fata aia. Şi abilă, se pare. Isak se scărpină între picioare.

— Yusuf mi-a zis despre descinderea de-acasă de la Abrohom Michel. Că ai… vorbit cu autorităţile… ca să te asiguri că se petrece.

Nikola simţi că-i ia foc faţa. Vorbise cu Murray, îi spusese lui Chamon despre asta. Lucrase cu un poliţai – împotriva tuturor regulilor. Păcat de moarte în ochii lor.

— Nu-ţi face griji, urmă Isak. Ai făcut ce trebuia. Există întotdeauna excepţii, pentru orice. M-au atacat, mi-au stricat procesul, s-au căcat pe onoarea mea. Acum ştim cine sunt şi nu le-au mai rămas arme. Sunt presaţi.

Poliţaii au făcut treaba în locul nostru. Dar tot nu te-ai ocupat de cel vinovat, Nikola.

Isak se ridică. Podeaua scârţâi sub paşii lui când plecă.

Jumătate de oră mai târziu. Ora 1 dimineaţa.

Nikola şi Chamon stând în maşina acestuia din urmă. Rahat, efectele cocainei încă îi mai cântau în cap Lil Wayne.

— Serios, Chamon, nu ştiu ce să fac. Sunt al naibii de bine organizaţi.

Capul lui Chamon se clătina în sus şi-n jos.

— Nu aşa de organizaţi pe cât vor să crezi. În plus, patru dintre oamenii lui sunt închişi. O să rezolvăm, frate… cumva.

Nikola încercă iar să ia legătura cu Teddy, probabil pentru a 200-a oară în ziua aia: avea telefonul tot închis. Ce dracu'?

Chamon parcă în faţa casei. Se zicea că acolo stătea Metim Tasdemir.

Încercă să pescuiască nu ştiu ce din buzunar.

— Vrei?

Îi întinse lui Nikola o punguţă de praf.

— Neah, nu-mi mai trebuie.

Chamon se aplecă şi trase pe nas direct din punguţă.

— Nicko, frate, *acum e momentul.*

Coborâră din maşină. Nikola încetini. Credea că scăpase de asta – dar o simţea limpede: din nou ghemul de spaimă din stomac. Ajunge, trebuia să-l oprească.

Chamon era cu câţiva metri în faţa lui. Sparseră fereastra de lângă uşa bucătăriei. În grădină erau nişte jucării de plastic şi o piscină gonflabilă. Chamon îşi băgă braţul prin spărtură şi deschise fereastra. Îi sângera degetul mare.

Se ajutară unul pe altul să intre. Fiecare avea câte o bâtă de baseball în mână. Nikola voia să fie ferm, şi totuşi dârdâia ca o blestemată de periuţă de dinţi electrică.

Auziră un copil plângând. Chamon porni primul, cu bâta de baseball ridicată deasupra capului, ca o sabie de samurai.

Beznă. Aprinseră luminile. Tapet cu dungi. Un şemineu fals. Lămpi cu LED sub mobilă – dădeau întregii încăperi o nuanţă albăstruie. Lumânări imense pe podea.

Plânsetul continua. Intrară într-o încăpere: roz peste tot. Ursuleţi şi personaje din *Frozen.* Lângă un perete: nemernicul de Metim Tasdemir schimbând scutecele fetiţei. Probabil că nu-i auzise spărgând fereastra. Când îi văzu, Metim îşi ridică sprâncenele aproape până în creştet.

O fracţiune de secundă: diverse imagini care-i treceau prin minte. Celula. Cuşca de pe acoperiş. Unde o să ajungă iar dacă se duce naibii treaba asta. Era pe punctul să cedeze. Nu voia decât să lase jos bâta şi să fugă.

Totuşi: ridică bâta de lemn la fruntea lui Metin:

— Ticălosule.

Picături de sudoare pe fruntea individului.

— Uşurel, băieţi.

Voce slabă. Senzaţii slabe.

— E copilul aici, ce mama naibii. Uşor, uşor. Putem să rezolvăm.

Fetiţa plângea. Metim o strânse în braţe.

Nikola nu ştia ce să facă. Se simţea paralizat. Un bebeluş. Nu putea să facă rău unui bebeluş.

— O s-o luăm uşor când o să încetezi să ne-o mai tragi. Stai jos.

Metim se prăbuşi pe un taburet aflat într-un colţ al camerei. Lângă el era un cărucior de copil.

Metim Tasdemir – probabil singurul om din oraşul ăsta care putea să concureze cu Isak – începea să se tânguie.

— Nu-i faceţi nimic, vă rog.

— N-o să-i facem niciun rău, zise Nikola.

Metim îşi puse fetiţa pe un covoraş cu elefănţei zburători. Părea mai liniştită acum.

Nikola îl pocni pe Metim drept în faţă. Simţi pumnul lovind nasul: Metim îşi înăbuşi un ţipăt.

Chamon îşi duse bâta la tâmpla individului.

— Am văzut pozele gaborilor. Nu suntem idioţi – erau ale tale. Şi erau acelaşi puşti finlandeze pe care le-ai folosit când ai dat peste cap procesul lui Isak.

— Ce dracu' zici acolo?

Metim îşi şterse cu tricoul sângele care-i curgea din nas. Ce puţoi bleg şi jalnic mai era şi ăsta?

— Oxbacksgatan, acolo stă Abrohom; e omul tău. E la puşcărie, la naiba. Aşa că lasă tâmpeniile.

Metim gemu.

— Nemernici ce sunteţi voi, mi s-a părut că era una în plus în poză, aia cu patul cu bandă adezivă. Aţi turnat voi cumva, trădătorilor.

Nikola îi mai trase un pumn. Sângele împroşcă pijamaua copilaşului. Metim îşi dezgoli dinţii, dar rămase tăcut.

Fetiţa începu din nou să plângă.

Chamon întinse telefonul.

— Tocmai am înregistrat ce ai spus. Isak vrea 500 de miare ca să uite ofensa. Cum vrei s-o facem?

Nikola puse o mână pe fetiţă şi o mângâie blând pe spate. Pijamaua era roz, iar el îi simţi şira delicată a spinării prin materialul subţire. Era cea mai mică persoană pe care o atinsese vreodată.

Copilul se linişti.

Poate c-ar fi trebuit să-l sune mai bine pe Simon Murray? Să-l predea poliţiei pe Metim. Să lase să se încheie toate cum aşa trebuie, nu să înceapă un alt conflict între clanuri, care s-ar fi extins şi ar fi durat ani de zile. Ar fi făcut rău şi mai multor oameni. Şi mai mulţi morţi, probabil. Care i-ar fi garantat aproape sigur şi mai multe dureri de stomac şi coşmaruri.

Dar Metim nu făcu decât să dea din cap. Părea oarecum uşurat.

După aceea: Chamon şi Nikola, la O'Learys. Râzând, relaxându-se. Ce noapte dată naibii. Nici măcar nu puteau să bea. În loc de asta, comandaseră amândoi cola zero cu multă gheaţă şi trei paie. Restaurantul era pe punctul de a se închide. Totul fusese aproape prea simplu. Metim le dăduse, în mai puţin de zece minute, o pungă de plastic plină de bani. După mângâierea liniştitoare a lui Nikola, fetiţa căzuse într-un somn adânc, exact ca Frumoasa din Pădurea Adormită.

— Serios, totuşi, ar fi trebuit să-l presăm mai tare. Trebuie să fi avut cel puţin un milion dosit acolo, zise el gânditor.

Punga cu bancnote atârna sub bar. Nikola o atinse. *Biodegradabil,* citi pe ea. Se întrebă în cât timp s-ar face banii terci dacă ar îngropa totul în pădure.

Îl sunară pe Isak, care râse cinci minute când Nikola îi povesti ce se-ntâmplase.

— Schimba scutece, zici?

— Mda.

— Treaba mare sau treaba mică?

— Cred că era un căcat.

Isak părea pe punctul să se înece de râs. Chicoti aşa de mult, că bateria lui Chamon aproape că se descărcă.

Se linişti spre finalul convorbirii.

— Eşti un bărbat adevărat, Nikola, nu ca Metim – care se ocupă cu treburi femeieşti, schimbă scutece şi alte porcării de-astea. Tu şi Chamon puteţi să păstraţi câte 150 fiecare. Distraţi-vă în seara asta. Vezi să-ţi găseşti o fată de futut. O meriţi, prietene.

Nikola luă în serios cuvintele şefului. Sări de pe scaunul de bar.

Venise momentul.

•

Paulina îi deschise uşa. Lui Nikola nu-i trecuse prin cap c-o să-l lase să vină la două şi jumătate noaptea – dar îi răspunsese imediat la mesaj.

Paulina: pantaloni de trening şi o bluză tricotată lălâie. Haine confortabile. Fără machiaj. Părul strâns în coc. Îi simţea parfumul până în hol şi în camera ei. Strălucea.

La etaj, părinţii ei dormeau.

Îl conduse într-o cămăruţă. Un pat îngust, un fotoliu. O bibliotecă plină de cărţi şi un televizor. Era pornit. Un film american.

— La ce te uiţi? o întrebă.

— *Homeland,* zise ea. Sunt cu totul obsedată, mă uit toată noaptea.

— Ah, rahat, e chiar aşa de bun?

Paulina se aşeză pe pat şi închise televizorul.

Nikola se simţea perfect treaz şi cu mintea limpede. Dar tot mai avea o imagine neclară în cap: fetiţa lui Metim.

— Ştii, m-am bucurat aşa de tare când te-au eliberat, zise Paulina.

Îi prinse mâna. În continuare: trupuşorul fetiţei în minte. Voia să-i spună Paulinei ceva despre ea. Să-i spună că, deşi s-ar putea să fi făcut un lucru rău, acum se terminase. Că totul o să fie în regulă.

Se aşeză lângă ea pe marginea patului.

Paulina îşi puse mâna pe coapsa lui.

Simţi o răbufnire pulsând în el.

Era liber. Făcuse rost de banii lui Isak, făcuse ce trebuia să facă. Fetiţa nu fusese rănită. Şi acum, era într-o cameră liniştită, singur, cu fata după care era leşinat.

S-ar putea să fi fost cel mai bun moment din viaţa lui.

Se aplecă în faţă şi o sărută pe Paulina pe buze.

Expressen, 21 iulie

Bărbat în vârstă de 21 de ani, pus sub acuzare pentru uciderea unei victime neidentificate

Tânărul de 21 de ani acuzat de asasinarea unui bărbat necunoscut în insula Värmdö a apărut azi în faţa instanţei.

Într-o seară de la jumătatea lunii mai, un agent de securitate a fost chemat la o vilă din apropiere de Ängsvik, pe insula Värmdö. La sosire, a făcut o descoperire macabră. În interiorul casei, a dat peste un bărbat ucis în mod brutal. Tânărul de 21 de ani a fost găsit ulterior într-o maşină aflată în apropierea casei şi a fost reţinut a doua zi dimineaţă.

Astăzi, au fost prezentate acuzaţiile împotriva tânărului de 21 de ani, bănuit că a luat viaţa victimei împuşcând-o în faţă. Identitatea persoanei

decedate rămâne totuşi necunoscută. Ancheta preliminară, dată publicităţii tot astăzi, susţine că au fost efectuate teste ADN asupra victimei şi încercări de identificare după amprentele stomatologice. În pofida acestui fapt, nu a fost posibilă confirmarea identităţii sale.

Procurorul public Annika Rölén va apela la mai mulţi martori la proces, inclusiv la mărturii ale unor agenţi de pază, legişti şi, nu în ultimul rând, tehnicieni care au analizat locul crimei.

„Nu putea s-o facă nimeni altcineva. Bărbatul de 21 de ani era singura persoană aflată în apropiere, iar el a refuzat să ofere vreo explicaţie în legătură cu motivul prezenţei sale acolo", potrivit lui Rölén.

Avocata bărbatului, Emelie Jansson, nu a făcut niciun comentariu.

59.

Întâlnire-fulger cu Magnus Hassel şi Anders Henriksson – Emelie putea bănui despre ce era vorba. Nu se întâlneau într-unul dintre birourile partenerilor, ci într-una dintre sălile de conferinţă de la ultimul etaj – spaţiile mai formale rezervate în general clienţilor, cele cu privelişti fantastice. Din nou, acesta era un semn clar legat de ce voiau.

Jossan văzuse deja articolul pe expressen.se Fusese publicat cândva în ziua de dinainte. Primul lucru pe care-l spuse când intrase pe uşă fu:

— Credeam că eşti isteaţă.

Emelie se-ntoarse cu scaunul de birou.

— Şi eu. Se pare că n-aveam dreptate. Vreun sfat despre ce ar trebui să spun? Eşti avocat, nu?

— Habar n-am. Are ceva de-a face cu Teddy?

— Indirect. Crezi că mă dau afară acum?

— Probabil, răspunse Jossan, fără să pară deosebit de tristă. De ce, Emelie? De ce?

Emelie trase adânc aer în piept.

— Îţi spun mai încolo. Dac-o să am vreun răspuns bun până atunci.

Se gândi că nu ştiuse niciodată cu adevărat de ce alesese Dreptul şi cum se orientase treptat spre ramura sa comercială. Cum luase testele, alesese cursurile de specializare potrivite, căutase de lucru la cele mai bune firme din Stockholm – fusese selectată de toate. Leijon fusese prima ei opţiune.

Josephine aproape că pufni.

— Or să te azvârle cu capul înainte, indiferent ce le spui. Dar eşti curajoasă, recunosc. Dă-mi un mesaj când îţi ţii pledoaria finală la tribunal.

Vreau să vin și să ascult. Și, dac-o să câștigi, te scot la cină la Matbordet. Ai auzit de el? Are două stele – restaurantul nou al lui Mathias Dahlgren; stai la masa unde gătește efectiv.

•

Emelie era singură în sala de ședințe. Pe masă erau o tavă, patru cești de cafea, un termos argintiu și un bol mic cu praline. Nu se așeză. În loc de asta, se duse spre ferestrele panoramice și încercă să-și maseze umărul. Principala suferință a avocaților: probleme de spate, din cauza încordării și a statului pe scaun prea mult.

Părinții ei plecaseră acasă până la urmă, și în niciun caz prea repede. Bănuise că erau dezamăgiți că nu stătuse mai mult cu ei, dar n-ar fi trebuit să se plângă. Nu ea era cea care sugerase să vină și, în plus, stătuseră la ea gratis. Un aspect pozitiv era că avea impresia că taică-su fusese treaz tot timpul – de parc-ar fi așteptat ocazia să-i demonstreze că poate.

Se-ntreba totuși unde dispăruse Teddy. I se păruse că relația lor fusese mai relaxată după excursia în Palma, deși abia avuseseră timp să se vadă, pentru că fusese foarte ocupată. Dar acum părea să aibă iar telefonul închis. Se-ntreba dacă mai era supărat pe ea și, dacă da, de ce.

Trebuia să stea de vorbă: venise ancheta preliminară în dosarul lui Benjamin. N-avusese încă timp s-o citească în detaliu, dar un lucru era limpede: bărbatul mort nu era Mats. În pofidă stării lui instabile, Benjamin se exprimase clar: bărbatul mort din fotografiile medicului legist nu era tatăl lui.

Totuși, nu putea spune dacă era Sebastian Petrovici. În niciuna dintre poze nu apărea vreun tatuaj cu tigru, iar fața nu mai era practic o față. Cu toate astea, Emelie îi trimise și Michaelei o poză scanată, ca să verifice. Nu primise încă niciun răspuns.

Se deschise ușa. În încăpere intrară Magnus Hassel și Anders Henriksson, urmați de Alice Strömberg, șefa de la HR. Parcă mergeau înșiruți, o mică procesiune în drum spre o ceremonie sacră: pentru prima dată în istoria firmei, urma să fie dat afară un avocat. Poate.

Așteptă până se așezară. Zâmbeau toți, vorbind despre vremea schimbătoare: întâi un interval de soare și secetă, apoi ploaie torențială, apoi iar căldură.

— Vremea a devenit excesivă în ultimii câțiva ani. Trebuie să fie efectul de seră, zise Anders Henriksson cu vocea lui pițigăiată.

Azi o ducea cu gândul la Mickey Mouse.

Magnus Hassel se scărpină în cap.

— Mda, mă gândeam la vremea când am ajutat Forsfall să vândă uzinele alea alimentate cu cărbuni şi să evite amenzile de la Agenţia pentru Energie. Voiau să-i oblige să treacă la tehnologii mai puţin poluante.

Alice Strömberg le turnă fiecăruia câte o ceaşcă de cafea. Magnus Hassel luă o pralină.

— Deci, zise el. N-a trecut chiar aşa de mult de când am stat de vorbă, la întâlnirea de dezvoltare personală din iunie. Şi atunci am zis că totul e în regulă, dar că ţi-ai luat câteva zile de concediu medical. Apoi ţi-am oferit şase săptămâni la New York, plătite de firmă. Dar azi-dimineaţă am citit în ziar că reprezinţi pe cineva într-un proces de crimă. Am vrea o explicaţie. Măcar e adevărat?

Emelie trase adânc aer în piept.

— Da, e adevărat, din păcate.

Sprâncenele lui Magnus tresăriră. Un tic involuntar.

— De ce nu ne-ai spus?

— Te-am sunat şi am încercat să te conving să fii de acord, îţi aduci aminte?

— Nu.

— În mai, într-o dimineaţă devreme. Părea că abia te-ai trezit. Cred că te trezisem din somn.

— Nu-mi aduc aminte. Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Probabil că n-are importanţă, zise Emelie. Oricum ai spus nu.

— Exact.

Anders Henriksson interveni în discuţie. Poate că vocea semăna mai mult cu a unui eunuc decât cu a lui Mickey, era practic un falset.

— Din păcate, noi nu putem accepta genul ăsta de caz şi chiar nu putem accepta să ne lucreze cineva pe la spate. Aşa că avem o sugestie. Alice, vrei să te ocupi tu?

Îi făcu un semn directoarei de HR.

— Emelie, ce ai făcut tu e foarte grav.

Când îşi înclină capul teatral, Alice avea o expresie de parcă se uita la un pisoi drăgălaş.

— Riscă să afecteze reputaţia firmei. Clienţii noştri ar putea începe să se întrebe de ce cineva din personalul nostru apără un ucigaş…

— N-a fost condamnat încă.

— Da, dar clienţilor noştri tot o să li se pară ciudat. Noi nu lucrăm în acest domeniu al legii, aşa cum bine ştii. În plus, avem o regulă, conform căreia toate dosarele trec pe la parteneri; să preiei un caz din proprie iniţiativă este inacceptabil. Ştii şi asta.

— Știu tot ce spui, zise Emelie. Și vreau să-mi cer scuze că n-am informat firma când am luat cazul ăsta. Dar, așa cum văd eu lucrurile, m-am ocupat în timpul meu liber. Am reușit să fac tot ce mi s-a cerut aici – cu excepția faptului că am fost obligată să-mi iau două zile libere după un eveniment tulburător. M-am asigurat că Leijon nu are nicio legătură cu asta, n-am dat adresa firmei în nicio corespondență sau altceva de genul ăsta, iar numele firmei nu este pomenit în articole. Sunt avocat și, conform regulilor Baroului, toată responsabilitatea îmi aparține mie, nu firmei.

Alice o privea. Și Magnus. Anders Henriksson se uita urât.

Alice își strânse mâinile.

— Suntem dispuși să trecem, într-o oarecare măsură, peste ce ai făcut, pentru că ne dăm seama că te-ai descurcat bine în trecut. Deci, propunerea noastră e următoarea: renunți la cazul pe care l-ai acceptat ca apărător privat. Clientul tău va trebui să-și găsească alt avocat. Tu o să pleci, cu salariul întreg pe șase luni. O să-ți aranjăm totuși un loc de muncă nou, ca avocat de business la una dintre firmele pentru care lucrăm.

Emelie se sili să rămână calmă.

— Categoric nu pot să renunț la caz. Acuzațiile au fost formulate acum câteva zile, așa că procesul de fond o să înceapă curând. Ar fi o lipsă de etică incredibilă din partea mea să-mi las clientul în acest stadiu al procedurilor.

Expresia lui Alice nu se schimbă.

— Cealaltă opțiune este să fii concediată. Fără plată, fără alt serviciu. Ar trebui să-ți strângi lucrurile și să pleci imediat după această întâlnire.

Emelie era acum cât pe ce să izbucnească în plâns de-adevăratelea.

— Nu pot să renunț la dosar, nu în acest stadiu avansat. Ar fi o greșeală. Lipsă de loialitate față de client. Știu c-ar fi trebuit să anunț firma, dar am considerat că n-am de ales și trebuie să preiau acest caz. Știți că sunt practic făcută pentru firma asta. Trebuie să existe vreo cale de ieșire. Dacă apar întrebări din partea presei, putem da un comunicat în care să spunem că m-am ocupat pe cont propriu.

Alice își strânse buzele.

— Te rog, Emelie…

Fața lui Anders Henriksson căpătase o tentă roșiatică. Magnus, pe de altă parte, se lăsă încet pe scaun, care scârțâi.

— Emelie, o să fiu complet sincer cu tine. Ești una dintre preferatele mele.

Se opri puțin, ca să se înțeleagă ce a spus.

— Și nu sunt mai puțin impresionat să aud că, în paralel cu toată munca de aici, te ocupi de un caz de crimă, pe lângă faptul că ai fost și bolnavă două zile. Sunt dispus să-ți acord o a doua șansă.

Anders Henriksson nu mai avea faţa roşiatică. Era stacojie – ca un stop de circulaţie.

— Stai un pic, Magnus, ce-i asta?

Magnus nu se-ntoarse. Pur şi simplu continuă:

— Emelie s-ar putea să fie cel mai bun avocat pe care l-am cunoscut.

Chiar dacă Anders Henriksson era foarte bine privit la Leijon şi era deja partener de câţiva ani, Magnus Hassel îl surclasa. Magnus era unul dintre cei mai influenţi avocaţi din ţară. Adusese de cel puţin cinci ori mai multe dosare decât Anders şi venituri de peste zece ori mai mari; era un simbol la Leijon, omul care juca golf cu familia Wallenberg, mergea la vânătoare cu directorii grupului SCA şi se ducea să înoate la Torekov cu elita lumii businessului suedez. Dacă Magnus Hassel voia să păstreze pe cineva la firmă, atunci aşa avea să se întâmple.

— Tot ce-ţi cer, Emelie, este să renunţi la caz, urmă el. Nu poţi merge mai departe cu el. Îmi pare rău. Cred în tine, şi tu ştii asta.

Emelie se uită ţintă la el. Putea să rămână în firmă; avea o ultimă şansă. Dar trebuia să plătească un preţ. Ce dracu' fusese în capul ei? Că bănuielile împotriva lui Benjamin aveau să dispară de la sine, doar pentru că-şi asumase ea rolul de avocat al lui? Că presa n-o să bage în seamă o crimă doar pentru că ea lucra ca apărător *privat*? Că Leijon ar accepta ca unul dintre avocaţii săi să-şi petreacă mai mult de 30 la sută din timpul cât nu dormea lucrând la un caz penal? Fusese naivă, nu gândise în avans.

Emelie se îndreptă spre Rörstrandsgatan. Mai avea de lucru după ce ajungea acasă. Pregătiri. Casa duhnea a gunoi stătut.

Jossan o îmbrăţişase după întâlnire.

— Să-mi spui dacă vrei să ieşi în oraş să bem ceva mai târziu.

Când ajunse acasă, se aşeză pe pat. Îşi cuprinse picioarele cu braţele. Trebuia să se apuce de lucru, dar avea mintea goală.

Îl sună pe Teddy. Îi trimise un mesaj. Ba îl sună chiar şi pe Nikola.

Când închise telefonul după ce-i lăsase un mesaj lui Nikola, îşi dădu seama că încercase s-o sune cineva. Avea un mesaj în căsuţă vocală.

Bună, sunt Matteo, sunt un vechi prieten de-al lui Teddy – cred că-l ştii. Dejan zice că ar trebui să iau legătura cu tine. Poţi să mă suni cât mai repede? E important.

Era ora trei după-amiază. O după-amiază deosebit de mohorâtă, la sfârşit de iulie.

Notă de serviciu Poliţia din comitatul Stockholm
Semnat: Joakim Sundén
Data: 12 ianuarie 2011

Referitor la supravegherea informatorului „Marina”.

În ultimele câteva săptămâni, subsemnatul a lucrat şi a supervizat un informator cu numele de cod Marina. A fost oferită o mare cantitate de informaţii, din care mare parte poate fi considerată de încredere (conform metodelor de apreciere în vigoare). Subsemnatul a încercat să verifice şi să investigheze mai departe detaliile. Subsemnatul i-a raportat cu regularitate comisarului Anders Mieler.
Marina a primit din partea subsemnatului garanţii privind păstrarea anonimatului, pentru asigurarea faptului că informatorul poate oferi detalii cât mai nestingherit şi, făcând astfel, poate contribui la lupta împotriva criminalităţii organizate atât în ţară, cât şi pe plan internaţional. Subsemnatul doreşte să sublinieze că nu au avut loc interogatorii documentate cu Marina, nu au fost făcute înregistrări şi nici note.
Recent am aflat faptul că Ivar Lövberg, procuror-şef adjunct, a solicitat numele real şi datele de contact ale informatorului Marina. Lövberg l-a informat pe subsemnatul că solicită începerea imediată a unor interogatorii oficiale cu Marina, pentru a garanta documentarea informaţiei şi faptul că martorul poate fi interogat în faţa unei instanţe de judecată. Subsemnatul se opune comunicării acestor detalii. Subsemnatul este de părere că Marina trebuie să rămână şi pe viitor sursă anonimă; acesta este acordul pe care-l are subsemnatul cu informatorul.

La datorie.
Joakim Sundén

60.

O celulă.
Nu se putea. O nenorocită de celulă.
Nu. Nu. Nu.
Ba da.
Ajunsese înapoi, era închis. Deja de mai mult de o zi şi jumătate. Podeaua rece. Becul care atârna de tavan. Frig peste tot. Reţinut.
Nu.

•

Când se trezi prima dată, încercă să se ridice. Uriaşe din cauza durerii care-i ardea laba piciorului. Probabil că avea ceva fisurat sau fracturat. Durerea din coaste – una sau mai multe erau probabil rupte. N-avea nicio oglindă, dar când îşi atinse nasul practic leşină.

În cele din urmă, reuşi să se ridice în picioare. Se uită după butonul de intercom, dar nu-l găsi. Părea să fie una dintre celulele mai vechi, unde trebuia să baţi în uşă.

Lovi cât de tare putu. Strigă. N-ar fi trebuit să mai ajungă *niciodată* aici, îşi făcuse o promisiune. În spatele unei uşi metalice încuiate. Al unor zăbrele groase, care păreau tocite şi care acopereau fereastra. Să se-ndrepte către o condamnare la închisoare.

Încercă să vadă ceva afară, să se uite peste zid. Iarba de dedesubt părea neîngrijită. Probabil că era la Österåker sau, poate, la Salberga. Se-ntreba de ce-l duseseră aşa de departe de Stockholm.

Nu veni nimeni să deschidă uşa. Nu putea nici măcar să audă zăngănitul cheilor pe coridor.

Bătu din nou în uşă. Mai tare. Mai puternic.

Nu se întâmplă nimic.

Se întinse pe spate pe podea şi încercă să lovească uşa cât de tare putea cu piciorul sănătos. Bubuitura răsună în celulă.

În cele din urmă, vizeta se deschise doar un pic. O crăpătură subţire. De cealaltă parte, văzu un ochi şi jumătate de nas.

— Ce vrei?

Un glas răguşit.

Teddy dădu să se ridice.

— Vreau să ştiu ce dracu' se întâmplă. De ce am fost arestat?

— Îmi pare rău, nu sunt în măsură să discut asta. O să afli destul de curând.

— Am nevoie de un doctor. Sunt zdrobit. Piciorul e un dezastru. Coaste rupte.

— Mda, poate.

— Poţi măcar să stingi lumina?

— Da.

Vizeta se închise cu un zăngănit. Lumina din plafon se stinse – întrerupătorul trebuie să fi fost tot afară. Teddy se târî pe podea până la saltea. Încercă să-şi adune gândurile: ce anume se întâmplase? Nu-şi putea aduce aminte mare lucru în afară de faptul că se distrase toată ziua pe barca lui Dejan. Pe jumătate beat, cu un Matteo cherchelit în taxi. Apoi: bărbaţii care-i atacaseră şi strigaseră că sunt poliţişti. Frânturi: îl trântiseră şi demaraseră în trombă, cu el în maşină şi Matteo încă în stradă. Restul era în ceaţă. Îşi aducea aminte totuşi destul de clar ceva: unul dintre nemernici avea o cicatrice roşie pe obraz. De la ureche până la gură.

Încercă să se relaxeze. Nu prea mergea.

Pereţii celulei păreau să se apropie, apăsându-l. Aerul era greu de respirat. Nu putea să intre în hiperventilaţie, n-avea voie să facă atacuri de panică. Mai fusese în situaţia asta şi înainte. Reuşise să facă opt ani fără să se piardă cu firea.

Primele câteva ore în celulă atunci, când îl arestaseră pentru răpirea lui Mats Emanuelsson: poliţaii de la operaţiuni speciale îl împuşcaseră în burtă şi tocmai fusese operat. Zăcea pe saltea, exact ca acum, pe jumătate drogat cu Citodon[92] şi Ipren[93], şi se gândea la acelaşi lucru: la maică-sa. Zona tihnită pentru copii de la bibliotecă, toată numai canapele şi perne, el ghemuit în braţele ei. „Fraţii Inimă de leu”[94] în mâna ei. *„Dar va trebui să faci anumite lucruri, altfel nu eşti fiinţă umană, eşti doar o bucăţică de tină*”. Vocea mamei.

— Băiatul meu de aur, spusese ea. Ştii ce înseamnă asta?

El clătinase din cap. Avea şase sau şapte ani.

— Ce lucruri trebuie să fac, mamă?

Ea îl sărutase pe obraz, deşi lui nu-i plăcea când o făcea de faţă cu alţii.

— Trebuie să fii bun, Teddy. Uneori trebuie să fii bun, chiar dacă e greu.

Încercă să se ridice. De-a lungul anilor, nu fusese întotdeauna bun. Ăsta era rezultatul, echilibrul cosmic: fusese închis din cauza nenumăratelor lui păcate.

Se uită iar pe fereastră. Nu doar iarba era înaltă şi uscată. Şi zidurile păreau jerpelite. Nu putea vedea mare lucru în afara câtorva vârfuri de copaci dincolo de ele. Dar reperă o masă de ping-pong veche şi două porţi de fotbal răsturnate. Nu putea să fie Salberga – celulele de arest de acolo erau legate de complexul penitenciar mare, care fusese renovat de curând. Nu putea fi nici Österåker; ar fi recunoscut împrejurimile, chiar dacă aripa arestului era în altă clădire. Poate că-l ţineau în altă parte – mai departe de Stockholm.

Ceva era în neregulă, era sigur de asta – doar că nu era deloc sigur ce *anume.*

---

[92] Analgezic şi antipiretic pe bază de fosfat de codeină hemihidrat şi paracetamol.

[93] Denumire comercială pentru ibuprofen.

[94] „Fraţii Inimă de Leu” *(Bröderna Lejonhjärta*), roman fantastic pentru copii scris de Astrid Anna Emilia Lindgren şi publicat în 1973.

61.

Nikola se simţea odihnit. În pofida petrecerii deşănţate de azi-noapte şi a emoţiilor pe care le avusese înainte să-i facă ce-i făcuseră lui Metin. Şi în ciuda faptului că stătuse cu Paulina până dimineaţă târziu. Nu se uitase la ceas. Îşi închisese telefonul. Se bucurase de viaţă. Se bucurase de Paulina.

Dar acum îşi deschisese telefonul. Şapte apeluri pierdute de la un număr pe care nu-l ştia. Patru apeluri pierdute de la maică-sa.

Era după-amiază şi se îndrepta spre casă. În mod normal, Linda era obişnuită să aibă telefonul închis – dar îi promisese c-o să se schimbe. N-avea energie s-o sune. În momentul ăsta, voia doar să se mai bucure puţin de senzaţiile plăcute. Fără distrageri. Să se mai agaţe câteva ore de fericirea care clocotea în el.

Dormiseră până la prânz. Când se sculaseră în cele din urmă, părinţii ei nu erau acasă. Nikola nu era sigur nici măcar că ştiau că fusese acolo.

— N-are importanţă, spusese Paulina. Sunt polonezi, nu saudiţi.

Micul dejun: suc de portocale şi pâine prăjită cu şuncă. Paulina mâncase un grepfrut. Ziarul local pe masă. Zărise pe prima pagină un articol despre succesele poliţiei în războiul împotriva aşa-numitelor bande criminale. Fotografia cu armele din comunicatul de presă.

După micul dejun se întorseseră în camera Paulinei. Se uitaseră la televizor. Vorbiseră despre şcoală şi procesul lui Nikola. Se sărutaseră. Se îmbrăţişaseră. Făcuseră dragoste.

Se plimbaseră prin cartier. Nikola, cu braţul în jurul ei. Se aşezaseră pe o bancă în parc lângă Brunnsängsskolan şi se giugiuliseră ca nişte adolescenţi. După o vreme, se întorseseră la Paulina acasă şi se uitaseră la jumătate de episod din *Homeland.* Lui Nikola îi plăcea tipul cu ochelari şi barbă. Acelaşi calm îl simţea în momentul ăsta. Făcuseră nişte *smoothie*-uri. Vorbiseră despre diverşi prieteni comuni. Făcuseră iar dragoste.

•

Nikola urcă încet scările. Încă un etaj. Spre apartamentul lui. N-avea planuri pentru restul zilei, voia doar să facă un duş şi să se schimbe. Poate c-o să-l sune pe Chamon. Sau pe Teddy – dacă răspunde de data asta. Sau poate c-o să iasă cu Paulina, dacă voia şi ea.

Apoi simţurile de Spider-Man începură să zumzăie. Ca atunci când îl urmărea cineva. Mai făcu vreo câţiva paşi. În holul din faţa apartamentului, era o femeie care se sprijinea de perete. Până nu se-ntoarse, nu-şi dădu seama cine e. Emelie *fucking* Jansson – super-avocata lui.

— De ce nu răspunzi la telefon când te sună avocatul tău? îl întrebă ea cu un zâmbet, iar el o îmbrăţişă.

— Am fost cam ocupat aseară.

Emelie încă mai zâmbea.

— Aha, asta era. Dar de fapt e patru şi jumătate după-amiaza, ştii, şi am încercat să te sun de vreo sută de ori. S-a întâmplat ceva.

Zâmbetul îi pieri. Intrară în casă – nu-şi bătu capul să-i explice că Teddy îi cumpărase apartamentul. Voia doar să audă de ce depusese Emelie efortul să vină până la el.

Îi explică. Cineva care se numea Matteo o sunase acum o oră sau două.

— El şi cu Teddy erau ieri la o aniversare de 35 de ani. Aseară, au luat împreună un taxi până în Alby. Se pare că erau amândoi foarte beţi. Dar când au coborât din maşină, au fost atacaţi de doi… poliţişti, a zis el. L-au luat pe Teddy.

Nikola aproape răcni:

— Nu se poate.

— Au apărut cu o maşină. Matteo a crezut că era o maşină de poliţie fără însemne, iar ei au strigat că sunt poliţişti, dar felul cum s-au purtat părea puţin… deplasat, crede el. Practic l-au lăsat lat pe Teddy. L-au aruncat pe Matteo pe capota maşinii şi i-au pus cătuşe, deşi abia se putea ţine pe picioare. După aia l-au lăsat pe jos, tot cu cătuşe, şi au plecat – cu Teddy. Poliţiştii normali nu se prea poartă aşa.

— Matteo a sunat la poliţie?

— Nu, nu prea cred că e genul de om care să sune la poliţie din prima, dacă ştii ce vreau să zic.

Nikola cercetă podeaua din priviri.

— În plus, i-am zis şi eu să nu sune, urmă Emelie. Teddy şi cu mine lucram de câteva luni la ceva şi pare că ar avea legătură cu nişte poliţişti corupţi. Cineva a modificat un raport preliminar şi acum avem ce ne spune Matteo. Nu putem să luăm legătura cu ei. Trebuie să rezolvăm singuri.

— Cum să rezolvăm?

— Trebuie să-l găsim pe unchiul tău. Şi tu o să mă ajuţi.

Pentru început, se duseră acasă la Teddy. Cu taxiul – arăta ciudat, dar Emelie nu părea să aibă maşină, deşi era cel mai dat naibii avocat din oraş.

Uşa era descuiată. Casa lui Teddy arăta ca apartamentul lui Chamon după petrecere. De fapt, mai rău. Aşternuturile fuseseră sfâşiate, peste tot erau tacâmuri, lenjerie de corp şi cărţi. Nikola recunoscu câteva titluri despre care vorbea mereu Teddy: „Abatorul cinci" sau „Misterele fluviului". Ghivecele lui cu plante erau zdrobite pe covoraşul de lângă canapea. Coşul

de gunoi fusese răsturnat pe podea. Destul de evident: cineva ajunsese acolo înaintea lor. Cineva care voia să găsească ceva.

Emelie începu să vorbească repede – părea stresată. Nikola avea o senzaţie neplăcută în stomac.

Emelie sună pe cineva căruia îi spuse Jan.

— Poţi să vii la Alby şi să arunci o privire la locul faptei? Spargere. Mulţumesc.

Nikola nu făcea decât să se holbeze. Teddy îşi aranjase frumos casă, dar acum era distrusă. Scaunele – răsturnate. Cuvertura – mototolită pe podea. Uşile şifonierului – larg deschise.

Atunci îşi aduse aminte ceva. Intră în baia mică. Acolo nu era dezordine, probabil pentru că nu erau prea multe de răvăşit. Dulăpiorul era deschis. Teddy era un om cu gusturi simple: un deodorant, un aparat de ras, un tub cu spumă de ras, pastă de dinţi, o periuţă de dinţi şi un recipient cu scobitori de plastic. Unchi-său nu părea să aibă şi vreo loţiune după bărbierit.

Nikola se duse spre toaletă. Săltă capacul rezervorului şi se uită înăuntru. Era întuneric, dar zări ce căuta – cel puţin asta nu găsise cine fusese înainte. Băgă mâna în apă. Îşi aduse aminte ce spusese Isak: Björne – „cel care n-a dat niciodată înapoi, care avea totdeauna o armă ascunsă în toaletă, pentru orice eventualitate”.

Apa era rece. Scoase punga şi o deschise. Un Zastava. Vechea armă a lui Teddy: Nikola îl auzise vorbind despre ea. Era încărcată.

Emelie vorbea nonstop la telefon. Cu tipul pe care-l chema Jan. Cu alţii, Nikola habar n-avea cu cine. Era o după-amiază frumoasă, cerul încă avea nuanţa aia de albastru de vară. Urcară într-un taxi. După o vreme, Emelie lăsă telefonul.

— Am stat de vorbă adineauri cu prietenul lui Teddy. Loke Odensson. Ştii cine e?

— Nu, dar l-am auzit pe Teddy vorbind despre el.

— E un geniu în computere. O să ne ajute.

— Cum?

— Matteo n-a văzut numărul de înmatriculare al maşinii fără însemne. Dar m-am gândit. A zis că maşina a lovit un stâlp de lumină când a plecat. Matteo e sigur de asta – trebuie să aibă o urmă pe aripa din faţă. Loke tocmai verifica toate atelierele din Stockholm care repară genul ăsta de avarii la maşini Volvo. Sunt destul de multe, dacă le incluzi şi pe cele fără autorizaţie. Dar de acolo trebuie să-ncepem. E posibil ca maşina să fi fost lăsată la vreun garaj, pe undeva. Loke o să ne trimită o listă de adrese.

— Ar trebui să ne despărţim?

— Probabil c-ar fi cel mai bine, mda. Ai maşină?

— Nu, dar pot să împrumut una.

Un sfert de oră mai târziu, Nikola sări din taxi în faţă la Chamon. Emelie îi aruncă o privire aspră.

— Mă suni în clipa când te urci în maşină?

— Mda, fără grijă.

Încruntarea ei păru dintr-odată mai adâncă.

— Când o să se termine toată porcăria asta?

Nikola ridică din umeri.

62.

Citi raportul preliminar de la zece seara până la cinci dimineaţă. Audierea de fond urma să înceapă peste trei zile şi nu-şi prea permitea să piardă noaptea căutând un Volvo cu aripa înfundată. Dovezile procuraturii erau solide. Întrebarea era dacă sunt suficient de solide. Până acum, Emelie căutase în zadar ceva care să vină în apărarea lui Benjamin. Mai avea o speranţă: procuratura trebuia să dovedească fără urmă de îndoială că e vinovat. Dacă putea induce fie şi cel mai mic dubiu, Benjamin ar fi fost eliberat.

În casă fuseseră găsite amprentele şi ADN-ul lui – asta era de aşteptat. Fusese găsit într-o maşină aflată în apropiere şi nu reuşise nici măcar să spună ceva esenţial în ultimul interogatoriu – observase că nu-i spusese anchetatorului principal, Kullman, cu cine fusese; pomenise doar de o „cunoştinţă". Asta nu era suficient ca să fie închis.

Dar găsiseră şi lucruri mai grave: reziduuri de praf de puşcă pe mâinile lui Benjamin. Fuseseră analizate de experţii în armament de la Centrul Naţional de Medicină Legală. Reziduurile corespundeau perfect cu particulele similare de pe gloanţele explozive care penetraseră ceafa victimei şi-i distruseseră faţa. Şi, mai presus de toate, tricoul şi blugii din pădure erau pline de ADN-ul lui Benjamin şi sângele victimei.

De la ora şapte în dimineaţa aceea, Emelie şi Nikola vizitaseră diverse garaje. Ea începuse într-un capăt al oraşului, Nikola în celălalt. Verificau atelierele în ordine.

Prima ei opţiune fusese Bilia. Erau ateliere autorizate pentru reparaţii de Volvo şi erau 14 în tot districtul. Tumba, Tyresö şi aşa mai departe. Încercă să-şi aleagă cel mai bun traseu cu putinţă. În câteva locuri, le ceru să sune la următorul garaj şi să-ntrebe dacă fusese lăsat la reparat vreun Volvo V70 s

albastru-închis, cu aripa din față înfundată. Verifică oricum peste tot – se duse la toate atelierele. N-avea încredere în nimeni.

La felul cum avea de gând să meargă Emelie, taxiul ar fi costat suficient cât să ducă la faliment și un oligarh. Așa că, în loc de asta, împrumută mașina lui Josephine, un „X2 micuț și iute", cum zisese Jossan.

În plus, se silise să arunce în toaletă pastilele de Stesolid. Ceva o făcuse să se hotărască: trebuia să se descurce fără ele – fără benzodiazepină de-acum. Stesolid: o soluție de moment, dar n-avea să scape de el atât de repede. Totuși, își asuma riscul. Trebuia să renunțe la pastile. Acum trebuia să fie ea însăși sută la sută.

În schimb fuma cu geamul coborât. Spera că Jossan n-o să poată simți mirosul. Opri la centrul Skärholmen – înfulecă în mai puțin de cinci minute un Big Mac cu cartofi prăjiți. Bău niște ceai cu nume bizar, ca să se calmeze. Spera că lucrurile or să meargă.

Vorbi cu Jan. Nu găsise nimic important în apartamentul lui Teddy. Vorbea constant cu Nikola. Vorbise cu Loke: întrebase dacă mai exista și altă cale să urmărească o mașină de poliție fără însemne. Dacă putea găsi un polițist cu o cicatrice pe față.

Îl sună din nou pe Matteo și-l întrebă dacă-și mai putea aminti și altceva despre mașină, dar combinația dintre beția lui și atac aruncase totul în ceață. Îl sună chiar și pe vechiul prieten al lui Teddy, Dejan – luase numărul de la Matteo –, iar el îi răspunsese politicos, părând mahmur și îngrijorat pentru Teddy. Dar nu știa nimic, zisese el.

Deja 36 de ore fără somn. Ca pe ultima sută de metri într-o tranzacție uriașă. Dar mai rău, evident – de data asta cineva era cu adevărat în pericol.

Începea la fel peste tot pe unde încerca: conducea până la atelier și se plimba primprejur, cercetând mașinile parcate afară. Apoi, după ce le verifica pe toate, cerea să stea de vorbă cu cineva. „Soțul meu a adus mașina, dar nu știu numărul de înmatriculare" și așa mai departe – o considerau inocența în persoană: o femeie tânără, albă, bine-crescută. Și ținuse peste tot pe unde încercase: o lăsaseră să intre – de obicei, nu erau mai mult de 10 – 20 de mașini înăuntru.

În câteva locuri, reperase Volvo-uri albastru-închis, modelul potrivit. Îl suna pe Loke – era disponibil tot timpul – și-i citea numerele de înregistrare. El verifica. Toate erau înregistrate pe numele unor persoane fizice, fără nicio legătură cu poliția. Sau cel puțin nu din câte putea să vadă Loke. Teddy nu depindea doar de ea acum – Emelie trebuia să se bazeze pe Nikola și pe Loke. Și pe Matteo, oricine o fi fost acesta.

Oricum privea lucrurile, era o încercare cu bătaie lungă: funcționa doar dacă mașina chiar fusese dusă la reparat. Dar, potrivit lui Matteo, fusese o

tamponare serioasă. „Nu-i genul de porcărie cu care să te plimbi prin oraş. Mai ales dacă e maşină de sticleţi. Totdeauna le repară imediat. Aşa de tipicari sunt, nemernicii".

Cu bătaie şi mai lungă era şi să-şi închipuie c-o să poată să facă legătura între o maşină pe care ar fi găsit-o şi cel care era în spatele dispariţiei lui Teddy, dar trebuia să încerce. Nu putea să renunţe acum.

Bilia, filiala din Nacka. Întoarse, trecând de benzinărie. Logoul cu litere ascuţite strălucea deasupra intrării de culoare portocaliu-aprins. Filiala asta avea ferestre imense: nu era un loc unde reparau doar maşini – aici şi vindeau. Se vedea că voiau să le expună. Volvo şi Renault. Peste tot, reclame: *One Stop Shop – de la service şi reparaţii până la retuşuri şi remedierea vopselei ciupite de pietricele. Service gratuit trei ani! Câştigaţi o maşină de închiriat!*

Se dădu jos din maşină. Porni prin parcarea imensă, încercă să-şi aprindă o ţigară – a 21-a pe ziua de azi. Bătea vântul, iar părul îi flutura în toate părţile, aşa că se trase între două maşini parcate şi se lipi de zidul clădirii. Bricheta se aprinse; trase în piept. Întoarse capul. Se uita direct la un Volvo V70 albastru-închis cu o înfundătură imensă pe aripa din dreapta, deasupra roţii din faţă. Îi dădu ocol. Trei antene în spate, geamuri închise la culoare. Dacă exista ceva care să arate a maşină sub acoperire, atunci asta era.

Formă ultimul număr apelat: Loke O.

Înregistrare personală
15 ianuarie 2011

JS: Mulţumesc că ai venit aşa de repede. S-a întâmplat ceva.
M: Ce?
JS: S-a aflat numele tău.
M: Ce dracu'? Mi-ai promis…
JS: Ştiu, ştiu. Dar s-a implicat unul dintre nenorociţii de procurori şi vrea să depui mărturie…
M: E complet ridicol. Ce dracu' fac acum?
JS: Uite, ascultă: am refuzat să-i dau procurorului numele tău. Dar apoi au cerut evidenţa convorbirilor mele telefonice din reţea şi pot să vadă pe cine am sunat în ultimele câteva săptămâni. Eşti unul dintre cei cu care am vorbit. E cea mai tâmpită chestie în care am fost băgat vreodată. Procurorul a verificat informaţia şi ţi-a obţinut numele.
M: N-o să depun mărturie împotriva lui Sebastian şi a celorlalţi. N-o fac. Spune-i procurorului. Nu ăsta a fost planul.
JS: Crede-mă, am încercat. Inspectorul meu a vorbit cu procurorul. Dar procurorul spune că e de datoria lui să descopere adevărul legat de informaţiile pe care le-am obţinut de la tine. Zice că nu poate să lase lucrurile aşa,

neverificate, ştii? Şi asta înseamnă că trebuie să depui mărturie public. Sunt nişte jigodii, toţi ăştia.

M: Rahat, rahat, rahat… nu pot.

JS: Or să te prindă mai devreme sau mai târziu, şi atunci n-o să ai de ales şi o să fii nevoit să depui mărturie.

M: Atunci spune-i procurorului c-o să depun mărturie, dar doar împotriva omului de la casa aia de la ţară… Şi mai e ceva ce nu ţi-am spus despre computerul pe care li l-a predat Cecilia răpitorilor.

JS: Ce?

M: Există o copie, pe un hard drive. Sunt dispus să negociez cu procurorul. Spune-i asta.

JS: Hristoase, Mats, pe slavi îi vor ei.

M: Nu-mi pasă absolut deloc. N-o să vorbesc despre Sebbe, pur şi simplu n-o să vorbesc. Dar jigodia aia de Peder, sau al cui o fi fost computerul… cine m-o fi răpit… poate.

JS: Mda, informaţia asta e într-adevăr valoroasă în termeni de negociere, ţinând cont de ce sunt dispuşi să-ţi facă… dacă-nţelegi ce vreau să spun. În mod clar, cineva e extrem de dornic să împiedice aflarea informaţiei ăsteia.

M: Sunt în poziţia să negociez?

JS: Nu ştiu. Poate că nu tu.

63.

Se trezi în sunetul cheilor. Uşa celulei se deschise. Pe coridorul de-afară stătea un bărbat în uniformă albastru-închis de gardian de închisoare. Nu purta ecuson.

— Ora de interogatoriu.

Bărbatul ţinea în mână o pereche de cătuşe.

Teddy întinse mâinile şi-l lăsă pe gardian să i le pună. N-avea rost să facă scandal.

Şchiopătă câţiva paşi – îl durea piciorul ca naiba – până când gardianul deschise altă uşă şi-l împinse înăuntru. În camera de interogatoriu era un miros stătut. Măcar scaunele nu erau fixate în podea, cum erau în majoritatea celorlalte închisori.

— Aşteaptă aici, zise gardianul şi închise uşa.

Teddy auzi cum încuie broasca.

Nu erau nici ferestre, nici telefon. De obicei exista un telefon, o linie securizată, astfel încât cei aflaţi în arest preventiv să poată face apeluri supravegheate către rude.

Se-ntrebă ce credeau că a făcut. Singurele infracţiuni pe care le comisese în ultimele luni erau că îl atacase pe Anthony Ewing, îl şantajase pe Fredric McLoud şi dăduse foc câtorva dintre maşinile lui Kum. Dar niciuna dintre astea n-avea, sub nicio formă, cum să ajungă la urechile poliţiei. Fiecare dintre ei avea motivele lui să-şi ţină gura.

Teddy mâncase sandvişul pe care i-l aruncaseră în celulă, învelit în folie. Se căcase în hârdăul din colţ. Era ceva în neregulă cu locul ăsta. Totuşi, încăperea unde-l ţinuseră trebuie să fi fost la un moment dat celulă de închisoare – de asta era sută la sută sigur. Era singurul lucru legat de clădire despre care ştia sigur că e adevărat. Acolo mai fuseseră închişi şi alţi oameni înaintea lui. Tot restul era în neregulă.

Se deschise uşa.

În sala de interogatoriu intră un poliţist. Bocanci solizi, bluză cu mânecă lungă, jeanşi obişnuiţi, un toc gol la centură. Împinse în încăpere o măsuţă de televizor pe rotile. Altcineva închise uşa pe dinafară. Teddy cercetă chipul bărbatului. Era tipul care-l atacase când coborâse din taxi şi care-l arestase. Gaborul cu cicatrice pe faţă.

— Najdan Maksumic, zise el. Sau ai prefera să-ţi spun Teddy?

Avea un fel ciudat de a vorbi, parcă suferea de răguşeală cronică.

Teddy îl privi în ochi: păreau cumva apoşi…

— Vreau un avocat.

Poliţistul trase încet scaunul de vizavi de el şi se aşeză.

— Nu, nu cred că este necesar.

— De ce anume sunt acuzat?

— O să ajung şi la asta. În primul rând, infracţiuni grave legate de trafic de droguri.

— În cazul ăsta, vreau un avocat.

— Da, Teddy, o să ai nevoie de un avocat, dar înainte o să facem un mic interogatoriu special. N-o să fie genul de interogatoriu cu care eşti învăţat.

— Cum te cheamă? întrebă Teddy.

— O să ajungem la asta mai târziu.

Şi atunci îşi dădu seama. Nu era deloc reţinut de poliţie; nu era în închisoare. Totul era măsluit. Iarba înaltă, porţile de fotbal răsturnate, gardianul fără ecuson, lipsa telefonului. Nu ştia unde era, unde-l duseseră, dar era sigur: asta nu era o operaţiune oficială. Într-un fel, făcea parte din *celelalte chestii*. În plus, omul ăsta era ofiţer de poliţie adevărat, asta era clar. Dar nu era deloc îngrijorat că va fi descoperit – Hristoase, poate că planul era ca Teddy să nu aibă ocazia să vorbească după aceea.

— Dacă ne păstrăm calmul, o să meargă repede, zise el, dând drumul ecranului de televizor.

Mâinile lui Teddy erau încă legate. Se întreba ce dracu' făceau. Bărbatul ieşi.

•

Dură câteva clipe până să apară imaginea. Ecranul era împărţit. Pe fiecare parte a ecranului se vedea câte o femeie care părea să se afle în aceeaşi situaţie ca şi el. Cu cătuşe, într-o încăpere goală. Una dintre ele părea să aibă un fel de fire prinse de braţ. Teddy le recunoscu pe amândouă.

Femeia aflată pe o parte a ecranului era Cecilia. Cealaltă era Lillan. Se uită mai atent: Cecilia avea ceva ce părea o clemă prinsă de deget, iar aceasta era conectată la un aparat aflat pe masă. Părea un fel de casetofon demodat. Îl văzu pe omul cu cicatrice intrând în încăperea unde stătea Cecilia. Se-ntoarse spre cameră.

— Pe masă se află un detector de minciuni. Aşa cum vezi, Cecilia e conectată la el. Am învăţat cum să le folosesc la cursurile speciale de la Langley. Din nefericire, ţara asta nu-mi permite să le folosesc, dar sunt, de fapt, mult mai de încredere decât îşi închipuie multă lume în Suedia.

Bărbatul se îndreptă spre Cecilia şi-i puse ceva la gât – s-ar putea să fi fost Taserul pe care-l folosise şi pe pielea lui Teddy.

— Vreau să înţelegi cât de serioase sunt interogatoriile astea. Dacă minţi, n-o să mă mulţumesc să constat asta la detector. O să te şi pedepsesc.

Puse Taserul la gâtul Ceciliei.

Femeia se scutură.

Ţipă.

Pe ecranul de televizor, dinţii ei dezgoliţi arătau aproape ca nişte colţi de lup.

— Înţelege toată lumea?

Poliţistul se întoarse din nou spre cameră. Cicatricea arăta de parcă ar fi fost mâzgălită cu vopsea de ulei.

Teddy ţintuia ecranul cu privirea. Cecilia plângea. Lillan răsufla greu. Nu ştia dacă-l puteau vedea sau auzi.

Poliţistul îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa Ceciliei.

— Deci, Cecilia, hai să-i dăm drumul. Doar câteva întrebări de calibrare la început. Răspunzi cu da sau nu.

— Te rog, dă-mi drumul.

— Nu, nu, acum o să-ţi pun nişte întrebări. Numele tău este Cecilia Emanuelsson?

Cecilia se legănă uşor.

— Răspunde, te rog, la întrebare. Numele tău este Cecilia Emanuelsson?

— Da.

— Bine. Locuieşti pe Brännkyrkagatan?

— Da.

— Ai fost măritată cu Mats Emanuelsson?

O scurtă pauză înainte să răspundă:

— Da.

— Merge strună.

Bărbatul răsuci nişte butoane pe aparat.

— I-ai fost necredincioasă lui Mats Emanuelsson cât aţi fost căsătoriţi?

Legănatul Ceciliei încetă cu o smucitură.

— Nu, niciodată. De ce?

— Eram doar curios.

Bărbatul mai învârti butoanele de pe aparat.

— în regulă. Acum, aş vrea să ştiu următoarele. Mats Emanuelsson s-a sinucis aruncându-se de pe un feribot în ianuarie 2011?

Cecilia începu iar să se legene, de parcă tot corpul, cu excepţia braţelor, s-ar fi aflat într-un balansoar.

— Răspunde, te rog, la întrebare.

Cecilia avea chipul palid.

— Da, s-a sinucis.

— Ai vreo idee de ce a sărit?

— Nu, nu chiar, dar fusese răpit cu câţiva ani înainte. Nu cred că se simţea bine…

Bărbatul se ridică.

— Răspunde doar cu da sau nu.

Cecilia închise gura.

Bărbatul ridică Taserul.

— Ştii de ce a sărit?

— Nu.

— A vorbit cu tine în săptămânile de dinainte să sară?

— Nu, din câte îmi aduc aminte.

Teddy auzea cum îi bubuie sângele în cap. Voia să dea din picioare, să rupă uşa şi să-l doboare pe nemernicul cu cicatrice. Dar ştia că n-avea nicio şansă. Nu cu cătuşe, uşi încuiate şi un aşa-zis poliţist cu o armă, undeva pe-afară.

Bărbatul întrebă:

L-ai văzut pe Mats în ultimele trei luni?

— Ce vrei să spui? E mort.

— O să repet întrebarea. L-ai văzut pe Mats în ultimele trei luni?

— Nu, nu l-am văzut.

Poliţistul cercetă câteva clipe detectorul de minciuni. Lui Teddy i se părea că se află în aceeaşi încăpere cu Cecilia; îi auzea până şi răsuflarea.

— Aţi avut un incendiu în apartament acum vreo nouă ani, nu-i aşa?

— Da.

— Ai văzut ceva când te-ai dus după aceea în apartament, nu?

— Da. Era un computer.

— Exact. Şi, după aceea, Mats a fost răpit. Îţi aduci aminte?

— Dacă-mi aduc aminte? N-o să uit niciodată.

— Şi ai predat computerul cuiva?

— Da, l-am pus într-o casetă din Gara Centrală, aşa cum mi-au spus să fac.

— Corect. Acum începem să ne apropiem de punctul principal. Aş vrea să ştiu dacă, înainte să-l predai, tu sau Mats aţi făcut o copie a informaţiilor de pe computerul acela.

Din nou tăcere. Mişcările smucite ale Ceciliei reveniseră, partea de sus a corpului i se legăna înainte şi înapoi.

Bărbatul cu cicatrice era nemişcat.

Teddy se gândi la folia de aluminiu în care fusese înfăşurat sandvişul. O păstrase. Avea un plan, dar nicio idee dacă avea să meargă.

Cecilia părea să plângă.

— Ahh, ce am făcut noi ca să meritǎm aşa ceva… Iisuse.

— Acum răspunde doar la întrebare, te rog. Aţi făcut, tu sau Mats, o copie?

Teddy se ridică. Se duse spre uşă. Era încuiată. Lovi în ea cât de tare putu.

Pe ecranul televizorului, îl văzu pe bărbatul cu cicatrice întorcând capul.

După câteva secunde, uşa se deschise şi gardianul reveni.

— Ce vrei?

— Am de făcut o mărturisire.

— Ce?

— Spune-i colegului tău, sau cine mama naibii e el, că pot eu să-i povestesc despre copie, despre hard disk.

Teddy observă reacţia omului la ultimele lui cuvinte. Hard drive-ul.

Cinci minute mai târziu, bărbatul cu cicatrice era în sala de interogatoriu a lui Teddy. Testul cu detectorul de minciuni al Ceciliei fusese suspendat. În schimb, se ocupau să-l lege pe Teddy la aparat.

Scaunul scârţâi când bărbatul se aşeză.

— Deci, o mărturisire, zici?

Se-ntoarse către detectorul de minciuni.

— E momentul să-ţi dau câteva întrebări.

Teddy rânji, deşi i se părea că stomacul lui vrea să se autodevoreze.

— De fapt, se spune să *pui* întrebări.

— Aşa te porţi? Să mai încercăm odată cu Cecilia?

— Nu, dă-i drumul.

Poliţistul începu cu întrebări de calibrare similare celor pe care i le pusese Ceciliei. Apoi trecu mai departe, întrebă dacă Teddy ştia că Mats se sinucisese pe bune, dacă Teddy îl cunoscuse. Dacă Emelie îi povestise că Benjamin spusese ceva despre ce se petrecuse în casa din Värmdö. Teddy răspunse cinstit.

În cele din urmă, bărbatul zise:

— Şi ce anume vrei să mărturiseşti?

El era Teddy „Björne" Maksumic. Omul care nu turnase niciodată. Gangsterul. Legenda vie. Trecuse printr-o grămadă de interogatorii la viaţa lui, aşa de multe că le pierduse şirul încă dinainte să împlinească 18 ani. De când era chiar mai mic: funcţionari de la asistenţa socială, javre de la serviciile sociale, anchetatori pentru delicte comise de minori. Teddy: un profesionist la jocul ăsta. Expertul experţilor. Ştia cum să manipuleze oamenii care încercau să-l interogheze. Cum să ascundă adevărul. Să mintă. Cu alte cuvinte: nemernicul ăsta cu cicatrice putea să-şi ia detectorul de minciuni şi să şi-l bage undeva. Teddy avea de gând să trişeze ca naiba – ca de fiecare dată când avea de-a face cu poliţaii.

— Am obţinut o copie după conţinutul computerului ăluia, zise el.

Ochii poliţistului erau lipsiţi de viaţă – totuşi, Teddy văzu ceva în ei. Poate o licărire de surprindere. Apoi coborî privirea şi-şi cercetă aparatul.

— Ce-ai zis? Ai o copie după conţinutul computerului pe care-l avea Mats Emanuelsson acum nouă ani, când l-ai răpit?

Teddy încercă să se calmeze. Să se relaxeze. Să inspire Prozac. Să pretindă că avea din nou 19 ani şi era într-o celulă, bănuit de vătămare corporală gravă, deţinere de droguri sau altă porcărie de-asta. Să pretindă că a revenit acolo unde era cel mai obişnuit să fie – într-un conflict cu legea.

Nu ştia dac-o să fie în stare s-o scoată la capăt. Habar n-avea cum funcţionează detectoarele de minciuni. Dar încercă totuşi.

— L-am răpit pe Mats la ordinul unui tip pe care-l chema Ivan; e mort acum. Ştiu că voiau computerul în schimbul eliberării lui Mats. Iar când a pus mâna pe el, Ivan a făcut o copie pe un hard drive. Am copia aia de când a murit el.

Poliţistul răsuci iar butoanele pe detectorul lui de minciuni.

— Răspunde doar cu da sau nu la întrebări.

— N-ai pus o întrebare la care să răspund cu da sau nu, idiot ce eşti.

— Crezi că eşti în situaţia să-mi vorbeşti aşa? Vrei să mai capete vreuna dintre femei o porţie de Taser?

Teddy zâmbi crispat – chiar mai larg de data asta. Alungă toate temerile, îşi înăbuşi teama. Domină încăperea. Se întorsese în timp. Sută la sută, cu totul.

— Dacă măcar *sufli* peste Lillan sau Cecilia sau continui cu nenorocitele tale de teste cu detectorul de minciuni, copia mea o să fie trimisă la poliția *adevărată,* jur pe mormântul mamei; Am salvat-o în *cloud,* așa că n-o să poți să ajungi niciodată la ea. Doar așa, ca să știi…

Pauză de efect.

— *Ticălos* ce ești.

64.

Nikola nu-l mai văzuse niciodată pe tip, dar îl auzise pe Teddy vorbind despre el. Însă se vedea de la o poștă: era un supermaniac autentic. Cu barbă și un ciocan al lui Thor uriaș atârnându-i la gât, pantaloni închiși la culoare, bocanci negri imenși și o haină de piele care ajungea până la pământ – deși vremea era minunată. În mod normal, Nikola s-ar fi gândit că individul e doar un împiedicat bătrân și adormit, mai ales cu numele pe care-l avea. Dar era unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Teddy – și asta era suficient ca să-l convingă de orice.

Se-ntâlniseră toți trei – Emelie, Loke și Nikola – la atelierul Bilia din Nacka, dar nu chiar lângă mașină; nici nu era nevoie. În loc de asta, stăteau în mașina lui Emelie. Era un X1 drăguț. Nikola se întrebă de unde reușise să-l invoce.

— Au adus Volvo-ul a doua zi după ce a fost ridicat Teddy, zise Loke. E înmatriculat de poliția din Stockholm. I-am trimis o poză și lui Matteo și a confirmat că aspectul și culoarea îi par familiare. Aș zice că e o probabilitate mare. Cred că e mașina pe care-o căutăm.

— Putem să aflăm cine o conducea? întrebă Nikola.

— Din păcate, nu. Am spart până și baza de date cu clienții Bilia ca să văd cine a lăsat-o aici, dar au scris doar „Autoritatea de poliție" și un număr de identificare. Presupun că polițiștii sub acoperire nu vor să-și dea numele. Sunt timizi, știi? Dar am altă idee.

Loke întinse un cub de plastic, cam cât o cutie de chibrituri.

— Un dispozitiv de urmărire GPS. M-am gândit că-l pot prinde sub mașină. După aia putem să vedem unde se duce când o ridică.

Emelie se răsuci pe locul din față.

— Dar ar putea dura secole întregi până să vină să ia mașina – zile, săptămâni poate. Nici n-a fost reparată încă.

Nimeni nu mai zise nimic timp de câteva minute.

Atmosfera: mizerabilă.

Nikola încercă să se gândească la ceva isteţ. Afară, maşinile circulau prin incintă: nu ştia cum de mai aveau loc în parcarea deja plină.

Poate, se gândi. Poate că avea o idee.

Acum: cinci ore mai târziu. Ora şapte seara. Fuseseră de acord cu ideea lui.

Emelie se dăduse bine pe lângă unul dintre tipii de la service, oferindu-i zece mii bani gheaţă dacă-ncepe să lucreze imediat la Volvo-ul albastru-închis.

— Şi vreau să zic imediat, adică *acum.* De fapt, ar fi minunat dacă ar fi gata ieri.

Apoi riscară. Nikola sună la 11414[95].

— Bună ziua, sun de la Bilia Nacka. E vorba despre una dintre maşinile dumneavoastră, număr de înmatriculare NGF 239. A fost adusă zilele trecute pentru nişte reparaţii la caroserie.

— Aha.

Operatorul nu dădea dovadă decât de un interes limitat.

— Persoana care l-a adus a lăsat un număr de identificare. Puteţi să-mi spuneţi numele?

— Îmi pare rău, nu, dar pot să transmit un mesaj.

— Nu puteţi să-mi faceţi legătura cu persoana respectivă?

— Nu, îmi pare rău, nu doar cu un număr de identificare.

— Aha, în regulă. Păi, maşina e reparată. Am făcut o evaluare specială, aşa că a fost destul de rapid. Dar nu mai poate să stea aici prea mult, pentru că mâine dimineaţă începem lucrările de refacere a parcării. Înainte de asta, trebuie să scoatem toate maşinile şi, dacă e încă aici, va trebui s-o remorcăm. Îmi pare rău că e aşa urgent.

— Da, trebuie să recunosc, aşa e. Dacă nu avem timp s-o ridicăm, unde o s-o duceţi?

— Mă tem că nu ştiu exact. Dar avem un antrepozit la nord de Uppsala. Sperăm însă că lumea o să poată să vină să-şi ridice maşinile la timp.

— Hmm. Bine, trebuie să încerc să găsesc persoana respectivă.

— Dacă puteţi, mulţumesc. Cât mai repede.

[95] Număr de telefon al poliției suedeze pentru sesizări care nu implică probleme urgente.

65.

A doua zi. Dimineaţa devreme, veni un bărbat să ridice Volvo-ul. Nu reuşiseră să-i vadă prea mult din faţă, pentru că purta şapcă şi ochelari de soare, dar probabil că n-avea importanţă: acum aveau un punct de plecare. Cineva pe care să-l urmărească.

Maşina o luă întâi spre oraş, pe Kungsholmen. Trase în faţa unei secţii de poliţie de pe Polhemsgatan. Emelie rămase în maşina lui Jossan. Aşteptă. Nikola coborî să verifice.

Se simţea hăituită. Procesul de fond în dosarul lui Benjamin începea în două zile şi, deşi stătuse noaptea trecută şi citise cu atenţie raportul preliminar, începea să rămână fără energie. Trebuia să găsească un detaliu – inexactităţi sau orice altceva ar fi fost în favoarea lui Benjamin.

Îi lipsea Stesolidul. Dar pastilele erau în canalizare acum. Trebuia să se descurce fără ele; se hotărâse, chiar dacă nu-şi prea aducea aminte de ce.

Nikola sună după câteva ore. Era în Kronobergspark, urmărind maşina cu un binoclu.

— Acelaşi tip se urcă în maşină, zise el. Vin la tine şi putem să-l urmărim mai departe.

Priviră Volvo-ul mergând pe Drottningsholmsvägen, spre Thorildsplan, şi apoi urcând pe Essingeleden. Un punct albastru care clipea pe ecranul lor GPS. Păstrau o distanţă între 300 şi 500 de metri. Ideea lui Loke cu dispozitivul de urmărire funcţiona. Era aşa de uşor de mers după maşină.

Autostrada, spre sud-vest. Trecură de suburbii. De Alby, apartamentul lui Teddy şi un ICA Maxi care fusese prădat. Şi apoi, cu câţiva kilometri înainte de Södertälje, maşina viră şi o luă drept spre sud.

Emelie se întreba încotro se îndreptau. Poate c-ar fi trebuit să-i ceară ajutorul lui Jan. Dar nu – Jan era consultantul, nu soldatul ei. Sau poate c-ar fi trebuit să sune la poliţie; trebuia să aibă vreun fel de departament special pentru chestii de-astea. Dar era şi riscant; erau implicaţi poliţişti, chiar dacă de partea greşită, şi în mod clar dispuneau de resurse.

Un drum de ţară, numărul 225. La sud de Södertälje. Nikola stătea cu GPS-ul în poală lângă ea, ca un fel de copilot de raliu.

Văzură Volvo-ul oprindu-se.

Håga, citiră pe un semn. Era ora unu, în miezul zilei. Peste tot în jurul lor, natură verde-închis. Vara avea să intre curând pe ultima sută de metri.

Emelie şi Nikola parcară lângă un pâlc de copaci, la vreo 300 de metri de Volvo. Erau la ţară de-acum. Câmpuri şi ferme peste tot în jurul lor. Holde şi

vaci pe marginea drumului. Emelie se uită la Nikola. Părea mult mai calm decât era ea.

— Ce zici?

— Căutăm pe Google?

Emelie își scoase telefonul și căută numele localității.

Primul rezultat era Wikipedia:

> În 1943, Serviciul pentru penitenciare și eliberare condiționată a deschis la Håga un spital pentru infractori. În 1970, instituția a fost închisă și redeschisă ca închisoare corecțională. A fost dezafectată la începutul lui 2015.

Nikola citea peste umărul ei.

— Ce dracu'? Îl ţin închis într-o închisoare abandonată?

— Sper că-l ţin prizonier, zise Emelie încet. Sper că mai e în viaţă.

Nikola fornăi.

— E cât se poate de aiurea.

Când răspunse, Emelie se simţi ca Jossan – cineva care poate face pe oricine să râdă, indiferent cât de nasoală era situaţia; care reușea să vadă partea amuzantă a lucrurilor, indiferent cât de prost stăteau.

— Sunt superavocatul tău. Ai încredere în mine.

66.

Era o nebunie. Cu totul futut, într-un fel complet smintit.

În același timp, lui Nikola îi și plăcea: muncise ca nebunul toată după-amiaza. Abia avusese timp să răsufle. Alergase ca un maniac cu trei joburi de funcționar în același timp. Faza era următoarea: pentru prima dată în viața lui, lupta cumva pentru o *cauză bună.* O să-l salveze pe unchi-său. Mie-n sută.

Emelie făcea pe șefa cu el mai rău ca Sandra de la Spillersboda. Îl trimisese pe Loke prin împrejurimi – dar el nici măcar nu se dăduse jos din mașină. Stătea acolo cu laptopul pe genunchi, lucrând fără întrerupere. Nikola nu știa ce face acolo. Emelie se-ntorsese la Stockholm, la Biroul de planificare urbană, ce-o mai fi fost și ăla. Cât era plecată, Nikola se opinti prin pădure cu binoclul, ca un culegător de ciuperci.

În jurul clădirii era un zid și, în exteriorul lui, un gard. Electrificat, dacă te luai după plăcuțele cu avertismente. Încercă să vadă dacă e întreg. Așa părea, din nefericire, și putea auzi și bâzâitul ușor al curentului care trecea

prin metal. În plus, cineva montase nişte camere de supraveghere de dimensiuni reduse în mai multe locuri de pe gard. Când termină, se-ntoarse la Loke şi-i spuse ce văzuse.

Emelie reveni după două ore, cu nişte schiţe ale fostei închisori Håga.

— Planificarea urbană tocmai a desecretizat planurile astea, pentru că nu mai are regim de securitate strictă.

Văzură totul: fiecare fostă celulă, zonele comune, casele scărilor şi – cel mai important – intrările în clădirea principală.

— Ai fost judecat pentru că ai aruncat în aer un ICA şi ştiu că ai negat – şi ai scăpat – dar dacă, întâmplător, ştii cum să faci rost de nişte explozibili… trebuie să intrăm pe-aici.

Emelie arătă un punct de pe hartă.

•

Nikola se duse în Södertälje. Dură mai puţin de un sfert de oră. Era patru după-amiaza, iar el avea noroc: Gabbe era acasă. De data asta, Nikola plăti pentru explozibili.

— Mi-am luat Wi-fi, zise bătrânul. Ştii ce-i aia?

Nikola gândi rapid.

— Nu, îmi pare rău, răspunse. Am stat la delincvenţi minori un secol.

— Păcat, altfel puteai să mă ajuţi să-l setez.

Nikola promise să se-ntoarcă altă dată. Se duse direct la Chamon.

— Hei, frate, ai venit să-mi laşi maşina? întrebă prietenul lui când îl văzu la uşă. Ştii că de fapt nu-i a mea, dar într-o zi… *walla.*

— Neah, *habibi.*

Nikola coborî vocea.

— Vreau să mă ajuţi să arunc în aer o uşă metalică de 200 de kile.

Câteva ceasuri, lucrară cu explozibilii. Chamon făcu un cadru înalt de doi metri şi lat de 90 de centimetri şi montară pe el explozibilul plastic şi detonatorul. Cu grijă, puţin câte puţin, cu prudenţă. Ascultau *King Kunta* la nesfârşit, îşi împingeau snus sub buză şi beau apă.

— Nu poţi să bei cola sau cafea, sau Monster, sau ceva de genul ăsta când lucrezi cu aşa ceva, frate, te face să-ţi tremure mâinile, zise Chamon. Şi nu vrei aşa ceva. Apropo, ai nevoie de ajutor mai încolo?

Bineînţeles că aveau nevoie de ajutor, dar Nikola răspunse:

— Neah, e bine.

Chamon făcuse deja destule pentru el. Nikola se bucura doar că prietenul lui nu întrebase despre ce anume e vorba.

Când soarele începu să apună, Nikola se duse pe un şantier pe care-l reperase în Norsborg. Un bloc de locuinţe, macarale imense, fundaţii. Semne

uriaşe: *Interzis accesul neautorizat.* Nikola trase într-o parte gărduleţul şi intră. După 15 minute, plecă având la el ce-i trebuia: nişte cabluri lungi.

Se lăsase noaptea. Stăteau lângă maşina lui Loke. Vremea era încă plăcută. Stelele străluceau pe cer ca nişte avioane. În afara lor, singura lumină venea de la computerul lui Loke, de câte ori se aşeza pe un pietroi şi începea să lovească în tastatură ca un copil-minune care ia amfetamine.

Emelie îi întinse un pachet de ţigări.

— Vrei şi tu?

Nikola aprinse întâi ţigara ei, apoi pe a lui.

— Te-ai gândit, zise el, că s-ar putea să nu fie înăuntru?

Emelie expiră fumul. Stătea dreaptă, iar tricoul închis pe care-l purta era întins pe muşchii braţului. Dar Nikola vedea în jurul ochilor ei riduri pe care nu le observase când îi fusese avocat.

— Nu, ai dreptate, spuse ea. Dar au acolo ceva ce nu vor să vadă nimeni. Gândeşte-te doar la camerele pe care le-au montat şi la gardul electrificat.

Nikola se gândi la răspunsul ei. Nu ştia dacă-l ajuta să se simtă mult mai bine.

— La birou s-au bucurat că m-ai scăpat? întrebă el.

Loke ridică privirea din computer. Emelie trase îndelung din ţigară.

— Nu ştiu.

Era momentul. Emelie şi Nikola se duseră către gardul dinspre nord. Aripa mai îngustă a clădirii ieşea în afară acolo şi, conform planurilor pe care le aveau, tot acolo erau şi celulele. Riscul ca o persoană să pândească în beznă în acel capăt al clădirii era mic.

Nikola se schimbase: pantaloni Adidas închişi şi un hanorac negru, cu gluga ridicată. Se simţea în largul lui – acelaşi cod vestimentar ca atunci când jefuise ICA.

Prinseră două cabluri de gard. Le scuturăuşor, dar nu destul de tare să poată auzi cineva din clădire.

Le aşezară pe pământ: aveau câte cinci metri fiecare.

Apoi se duseră la maşina lui Emelie. Nikola conduse fără zgomot spre cabluri. Farurile – cu faza mică şi acoperite cu bandă adezivă. Coborâră şi prinseră cablurile de X1.

Emelie îl sună pe Loke.

— Poţi să le închizi camerele acum.

Totul, conform planului. Nu mai foloseau vechile camere de supraveghere ale închisorii – acestea nu mai existau. Cineva, după cum descoperise Nikola, le înlocuise cu propriile camere digitale. Loke zicea că erau controlate printr-o reţea fără fir. Printr-o reţea *wireless* pe care el avea s-o întrerupă, folosind propriul echipament de bruiaj.

După câteva secunde, Emelie ridică degetul mare.

— În regulă, haide să mergem.

Nikola apăsă pe accelerator. Privi în urmă, în beznă. Cablurile erau întinse. Apăsă piciorul şi mai tare. Simţi smucitura şi maşina trăgând. O senzaţie ciudată: talpa era aproape pe podea, dar maşina încă nu se mişca înainte.

Planul lor iniţial fusese să taie gardul cu cleşti – dar curentul electric reprezenta o problemă. În plus, ar fi putut fi legat la vreun soi de alarmă pentru cazul în care încerca să pătrundă cineva. Dacă aşa era, le-ar fi luat prea mult să taie gardul – o deschizătură mică n-ar fi fost de-ajuns.

Nikola apăsă şi mai tare pe acceleraţie, cu grijă, încercând să menţină piciorul stabil.

Deodată: maşina se smuci înainte; auzi zăngănitul şi apoi o bufnitură mai puternică.

Gardul căzuse. Nikola sărută crucea de aur prinsă la gât.

Emelie îşi lipise de ureche casca Bluetooth ca să nu-i cadă. Cumpărase rucsacuri şi haine de sport închise de la XXL-ul din oraş. Cumpărase şi trei staţii de emisie-recepţie şi-i dăduse fiecăruia câte una, în caz că rămâneau fără telefoane. Tot restul fusese cumpărat de la Järnia. Petrecuse cel puţin două ore studiind schiţele şi imaginile din satelit pe Google Maps. În momentul ăsta, ştia zona ca pe propriul apartament. Totuşi, se considera cel mai lipsit de experienţă soldat de comando care a existat vreodată.

Păstraseră legătura cu Loke.

— Vreo activitate pe-acolo?

— Nu, din câte văd sau aud.

Loke îşi instalase în jurul închisorii propriile microfoane parabolice şi camere cu sisteme de vedere pe timp de noapte. Folosea şi un radio de poliţie obişnuit, ca să intercepteze orice transmisie ar fi făcut cei din interior.

— E mort, repetă el. Dar văd o lumină slabă la două dintre ferestre.

Emelie şi Nikola duceau fiecare câte o scară. Emelie le cumpărase tot azi: abia încăpeau în maşinuţa lui Jossan, dar le legase strâns şi condusese cu portbagajul deschis. Desfăcură una dintre ele şi o sprijiniră de zid. Totul părea mai uşor decât îşi imaginase ea, deşi Nikola târa după el cadrul de lemn. Împreună, reuşiră să treacă peste zid cealaltă scară – avea în cap că un zid de închisoare ar trebui să fie un obstacol greu de trecut, dar de fapt semăna mai mult cu urcatul şi coborâtul pe un dispozitiv de căţărat pentru copii.

Erau acum amândoi în interiorul perimetrului.

O pauză de câteva secunde – Emelie voia să vadă ce zice Loke.

— Tot liniște ca în Nifelheim, șopti el.

— Nifelheim? șuieră Emelie.

— Opusul Valhallei, regatul morții pentru nemernici, bănuiesc. Zeița Hel, fiica lui Loke…

— Mulțumesc, ajunge. Cât de sensibil e echipamentul tău?

— Anormal de sensibil. Prinde toate sunetele pe o rază de 250 de metri, deși nu și prin ziduri groase.

— Cu alte cuvinte?

— Categoric pot să aud dacă e cineva pe-afară, pe undeva, prin zonă. Dar, presupunând că vorbesc pe ton normal în interior și nu stau aproape de o fereastră, nu garantez c-o să aud. Însă hai să zicem așa – pot să vă aud pe voi doi fâțâindu-vă prin iarbă.

Trecură pe lângă clădirea principală venind dinspre vest. Nikola, cu cadrul de lemn pe umeri – arăta ca un soi de *kite surfer* cu echipamentul în spinare. Deși nu chiar: felul cum își trăsese gluga pe cap o ducea cu gândul mai degrabă la cineva care voia să-și protejeze părul într-o zi ploioasă.

Cotiră după colțul sudic. Bezna nu era o problemă. Emelie văzuse tot timpul zidul galben la cinci metri în dreapta ei. Era suficient – iarba nu era prea înaltă aici și nici nu părea să existe ceva de care să se-mpiedice.

Se opri din nou. Îl aștepta pe Loke.

Îi era frig. Ar fi trebuit să cheme poliția, la urma urmelor – ce făceau era o nebunie. Practic, n-aveau un plan: doar să intre și să spere că, în afară de Teddy, nu se mai află nimeni în fosta închisoare. Și ce or să facă ea și Nikola dacă mai erau și alții înăuntru? Dacă-i aștepta cineva? Nebunie. Trebuia să-i spună ceva lui Nikola; trebuie să se-ntoarcă chiar acum. Să renunțe. Făceau pe polițiștii. Spioni amatori. Echipa de salvare a clovnilor în misiune. Fără nicio idee cu ce aveau de-a face.

— Haide, șopti Nikola.

— Nu știu… mormăi ea încet. Poate c-ar trebui să mai așteptăm un minut și să ne întoarcem.

Putea vedea ochii întunecați ai lui Nikola în întuneric.

— Nu știu ce vrei să spui, zise el. Dar și dacă ți s-a făcut frică, eu tot intru.

Puse jos cu grijă cadrul și scoase ceva din buzunar. La început, Emelie nu văzu ce era, zări doar un contur. Apoi își dădu seama: o armă, ținea în mână un pistol.

Simți cum îi ia capul foc.

— De unde ai luat-o? Ești nebun?

— Am găsit-o într-o toaletă. Și o să-mi salvez unchiul cu ea.

•

Stăteau în faţa intrării pe care o alesese Emelie. Nu intrarea principală, pentru c-ar fi însemnat să treacă prin două uşi încuiate. Alesese, în schimb, intrarea pentru mărfuri din lateralul clădirii. Conform documentelor folosite pentru închiderea penitenciarului, mecanismele de închidere din interiorul clădirii ar fi trebuit să fie scoase din uz. Cu alte cuvinte: dacă reuşeau să intre pe aici, ar trebui să poată ajunge la etajul al doilea, pe coridorul A. Unde văzuseră luminile.

Nikola se eliberă cu grijă de sub cadrul de lemn. Apoi îşi dădu jos rucsacul. Închisoarea nu avusese niciodată regim de securitate strict, nu fusese construită cu un perimetru care să poată face faţă unui atac, ci doar să îngreuneze ieşirea deţinuţilor ceva mai mult decât în cazul unei închisori deschise.

Începu să scoată diverse lucruri din geantă: o bormaşină, o lanternă care se fixa pe frunte. Probabil că era cel mai important moment – din perspectiva zgomotului, oricum.

Dar era şi momentul când Loke urma să-şi joace cel de-al doilea rol. Emelie îi trimise un mesaj. „În regulă, suntem pe poziţii, rama pentru explozibili e gata. Poţi să-ţi începi spectacolul".

Cinci secunde mai târziu, auziră motorul maşinii lui Loke şi văzură farurile luminând clădirea. Emelie ştia ce face: venise cu maşina până la porţile de la intrarea principală.

Apoi începu să claxoneze. Liniştea din jur făcea ca zgomotul să fie incredibil – deşi era la mai mult de 100 de metri distanţă.

În acelaşi moment, Nikola îşi aprinse lanterna. Ridică bormaşina şi începu să dea găuri în uşa metalică din faţa lui.

Loke făcea în continuare zgomot.

După un minut, Nikola terminase. Loke claxona în continuare.

Emelie îl ajută pe Nikola să ţină cadrul cu explozibili în timp ce el îl înşuruba în găurile pe care tocmai le făcuse. Se potrivea ca o mănuşă. Emelie mulţumi din nou Biroului de planificare urbană: planurile erau exacte.

Auzi vocea lui Loke pe deasupra claxonului.

— Vine cineva. Văd un bărbat în lumina farurilor. Se-ndreaptă spre porţi, a ieşit din camera centrală de gardă. O să dau un pic în spate dacă se apropie prea mult.

67.

Claustrofobia nu ceda. Era un animal închis în cuşcă. Dacă nu-i dădeau drumul curând, în curte sau chiar într-una dintre celulele exterioare, o să înnebunească.

Era întuneric. Stinseseră lumina ceva mai devreme. Asta-l bucura pe Teddy, îl bucura foarte tare – făcea parte din planul lui.

Auzea un fel de sirenă afară, probabil a unei maşini. Pătrundea slab prin fereastră. Suna ca un animal, urlând cu un fel de ritm insesizabil. Se întreba dacă închisoarea se afla pe-aproape de vreo zonă rezidenţială, cum era Salberga – poate era doar o alarmă de maşină care se declanşase când încercase cineva s-o fure.

Întunericul nu-l deranja acum, chiar dacă-l stresase acum câteva ore, când apunea încet soarele. Avusese o grămadă de timp azi. Folie de aluminiu de la opt sandvişuri: prânz, cină, prânz, cină. Mesele lui din ultimele câteva zile. Fiecare bucată de folie aşternută cu grijă pe podea, îndoiturile netezite, foiţa metalică îndreptată cu migală. Rupsese fâşie după fâşie, ţinând folia cât de drept putea şi trăgând încet de foiţa fragilă. Cinci fâşii per sandviş. Fiecare fâşie de vreo 20 de centimetri lungime. Aruncase câte o fâşie de la fiecare sandviş – trebuia să lase şi nişte gunoi. Celorlalte le răsucise capetele împreună. Produsul final: o bandă de mai mult de doi metri lungime. Cu alte cuvinte: un conductor electric de doi metri. Sau cel puţin aşa spera el.

Deşurubase becul din tavan. Teddy. Un bărbat înalt. Dacă răsturna hârdăul şi se întindea, ajungea. Fusese suficient – banda de aluminiu înnodată ca un fir de păianjen strălucitor, de la instalaţia electrică până la mânerul uşii. Metal pe metal. Când aprindea cineva lumina şi răsucea mânerul… *zzzzap.* Nu putea decât să spere că avea efectul dorit. În închisoare cioplise căsuţe pentru păsări şi bănci – nu lucrase niciodată cu conductori.

Salteaua de plastic era lipicioasă. Îi bubuia capul. Le spusese c-a salvat în *cloud* o copie după conţinutul computerului ăluia – Loke fusese cel care-l învăţase cuvântul. Şi obţinuse rezultatul dorit, măcar asta era clar. Teddy o salvase deocamdată pe Cecilia. Văzuse spaima în ochii speriaţi ai nemernicului. Ce nu ştia era cât o să ţină minciuna. Nu ştia ce ar putea să demonstreze detectoarele lor de minciuni. Nu ştia nimic, pentru numele lui Hristos.

Cum de ajunseseră lucrurile până aici? Un lanţ de evenimente care l-a adus în situaţia să zacă iar într-o celulă. Karma lui era aşa de mânjită pentru că a răpit odată o persoană, încât acum era ţinut captiv de aceleaşi forţe. Se-

ntrebă când începuse totul. El şi Dejan. El şi Isak. El şi toţi ceilalţi cu care crescuse.

Teddy, pe la vreo 14 ani probabil, jucând biliard la centrul pentru tineret din Geneta. Şi Dejan. Discutau despre regulile pentru 8-ball, despre tocilarii dintr-o clasă paralelă pe care-i băteau de obicei şi despre golurile lui Henke Larsson în liga Allsvenskan. În câteva săptămâni, venea vara – amândoi terminau anul şcolar cu note mizerabile: nici măcar nu treceau clasa la jumătate dintre materii. Totuşi, ştiau c-o să fie cea mai frumoasă vară. Cea mai grozavă.

În încăpere intrase unul dintre băieţii mai mari. Venise la masa lor. Lanţul lui de aur părea să cântărească cel puţin jumătate de kil. Se întorsese spre Teddy: „Sunteţi sârbi, nu? Pot să încerc şi eu?"

Nu spui nu unui astfel de tip. Luase tacul lui Teddy, se aplecase, lovise tare bila – ratase buzunarul: mingea sărise de pe masă. Căzuse pe podea cu un zgomot surd.

Teddy şi Dejan se lipiseră de perete. Tipul: necunoscut în cartier, fusese deja închis un an, deşi n-avea mult peste 19 ani. „Rahat, tacul ăsta e o mizerie şi nici nu-i dat ca lumea cu cretă. Apropo, vă băgaţi diseară?"

— La ce? întrebă Teddy cu speranţă.

Putea fi scăparea lui.

— Facem o chestie, avem nevoie de oameni la supraveghere, să nu se arate sticleţii. Plătim 500 pentru fiecare.

Teddy şi Dejan ar fi făcut-o gratis oricând. Nu le păsa de bani. Credibilitatea conta. Să fii cineva. Dar trebuia şi să-ţi păstrezi stilul. Teddy luă înapoi tacul: nu spuse nimic. Se aplecă în faţă. Ţinti. Introduse bila patru în buzunarul din dreapta – ca un rege absolut al snookerului:

Dejan tropăia agitat în fundal: aştepta un răspuns din partea lui Teddy.

Când o făcuse, acesta vorbise rar:

— O să venim. Pentru câte o mie fiecare.

Tipul se apropiase.

— Ai tupeu, omuleţule. Poate c-o să faci carieră cu noi într-o bună zi.

— Eu sunt Ivan.

Claxonul de-afară se auzea în continuare. Teddy n-avea de gând să stea degeaba. Trebuia să-şi vadă nepotul – stătuseră prea mult despărţiţi. Apoi se gândi: am nevoie s-o văd şi pe Emelie – mă simt singur fără ea.

Banda îngustă de aluminiu se legăna în beznă.

Şi apoi auzi un bubuit afară. Se duse la fereastră. Încă îl durea tot corpul.

Afară era beznă.

Nu vedea nimic.

68.

Îi ţiuiau urechile. Lumina lanternei de pe frunte strălucea prin praf. O încăpere goală. Pe pereţi, rafturi vechi sau ceva de genul ăsta.

Uşa sărise de parc-ar fi fost făcută din piese de Lego. Aşteptaseră după colţ, la vreo 15 metri distanţă – Nikola nu văzuse ce se întâmpla. Totuşi, zgomotul fusese aproape la fel de puternic ca explozia de la ICA, când fusese acolo cu Chamon.

Erau înăuntru acum. Un coridor. Fără lumini, doar cu lanterna lui. Beznă şi beton.

Emelie vorbea. Nikola abia auzea ce spune. „Loke… pleacă… bărbatul…"

Se aplecă prima, arătându-i pe unde s-o ia.

Nikola ridică pistolul lui Teddy: îl ţinu în faţă cu ambele mâini, ca idiotul de Beck în filmele alea suedeze total neverosimile[96].

Scări care urcau. Răsunând. Lanterna lui aruncând cercuri albe de lumină pe pereţii cenuşii.

Într-o lume ideală, un singur individ îl ţine prizonier pe Teddy. Camerele de supraveghere erau tot căzute. Idiotul ieşise în beznă să-l gonească pe Loke.

Dar în cea mai nenorocită dintre ele: se băteau cu poliţai din forţele paramilitare. Mulţi. Înarmaţi. Perfect pregătiţi să-i masacreze pe toţi în cazul oricărei tentative de salvare.

Nikola începea să rămână fără suflare. Alături de Emelie. Trepte late. Senzaţie reală de închisoare. Parcă-i şi vedea pe gardieni dând năvală încoace în timpul unei revolte. Scuturi de plexiglas ca un zid în faţa lor: băieţii le ziceau forţa întunecată.

— Aici.

Răsuflarea lui Emelie: tot grăbită. Avea fruntea murdară. Trecuseră printr-un vârtej de particule de moloz la intrare.

Nikola se îndreptă spre uşă. O închisoare abandonată, o nenorocită de puşcărie-fantomă. Patru uşi până acum – niciuna dintre ele nu fusese încuiată, în afară de prima, exact aşa cum se gândiseră şi ei. Apucă mânerul. Uşa era grea.

Un coridor. Un sentiment clasic şi mai realist de închisoare: un şir de uşi cu mici vizete, de-a lungul unuia dintre ziduri. Aici, luminile erau aprinse. Coridorul cotea în celălalt capăt; nu vedea unde duce.

---

[96] „Beck" – serial poliţist suedez, difuzat începând din 1997.

Văzu trei persoane în faţa lui, spre capătul coridorului. Un bărbat, două femei.

Emelie strigă:

— Dă-le drumul.

Nikola nu înţelegea nimic: ce se petrecea? Cine erau femeile alea? Una dintre ele părea mai bătrână decât mama lui Nikola. Cealaltă era tânără, mai tânără ca el. Şi bărbatul? Ce dracu' punea la cale?

Instinctiv, voia să se oprească, dar nu putea; acum trebuia să rezolve problema asta. Alergă mai departe. Pistolul din mână, ca un baston de ştafetă.

— Unde-i Teddy? răcni el.

Nikola se apropia de grupul din celălalt capăt al coridorului. Fata plângea.

Şi atunci văzu: bărbatul îi ţinea un pistol la tâmplă. Nikola simţea că e poliţist. Dar, în acelaşi timp – ceva era în totală neregulă aici.

69.

Nu era ce-şi imaginase ea. Ar fi trebuit să aibă doar de spart o uşă, de intrat – să deschidă şi să-l scoată pe Teddy. Dar acum: dramă cu ostatici, à la Hollywood. Poliţistul cu cicatrice ţinea un pistol la tâmpla femeii mai tinere. Emelie se opri.

O recunoscu pe cea mai în vârstă dintre ele: era Cecilia. Femeia mai tânără semăna cu ea, ca şi Benjamin. Trebuie să fi fost Lillan.

— Nu vă apropiaţi, mârâi bărbatul.

Nikola stătea în faţa ei – cu arma îndreptată către poliţist. Emelie zise încet:

— Calmează-te, Nikola, nu face nimic ce am putea să regretăm după aia.

Simţea cum îi curge sudoarea pe spate. Urechile încă îi ţiuiau. Se-ntreba unde e Teddy. Auzea clar glasul lui Loke în cască.

— Tipul e afară, dar se întoarce înăuntru. O să văd dacă pot să-l aduc înapoi.

— Mai e unul şi aici, aproape că şopti ea.

Trebuia să acţioneze. Celălalt bărbat se va întoarce curând înăuntru şi probabil că era înarmat. Habar n-avea ce să facă. Pistol contra pistol. Ajunseseră într-un impas.

Bărbatul o împinse pe femeie în faţa lui.

— Noi plecăm, zise el.

Vorbea aproape ca şi cum şi-ar fi reamintit sieşi.

— Şi-l luăm cu noi şi pe micuţul vostru apărător.

Acum plângeau şi Lillan, şi Cecilia. Emelie aproape că începu să suspine; era aşa de nedrept, aşa de incorect.

Bărbatul se opri mai încolo pe coridor, aproape de colţ. În faţa ultimei uşi. Scoase o cheie şi descuie. Tot cu pistolul îndreptat spre capul lui Lillan. Apoi apucă mânerul ca să deschidă uşa.

Căzu la pământ cu un ţipăt.

Părea că se cutremură.

70.

Banda de folie era făcută bucăţele pe podea. Se-ntinsese când se deschisese uşa, apoi se sfâşiase. Teddy se aruncă afară – uşa nu mai putea conduce curentul. Auzi un glas care n-avea ce să caute acolo; îl auzi pe Nikola ţipând.

Sări.

Ateriză în picioare.

Coastele şi laba piciorului drept îl dureau ca naiba, de parcă i se rupsese iar ceva. Se prăbuşi.

Coridorul era luminat. Pe podea se afla un bărbat. Văzu cine era: poliţaiul cu cicatrice, care încerca să se ridice în picioare. Lillan şi Cecilia stăteau în spatele lui. Erau în stare de isterie, agăţându-se una de cealaltă.

Teddy întoarse capul. Mai departe pe coridor vedea alte două persoane: Nikola şi Emelie. Nikola veni în fugă spre el.

Teddy dădu să se ridice, dar piciorul se îndoi sub el, de parcă ar fi încercat să-şi echilibreze greutatea sprijinindu-se de un pai. Poliţistul era deja pe picioare, îndepărtându-se. Lillan ţipă. Iar Teddy văzu spre ce se-ndrepta. Un pistol, pe podea, la doar câţiva metri – chiar unde cotea coridorul. Probabil că-l scăpase când fusese electrocutat. Un Sig Sauer, văzu Teddy. O armă de poliţie.

Nikola răcni: ajunsese deja la Teddy.

— Opreşte-te.

Dar bărbatul nu ascultă. Ajunsese la un metru de pistolul lui.

Teddy încercă iar să se ridice, dar fractura de la picior se agravase probabil când se năpustise în uşă.

Lillan şi Cecilia săriră spre bărbat. Îşi dădu seama că-ncercau să pună mâna pe armă.

Totul se-ntâmpla prea repede. Totuşi, parcă se petrecea cu încetinitorul. Fiecare mişcare, parcă reluată de Loke cadru cu cadru.

Nikola ridică braţul. Ţinti.

Bărbatul cu cicatrice îşi apucă pistolul în exact acelaşi moment.

Din nou Nikola:

— Aruncă pistolul.

Bărbatul îşi ridică arma.

Pocnetul pistolului răsună de parcă detonase cineva o bombă.

Teddy se-ntoarse. Nikola era la podea. Bărbatul dispăru după colţ.

Emelie se aplecă, strigând:

— E rănit.

Dar nu se aplecase la Nikola; ridică numai pistolul pe care-l scăpase el şi o luă la goană pe coridor.

— Ai grijă de el, o să fie bine, strigă când trecu pe lângă Teddy. O să-l opresc pe nemernicul ăla.

Teddy se sprijini de perete şi şchiopătă într-un picior spre Nikola.

Recunoscuse arma pe care o strângea în mână Emelie. Era Zastava lui. Pistolul pe care, nu se ştie de ce, Nikola îl avea la el.

71.

Unghi de 90 de grade. Coridorul avea să se termine curând. Şi nu-l vedea nicăieri pe omul cu cicatrice.

Emelie le auzea pe Cecilia şi Lillan răsuflând în urma ei; auzea ţipetele lui Nikola. Nu-l minţise pe Teddy: glonţul îi zgâriase umărul. O să supravieţuiască, asta era clar.

Uşa din faţa ei era descuiată. Mânerul părea prăfuit, dar vedea că pusese cineva mâna pe el.

Auzi paşi grăbiţi în cealaltă casă a scării.

Acum era singură. O casă a scărilor chiar mai largă, de data asta. În jos. Teddy şi Nikola: încă sus. Lillan şi Cecilia, undeva în urma ei.

Avea pistolul ridicat în faţa ei, dar îi era aproape imposibil să alerge aşa. Era mult mai greu decât se aşteptase – era prima dată când ţinea în mână o armă. Nici măcar nu ştia dacă era încărcată sau cum să ridice siguranţa.

Cinci trepte deodată. Răsufla greu.

Coborî arma: îi fu mai uşor să se mişte.

Etaj după etaj.

Auzi o uşă trântindu-se undeva, dedesubt. Bărbatul ieşise; trebuie să fi fost uşa principală.

Ajunse jos. Deschise brusc uşa, care era descuiată.

Uşi duble. Zăbrele. Ziduri de beton.

Alergă mai departe. Văzu uşi trântindu-se în faţa ei. Îl văzu din spate pe omul cu cicatrice. Văzu nişte pete strălucitoare.

Afară, în curte. Era la 15 metri în faţa ei. Era întuneric. Îşi scăpase lanterna de pe frunte, dar vedea o lumină săltând în sus şi-n jos – el trebuie să fi fost. Pietrişul părea să aibă o culoare bej, de parcă ar fi fost ruginit.

— Opreşte-te, strigă ea.

Dar el n-o ascultă. În schimb, fugi spre camera principală de gardă. Emelie auzi sunetul uşilor care se deschideau. Văzu cum lumina dispare.

Era aproape.

În clădire. Alte uşi. Sticlă securizată. Semiîntuneric care ar fi fost beznă adâncă fără raza venită de la lanterna bărbatului. Mirosul de praf şi metal murdar. Camere de supraveghere vechi. O sală de aşteptare. Sunetul paşilor în faţă.

Ieşi pe cealaltă parte. În faţa închisorii.

Deodată fu orbită de o lumină strălucitoare. Îi trebui o clipă să-nţeleagă. Bărbatul îi băgase lumina drept în faţă. Miji ochii, încercând să vadă dincolo de strălucirea orbitoare a lanternei.

Era omul cu cicatrice. La trei metri distanţă. Şi avea arma îndreptată direct spre ea.

În spatele lui, era parcat Volvo-ul.

Bărbatul coborî puţin lanterna. Emelie distingea clar ochiul urât al armei.

Glasul bărbatului suna răguşit, dar nu rămăsese fără suflare.

— Eu o să plec acum. Mai fă un singur pas şi-ţi zbor creierii.

Merse cu spatele spre maşină. Emelie auzi deschizându-se uşa şoferului. Strânse ţeava armei.

O bătaie de inimă: trebuie să-ncerce să-l împuşte.

Ridică braţul. Îndreptă pistolul spre el. Apăsă pe trăgaci.

Apoi: un bubuit. O împuşcătură. Exact ca pe coridor, dar fusese mai puţin zgomot. Mai slab.

Nemernicul reuşise să tragă primul. O împuşcase. Era rănită.

Avea să cadă la pământ, să-şi dea ultima suflare singură, în întuneric.

Se terminase.

Se-ntâmplaseră atâtea în ultimele zile, dar tot neglijase foarte multe. Nu-i spusese lui taică-său că îl iubeşte, în ciuda tuturor porcăriilor. Uitase să-i mulţumească lui Jossan pentru tot ajutorul pe care i-l dăduse. Şi Teddy – era ceva ce ar fi trebuit să-i spună. Ceva important.

Dar nu simţea nicio durere. Nici palpitaţii, nici panică.

Un clinchet. Lângă maşină căzu pe jos o lanternă. Raza de lumină se-ndreptă direct spre cer, spre ceruri, încă nu putea să vadă aproape nimic. Dar îşi dădu seama: nu fusese rănită.

Auzi o bolboroseală.

— Hei?

Un şuierat.

— Hei? făcu ea din nou.

Sunetul unor paşi îndepărtându-se pe pietriş.

Se duse încet spre maşină.

Ridică lanterna şi o-ndreptă în jos.

Poliţistul era la pământ. Avea ochii daţi peste cap.

La început, nu înţelese. Era complet nemişcat.

Apoi văzu: pieptul.

O pată neagră pe pulover. Sânge revărsându-se. Sunetul paşilor era şi mai departe acum.

Omul cu cicatrice fusese împuşcat. Cineva ajunsese înainte să apuce să tragă vreunul dintre ei.

Cineva care se pierdea acum în beznă.

PARTEA a V-a

August

72.

Scoase sticluța cu dizolvant de lac de unghii și înmuie un tampon de bumbac. O procedură simplă: unghie cu unghie. Le curăță. Relaxată. Nu se grăbea.

Odată ce dispărură resturile și petele vechi, scoase pila. O trecu peste marginea fiecărei unghii, cu o mișcare circulară. Într-o singură direcție, niciodată înainte și înapoi. Deget după deget. După aceea, lustrui suprafața unghiilor cu un șlefuitor, așa îi spusese Jossan că se cheamă. Încet, cu grijă. Nu era domeniul de competență al lui Emelie. Totuși, continuă până când toate unghiile deveniră lucioase. Se gândi că poate ar fi mai bine să sară cu totul peste ojă; unghiile arătau bine și așa. Scoase totuși sticluțele din dulăpiorul de la baie. Întâi, stratul de bază transparentă. Apoi lacul de unghii, roșu-aprins, nimic ciudat, nimic extravagant azi. Nu se ducea la nicio petrecere. Primul strat. Al doilea strat – se vedea o diferență semnificativă când termină. În cele din urmă, aplică ultimul strat – tot Jossan o învățase și asta – și unghiile ei deveniră dintr-odată puternice și lucioase, ca și cum ar fi dat 600 de coroane pentru o manichiură profesionistă.

Azi era ziua în care începea audierea de fond în cazul de crimă – în ochii legii, nu exista infracțiune mai gravă. Era doar al doilea proces din viața ei. Chiar ar fi trebuit să renunțe. Așa cum se așteptau Magnus Hassel și firma. În plus, se-ntâmplaseră atâtea porcării în ultimele zile. Haosul de la Håga. Interogatoriile de după.

Poliția voia să știe totul, până la ultimul detaliu. Se conformase cât putuse – le spusese cum aflaseră ce mașină a fost folosită ca să-l ia pe Teddy, cum dărâmaseră gardul, cum aruncaseră în aer intrarea. Le spusese tot ce se-ntâmplase pe coridor, cu excepția faptului că Nikola era înarmat și că folosise și ea arma. Asta omisese. Le spusese cum le amenințase omul cu cicatrice pe cele două femei. Cum îi scăpase din mână arma, dar reușise s-o ia din nou și să tragă în Nikola. Cum îl urmărise pe scări și apoi în curte, prin

zona centrală de pază şi apoi văzuse, în bezna de-afară, cum îl atacase o persoană necunoscută.

— Dar de ce-l ţineau prizonier pe Teddy acolo?

— Nu ştiu.

— Şi pe Cecilia şi Lillan Emanuelsson?

— Nici măcar nu ştiam că erau acolo.

— Dar eşti apărătorul privat al fiului Ceciliei, fratele lui Lillan. Cum se leagă toate astea?

— Nu ştiu sigur. Poate că le-au răpit ca să-ncerce să influenţeze procesul împotriva lui Benjamin, să influenţeze ce urmează să spună el, ceva de genul ăsta.

Fuseseră de acord, şi ea, şi ceilalţi, să nu pomenească nimic despre contextul real al întregii poveşti. Bărbatul pe care-l atrăsese Loke afară din clădire cu claxonul dispăruse, se volatilizase. Şi nu ştiau ce ar face dacă începeau să vorbească despre o reţea secretă, disperată să pună mâna pe un hard disk. Nu ştiau nici măcar dacă era poliţist.

— Am o întrebare, spusese Emelie. Cine era bărbatul cu cicatrice pe faţă? Cel care a fost ucis lângă maşină chiar în faţa mea?

Bărbatul care o interoga coborî privirea spre notiţe.

— Mă tem că nu pot să intru în detalii în momentul ăsta.

Emelie ar fi putut să invoce un impediment. Să renunţe la dosar. Dar nu: aşa era ea. Asta voia să facă.

Era pregătită acum. Citise raportul preliminar pe faţă şi pe dos, îşi făcuse note, le pusese la punct, o dată şi încă o dată. Îşi pregătise contrainterogatoriile, se gândise bine la toate perspectivele posibile şi la dovezi. Fusese la locul faptei, urma să se refere la constatările făcute acolo. Era cât se putea de pregătită.

Era ora şapte dimineaţa.

Umbra tribunalului cădea peste cafeneaua de vizavi. Emelie stătea la una dintre mesele de-afară. Avea în faţă un espresso dublu, cu zahărul pe care-l pusese în ceaşcă stând într-o grămăjoară în spuma de deasupra. Calitate bună, se gândi ea, când zahărul nu se cufundă imediat. Nu-i fusese foame de dimineaţă – dar îi trebuia cafea, de asta era sigură.

Când se făcu opt şi jumătate, se duse spre clădirea tribunalului şi intră la recepţie. Putea s-o facă. Zece minute mai târziu, stătea cu Benjamin în Puţ, una dintre celulele de arest din subsolul clădirii tribunalului.

Îşi aduse aminte cum era când îl întâlnise prima dată. De atunci, îi mai crescuse părul, bărbia nerasă se transformase acum într-o barbă adevărată – şi avea ochii deschişi.

Se-ntâlniseră cu o zi înainte să treacă totul în revistă încă o dată. Jeanette Nicorescu îi explicase că Benjamin îşi revenise aproape complet. Avea nevoie de mai multă odihnă decât în mod obişnuit şi risca să devină dezorientat dacă era stresat, dar, una peste alta, ar trebui să poată face faţă unui proces.

Emelie încercase să-i explice ce se-ntâmplase la Hâga.

Procesul de fond începu la timp, la ora 9.

Sala de judecată era grandioasă. Mult mai mare şi mult mai de modă veche decât cea unde-l apărase pe Nikola, la Södertörn. Grefierul şi membrii Curţii erau deja aşezaţi pe scaunele judecătoreşti: şedinţa de azi nu era prezidată de un judecător obişnuit. Era un judecător principal, Sverker Järnblad – probabil din cauza gravităţii acuzaţiilor. Era îmbrăcat în costum negru, cu cravată: atitudine solemnă, chiar şi în alegerea hainelor. Cei trei judecători consultanţi păreau rezervaţi – poate era modul lor de a arăta cât de serios era cazul. Grefiera era tânără. Probabil că făcuse Dreptul imediat după liceu şi apoi venise direct să lucreze aici; era cel mai căutat post din ţară pentru absolvenţi.

Emelie se duse în dreapta, mai jos de locurile judecătorilor. Avea un scaun de birou convenabil, cu spătarul şi şezutul ajustabile, dar scaunul lui Benjamin era mult mai modest. Acesta intră după ea, cu doi gardieni lângă el. Cecilia îi adusese cu câteva zile în urmă o cămaşă cu dungi. Cătuşele îi zornăiau.

Procurorul, Annika Rölén, purta o rochie bleumarin. În timpul audierilor pentru prelungirea arestului lui Benjamin arătase aproape şleampătă. Nu şi azi.

Rölén îngrămădi nişte hârtii pe masa din faţa ei. Emelie făcu la fel. Aruncă o privire spre locurile publicului: Teddy, Cecilia şi Lillan. Teddy avea o cârjă sprijinită de scaun. În spatele sălii, mai erau doi bărbaţi şi trei femei. Poate că erau ziarişti. Poate doar oameni obişnuiţi care erau curioşi. Poate erau altceva. Emelie o văzu pe una dintre femei, care părea prea bine îmbrăcată ca să fie ziaristă, scoţând din când în când un carneţel. Părea să ia liniştită notiţe.

Judecătorul începu să prezinte părţile din proces. Şi atunci se deschise uşa din spatele sălii. Intră şi se aşeză cineva. Costum, cravată colorată. Păr pieptănat pe spate.

Era Magnus Hassel.

Lui Emelie aproape că-i sări inima din piept.

Procurorul citi acuzaţiile. Audierea era programată să dureze trei zile. Dimineaţa era dedicată declaraţiilor de deschidere ale lui Rölén, iar interogatorul lui Benjamin urma să înceapă după prânz.

Grefiera scria ceva la computer. Judecătorii consultanţi ascultau cu atenţie – mult mai concentraţi decât cei care fuseseră în sala de judecată la procesul lui Nikola. După ce ascultară declaraţia procurorului privind infracţiunea, judecătorul se întoarse spre Emelie.

— Şi ce spune inculpatul?

Emelie îşi drese vocea. Se aplecă spre microfon, astfel încât acesta să ajungă exact în dreptul gurii.

— Respinge acuzaţiile.

73.

Sala de judecată numărul 5, Tribunalul districtual Stockholm. Teddy văzuse multe săli de judecată la viaţa lui: asta era, categoric, cea mai impunătoare. Lambriuri de lemn pe pereţi şi un tavan înalt de lemn impresionant: era o reţea, un model simetric care se potrivea din toate punctele de vedere cu restul încăperii. Citadela formelor drepte.

Judecătorul principal şi consultanţii, Benjamin şi Emelie, procurorul: stăteau cu toţii departe de el – încăperea era mare şi lungă. Dacă n-ar fi fost microfoanele şi boxele, publicul n-ar fi avut nicio posibilitate să audă ce se vorbeşte.

Magnus Hassel stătea la cinci locuri distanţă de el, ascultând. Teddy nu ştia dacă asta era bine sau rău pentru Emelie. Poate că-i povestise de caz până acum. Poate că voia doar să vadă cum se descurcă.

Grefiera coborî pe pereţi două pânze albe, una în dreapta ei şi una în stânga. Procurorul începuse descrierea faptelor. În timp ce vorbea, prezenta nişte imagini în Power Point.

O curte în faţa unei case din Värmdö. Deschizătura tăiată în fereastră. Pământul de pe podea. Cadavrul unui bărbat: capul zdrobit cu totul. Nimic nou. Prezentarea actului de acuzare făcută de procuror era simplă, dar relatarea şi prezentarea dovezilor era încurcată. Totuşi, afirmaţiile ei erau directe şi clare. Benjamin se dusese cu maşina până la casa din Värmdö, pătrunsese tăind o gaură în geam şi apoi împuşcase un bărbat în sufragerie, folosind gloanţe dum-dum. Pe mâinile lui fuseseră găsite reziduuri de praf de puşcă, iar pe haine, sângele victimei, acesta fiind motivul pentru care-şi scosese tricoul şi jeanşii pătaţi de sânge şi le aruncase în pădure. În mintea ei, nu exista nicio îndoială: Benjamin era vinovat.

Prezentă concluziile Centrului Naţional de Medicină Legală. Fiecare punct avea un număr de înregistrare, dată, validarea procedurii, evaluarea

opiniilor juridice şi aşa mai departe. Analiza cartuşelor şi a glonţului folosit. Rezultatele căutării de urme de ADN şi amprente digitale. Reziduurile de praf de puşcă găsite asupra lui Benjamin. Urmele de cauciucuri, care arătau că maşina lui plecase de lângă casă. Tricoul cu sânge pe el găsit în pădure. Cu cât vorbea mai mult, cu atât mai convingătoare deveneau probele.

— Am găsit ADN şi amprente ale unei alte persoane în afară de Benjamin şi decedat, zise Rölén. În casă probabil că locuiau alte persoane, deşi nu am reuşit să aflăm cine.

Pauza de prânz fu deprimantă. Benjamin fusese dus înapoi în celulă, pe aşa-numita Cale a Suspinelor. Urma să mănânce singur. Teddy se duse cu Emelie, Cecilia şi Lillan la un restaurant de peste drum. Comandă friptură cu cartofi prăjiţi, dar n-avea poftă de mâncare. Le aruncă o privire celorlalţi: nimeni nu se atingea de mâncare.

— Asta e situaţia, zise Emelie. O să fac tot ce pot. Dar aţi auzit ce-a spus procurorul: lucrurile n-arată bine.

Teddy voi să stea de vorbă cu ea când terminară, dar ea îi făcu un semn cu braţul.

— N-am timp. Nu acum. Şi aşa e prea mult.

O privi oprindu-se să-şi aprindă o ţigară la colţul dinspre Scheelegatan al clădirii. Singură. Îşi mai îndesă nişte snus în gură şi mai mestecă o gumă.

Şi Teddy petrecuse câteva ore bune cu interogatorii la poliţie în ultimele zile. Bineînţeles, voiau să ştie de ce erau ţinuţi prizonieri, el şi femeile, într-o închisoare abandonată. Despre ce anume era vorba. Teddy le spusese cât de mult putuse, fără să dezvăluie nicio legătură cu Mats Emanuelsson sau vreo copie după un hard-disk.

El nu voia să ştie decât cine era omul cu cicatrice – omul pe care-l împuşcase cineva la adăpostul întunericului, chiar în faţa lui Emelie.

Venise momentul mărturiei lui Benjamin.

Începu normal – judecătorul îi ceru să povestească totul cu cuvintele lui.

— Şi, dacă ai nevoie să faci o pauză, nu trebuie decât să spui. Sunt conştient că ai fost imobilizat la pat.

Benjamin avea mâinile încleştate în poală, sub masă. În pofida acestui fapt, se vedea cât de încordat era, cu ochii aţintiţi asupra unui punct invizibil de pe peretele din faţa lui. Emelie îi spusese lui Teddy că lua tranchilizante puternice, ceea ce poate că era cel mai bun lucru.

— În regulă, bine…

Teddy se-ntreba dac-o să facă faţă.

— Nu-mi aduc aminte mare lucru dinainte de accident. Totul e mai mult întunecat.

— Spune-ne doar ce-ţi aduci aminte, zise judecătorul.

— M-am dus la casa din Värmdö să mă văd cu o cunoştinţă – nu pot să spun cine, începu Benjamin cu glas monoton.

Ridică privirea spre judecătorul de şedinţă.

— Şi acolo mai era o cunoştinţă. Îl cheamă Sebastian, dar i se spune Sebbe. Apoi s-a întâmplat ceva şi îmi pare rău, dar nu-mi mai aduc aminte nimic după asta. Nu văd decât două lucruri, de parcă s-a oprit timpul în două momente diferite. Unul e Sebbe zăcând pe podea, cu faţa acoperită de sânge, şi ştiu că nu respira. Celălalt e că am încercat să virez pe şosea, dar maşina a derapat şi s-a lovit. Am încercat să-mi dau seama de ce nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat înainte şi între cele două momente, dar e un gol complet. Medicii spun că am avut o contuzie gravă şi că aşa ceva poate să-mi afecteze memoria. Tot ce ştiu e că n-am omorât pe nimeni. Nu l-am ucis pe Sebbe. Asta-i tot ce pot să spun.

Deşi relatarea lui fusese săracă în detalii, Teddy simţi, practic, cum rămâne cu gura deschisă – din ce zisese Emelie, Benjamin nu reuşise niciodată să spună aşa de multe. Sebbe era mort. Cearcănele de sub ochii Michaelei aveau să se întunece şi mai tare. Poate chiar şi Kum avea să fie trist.

Teddy putea să-nţeleagă şi de ce Benjamin nu voia să spună că se aflase în casă cu tatăl lui. Nu voia să le spună că Mats trăia.

— Mulţumesc, zise judecătorul. O să dau acum cuvântul procurorului.

Şi atunci începuse.

Rölén îşi aranjă foile din faţă.

— Cu cine te aflai în casă?

Benjamin păru trist.

— Sebbe şi încă o persoană despre care nu pot să vorbesc.

— De ce nu poţi vorbi despre ea?

— Pur şi simplu nu pot.

Procurorul continuă.

— Cum ai ajuns până acolo?

— Când ai ajuns acolo?

— Aveai ceva lucruri în casă?

Benjamin nu putea răspunde la multe dintre întrebări; nu-şi aducea aminte. În câteva rânduri, spuse că nu *vrea* să răspundă. Minutele treceau. Procurorul continuă în aceeaşi direcţie; trecu din nou prin scurta lui declaraţie, mult mai detaliat de data asta.

— Ce purtai?

— Ce ai făcut cu hainele înainte să te urci în maşină?

— Cine e Sebbe?

Benjamin scutura din cap din când în când, bâiguia, răspundea pur şi simplu că nu ştie sau nu vrea să răspundă.

Procurorul insista.

— Ai dormit în casa din Värmdö?

— Ce ai făcut în ziua de dinainte?

— De ce se afla ADN-ul tău pe hainele pline de sânge pe care le-am găsit în pădure?

Benjamin n-avea răspunsuri.

Minutele se transformară în ore. Judecătorul anunţă pauza. Teddy o văzu pe Emelie ieşind, în acelaşi colţ ca şi înainte. Îşi fuma încet ţigara. Teddy se-ntreba la ce se gândeşte.

După pauză, procurorul continuă pe acelaşi ton.

— De ce ţi-ai schimbat hainele?

Benjamin oftă.

— Nu-mi aduc aminte să mă fi schimbat.

Emelie ridică glasul.

— E o întrebare care sugerează răspunsul.

Rölén continuă de parcă n-ar fi auzit obiecţia lui Emelie sau răspunsul lui Benjamin.

— Cât de aproape de Sebbe stăteai când l-ai împuşcat?

— Altă întrebare care sugerează răspunsul, o-ntrerupse Emelie.

Procurorul pufni, dar renunţă la subiect. În schimb, începu să pună întrebări despre casă, despre proprietar şi aşa mai departe.

În cele din urmă, reveni la întrebarea ei criminală.

— De ce nu vrei să spui cu cine erai?

— Nu pot.

— Eşti judecat pentru crimă.

— Ştiu.

— Şi există cineva care poate să depună mărturie în favoarea ta, nu?

— Presupun că da, mda.

— Dar nu vrei să spui cine? Mie mi se pare foarte, foarte ciudat.

Benjamin trase adânc aer în piept. Teddy îl văzu aruncându-i o privire lui Lillan.

— Îmi pare rău, dar nu pot să spun, zise el.

Procurorul se întoarse spre judecător.

— Vă mulţumesc. În acest caz, nu mai am alte întrebări, domnule judecător.

Teddy se uită la judecătorii consultanţi. Expresiile lor îi trădau mult mai uşor decât în cazul judecătorului principal – dar toţi credeau că Benjamin era vinovat ca naiba.

Judecătorul lua notițe. Probabil că era momentul să încheie ședința pe ziua de azi. Chiar atunci, ușa din spatele sălii se deschise brusc.

Intră un bărbat. Păr rar, ochelari rotunzi. Pantaloni de bumbac și cămașă albă. Se îndreptă spre boxa martorilor.

Toată lumea îl urmărea din ochi. Judecătorul ridică privirea.

— Aș vrea să depun mărturie, zise bărbatul.

Procurorul sări practic de pe scaun.

— Cine sunteți? N-aveți niciun drept să vorbiți.

Judecătorul se întoarse spre nou-venit.

— Procurorul are dreptate. Dar s-ar putea să dețineți informații importante. Cine sunteți?

Din nou – puteai să tai cu cuțitul atmosfera încordată. Toată lumea din sală, publicul, judecătorii consultanții, chiar și grefiera aveau privirile ațintite asupra bărbatului care abia intrase. Lui Teddy i se părea că are ceva familiar.

Toți îi așteptau răspunsul.

Când vorbi, vocea era limpede.

— Sunt Mats Emanuelsson, tatăl lui Benjamin. Eu eram în casă cu el.

Teddy își dădu seama de ce nu-l recunoscuse imediat; făcuse treabă bună cu schimbarea înfățișării.

74.

Lui Magnus Hassel nu-i plăcea slujba pe care o avea, dar era în regulă. Și-l plăteau al naibii de bine. Anul trecut, se dusese acasă cu 15 milioane de coroane în dividende, plătise cele mai mici impozite de până atunci și mai făcuse și alte câteva milioane de euro din niște tranzacții *ad-hoc* aranjate de biroul din Sankt Petersburg al firmei. Cu totul scutite de impozite. La urma urmelor, legislația fiscală exista ca să fie folosită.

Totuși, întotdeauna visase să fie alt fel de avocat. Sala de judecată însemna dramatism, emoție la un nivel de care nu se apropiase niciodată, indiferent câte negocieri lipsite de scrupule ar fi purtat cu avocați germani de business sau prin câte licitații publice ar fi trecut.

Când descoperise că Emelie Jansson respinsese total propunerea lor de a renunța la caz, nu știuse ce să facă. Îi chemase pe Anders Henriksson și pe Alice Strömberg și, chiar înainte să închidă ușa, țipa deja așa de tare, că probabil că se auzea de la recepție.

— Poate vreunul dintre voi să-mi spună ce dracu' se-ntâmplă aici?

Două cești de ceai și câteva beta-blocante mai târziu, era puțin mai calm. Dar furia încă mai clocotea.

Alice Strömberg încercase să vorbească încet.

— Nu cred că a fost niciodată pe deplin prezentă aici. N-am avut niciodată senzația că are chiar așa de multe de oferit. Dar, în orice caz, procesul în care e implicată n-a fost amânat, iar tribunalul spune că încă figurează ca apărător privat.

Magnus le ceruse să iasă din birou. Nu era ceva obișnuit ca oamenii să se comporte cum o făcuse Emelie. Trebuia să vadă cu ochii lui. Se dusese la tribunal.

Era prima dată când se afla într-un tribunal de la alegerea pe care o făcuse la începutul carierei. Era chiar ciudat – era unul dintre cei mai cunoscuți avocați de business din țară, dar nu pusese aproape niciodată piciorul într-o instanță. Luase parte de câteva ori la niște proceduri de divorț, dar asta era cu totul altceva. Cumva informal. Tribunalele, pe de altă parte, erau o lume în sine: vizitatorii dezorientați, întorcând capetele într-o încercare de a înțelege cum ajunseseră acolo; grefierii, strângând în brațe documente și cărți de drept; judecătorii consultanți, vorbind încet cât așteptau să le înceapă procesele. Și apoi, părțile: figuri tragice care semănau cu niște piese în aceste meciuri de șah juridice. Totul era foarte captivant.

Singurul lucru care-l sâcâia era că pierdea cam 7.000 de coroane pe oră doar pentru că se afla acolo. Și că Emelie îl fentase.

Se așeză pe unul dintre locurile din spate ale zonei pentru public. Secretara lui solicitase deja cererea de trimitere în judecată și anumite secțiuni din raportul preliminar. Fără îndoială, Emelie Jansson avea în față un proces greu. Spera c-o să-l piardă.

Și, nu după multă vreme, deveni destul de clar că audierea nu mergea în favoarea lui Emelie. Procurorul era fără cusur, prezentase probele calm și sobru, fără să omită nimic. Când venise rândul lui Emelie, nu avusese de făcut decât câteva afirmații slabe privind lipsa de certitudine legată sângele găsit în antreu – afirmații care n-aveau să ducă nicăieri.

La prânz, Magnus se furișase afară înainte să apuce Emelie să iasă din sala de judecată. Nu voia să se certe cu ea acum. Voia să vadă întâi cum merge procesul.

Dar mai târziu, în cursul după-amiezii, se întâmplă lucrul care nu se poate întâmpla decât în procesele penale – surpriza totală. Magnus nu mai auzise niciodată de așa ceva. Un bărbat intrase în sală și susținuse că era tatăl lui Benjamin Emanuelsson. Voia să depună mărturie. Era incredibil.

Bineînțeles, procurorul protestase. Ochii imenși, dulci, ai lui Emelie se uitaseră sever la bărbatul care tocmai își făcuse o astfel de intrare

neașteptată. Totuși, Magnus se-ntreba dacă nu cumva ea plănuise asta, dacă nu era, pe lângă toate celelalte, și o actriță desăvârșită. Totuși, chiar și ea părea la fel de surprinsă ca restul lumii.

După câteva schimburi de replici, Emelie ceru o pauză. Magnus o privi ducându-l într-o altă încăpere pe bărbatul care pretindea că e Mats Emanuelsson.

După o oră, se-ntoarseră. Emelie bătu la ușa sălii de judecată și toată lumea fu primită înapoi.

— Apărarea îl cheamă ca martor pe Mats Emanuelsson, anunță ea.

Procurorul era pe punctul de a protesta, când fu întrerupt de judecător.

— Care sunt probele și scopul interogatoriului?

Emelie părea pregătită pentru întrebarea asta. Citi dintr-un carnețel.

— Va fi interogat în legătură cu observațiile pe care le-a făcut în casa din Värmdö și în apropierea acesteia în zilele de 15 și 16 mai, în sprijinul aserțiunii că Benjamin Emanuelsson nu i-a luat viața lui Sebastian Petrovici.

Procurorul o luă razna. Practic își ieșise din minți.

— Domnule judecător, e complet inacceptabil. E un atac prin surprindere clasic, nepermis de Codul de procedură judiciară, sub nicio formă. Ar trebui respinse orice fel de declarații din partea acestei persoane, oricine ar fi.

— Domnule judecător, vă asigur că n-am fost conștientă că Mats Emanuelsson este dispus să depună mărturie, nici măcar c-ar mai fi în viață. Dac-aș fi știut, bineînțeles că i-aș fi cerut dinainte să depună mărturie, răspunse Emelie.

Judecătorul de ședință părea uluit. Se foi pe scaun, procurorul continuă să protesteze. Vorbea despre perioada de depunere a declarațiilor, proceduri iresponsabile și cât de lipsită de experiență trebuie să fie în realitate Emelie Jansson.

Emelie, pe de altă parte, își păstră calmul.

— Inculpatul este acuzat de crimă. Ca avocat al apărării, solicit un singur martor în sprijinul mărturiei sale. O astfel de solicitare pur și simplu nu poate fi respinsă. Ar reprezenta o eroare gravă de procedură.

Judecătorul oftă.

— Curtea va lua o pauză pentru deliberare.

După două ore, reveniră în sala de judecată. Era ora opt seara. Magnus era iritat, dar rămăsese totuși în sală.

Glasul judecătorului era mai sigur pe el acum.

— Curtea stabilește că examinarea martorului va fi permisă, zise el. Dar, întâi, martorul trebuie interogat de poliție.

Era o întorsătură puternică de evenimente. Procesul urma să fie suspendat câteva zile, ca să ofere poliției și procuraturii timpul necesar

pentru a-l interoga pe bărbatul care susţinea că e tatăl lui Benjamin şi să se pregătească pe baza celor spuse de acesta.

Magnus Hassel nu se putea abţine să se-ntrebe dacă acela era, într-adevăr, Mats Emanuelsson. Un om care era mort de mai mult de patru ani.

Dar, mai mult decât atât, se-ntreba cum avea de gând Emelie să explice de ce-şi petrecea timpul aici, jucându-se de-a avocatul apărării.

Opt zile mai târziu

75.

— În primul rând, aş vrea să spun că sunt incredibil de supărat în legătură cu toate astea. Fiul meu riscă o condamnare pe viaţă pentru ceva ce n-a făcut. A ajuns să fie amestecat pentru că mi-a fost loial şi a refuzat să spună ceva care m-ar fi putut compromite. De aceea n-a dorit să dezvăluie numele meu. Toată lumea crede că sunt mort. Conform tuturor registrelor şi înregistrărilor voastre, eu nu sunt în viaţă. Şi, totuşi, iată-mă.

Încă de când a fost arestat, am încercat să iau legătura cu Benjamin fără să mă dau de gol. Am vorbit chiar şi cu Emelie Jansson la un moment dat. I-am cerut să-i dea o scrisoare lui Benjamin, dar a refuzat. Presupun că se conforma regulilor şi regulamentelor. Poate c-ar fi trebuit să mă duc la poliţie şi să mă prezint ca martor. Dar, credeţi-mă, am avut experienţe nefericite cu poliţia. De două ori în viaţă am încercat să cooperez. De ambele dăţi, asta s-a terminat cu o catastrofă pentru mine şi familia mea.

Dar acum mi-am dat seama că nu există alte cale decât ce fac azi. Să vin şi să vorbesc despre ce s-a întâmplat la Värmdö.

O să fiu concis. Contextul întregii poveşti este o ameninţare gravă la adresa mea de acum câţiva ani. De aceea am decis să fac să pară că am murit.

Problema era că nu puteam trăi fără copiii mei şi nici nu voiam să fie nevoiţi să trăiască fără mine. Aşa că, deşi am stat în diverse locuri din întreaga lume, am încercat întotdeauna să-i văd cu regularitate. De cele mai multe ori ne întâlneam la casa pe care pusesem mâna în Värmdö. Prietenul meu, Sebastian Petrovici, m-a ajutat s-o cumpăr sub numele de Juan Arravena Huerta. A fost o procedură chiar simplă; am făcut totul printr-un intermediar. Ştiu cum să fac astfel de lucruri.

Trăiesc deja cu o identitate nouă de mai mult de patru ani. Totul ca să nu fiu obligat să fac nimic în detrimentul meu şi ca să creadă toată lumea că nu mai exist. Şi să nu-mi atace nimeni copiii sau fosta nevastă.

M-am întors în Suedia acum două luni şi jumătate, n-o să spun cum, şi cred că m-a recunoscut cineva. Asta-i senzaţia pe care am avut-o, chiar la Controlul paşapoartelor.

M-am întors să-i văd pe copii şi să fac nişte afaceri cu Sebastian Petrovici, Sebbe. Benjamin şi cu mine am stat toată ziua pe apă, chiar lângă casă, am

pescuit şi am discutat. Sebbe a venit mai târziu. Am mâncat toţi trei de seară. Sebbe urma să mă ducă la aeroport a doua zi dimineaţă, iar Benjamin trebuia să meargă acasă cu maşina lui.

La un moment dat, în toiul nopţii, m-am trezit. Auzisem un zgomot puternic. M-am dus în camera lui Benjamin – noi doi dormeam la etaj şi Sebbe jos – dar Benjamin nu era în patul lui. Zgomotul venea de jos. Păreau nişte împuşcături. Am coborât.

Era întuneric, însă l-am zărit pe Benjamin luptându-se cu cineva în hol; nu l-am recunoscut pe individ, dar avea o armă în mână. Îi sângera obrazul. Cred că trebuie să-l fi lovit Benjamin cu o sticlă – erau cioburi peste tot pe podea.

Benjamin ţipa. Şi apoi l-am recunoscut pe bărbatul care încerca să iasă din casă. Îl cheamă Joakim Sundén – este cel mai corupt poliţist pe care l-am cunoscut vreodată.

În fine, am încercat să-mi ajut fiul să scape de Sundén. Ne luptam cu el, încercând să-l punem jos, dar era din ce în ce mai rău. Ne-am mutat în sufragerie.

Şi atunci l-am văzut. Probabil că asta mă trezise. Era îngrozitor. Sebbe era pe podea. Fusese împuşcat. Joakim Sundén trebuie să fi intrat pe la parter, dar nu se aşteptase să găsească pe nimeni acolo. De-aici i s-a tras lui Sebastian.

Am ieşit în fugă din casă, cu Sundén după noi. Trăgea în noi.

I-am spus lui Benjamin să plece de-acolo şi am fugit în pădure.

Asta-i tot ce ştiu. Asta-i ce s-a întâmplat. Am fost acolo. Şi Benjamin a fost acolo. Sebastian Petrovici a fost ucis de un poliţist care voise să fiu informatorul lui în viaţa mea de dinainte. Sebbe ne-a salvat. Nouă ani mi-a fost cel mai bun prieten.

76.

Procurorul Rölén n-avea stare. În timp ce vorbea Mats Emanuelsson, se tot sucea şi întorcea pe scaun. Se strâmba şi ofta sonor. Emelie o putea înţelege, într-un fel – povestea lui Mats părea să fie ceva dintr-un film, o mare scorneală inventată ca să-şi protejeze băiatul.

Dar erau două detalii pe care Rölén nu putea să le ignore. În primul rând, Mats dăduse mostre de ADN, iar acestea dovediseră – cu grad +4, cel mai ridicat grad de probabilitate – că este înrudit cu Benjamin. Mostrele mai

corespundeau cu altceva: ADN-ul găsit în casă. Mats era tatăl lui Benjamin şi fusese în casa din Värmdö. Nici chiar Rölén nu putea să conteste asta.

În al doilea rând, Mats prezentase documente de identitate, observaţii ale unor medici spanioli şi fotografii cu un bărbat zâmbitor şi bronzat, cu tatuaje pe braţe. Corespundeau cu cele ale victimei. Nu mai exista nicio îndoială că bărbatul ucis era Sebastian Petrovici.

Cu toate acestea, Rölén încercă să-i submineze mărturia. Îi punea în continuare sub semnul întrebării identitatea şi motivul pentru care apăruse aşa de târziu. Se agăţa de faptul că nu voia să vorbească despre trecutul său. Încercă să-l facă să spună că nu poate fi sigur că Benjamin nu l-a ucis pe Sebastian Petrovici. Că nu putea explica hainele pline de sânge din pădure sau urmele de praf de puşcă de pe mâinile lui Benjamin.

Mai presus de toate, încerca să scoată în evidenţă faptul că mortul era tocmai Sebastian Petrovici.

— Ai fost răpit acum nouă ani, nu?

— Aşa este, răspunse Mats.

— De oameni implicaţi în aşa-zisa mafie iugoslavă, aşa este?

— Nu pot să răspund la această întrebare.

— Prezumţia mea este că Sebastian Petrovici era cunoscut poliţiei şi că avea legături cu aceste cercuri. Cred că motivul pentru care l-a ucis Benjamin a fost răzbunarea pentru ce ţi s-a întâmplat ţie acum nouă ani. Pentru că te-au răpit.

Mats răspunse calm şi ferm.

— Nu pot să spun decât că nu-i adevărat. Sebbe n-a avut nimic de-a face cu răpirea. În ceea ce priveşte particulele de praf de puşcă, Benjamin şi Sundén se băteau, iar particulele acelea puteau să se transfere, puteau să ajungă pe altcineva. Nu ştiu nimic despre hainele din pădure. Benjamin avea un schimb de haine la el, asta ştiu sigur. Ce bănuiesc e că Sundén le-a luat şi s-a asigurat că sunt pline de sânge. A falsificat probele, atâta tot.

Per total, Mats nu-şi schimbase povestea. Susţinuse consecvent acelaşi lucru. Sundén pătrunsese în casă. Probabil venise cu barca şi apoi se apropiase de casă prin pădure. Alarma sunase la centrul de intervenţie pentru că fusese întrerupt curentul. Poate că Benjamin auzise alarma şi se trezise, sau poate că l-a trezit împuşcătura şi atunci coborâse. Mats îl văzuse pe Sundén încercând să-l lichideze pe băiatul lui şi-l văzuse scoţând arma şi trăgând în ei. Era îngrozitor, indiferent din ce punct de vedere priveai lucrurile.

După încheierea contrainterogatoriului, judecătorul se întoarse spre Emelie.

— Apărarea are ceva de adăugat?

Ştia ce era de făcut. Azi avea mintea perfect limpede.

— În primul rând, aş vrea să solicit Centrului Naţional de Medicină Legală să compare glonţul dum-dum găsit în peretele din spatele victimei cu arma de serviciu a lui Joakim Sundén, zise ea. Sugerez că Sebastian Petrovici a fost împuşcat cu pistolul Sig Sauer P226 al lui Sundén. În al doilea rând, insist ca detenţia lui Benjamin Emanuelsson să se încheie imediat şi să fie eliberat. Nu mai există nici măcar un motiv probabil pentru crimă. Acuzarea n-a reuşit să diminueze importanţa mărturiei prezentate astăzi de Mats Emanuelsson. Mats era de faţă la locul faptei şi tot ce afirmă el a fost susţinut de dovezi judiciare. Procuratura are responsabilitatea să dovedească vinovăţia lui Benjamin; el n-are nicio obligaţie să-şi dovedească nevinovăţia. Dar azi, prin mărturia lui Mats, apărarea a demonstrat că Benjamin Emanuelsson *nu* l-a ucis pe Sebastian Petrovici. Voi arăta că acesta a fost împuşcat cu o armă aflată în posesia lui Joakim Sundén în momentul în care acesta a murit, recent, în faţa complexului penitenciar Håga.

•

Judecătorul părea mai puţin contrariat azi.

— Curtea trebuie să ia o pauză, zise el, şi să delibereze în privinţa detenţiei.

În faţa sălii de judecată, minutele se scurgeau. Benjamin era iar în celula lui din Puţ – Emelie încercă să-şi închipuie ce-i trecea prin cap.

Cecilia, Lillan şi Mats stăteau împreună, nu departe de ea. Teddy se dusese la cantină. Poate că nu voia să rişte să-l vadă Mats de-aproape. Şi Magnus Hassel dispăruse – tot nu stătuse de vorbă cu el. Emelie nu ştia dacă voia să discute cu el – avea să fie dată afară, ştia asta, şi atunci ce-ar mai fi fost de adăugat?

O amintire. Probabil că avea 14 – 15 ani. Stătea la bucătărie cu taică-său, care o ajuta să înveţe pentru un test la engleză, iar maică-sa făcea curat, ca de obicei. Cuvânt cu cuvânt. Era bună, ştia cuvintele pe dinafară. Dar era un termen pe care nu-l putea pricepe bine: *liability.* Taică-su încercase să-i explice: „Înseamnă responsabilitate, dar mai mult într-un sens economic, ştii? Responsabilitate în sensul că eu sunt responsabil pentru tine, în calitate de tată, dar când e vorba de bani, poţi să datorezi bani cuiva. Înţelegi?". Responsabilitate, se gândise ea – tu nu ştii ce înseamnă cuvântul. N-o să ştii niciodată.

Ridică privirea. Magnus Hassel venea spre ea. Părul îi era chiar mai lucios ca de obicei.

— Crezi că o să-i dea drumul acum?

Emelie se întrebă ce voia în realitate.

— Așa sper, zise ea. Dacă-i dau drumul, asta ar arăta că au de gând să claseze cazul.

— Și ce crezi c-o să se întâmple cu slujba ta la noi atunci?

— Presupun că va trebui să plec.

Magnus dădu din cap.

— Așa e. Dar să știi că mi-ar fi plăcut să rămâi.

Emelie își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Vreau să știu un singur lucru, zise Magnus. De ce, Emelie? De ce ai preluat cazul când știai cum o să interpreteze firma acest lucru?

Auzeau zumzetul oamenilor care vorbeau în fundal și mai încolo pe coridor. Emelie trase aer în piept.

— L-am luat pentru că eu cred în ceva anume.

Magnus aşteptă să continue. Așa şi făcu.

— Cred că funcția noastră cea mai importantă ca avocați este să apărăm o societate care protejează interesele indivizilor. N-am devenit avocat doar ca să lucrez cu banii firmelor. M-am săturat să ajut nişte investitori care fac afaceri cu capital de risc şi care put de bani să se îmbogățească şi mai mult. Vreau să lucrez cu oameni; vreau să simt responsabilitatea pentru oameni care au cu adevărat nevoie de mine. Vreau să contribui la un sistem care e disponibil pentru oricine, chiar şi când procuratura şi poliția susțin că persoana respectivă a făcut ceva greşit. Cineva care-i ajută pe alții să-şi găsească vocea, să verifice pentru ce au fost acuzați. Un sistem corect. Care are grijă de cei slabi şi cei izolați. Oameni care n-au decât o singură altă persoană de partea lor. Avocatul lor. Eu.

Chipul lui Magnus era palid. Păru să aibă nevoie de un moment ca să se adune. În cele din urmă, zise:

— Dar ai fi putut să renunți la dosar. Ți-ai fi putut păstra jobul la Leijon.

— Niciodată.

— De ce?

— Sunt avocat.

— Știu asta.

— Și un avocat nu-şi părăseşte niciodată clientul.

77.

Teddy îi văzu în depărtare pe Emelie şi Magnus Hassel. Nu știa despre ce vorbeau, dar era prima dată în cursul procesului când îi văzuse cât de cât aproape unul de altul. Încercă să le citească emoțiile pe chipuri. Gura lui

Magnus era o linie dreaptă, cu buzele strânse. Părea palid. Ochii lui Emelie străluceau.

Ceruse o analiză a ţevii armei de serviciu a lui Joakim Sunden, ca s-o poată compara cu gloanţele care-l omorâseră pe Sebbe. Bineînţeles, Emelie şi Teddy ştiuseră ce urma să zică Mats Emanuelsson la tribunal, dar el nu ştiuse că ea voia să facă această solicitare. Era destul de sigur că se vor potrivi.

Emelie era ciudată. Teddy tot nu ştia pe ce picior dansau. Dar un lucru era limpede. Era impresionantă. Forţa pe care-o avea – după câte dusese pe umeri în ultimele câteva săptămâni, tot se comporta ca un maestru în sala de judecată.

•

Joakim Sundén: numele unui criminal. Numele unui bărbat pe care Benjamin îl tăiase pe faţă cu o sticlă. Asta ar fi fost suficient să lase o rană adâncă. Una care, după câteva săptămâni, s-ar fi transformat într-o cicatrice.

Cu câteva zile în urmă, îl sunase Dejan.

— Vrea să te vadă.

— Cine?

— Kum.

— De ce?

— Asta o să-ţi spună el.

Teddy crezuse că acum sunt de aceeaşi parte – despre ce putea fi vorba?

Se întâlniseră acasă la Mazern. Arăta normal, dar sentimentul de ameninţare dispăruse. Sau poate era doar din cauză că, odată ce ai văzut un om dezbrăcat, aşa cum i se întâmplase lui Teddy, era greu să te mai temi cu adevărat de el.

După ce Teddy îi pupase mâna, Kum îi zisese:

— Am nişte chestii bune, dacă vrei.

— Sigur.

— Ardbeg, din anii ’80. *Single malt.* L-am cumpărat la o licitaţie la Londra, 3.000 de lire sticla, dar merită. Luxul costă.

Kum făcu un semn din cap spre cineva. Teddy îşi dădu seama că mai era un bărbat în încăpere, exact ca ultima dată când fusese aici. De data asta, stătea lângă ghivecele uriaşe cu plante.

Teddy sorbi din pahar. Whisky-ul era aşa de fin, încât abia îl simţea umplându-i gura.

— Am fost ieri la el, în apartamentul lui, zise Kum.

— Al cui?

— Al nemernicului.

— Ce vrei să zici?

— Gaborul.

— Joakim Sundén?

— Era un porc, din toate punctele de vedere.

— Aici n-o să te contrazic.

— Am ajuns înainte să vină poliția. M-am gândit că vrei să auzi ce am găsit.

— Vreau.

Kum sorbi din pahar.

— Întâi și întâi, avea dosite două milioane și jumătate cash. Jumătate într-o podea dublă sub chiuvetă, jumătate într-un seif mare.

— Ah, rahat. Asta înseamnă salariul pe mai mult de cinci ani pentru un polițai. Probabil că era corupt rău.

— Exact. Mai avea o grămadă de alte mizerii în seiful ăla. Rapoarte vechi, pungi de probe pline de materiale, note de la turnători, înregistrări de interogatorii. Gaborul pare să fi fost unul de-ăla de colecționează tot felul de lucruri.

Teddy tresări când Kum enumeră obiectele – înregistrări de interogatorii. La urma urmelor, Sundén îl interogase pe Mats – așa le spusese Mats în timpul procesului.

Kum pocni din degete. Bărbatul care turnase whisky-ul se întoarse cu un dosar.

— Un cadou pentru tine, zise Kum. Ca între vechi prieteni.

Teddy îl deschise. După ce citi câteva minute, își dădu seama la ce se uita. Printuri ale interogatoriilor și conversațiilor pe care le avusese Joakim Sundén cu Mats Emanuelsson cu mai mult de patru ani în urmă. Nume de cod Marina. Voia să citească acum tot, dar Kum voia să vorbească în continuare.

— Gaborul ar fi făcut orice pentru bani. A avut o grămadă de conversații private cu Mats Emanuelsson susținând că niciuna dintre ele n-a fost înregistrată. Dar am sursele mele, chiar și în rândul autorităților. Joakim Sundén vindea informații. Discuțiile alea cu Mats nu fuseseră cinstite, așa că putea câștiga bani din orice ieșea de-acolo. Îl vindea pe Mats *cuiva,* indiferent despre cine era vorba. Dar apoi a prins de veste un procuror și a cerut informații despre Mats. A cerut să depună mărturie ca orice martor normal și atunci a început să explodeze totul în capul gaborului ăluia. Nu știu exact ce s-a întâmplat, dar am vorbit și cu Michaela. Mats era perfect conștient de cât de rău aveau să meargă lucrurile dacă încerca să-i demaște *pe ei,* pe nemernicii ăia jegoși, cum îmi place mie să le zic. Așa că atunci când a avut de ales fie să depună mărturie public, fie să dispară, a ales a doua variantă. Pentru că, dacă ei ar fi crezut că e în viață, i-ar fi atacat familia. Și

apoi, acum doar trei luni, şi-au dat seama că şi-a bătut joc de ei, că de fapt nu s-a sinucis. Atunci l-au trimis pe Sundén la casa din Värmdö. Poate că doar ca să-l ameninţe pe Mats, poate că n-aveau de gând să omoare pe nimeni, dar asta s-a întâmplat. Logodnicul fetei mele.

— Sebbe.

— Mda, Sebastian Petrovici. Unul dintre cei mai loiali oameni în decursul anilor, printre care te numeri şi tu.

Kum se scărpină în cap.

— Apropo, am mai găsit şi altele acasă la Sundén. În ultimii câţiva ani n-a lucrat doar ca poliţist. Făcea schimburi suplimentare pentru ceva care se cheamă Swedish Premium Security. Şi a făcut pentru ei tot ce-ţi poate trece prin cap.

Mazern se opri din nou, sorbind din whisky.

Teddy începea să înţeleagă.

— Am făcut o mulţime de tâmpenii la viaţa mea, urmă Kum. Şi tu, Teddy. Singura diferenţă dintre noi e că eu n-am fost închis niciodată. Nu mi-a răpit nimeni o treime din viaţă. Dar tu chiar asta ai avut de îndurat, nu?

Teddy nu ştia ce să răspundă. I se învălmăşeau gândurile. Sundén fusese plătit de cineva, probabil de firma care-şi zicea Swedish Premium Security, banii pe care-i găsise Kum vorbeau de la sine. Plătit să le apere *lor* interesele. Răpitorii aveau oamenii lor în poliţie. Un poliţist care iniţial dăduse informaţii pe bani, dar apoi mersese mai departe şi începuse să lucreze pentru oricine plătea. Probabil că nu era chiar aşa de neobişnuit pe cât părea: odată ce un om al legii trecea de cealaltă parte, asta devenea un ascendent asupra lui. Putea fi silit să facă şi altele.

Dar să-l omoare pe Sebbe, s-o rănească pe Sara, să-i răpească pe Teddy, Cecilia şi Lillan – asta era mai rău decât orice auzise el până acum. Şi, categoric, mai era implicată cel puţin încă o persoană, bărbatul care-l ajutase pe Sunden la Håga, bărbatul care dispăruse după ce Loke reuşise să-l atragă afară din clădire. Poate că şi el făcea parte din poliţie.

Loke verificase în ultimele câteva zile Swedish Premium Security – se închisese, cel puţin pe hârtie, iar sediul de pe Santk Eriksgatan părea pustiu. Dar un lucru era limpede: Joakim Sundén fusese un pălmaş, un vânător angajat, un apărător al secretelor *lor*. Cel care îşi asuma riscurile. Dar mai erau unii deasupra lui.

Peder Hult, sau cum dracu' îl chema în realitate, se gândi Teddy, tot mai trebuia să verifice ce rol avea în toate astea. Se opri în mijlocul gândului: chiar trebuia? Poate că era momentul să lase toate astea în urmă. De tot.

Kum îl bătu pe umăr:

— Hei, *moj drug*[97]. Mă asculţi? Trebuie să presupui că n-o să meargă totul conform planului, nu?

Teddy alungă gândul. Încercă să-nţeleagă ce voia să spună Mazern.

— Presupun că ai dreptate.

— Dar nu trebuie să accepţi ca oamenii să mintă, zise Kum. Corect?

— Nu, poate că nu.

— Şi nu trebuie să accepţi să-i ajute nimeni pe cei care fac rău femeilor şi copiilor.

— Nu.

— Sau îţi ucid nepotul.

— Ce vrei să zici?

— Sper că nu te deranjează că l-am executat pe Sundén.

Teddy învârti whisky-ul scump în pahar. Auzise, la Håga, împuşcătura de afară, dar Emelie era singura care văzuse ceva.

— Credeam c-ai terminat cu astea, zise el.

Kum se ridică în picioare.

Îşi strânseră mâinile. Teddy vedea firele de păr cărunt în sprâncenele lui Mazern.

— Sunt mai bătrân, zise acesta, dar tot Kum sunt. Reputaţia e tot ce am.

•

— Urmează pronunţarea verdictului în sala 5, spuse vocea calmă a grefierei în difuzoare.

Era crucial. Dacă instanţa îi dădea drumul lui Benjamin acum, însemna că nu credeau că probele sunt suficient de convingătoare. Însemna că acuzaţiile vor fi retrase, că-l vor elibera.

Annika Rölén intră prima în sala de judecată. Apoi Cecilia, Lillan şi Mats. Emelie intră după ei. Încăperea era tăcută, cu un aer funebru. Fu adus şi Benjamin din celulă.

Teddy nu-l mai vedea pe Magnus Hassel.

Intră ultimul în sală. Nu voia să-l sperie pe Mats, nu ştia ce amintiri i-ar putea trezi vederea lui.

Peste toată sala plutea un aer solemn. Judecătorii consultanţi îi cercetau pe toţi, pe măsură ce intrau. Grefiera bătea în tastatură mai puţin zgomotos decât înainte.

Judecătorul îşi drese vocea. Teddy văzu gâtul şi umerii încordaţi ai lui Emelie. Benjamin se uita în jos spre masă.

— Prin prezenta se revocă măsura de arestare a lui Benjamin Emanuelsson. Acesta va fi pus în libertate imediat.

---

[97] Prietene (în sârbă în orig.).

Benjamin ridică privirea, de parcă nu înţelesese ce spunea judecătorul.

Familia Emanuelsson, în faţa tribunalului, îmbrăţişându-se. Benjamin arăta din nou ca o fiinţă umană vie. Ochii îi străluceau; ţinuta era mult mai dreaptă. Cecilia şi Lillan plângeau. Lui Teddy i se păru că vede lacrimi chiar şi în ochii lui Emelie, dar poate că greşea – era destul de departe de ei.

Privindu-i. Luând parte în felul lui.

Apoi îl văzu pe Mats întorcându-se şi privindu-l în ochi.

Ţinea capul sus, cu mândrie. Tatăl lui Benjamin făcuse ce trebuia. Dar Teddy mai vedea şi altceva în ochii lui, o altă licărire. Poate că era teamă. Pentru că acum îi era totul clar şi lui Teddy. Joakim Sundén era mort, iar ameninţarea cu care se confrunta Mats se diminuase, dar nu dispăruse cu totul. Ce-l aştepta acum? Programul de protecţie a martorilor, un proces? Ambele? Şi hard drive-ul – unde era?

Pe de altă parte, poate că era momentul să lase baltă toată povestea.

Mats dădu din cap în direcţia lui Teddy. În mod clar, de asta avea nevoie.

Îşi ispăşise pedeapsa pentru crima lui.

Complet.

Jumătate de oră mai târziu: cafeneaua de pe Bergsgatan. Emelie îi trimisese un mesaj şi-i ceruse să se întâlnească acolo.

— Felicitări, zise Teddy.

— Felicitări amândurora, am reuşit împreună, răspunse ea. Deşi, de fapt…

— Felicitări pentru familia Emanuelsson, completă Teddy. Dacă n-ar fi apărut Mats…

Ştiau amândoi ce voia să spună – fără Mats, Benjamin ar fi fost aproape sigur închis.

Nu vorbi niciunul dintre ei. La trecerea de pietoni din spatele lor se auzi claxonul unei maşini.

— L-ai plătit pe Jan? întrebă Teddy după o clipă.

Emelie dădu din cap.

— Mulţumesc pentru bani. Până la urmă, au folosit unui scop bun.

— Ce face diseară familia Emanuelsson? Sărbătoreşte?

— Doar o cină, cred. Presupun că Mats are o mulţime de explicaţii de dat, în primul rând Ceciliei.

Din nou tăcere. Un biciclist sună din clopoţel în direcţia altuia, pe pista de lângă ei.

— Poate c-ar trebui să sărbătorim şi noi doi cumva? întrebă Teddy. Să discutăm despre toate. Mă gândesc: *doar* tu şi cu mine.

Epilog

După şapte zile

78.

Nikola se ducea la Teddy mai încolo, dar mai avea ceva de făcut înainte. Stătea pe dealul din spatele închisorii Flemingsberg, unde fusese închis. O glumă, O mică farsă. Kerim era închis din nou, iar tabloidelor le plăcea la nebunie: *Capul de bandă zburător revine pe teren solid. Evadatul din elicopter se întoarce în spatele gratiilor.* Ghinion pur.

Jumătatea lui august. Nikola începea lucrul într-o săptămână: George Samuel se răzgândise – îi oferise o perioadă de probă reală. Să monteze instalaţii electrice, muncă de ucenic, lucrat dimineaţa devreme. Linda era în al nouălea cer şi, sincer, poate că nu era chiar aşa de rău. George era un om bun, iar Nikola avea nevoie de lovele.

Teddy îl sunase să vadă dacă vrea să iasă să mănânce ceva. Se pronunţase verdictul final în procesul lui Benjamin Emanuelsson – deşi ştiau cu toţii cum or să meargă lucrurile când îl puseseră în libertate din arest. Cazul fusese clasat. Analiza armelor demonstrase că Sebbe Petrovici fusese ucis cu Sig Sauerul lui Sundén.

Nikola îşi deschise geanta. Drona era cam de mărimea unei cutii de lapte. O împrumutase de la Yusuf. Avea patru lamele de rotor micuţe şi o cameră GoPro în partea de jos. Exersa deja de două zile. O ştia acum mai bine decât îşi ştia propria sculă.

Îşi scosese ieri bandajul de la umăr. Glonţul lui Sunden trecuse prin el, dar atât. Acum era în regulă.

O porni. Auzi un bâzâit. Prima dată când o folosise, se tăiase la deget: lamelele micuţe erau surprinzător de puternice.

Drona se ridică drept în aer şi apoi dispăru ca o pasăre peste vârfurile copacilor. Sus. Şi mai sus. Deasupra închisorii şi a cuştilor de pe acoperiş.

Mai fusese acolo şi ieri. Văzuse pe cameră că întăriseră barele de deasupra cuştilor, probabil ca să prevină alte incidente de tip Kerim. Dar era

ceva împotriva căruia nu se protejaseră – lemnul-dulce. Atârnase de o coardă prinsă de partea de jos a dronei o rolă din chestia aia dezgustătoare care-i plăcea aşa de mult lui Kerim.

Nikola ţinea telecomanda cu ambele mâini, dirijând uşor jucăria cu degetele mari. O coborî. O făcu să se clatine. Testase şi asta. Ar trebui să meargă.

O lăsă să se legene înainte şi înapoi. Până la urmă, bucata de lemn-dulce se desprinse. Printre bare. În cuşca unde, la un moment dat în cursul zilei, avea să fie dus Kerim pentru pauza zilnică în aer liber. Avea să-şi găsească acolo dulciurile preferate, genul pe care nu le puteai cumpăra de la chioşc.

Nikola lipise de lemnul-dulce un bileţel. *Mă gândesc la tine, frate /N.*

În sus pe scări.

Un nod neaşteptat de spaimă în stomac. Se gândi cum fusese cu câteva săptămâni în urmă, când urca spre apartamentul lui şi Emelie îl aştepta în faţa uşii. Aceeaşi senzaţie şi azi: simţurile de Spider-Man zumzăiau. De parcă-l urmărea cineva. Sau îl aştepta.

Nici măcar nu ştia dacă Teddy e acasă, dar n-avea nicio importanţă. Avea cheile. Putea să intre şi să aştepte să apară unchiu-său.

Se gândi la Bojan: mergeau cu toţii la un meci de fotbal mâine. El, bunicul, Teddy şi Paulina. Să vadă cum Syrianska îi fac praf pe Varberg în Superettan[98]. Era prima dată când Paulina urma să cunoască pe cineva din familia lui.

Sună la uşa lui Teddy. Linişte.

Nikola îşi scoase inelul cu chei şi încercă s-o găsească pe cea potrivită. Descuie întâi broasca de sus. Era înţepenită.

Apoi: o explozie uriaşă. Fu aruncat în spate, azvârlit în peretele de vizavi.

Nu auzea nimic.

Dar auzea totul. Atomii izbindu-se de el. Praful zgâriindu-i pielea când se prăbuşi lângă celălalt perete.

Se gândi la Teddy. Se gândi la Paulina.

Apartamentul ardea. Dinspre prag se revărsa fum.

Se uită la propriul lui trup. Hainele erau sfâşiate. Îmbibate de sânge.

O explozie. Ce ironie. Ultimul lucru la care s-ar fi gândit – că avea să moară din cauza unei afurisite de bombe.

[98] Liga a doua profesionistă de fotbal din Suedia.

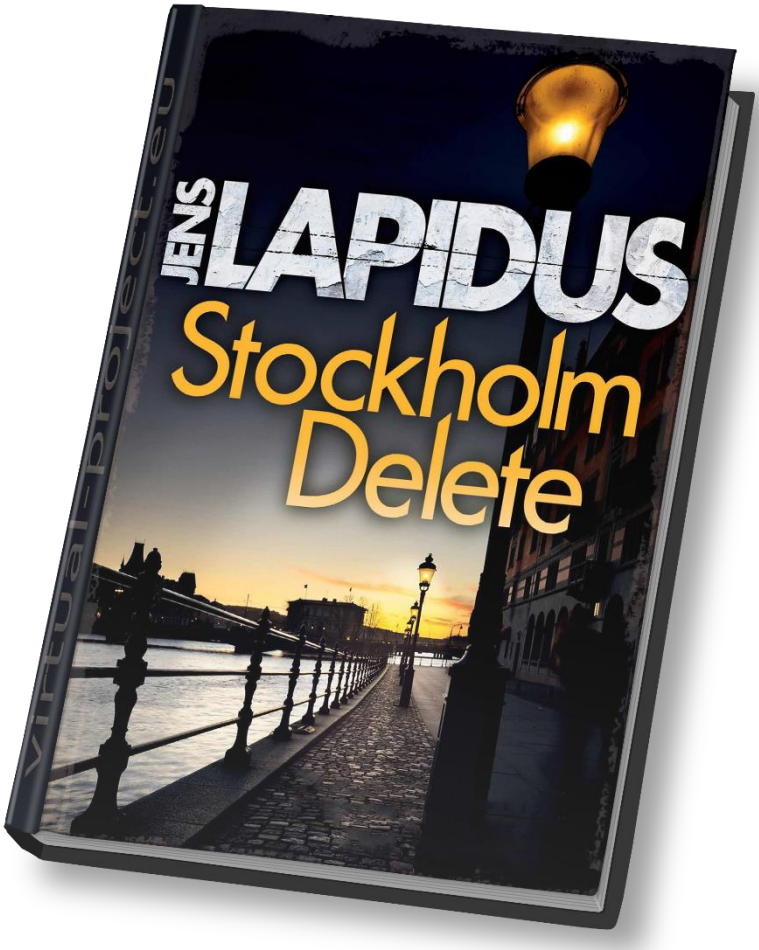

virtual-project.eu